

Giới thiệu Sống Lại Cải Tạo Vợ Cám Bã

Thể loại: Ngôn tình, trọng sinh, hiện đại

Edit: hochi

Cho đến năm hai mươi lăm tuổi, La Tiểu Nặc chưa từng nghĩ rằng cuộc đời mình lại gặp chuyện bất hạnh thảm khốc như vậy.

Cha mẹ cùng qua đời bởi một vụ tai nạn giao thông.

Người chồng cô những tưởng luôn yêu thương cô lại rắp tâm tìm đủ thủ đoạn để chiếm đoạt tài sản nhà cô.

Người bạn cô cho là tốt nhất lại sớm đã thông đồng cầu kết với chồng cô.

Bọn họ còn nhả tâm hợp sức đuổi cô ra khỏi nhà.

Bầu trời của La Tiểu Nặc như vỡ ra hoàn toàn, cô thét lên: “Ông trời, sao ông không độc ác với tôi thêm chút nữa”.

Không ngờ...

Cô bị ông trời đùa giỡn cho trọng sinh. Đây, đây, đây chẳng phải không có đạo trời sao!

Như thế nào lại trọng sinh về năm cô mười một tuổi.

"Ha, đã như vậy, vậy thì tôi muốn nói cho các người biết:

Vợ cảm bã cũng không phải là dễ khi dễ, các người thiếu nợ của tôi, tôi muốn các người trả lại từng chút từng chút”.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cải Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net.**

Chương 1: Sấm sét giữa trời quang

La Tiểu Nặc năm nay hai mươi lăm tuổi, tốt nghiệp đại học danh tiếng, là con gái của La Nhất Kim người giàu nhất thành phố X, vừa tốt nghiệp đã kết hôn với bạn trai Đường Vĩ cũng là thanh mai trúc mã nhiều năm của cô, được cha mẹ thương yêu và chồng che chở. Ngay cả La Tiểu Nặc cũng cảm kích ông trời đối với mình thật tốt. Cô vẫn cho là những ngày hạnh phúc ấy sẽ kéo tiếp tục kéo dài mãi, thật không nghĩ đến.....

Buổi tối, La Tiểu Nặc chán đến chết ngồi ở trên ghế salon xem ti vi, “Tuần lễ này Vĩ lại đi công tác, haizz. ., một mình thật là nhàm chán. Đùng rồi, mình đi lấy âu phục của anh ấy ra ủi cũng tốt”.. Vừa nghĩ tới đó La Tiểu Nặc phấn chấn chuẩn bị bắt tay vào làm. Lúc này, điện thoại trong phòng vang lên

“Là ai vậy? Muốn thế này còn gọi điện thoại tới đây, chắc chắn là cha”. La Tiểu Nặc suy đoán, sau khi cô và Đường Vĩ kết hôn, La Tiểu Nặc vẫn cho rằng sẽ ở cùng một chỗ với cha mẹ, La Tiểu Nặc tự mình cảm thấy không có gì là không ổn, dù sao cha mẹ cũng ngày một già đi, mình lại là đứa con duy nhất trong nhà, ở cùng nhau cũng dễ dàng chăm sóc, hơn nữa cha mẹ của Đường Vĩ đã qua đời từ khi anh còn bé, thời điểm này cũng không nói đến việc phải chăm sóc cha mẹ chồng. Nhưng mấy lần Đường Vĩ nhắc tới chuyện hai người dọn đi ra ngoài ở, trải qua thế giới hai người. Nghĩ đến hai người mới cưới chẳng bao lâu, cũng đang là lúc tình ý dạt dào, trời sinh tính La Tiểu Nặc ôn hòa, nghĩ tới dù sao phòng ở mới cũng cách nhà không xa, cùng lắm thì đến lúc đó để cha mẹ đến ở cùng là được, cũng không phản đối. Nhưng cha mẹ luôn không nỡ, mỗi ngày đều gọi mấy cuộc điện thoại tới thăm con gái yêu của mình, đối với chuyện này La Tiểu Nặc cũng hoàn toàn không còn cách nào, chỉ muốn trong năm nay nhanh chóng thu xếp để cha mẹ tới đây, nói chung lại ở cùng nhau thì có thể chăm sóc lẫn nhau.

"Alo?"

"Xin chào, xin hỏi đây là nhà cô La Tiểu Nặc phải không?" Trong ống nghe truyền đến giọng nữ.

"Đúng, tôi là La Tiểu Nặc, xin hỏi cô là?"

"Tôi ở khoa cấp cứu bệnh viện số 1 thành phố X, xin hỏi cô có quen biết với La Nhất Kim và Ta Hồng Liên không?"

Bệnh viện nhân dân số 1, khoa cấp cứu, La Tiểu Nặc vừa nghe đđ. lođ đến đây thì đầu óc choáng váng, toàn bô chìm vào mơ hồ.

"Tôi là con gái của La Nhất Kim và Ta Hồng Liên, bon ho xảy ra chuyện gì?" La Tiểu Nặc giọng khẽ run nói.

"Là như vậy, La Nhất Kim và Ta Hồng Liên xảy ra tai nạn xe, bây giờ đang cấp cứu tại bệnh viện chúng tôi, tình huống rất xấu, mọi cô lập tức tới ngay".

La Tiểu Nặc nghe lời nói trong loa, đột nhiên cảm thấy toàn thân vụt ngã xuống, lạnh lẽo như băng: "Được, tôi lập tức tới ngay". La Tiểu Nặc đã nghe không rõ trong loa bác sĩ vẫn còn nói cái gì, mặt cô tái nhợt đứng lên, trong đầu trống rỗng. "Gọi điện thoại cho Vĩ, đứng, gọi điện thoại cho anh ấy, anh ấy nhất định biết bây giờ nên làm thế nào". Tay La Tiểu Nặc run rẩy bấm số điện thoại của Đường Vĩ, thế nhưng từ đầu đến cuối không có người nghe. La Tiểu Nặc ngơ ngác ngồi trên ghế sa lon nghe tiếng 'tút tut' trong điện thoại di động, tay chân luống cuống. "Không được, không thể cứ tiếp tục trì hoãn như vậy được, ba mẹ vẫn còn ở bệnh viện chờ mình đây! Mình muốn đi bệnh viện, giờ phải kiên cường, La Tiểu Nặc, ba mẹ không có việc gì". La Tiểu Nặc mạnh mẽ chống đôi chân có chút vô lực của mình đứng lên, động viên nói. Tiệp tay khoác túi của mình lên, ra cửa đón taxi chạy thẳng tới bệnh viện.

Trong bệnh viện khắp nơi tràn ngập mùi thuốc sát trùng, gạch men màu xanh biếc khiến trong lòng thân nhân người bệnh hốt hoảng. La Tiểu Nặc hốt hoảng chạy đến khoa cấp cứu kéo cô y tá lại hỏi: "Cô y tá, xin hỏi La Nhất Kim và Tạ Hồng Liên ở phòng bệnh nào".

"Cô là người thân của La Nhất Kim à, bọn họ đều đang ở trong phòng cấp cứu đấy, cô đi theo tôi đi".

Cấp cứu, La Tiểu Nặc vừa nghe hốt mất đã đỏ, dùng sức chớp mắt kiểm lại hơi nước trong mắt, ổn định bản thân đi theo y tá đi đến bên ngoài phòng giải phẫu, đèn ngoài phòng giải phẫu vẫn sáng, lòng La Tiểu Nặc như treo trên không trung, mắt cũng không dám chớp mà nhìn chăm chăm vào đđ. lqđ cửa chính phòng giải phẫu, chỉ sợ không cẩn thận bỏ lỡ cái gì. Rốt cuộc cửa phòng giải phẫu mở ra, bác sĩ từ bên trong đi ra. La Tiểu Nặc bước một bước dài tới, chờ mong hỏi: "Bác sĩ, ba mẹ tôi có sao không?"

"Cô La, xin hãy nén đau thương, chúng tôi đã cố gắng hết sức". Mặt bác sĩ thương hại nhìn La Tiểu Nặc nói.

La Tiểu Nặc nghe lời này, chỉ cảm thấy nhịp tim hình như ngừng lại, cô từ từ đi vào phòng giải phẫu, thấy trên bàn mổ hai gương mặt giống như đang ngủ. Cô ngay cả hô hấp cũng thật cẩn thận, chỉ sợ không cẩn thận sẽ làm bọn họ tỉnh giấc.

"Cha mẹ, ngày hôm qua hai người mới gọi điện thoại bảo con thời tiết chuyển lạnh, phải nhớ tranh thủ lúc thời tiết đẹp, lấy chăn ra phơi nắng đấy thôi, hai người quên rồi sao? Tại sao ngày hôm qua còn mạnh khỏe, hôm nay đã thành như vậy?"

La Tiểu Nặc ngồi xồm trước bàn mổ, co ro lảm bảm nói: "Hai người không phải nói muốn nhìn thấy cháu ngoại ra đời, kể tất cả chuyện mất mát khi còn bé con đã làm cho nó biết sao? Cha mẹ, hai người đừng ngủ, có được không, chúng ta về nhà có được không?" La Tiểu Nặc nghẹn ngào chờ mong ngẩng đầu lên, hi vọng thấy hai người thân quen thuộc nhất có đđ. lqđ thể giống như thường ngày, nhưng đáp lại cô chỉ là một mảnh yên tĩnh trong phòng giải phẫu. Lòng La Tiểu Nặc từ từ chìm xuống, trên mặt hoảng hốt, rơi vào một mảnh tăm tối.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Hoạ vô đơn chí

"Cha mẹ, đừng bỏ lại Tiểu Nặc, con sợ." Trên giường bệnh một cô gái gầy yếu, hai mắt nhắm chặt, một tiếng thét mê sảng kinh hoàng, bác sĩ thương hại đứng ở một bên, lắc đầu bất đắc dĩ, vui buồn hợp tan vốn là chuyện thường gặp ở bệnh viện, nhưng vẫn vì cô gái này gặp phải đã kích mất cha mẹ trong một đêm mà cảm thấy khó chịu. Hi vọng cô có thể mau chóng tỉnh lại. Nhưng bác sĩ cảm thấy khó hiểu chính là, sau khi cô gái bởi vì không chịu nổi đã kích mà té xỉu, bệnh viện tìm được số điện thoại của chồng cô, nhưng từ đầu đến cuối không có ai nghe.

Qua hơn nửa ngày sau, rốt cuộc La Tiểu Nặc cũng tỉnh lại, cô mờ mịt nhìn trần nhà trắng như tuyết của bệnh viện, "Đây là? Bệnh viện? Cha mẹ, tại nạn xe cô, qua đời." Vài hình ảnh thoáng hiện trong đầu cô, đđ. lqđ một nỗi bi thương lớn từ trong đây lòng trào ra, rốt cuộc cô không chịu đựng nổi khóc thành tiếng. La Tiểu Nặc muốn gọi điện thoại cho Đường Vĩ, nhưng điện thoại trước sau không có ai nghe, cô quệt mạnh nước mắt, lạng lẽ ra khỏi phòng bệnh, sau giữa trưa ánh mặt trời sau lưng cô kéo ra bóng râm thật dài.

Không có ai biết mấy ngày nay La Tiểu Nặc làm thế nào đối mặt, cô giống như trong một đêm trưởng thành rất nhiều, sau khi xử lý xong hậu sự của cha mẹ, La Tiểu Nặc một mình ôm di ảnh cha mẹ ngồi ở trong căn phòng vắng vẻ, cô cảm thấy mình mệt muốn chết, nhưng cô không dám nhắm mắt lại ngủ, bởi vì cô vừa nhắm mắt thì giống như thấy dáng vẻ cha mẹ vẫn còn ở bên cạnh mình nói chuyện, cứ như vậy quen thuộc thân thiết rồi lại cách xa không với tới.

La Tiểu Nặc bỗng rất muốn trở về thăm nhà cha mẹ cô một chút, đứng nơi đó còn có hơi thở của họ. La Tiểu Nặc nghĩ tới lập tức đứng dậy đón xe chạy thẳng đến nhà cha mẹ.

La Tiểu Nặc xuống xe đứng ở bên ngoài căn nhà hồi lâu, đây là nơi từ nhỏ cô đã lớn lên, nơi này cô có rất nhiều ký ức tốt đđ. lqđ đẹp, có người hiểu cô từ nhỏ đến lớn người yêu thương cô nhất, bây giờ phòng vẫn là phòng trước kia, nhưng người cũng đã không còn, La Tiểu Nặc không nhận được hốt mất lại đđ. Cô bước từng bước một chậm rãi đi vào trong nhà.

Đi đến ngoài cửa lại nghe được bên trong nhà truyền đến tiếng động, là ai? La Tiểu Nặc có loại dự cảm chẳng lành, dấn lỗ tai gần cửa cẩn thận nghe.

"Ừ. . . . . A. . . . . Vĩ, mạnh lên, ừ." Chỉ nghe bên trong cửa truyền đến tiếng rên rỉ kêu mỵ của cô gái cùng với tiếng thở thô suyền của đàn ông. Mặt La Tiểu Nặc vốn không có huyết sắc quét một cái trở nên trắng bệch, điều này không còn nghi ngờ chút nào là âm thanh nam nữ vui sướng, thế nhưng

lúc này là ai ở bên trong đây? Mà hai âm thanh này tại sao lại quen thuộc như vậy? Trong lòng La Tiểu Nặc trào dâng lên một trận cuồng phong.

Qua hồi lâu, bên trong mới yên tĩnh lại, La Tiểu Nặc bình tĩnh đứng ở ngoài cửa, cô không dám tùy tiện đi vào, nhưng trong lòng đã hạ quyết tâm phải tìm hiểu ngọn ngành.

"Vị, chúng ta ở trong này có sợ hay không. . . . .?"

"Sợ cái gì, bé cưng. Hai ông bà già đó mấy ngày trước bị anh lừa gạt đến chỗ La Tiểu Nặc, đoán chừng cũng không trở lại nhanh như vậy."

"Nhưng mà, Tiểu Nặc có thể phát hiện ra chúng ta không. . . . .?"

"Ha ha, em bây giờ ngược lại thấy sợ rồi sao? Nhớ ngày đó ôm ấp yêu thương đối với anh, tiểu yêu tinh tìm mọi cách quyến rũ là ai hả?"

Lại một tràng tiếng cười duyên của cô gái: "Vị, vậy lúc đđ. lqđ nào thì anh mới nghênh đón người ta vào cửa đây, loại lén lút lút này với người ta quá đủ rồi." Cô gái gắt giọng.

"Đừng nóng vội, bé cưng Tiểu Linh của anh, hiện giờ nửa số gia sản nhà họ La cũng đã đổi thành tên của anh, đến lúc đó sắp đặt bày cho con cóc La Tiểu Nặc đó, bảo đảm cô ta cũng sẽ ngoan ngoãn chuyển tài sản còn dư lại sang tên anh, đến lúc đó em hãy chờ làm thiếu phu nhân nhà họ Đường đi."

Bên trong nhà lại truyền tới tiếng kêu mềm mại của cô gái cùng tiếng thờ dốc của đàn ông, một mảnh xuân tình vô tận, bên ngoài lại như rơi xuống hầm băng, lạnh thấu tim.

La Tiểu Nặc không cách nào tưởng tượng bên trong nhà là người miệng suốt ngày nói muốn chiếm đoạt tài sản và người phụ nữ lẫn người đàn ông kia chính là người đàn ông luôn luôn bên cạnh mình đối với mình che chở thêm ấm áp. Cũng không cách nào tưởng tượng, giọng phụ nữ nũng nịu kia lại phát ra từ trong miệng người mình coi là bạn tốt nhất. Ai có thể nói cho cô biết, tất cả đây là vì sao hả?

La Tiểu Nặc chợt nhích ra khỏi cánh cửa, dốc sức lấy tay lau mồ hôi và mặt của mình, cô cảm thấy mình thật bẩn, toàn thân đều rất bẩn, nước, muốn tìm chút nước để tắm một cái cho sạch, cô mất hồn đứng dậy, mờ mịt nhìn bốn phía, đứng, bên kia hình như có nước, cô chạy về phía đường cái đối diện, "Két. . . . ." Trên đường để lại một vết phanh xe khàn cấp và một vũng máu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cuối cùng xuyên qua

La Tiểu Nặc chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng một trận, lúc mở mắt lần nữa, đã nằm trên giường. "Ah, đây là đâu? Hình như mình bị xe tông, bây giờ đang ở bệnh viện sao? Thế nhưng cảm giác rõ ràng là nhà mà. Kiểu bày biện này, sao lại quen thuộc như vậy, xác định, cách bài trí giống như lúc mình còn nhỏ." Lúc những nghi ngờ La Tiểu Nặc đang trôi dạt, một giọng nói quen thuộc truyền đến lỗ tai của cô.

"Tiểu Nặc, rời giường thôi, trễ giờ đi học đấy."

Mẹ, là giọng của mẹ. La Tiểu Nặc vội vàng bò xuống giường, chuẩn bị đi tìm hiểu rõ ngọn ngành. Lại đột nhiên sững sốt, tay này, đây là tay của cô sao? Tại sao nhỏ như vậy, còn có tay chân lẻo khẻo này, này, này, này. . .

"A..." La Tiểu Nặc rốt cuộc không nhịn được thét một tiếng chói tai.

"Làm sao, Tiểu Nặc?" Một bóng người khấn trương vọt vào trong phòng.

"Mẹ..." La Tiểu Nặc kinh ngạc nhìn người thất thanh hô vọt vào phòng.

"Làm sao rồi? Tiểu Nặc, con dọa mẹ rồi, thấy ác mộng sao?" Mẹ La dịu dàng ngồi ở bên giường, sờ sờ đầu Tiểu Nặc.

"Ồ.... Mẹ, thật tốt quá, người không có chuyện gì." La Tiểu Nặc rung rung bỏ nhào về phía ngực mẹ.

"Ngốc lại đây, mẹ có thể có chuyện gì, con đó, nhanh rời giường, nếu không sẽ tới trễ." Mẹ La bắt đầu đi vỗ vỗ La Tiểu Nặc nói.

Đi học, La Tiểu Nặc không hiểu nhìn mẹ, chợt phát hiện, mẹ, là mẹ không sai, chỉ là mẹ giống như trẻ tuổi hơn rất nhiều, còn mình thì vóc người co lại, đây, một cái ý niệm thoáng qua trong đầu của cô, chẳng lẽ....

"Mẹ, có thể đưa gương cho con được không?"

La Tiểu Nặc cầm lấy gương, nhìn bên trong lộ ra gương mặt ngây thơ của mình, quả nhiên, cô xuyên qua rồi. Lúc cô gặp phải ba chuyện đã kích cha mẹ mất cùng lúc, chồng phản bội, bạn tốt lừa dối, cảm hôn ông trời trêu ngươi, số phận bất công hết sức, ông trời lại xuyên cô qua, hơn nữa còn trở lại khi

mình còn bé. Điều này làm cho La Tiểu Nặc thật không cười nổi.

"Được rồi, được rồi, cô gái nhỏ, vẫn còn soi gương, con trang điểm, cũng không biết là giống ai? Cũng lớp sáu rồi, nhanh đi đánh răng rửa mặt, tới muộn để xem con làm thế nào." Mẹ La cười thoải thoải lên mặt La Tiểu Nặc, đứng dậy đi ra cửa phòng.

La Tiểu Nặc ngửa đầu thở dài một hơi, chuyện xảy ra mấy ngày nay, quây đầu cô giống như một hũ keo, bây giờ lại còn xuyên trở lại, điều này cũng thật sự khô hài quá đi thôi. Nhưng... Tiểu Nặc nghe ngoài cửa truyền đến tiếng mẹ và cha vui vẻ nói chuyện với nhau, khoe miệng giương nhẹ 'thôi, trở lại thì trở lại, chỉ cần người một nhà chúng ta vẫn còn ở cùng nhau, mình cái gì cũng không sợ.'

Rời xa sân trường đã lâu như vậy, lại có cơ hội lần nữa đeo cặp sách mặc đồng phục học sinh đến trường, hơn nữa còn là một lần nữa quay trở về làm học sinh tiểu học, đây đối với Tiểu Nặc mà nói, thật sự chính là thử nghiệm mới mẻ. La Tiểu Nặc có chút không được tự nhiên lại hưng phấn nắm chặt đồng phục học sinh của mình, trong lòng có chút thấp thỏm lại có chút khẩn trương. Cô đối với giai đoạn học tiểu học của mình chỉ có chút ấn tượng mờ hồ, nhớ mông máng thành tích của mình không tốt chút nào, cũng không có tài năng xuất sắc gì, nằm trong số những người có thành tích thấp nhất trong lớp. La Tiểu Nặc cảm thấy giờ phút này mình giống như đang chơi một trò chơi số phận biết trước kết cục con người, điểm duy nhất cô có thể làm chỉ là không ngừng cố gắng thay đổi bản thân, thay đổi số mạng. Còn có một mục đích chính là cô muốn báo thù. Những sĩ nhục khắc cốt ghi tâm kia cô muốn từng chút từng chút một theo bọn họ gột rửa sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Thời gian học sinh tiểu học bắt đầu

Lúc trong lòng La Tiểu Nặc đang xác lập được chí hướng vĩ đại cho mình, chợt phát hiện 'ah, tại sao vừa nãy trên đường vẫn còn rất nhiều học sinh mặc đồng phục học sinh giống nhau, nhưng bây giờ đều không thấy. A!! Nguy rồi, lúc ra cửa đã bây giờ, hiện tại nhất định là tới trễ'. La Tiểu Nặc nghĩ đến điều này, vội vàng bước nhanh hơn, đây cũng không phải là chuyện đùa, cô đ.đ.lqđ nhớ trên thời khoá biểu nói lớp đầu tiên là Tiếng Anh đấy. Cô giáo dạy Tiếng Anh ở trong trí nhớ của cô hình như là người rất khó tính, vẫn là không nên tới trễ tốt hơn.

Quả nhiên, chân trước La Tiểu Nặc vừa mới bước vào cửa lớp học, sau lưng chuông vào học lập tức vang lên, vừa ngẩng đầu đã nhìn khuôn mặt gió táp mưa rào của cô giáo, lưng túng gãi đầu cười khan hai tiếng, lập tức muốn chạy vào lớp học.

"Bạn học La Tiểu Nặc, chẳng lẽ cô không có nói cho em biết lúc cô đang vào tiết học muốn vào lớp học phải nói báo cáo trước sao?" Một giọng nói âm trầm vang lên.

La Tiểu Nặc không nói gì liếc mắt nhìn lên: "Thật xin lỗi cô giáo, em quên rồi, báo cáo cô giáo, xin hỏi em có thể đi vào chưa?"

"Vào đi".

La Tiểu Nặc đi vào lớp học, rồi lại ngầy ngẩn cả người, cô, cô, cô quên mất chỗ ngồi của mình rồi. Đây, đây, phải làm sao bây giờ, trong lớp học chỗ không có người ngồi thì cũng có vài tờ giấy rồi, ngay cả chỗ ngồi mình cũng không nhớ, điều này cũng thật sự là không nói nổi.

"La Tiểu Nặc, còn không trở về chỗ ngồi của em nhanh lên". Cô giáo tiếng Anh có chút chán ghét nhìn La Tiểu Nặc nói. Đối với học trò tất cả các phương diện đều không xuất sắc này, từ trước đến nay bà đều không coi trọng.

La Tiểu Nặc tìm kiếm trợ giúp chuyển ánh mắt nhìn những bạn học khác xem có quen mặt ai không nhưng đều rất xa lạ, éc. . . . . xem ra bạn học của cô hình như cũng không thân thiện lắm, đều không nhìn ánh mắt xin giúp đỡ của cô. 'Nhân duyên của mình kém như vậy sao? Sầu thảm. Xem ra chỉ có thể thử một cơ hội, chọn một chỗ trống ngồi trước. Ah, bên phải cuối cùng cũng có một chỗ trống, chỗ đó ngủ gà ngủ gật cũng tương đối dễ dàng, xác định là chỗ đó'. La Tiểu Nặc nghĩ thầm lập tức đi qua, đặt cặp sách ở trên ghế, lập tức nghe được chung quanh truyền đến một hồi tiếng hít gió, đã xảy ra chuyện gì sao? Không đ.đ.lqđ phải chỗ ngồi của mình sao? La Tiểu Nặc nghi ngờ nhìn bốn phía một chút, không phát hiện cái gì khả nghi, cũng không còn người phản đối, vậy mặc kệ, đặt mông ngồi xuống. Trong phòng học vốn là có chút ồn loạn xôn xao hình như lập tức yên tĩnh rất nhiều, Tiểu Nặc rụt bả vai một cái, nơi này giống như có chút lạnh. (tác giả không nói che mặt chạy qua, đứa bé đáng thương, tại sao tôi lại sinh ra một đứa thần kinh như vậy chứ!)

Môn tiếng Anh tiếp tục, cô giáo viết đề mục lên bảng. La Tiểu Nặc nhàm chán lật sách tiếng Anh. Mặc dù cho tới nay thành tích của cô đều không ra làm sao, nhưng dù thế nào cũng là thi tốt nghiệp, qua cấp bốn cấp sáu, ở tiểu học này trình độ tiếng Anh vẫn là thành thạo. Lật lật, mí mắt càng ngày càng nặng, bắt đầu bắt đầu đã cùng chu công chơi cờ rồi.

"La Tiểu Nặc".

"Ai vậy, đừng ồn". La Tiểu Nặc gục xuống bàn phất tay một cái, nói lầm bầm. Trong mơ mơ màng màng lại nghe được một trận tiếng cười chung quanh.

Hồng bét, hình như đang học. Vội vàng mở mắt ra, vỗ vỗ mặt của mình. Đứng trước bàn là khuôn mặt đen thui giống giáo viên tiếng Anh của mình. La Tiểu Nặc lấy lòng nhìn giáo viên, cười khan đôi câu.

"La Tiểu Nặc, xem ra đối với câu hỏi này trong lòng em đã có đáp án, vậy mời em trả lời thử xem".

Vấn đề? Vấn đề gì? La Tiểu Nặc mới vừa đi vào cõi thần tiên ngoại cảnh, nơi đó có nghe được đề bài gì đâu. La Tiểu Nặc mờ mịt nhìn giáo viên.

"Ồ trên bảng đen". Giáo viên cắn răng nghiêng lợi nói. Chung quanh vang lên một tràng tiếng cười lớn.

La Tiểu Nặc ngẩng đầu nhìn tấm bảng đen, trên đó viết:

-----Excuse me, sir. Can you tell me how long will the train stop here?

(Tiên sinh, xin hỏi ngài có thể nói cho tôi xe lửa này sẽ dừng ở đây bao lâu?)

From -----(từ ----) ---- I see. Thank you. (Tôi biết rồi, cảm ơn)

A, hóa ra là đối thoại về thời gian bởi cảnh à, La Tiểu Nặc chợt nhớ tới mình đã từng thấy qua có một câu trả lời về thời gian thú vị. Tình quái cười thầm trong lòng, vậy thì thử xem sao.

"Em cho rằng đáp án dĩ nhiên là From two to two to two two". La Tiểu Nặc trả lời.

"Ha ha ha ha...". chung quanh truyền đến tiếng cười nhạo của các bạn học, còn có chút hả hê khi người gặp họa của người giả vờ nói chuyện bên cạnh cô. Bạn học sinh nam ngồi trước mặt Tiểu Nặc còn có ý xoay người lại cười nghiêng ngả nói: "La Tiểu Nặc, tôi với bạn là bạn học lâu như vậy, đđ.lqđ cho tôi bây giờ không biết bạn là người có thiên phú diễn kịch bẩm sinh đây. Còn two two two! Bạn là cà lăm sao? Ha ha ha". La Tiểu Nặc không nói gì nhìn xuống người bạn học này, trong lòng như bốc hỏa, cậu nhóc này sao lại đáng đánh đòn vậy!

"Bạn học La Tiểu Nặc, về sau mời em đi học thì chú ý nghe giảng, hôm nay sau khi tan học đến phòng làm việc của cô một chuyến". Ánh mắt giáo viên khinh thường liếc qua Tiểu Nặc, cười lạnh nói.

"Cô giáo, em cho là em trả lời đúng".

"A, vậy em có thể giải thích một chút tại sao là đúng không?" Giáo viên ý vị sâu xa cười nói.

"Dĩ nhiên, đáp án của em là From two to two to two two, ý tứ tức là từ một giờ năm mươi tám phút đến hai giờ lẻ hai phút là thời gian xe lửa dừng lại. Những lời này hẳn là không sai chứ, thưa cô".

Sau khi nghe Tiểu Nặc nói xong, sắc mặt giáo viên nhất thời trở nên rất đặc sắc, đan vào tức giận xấu hổ và kinh ngạc, cô thật không nghĩ tới học trò mà từ trước tới nay vẫn không được cô coi trọng, có thể dùng câu này linh hoạt như vậy lại là phương thức chính xác bày tỏ rõ ràng. Chẳng lẽ cô đã xem nhẹ học trò. . . . .

"Đáp án này đúng, bạn học La Tiểu Nặc cũng giải thích được rất chính xác. Xem ra bạn học La Tiểu Nặc rất nghiêm túc chuẩn bị bài bài tập." Sau khi giáo viên mời La Tiểu Nặc ngồi xuống, nói tiếp, "Được, đây cũng chính là nội dung mỗi người lớp chúng ta phải nói về kiến thức mới, về. . . . ."

Lúc này, bạn cùng lớp cũng đã xôn xao cả lên rồi.

"Này này, đây mới là La Tiểu Nặc thật sao? Sao lập tức đã trở nên lợi hại như vậy rồi? Còn dám khiêu chiến cô giáo ư, trước kia cũng chưa bao giờ cảm thấy bạn ấy là một người có dũng khí như vậy."

"Mình cũng cảm thấy bạn ấy giống như biến thành người khác vậy".

"Mình lại cảm thấy, có thể là bạn ấy mèo mù vớ phải cá rán mà thôi, mọi người đừng thổi phồng bạn ấy như thần vậy. . . . ."

La Tiểu Nặc nghe những bạn học này bàn luận xôn xao, cảm giác một đám đen kịt phủ kín cả đầu. Cô nhớ năm mình lớp sáu lúc ấy vẫn còn là bộ dạng ngu cái gì cũng không biết, sao những đứa bé này lại trưởng thành sớm như vậy. Chẳng lẽ đây chính là sự khác nhau sao? Đột nhiên La Tiểu Nặc cảm thấy cuộc sống học sinh tiểu học này e rằng cũng không phải mưa thuận gió hòa như cô tưởng tượng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thiếu niên ngồi cùng bàn

Thật vất vả chịu đựng qua tiết học tiếng Anh, La Tiểu Nặc gục xuống bàn chuẩn bị chợp mắt nghỉ ngơi một chút. Bỗng nhiên cảm thấy một trận khó hiểu, chỗ này xem ra phong thủy không tốt lắm, Tiểu Nặc không nhìn được quay mặt, lại cảm thấy như bị lang sói để mắt tới làm cho da đầu người ta run lên. Sao lại thế này, có lẽ cho người ta ngủ một giấc ngon hay không. Cô tức giận mở mắt ra đập vào mi mắt là đôi đồng tử đen thui giống như đầm sâu.

"A....." La Tiểu Nặc đột nhiên đứng dậy rồi thất thanh nhỏ giọng hô. Vỗ vỗ ngực, thì ra vị trí bên cạnh mình còn có một bạn ngồi cùng bàn, sao cô lại không nhận thấy chút nào vậy? La Tiểu Nặc hí hóp mắt tìm tòi nghiên cứu cẩn thận người bạn ngồi cùng bàn với mình, khá lắm là một thiếu niên phần điều ngọc mài, vẫn còn chưa thoát khỏi vẻ ngây thơ nhưng gương mặt khôi ngô tuấn tú, hơn nữa cặp mắt kia và tuổi của cậu ta không tương xứng, hình như có thể hấp dẫn người khác đi vào câu chuyện đen tối sâu xa, mặc dù cô không phải tiểu chính thái*, nhưng đđ.lqđ không thể không cảm thán một câu, đứa trẻ này sau khi lớn lên, sợ rằng lại là một tai họa cho nước cho dân. 'Kỳ lạ, sao mình chưa bao giờ nhớ lúc mình học tiểu học có một bạn học đẹp trai như vậy nhỉ? Mặc dù có điểm quen mặt.' La Tiểu Nặc thầm nghĩ. (tác giả không nói gì ngửa mặt lên trời thở dài, cho tới bây giờ tôi cũng không trông cậy vào cô sẽ nhớ.....)

(*) Shotacon: Thuật ngữ này có nguồn gốc từ Nhật Bản, đề cập đến những cậu bé khoảng từ 12 đến 16 tuổi, dễ thương, đẹp trai.

"Ngu ngốc..... Nhìn đù chưa?" Một giọng nói lạnh lùng thức tỉnh La Tiểu Nặc đang mơ mộng vô biên. Chính là cậu thiếu niên ngồi cùng bàn.

La Tiểu Nặc cũng cảm thấy mình nhìn chằm chằm người ta quá thật không được lễ phép lắm, vội vàng lấy lòng nói: "Chào bạn! Tôi tên là La Tiểu Nặc, thật xin lỗi, vừa rồi tôi không chú ý tới bạn, xin hỏi bạn tên là gì?" Lời vừa ra đđ.lqđ khỏi miệng cũng biết mình sai lầm rồi, cô lại quên mất bọn họ thể nhưng là bạn cùng lớp, làm sao có thể không biết tên, hơn nữa còn trên tiết học lâu như vậy, mà vẫn không biết bên cạnh có người ngồi sò sò, đây quả là không còn gì để nói. Vậy bây giờ phải làm sao đây, La Tiểu Nặc đang suy nghĩ thế nào để bù đắp sai lầm của mình thì thiếu niên ngồi cùng bàn lên tiếng:

"Bạn còn có thể ngu ngốc hơn chút nữa. . . . ."

Mặc dù tính tình La Tiểu Nặc luôn luôn tốt, nhưng cho dù là ai bị đứa con nít nói mình là một kẻ ngu ngốc đều sẽ tức giận. Cô thẹn quá thành giận nói: "Bạn học, tôi họ La, tên gọi Tiểu Nặc, không phải như trong miệng bạn nói tên họ Bạch kia, mời nhớ".

"Xuy, bạn thật là càng ngày càng thú vị, chẳng lẽ bạn đã quên trước kia tôi đã nói rồi sao? Tôi không thích ngồi một chỗ với kẻ ngu ngốc!" Thiếu niên cười lạnh nói.

"Nói? Nói cái gì? Tôi không giống trong miệng bạn nói đâu bạn học họ Bạch kia, đây là chỗ ngồi của tôi, tôi khẳng định". Tính khí La Tiểu Nặc cũng nổi lên, cậu bé này thật sự là muốn bị đánh vô cùng.

"A, cũng không biết là nói lòng can đảm của bạn lớn, hay là quá ngu ngốc, bạn đã kiên trì muốn ngồi ở bên cạnh tôi như vậy, vậy bạn cứ đợi mà coi, hừ". Nói xong thiếu niên đứng dậy đẩy cái ghế ngồi ra đi thẳng. Chỉ để lại La Tiểu Nặc không hiểu ra sao đang ngồi xuống, nghĩ, 'cậu bé này cùng mình có sự khác nhau sao? Sao lời của cậu ta nói mình nghe không hiểu lắm nhỉ? Ngát'.

"Tiểu Nặc, Tiểu Nặc....."

La Tiểu Nặc theo tiếng gọi nhìn lại, chỉ thấy bên ngoài phòng học một cô bé có thân hình mập mạp đang nhiệt tình mà vẫy tay nhỏ bé về phía mình, đây là?? Thi Vận, Tạ Thi Vận, bạn tốt nhất của cô, nhưng cô nhớ cô và Thi Vận là vào trung học cơ sở mới quen mà, làm sao..... Nhưng mặc kệ thế nào đều tốt, có thể lần nữa nhìn thấy bạn bè của mình, cô thật sự rất vui mừng, bằng không... ở trong lớp học này, cô sắp không chịu nổi rồi. La Tiểu Nặc hưng phấn chạy đến bên ngoài phòng học, ôm cổ Tạ Thi Vận, vui vẻ nói: "Thi Vận, tớ thật sự rất nhớ cậu, ô ô".

"Tớ xin cậu, hôm qua chúng ta mới cùng nhau về nhà mà!" Thi Vận vừa xem tròn trắng mắt, vừa lấy tay dùng sức đẩy La Tiểu Nặc đang ôm thật chặt cánh tay ra, "Mau buông tay ra, cậu định ghì chết tớ đấy à".

La Tiểu Nặc cười khúc khích buông tay ra, Tạ Thi Vận đẩy cô ra, vừa xem xét bên trong phòng học nói: "Nhất định là tớ hoa mắt, tớ vừa mới nhìn thấy cậu vậy mà lại ngồi ở bên cạnh hoàng tử mặt lạnh à, ha ha, phải biết hoàng tử mặt lạnh thật đúng là những người làm mưa làm gió đứng đầu trong trường học của chúng ta. Cậu ta cho tới bây giờ đều không ngồi cùng bàn với người khác, nhưng cậu ta toàn cấp đều như vậy, đã từng có mấy người không biết tự lượng sức mình muốn ngồi cùng bàn với cậu ta, nghe nói về sau tất cả đều phải nghỉ học". Nói xong, Tạ Thi Vận vui mừng quay đầu lại nhìn Tiểu Nặc một cái nói, "Tiểu Nặc, mặc dù cô giáo bố trí cậu ngồi bên cạnh cậu ta, nhưng may nhờ cậu thông minh, tự giác đổi chỗ, nếu không, có thể cậu sẽ ăn trái cây".

"Cậu nói hoàng tử mặt lạnh đó chính là thiếu niên kia sao? Hôm nay tớ ngồi ở bên cạnh cậu ta hả!" La Tiểu Nặc biết được tin tức rất quan trọng từ trong lời nói Tạ Thi Vận, nghe qua thiếu niên đó hình như là một người rất tàn nhẫn, mà cô hình như thật bất hạnh chộc cậu ta phát bực, vậy không phải cô nên thức thời đổi vị trí thì tốt hơn sao? Cô do dự, lúc này mình còn luôn miệng nói chết cũng không đổi. Hơn nữa bị một tên nhóc uy hiếp, như vậy cũng mất thể diện quá đi. Tạ Thi Vận hỏi: "Thiếu niên, cái gì mà thiếu niên". Bỗng tiêu hóa nửa câu nói sau của La Tiểu Nặc, "Cái gì, cậu ngồi bên cạnh hoàng tử mặt lạnh?" Tạ Thi Vận giận dữ hét. "Đây chính là hoàng tử mặt lạnh Đường Vi. Đầu óc cậu bị hư mất rồi sao? Sẽ bị cậu ta hành chết".

"Cái gì? Cậu lặp lại lần nữa xem nào, thiếu niên đó cậu bảo tên là gì". La Tiểu Nặc vừa nghe xong lời này, toàn thân chấn động, là anh ta sao? Chẳng lẽ thật sự là anh ta, Đường Vi? Đường Vi!

"Đường Vi đấy! Hoàng tử mặt lạnh là Đường Vi đấy! Không phải cậu không biết chứ? Ngát".

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Ước định đánh cuộc

Đường Vĩ, cậu ta tên Đường Vĩ. Rõ ràng La Tiểu Nặc nghe được trong đầu mình hình như có một tiếng đứt "phăng" của dây cung. Cô đã không có thừa sức đi tìm tòi nghiên cứu tại sao vốn nên là lúc đầu mình và Đường Vĩ biết nhau sao lại xuất hiện lúc mình học tiểu học, hai người đó đã từng lời ngon tiếng ngọt, thề non hẹn biển giống như phim ảnh từ từ hiện ra trong đầu cô, mà chuyện xưa kết cục lại để cho cô khó có thể rửa sạch thù hận và nỗi dằn vặt. La Tiểu Nặc nắm thật chặt hai quả đấm, cảm xúc này mãnh liệt, yêu hận đan xen làm cho cả người cô không tự chủ được run rẩy, rốt cuộc anh ta cũng xuất hiện, mà cô thì nên đi đâu.

"Tiểu Nặc, Tiểu Nặc, cậu làm sao vậy, tại sao khóc?" Tạ Thi Vận nhìn hai mắt nhắm nghiền, không ngừng rơi nước mắt của La Tiểu Nặc lo lắng hỏi.

La Tiểu Nặc hít một hơi thật sâu, lấy tay lau mắt, cố gắng thoải mái nói: "Không có, không cần thận bị bụi bay vào mắt!"

Tạ Thi Vận nghi ngờ nhìn cặp mắt đỏ ngầu của Tiểu Nặc, hỏi: "Thật sao? Tại sao tớ cảm giác cậu hình như có vẻ là lạ, nhưng nếu như cậu thật sự lo lắng bởi vì ngồi cạnh Đường Vĩ mà bị cậu ta trêu chọc, trực tiếp đổi vị trí là được, cái này cũng không có gì khó."

"Tớ sẽ không đổi vị trí, dựa vào cái gì mà cậu ta có thể đối với tớ kêu thì tới, đuổi thì đi chứ, mà tớ cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời chứ." Đúng vậy, ngày hôm qua còn chàng chàng thiếp thiếp mẫn nùng với cô đảo mắt đã thề non hẹn biển với người khác, chẳng lẽ tình cảm của cô rẻ mạt vậy sao? Có lẽ mình cũng chỉ là hạt bụi không cần thận dính vào quần áo của anh ta, dẫu đi phẩy tay một cái rồi tan như mây khói sao? Dù loại bất công những ngày qua đan xen trong đầu La Tiểu Nặc, chẳng lẽ số mạng mình đã định trước là sẽ bị anh ta phụ bạc sao? Rốt cuộc cô không nhận được hết lên.

"Làm ơn đi, tớ nói cậu thật đúng là cùng cậu ta tính toán hăng say đến vậy nhỉ? Hoàng tử mặt lạnh này ngoại trừ cấp đầu tiên, còn lại năm năm liên tục luôn giữ kỷ lục hạng nhất toàn trường, ngay cả thầy cô cũng không dám lớn tiếng với cậu ta. Cậu nói đi sao cậu lại muốn đi làm lại chuyện phí sức còn chẳng có kết quả tốt này?"

"Chẳng lẽ nói bị người khi dễ chính là số mạng chúng ta đã định trước sao? Chẳng lẽ nói cũng bởi vì cậu ta liên tục được lọt hạng nhất trong trường học thì dựa vào đó cậu ta có thể không chút kiêng kỵ đứng ở trên đầu chúng ta ức hiếp chúng ta sao? Không, cái này không công bằng, không công bằng!! Nếu quả như thật như lời nói, như vậy La Tiểu Nặc ở ở chỗ này thề, Đường Vĩ cậu ta có thể làm được chuyện gì, tớ cũng có thể làm được như thế. Cho nên tớ làm như vậy, chỉ là vì yêu cầu cái lý thôi. Nhưng cũng nói cho mọi người, mọi người đều bình đẳng, chỉ cần chúng ta nỗ lực, nhất định có thể thay đổi vận mệnh."

Tạ Thi Vận kinh ngạc nhìn người bạn tốt trước mắt của mình, chợt phát hiện thì ra mình không hiểu cô chút nào cả. Tự tin trong mắt La Tiểu Nặc còn chói mắt hơn cả mặt trời, vậy mà lại để cho cô cảm thấy có lẽ cậu ấy thật sự có thể làm được.

"Được, nói thật hay! Hay cho một tâm chí mạnh mẽ đấy. Tôi còn không biết bạn học La Tiểu Nặc cậu ngoại trừ là một người ngu ngốc sau này còn là một nhà khoa học viễn tưởng đấy! Nhưng nếu hôm nay cậu lập được lời thề như thế, vậy nếu tôi không đồng hành với cậu, cũng thật có lỗi vì tôi đã ngồi cùng bàn với cậu. Như vậy không bằng năm nay chúng ta vượt lên thi thử cấp ba lấy thành tích cao thấp làm thí dụ, định vị thắng thua thôi." Đường Vĩ châm chọc nhếch mép cười đáp cửa cầu thang như bóng ma đi ra ngoài.

"Chẳng qua tôi rất hoài nghi, đối với người ngồi cùng bàn có thể nói rất khó đạt điểm nhì, tôi vậy mà thật rất lo lắng cậu đấy." Ánh mắt Đường Vĩ khinh thường nhìn thẳng vào mắt La Tiểu Nặc, chợt ngưng ngẩn. Trong đôi mắt kia tràn đầy cảm xúc không nói được, mà chính cô lại mang đến cho cậu một loại cảm giác uy hiếp chưa bao giờ trải qua.

"Được, chúng ta sẽ lấy thành tích thi lên trung học này làm thí dụ, nếu như tôi thua về sau mặc cậu bắt nạt thế nào tôi cũng dằn vặt sẽ không phản kháng, nhưng nếu như kết quả ngược lại, như vậy tôi chỉ có một yêu cầu, tôi hi vọng, về sau cậu có thể cách xa tôi ra." La Tiểu Nặc cười chưa dứt nói.

Đường Vĩ hơi nhíu mày, nói: "Được, tôi đồng ý cậu." Rồi xoay người rời đi.

La Tiểu Nặc không phải không nghĩ tới có thể nói ra một vài yêu cầu quá đáng hơn, vì mình mà báo thù, nhưng khi nhìn gương mặt vẫn tràn đầy nét ngây thơ, cô lại không cách nào mang cậu ta và người kia gắn liền với nhau. Mặc dù cô biết rất rõ bọn họ là cùng một người. Thôi được, dù sao hiện tại ba mẹ đều trở về, cuộc sống cũng lần nữa bắt đầu.

Về phần báo thù cô dĩ nhiên sẽ không buông tay, nhưng để cho cô trả thù một đứa bé lại hơi bị quá đáng, chờ cậu ta lớn lên rồi hãy nói. Còn bây giờ trước hết giúp cha mẹ cậu ta dạy dỗ đứa bé này đã, để xem cậu ta sau này có còn dám kiêu ngạo như thế nữa không. Hừ.

Tạ Thi Vận nhìn bạn tốt của mình, cô càng nhìn càng không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Một trận chiến nổi tiếng (1)

Thật vất vả mới chịu đựng qua một buổi học, La Tiểu Nặc về đến nhà, mệt là gieo người lên ghế sa lon. Cuộc sống học sinh này trải qua cũng không phải

dễ dàng nhí, vừa phải cẩn thận lo lắng sợ bị lộ, còn phải bị bọn nhóc học sinh tiểu học ức hiếp, hơn nữa cậu nhóc kia là kẻ mình ghét nhất, thật là phiền muộn quá. "Ồi....." La Tiểu Nặc không khỏi phát ra tiếng thở dài.

"Tiểu Nặc, sao thế, tuổi còn nhỏ sao đã than thở thế? Lại đây, có tâm sự gì cứ nói cho cha." Cha La vừa vào cửa đã nhìn thấy con gái đang ủ rũ cúi đầu, yêu thương hỏi.

"Cha, người đã về rồi. Không có gì, chỉ là muốn thi thắng lên cuộc thi của năm đầu trung học, có chút lo lắng mà thôi." La Tiểu Nặc sợ cha lo lắng, nên thuận miệng viện cớ.

"À, cha còn tưởng rằng chuyện gì lớn chứ, Tiểu Nặc, hôm nay cha về sớm như vậy bởi vì muốn nói cho con biết tin tốt. Công ty cha quyết định tài trợ cho trường trung học Từ Dương thành phố X." Cha La hưng phấn nói với Tiểu Nặc.

"A, đó chính trường nội trú trung học Từ Dương thành phố X toàn học sinh giỏi sao? Nghe nói chỉ cần có thể lên học trường đó, thì tỷ lệ có thể thi được vào năm đầu của trung học rất lớn, hơn nữa nghe nói tất cả những người vào được năm đầu trung học hoàn toàn có thể vào được đại học danh tiếng." La Tiểu Nặc tò mò hỏi.

"Không sai, chính là trường học đó." Cha La hả hê vỗ vỗ bả vai Tiểu Nặc, nói tiếp: "Đến lúc thi thắng lên năm đầu trung học, cha lấy danh nghĩa công ty nói chuyện với lãnh đạo trường một chút, nói không chừng có thể xét giảm một vài điểm, vậy Tiểu Nặc nhà ta nhất định có thể thi được đấy. Thế nào, là một tin tức tốt chứ. Tiểu Nặc."

Ếc..... La Tiểu Nặc biết nếu như nói cô không xuyên trở về quá khứ, chuyện sẽ phát triển thế nào. Chiều theo lúc mình học tiểu học đó thành tích nửa vời, lúc ấy vĩnh viễn không bao giờ đạt tới điểm trúng tuyển lên trung học Từ Dương. Cũng chỉ có cha mới có thể vì mình làm mất dây đi nhờ và trường học người ta nể mặt vì đã tài trợ mà xét giảm điểm số, sau đó còn bị người ta từ chối thẳng thừng, hơn nữa chuyện còn chưa dừng lại ở đó, trên trang đầu tờ báo gọi là gì nhà giàu số một vì con gái yêu cầu xin Từ Dương giảm điểm số, đđlqđ Từ Dương vì bảo đảm chất lượng thiết diện vô tình (công bằng) nói không có cửa đâu. Còn chần động một thời gian. La Tiểu Nặc cũng không muốn làm khó cha như vậy, vội nói: "Cha, lần này để cho tự con thử một chút, con tin tưởng mình nhất định có thể dựa vào năng lực bản thân thi đậu trung học Từ Dương."

Cha La khoa trương giả vờ dụi dụi con mắt, xúc động thật lâu nói: "Tiểu Nặc, rốt cuộc con cũng trưởng thành, cha tin tưởng con, cha sẽ vĩnh viễn sau lưng con ủng hộ con."

"Cho con xin, cha, người lại dùng loại giọng điệu ghê tởm này nói chuyện nữa, toàn thân con nổi hết da gà rồi. Yên tâm đi, con nhất định sẽ thành công." La Tiểu Nặc bắt đầu dĩ trợn mắt một cái nói qua lập tức xoay người đi về phía gian phòng của mình.

"Cố gắng lên nhé, Tiểu Nặc." Cha La nhân lúc Tiểu Nặc xoay người cúi đầu thì thăm một câu.

"Hô phụ vô khuyết nữ, yên tâm, cha." Xa xa truyền đến giọng nói thanh thúy của Tiểu Nặc, cha La cười khê, đứa nhỏ này. . . . .

La Tiểu Nặc nằm ngửa trên giường mình đối với một tháng sau vượt cấp thi thử vào cấp hai vẫn rất có lòng tin, dù sao dựa vào việc cô hai mươi lăm tuổi thông minh cùng so tài với những đứa trẻ mười một mười hai, vốn dĩ không có gì có thể so sánh, cô biết cô nhất định sẽ thắng, cô muốn làm cũng chỉ là dạy dỗ đứa trẻ kiêu ngạo kia một chút, để cho cậu ta cách càng xa mình càng tốt.

Gần đây La Tiểu Nặc ở trường học càng đđlqđ ngày càng thuận lợi, nguyên nhân chính là sắp tới cô ước định đánh cuộc với hoàng tử mặt lạnh Đường Vĩ thành công hấp dẫn con mắt của vô số người, ngay sau đó mấy lần thử trong kỳ thi, cô cũng hắc mã* lớn nhất trong lịch sử của trường học, được lọt vào danh sách thành tích đứng đầu với Đường Vĩ.

(*): Không lường được thực lực với người cạnh tranh.

"Này này, mau nhìn mau nhìn, đó chính là La Tiểu Nặc lớp sáu đấy, cực kỳ lợi hại đấy, đây đã là lần thứ ba cô với hoàng tử mặt lạnh Đường Vĩ đều được liệt vào danh sách thành tích tốt nhất, thật sự rất tiên bộ đấy....." Học sinh A ngưỡng mộ nói.

"A a, thì ra chính là cô ấy, thật không nhìn ra, thoát nhìn rất bình thường thôi mà." Học sinh B có chút thất vọng nói: "Tôi vẫn khá xem trọng hoàng tử mặt lạnh, tôi nhận thấy được trận đánh cuộc của bọn họ đó Đường Vĩ sẽ là người thắng..., dù sao đáng đáp Đường Vĩ người ta cũng thật là đẹp trai đấy....."

"Không nhất định như thế, đẹp trai cũng không thể ăn thay cơm, tôi thì tương đối yêu thích La Tiểu Nặc dám khiêu chiến tinh thần kiểu này, tôi ủng hộ La Tiểu Nặc." Học sinh A sùng bái nói.

"Tất cả các người chớ ồn ào, dù sao ngày mai cũng là ngày thi lên cấp hai rồi, nghe nói Đường Vĩ và La Tiểu Nặc cũng dự thi trung học Từ Dương, đến lúc đó tự nhiên thấy rõ ràng, chúng ta chỉ cần chờ đợi đđlqđ quan sát là được rồi. Học sinh C nói.

La Tiểu Nặc vừa tự lẩm bẩm: "Coi thường tôi, coi thường tôi." Vừa bước nhanh rời khỏi trường học. Gần đây độ nổi tiếng của cô tăng vọt, làm cho cô cảm giác từ trước đến nay đã sống rất thấp hèn, tâm tình vẫn còn thấy buồn bực. May mà ngày mai phải thi lên năm đầu trung học, mau mau rời khỏi chỗ đất thị phi này.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Một trận chiến nổi tiếng (2)

Rốt cuộc ngày thi lên năm nhất trung học đã tới, sau khi bạn học La Tiểu Nặc dễ dàng thông qua cuộc thi ngữ văn và Anh văn, cũng vào lúc đang thi sắp xong môn toán học thì lại xảy ra vấn đề. Thi ra là vốn có số điểm trên cơ sở, bài thi toán học làm đề phụ được 20 điểm. Trả lời vấn đáp, nếu trả lời đúng xem xét điểm phương thức tiến hành.

Ôi, một sinh viên tốt nghiệp bị một tên trình độ tiểu học làm khó bởi đề phụ, có phải rất khó coi không. Sự thật chứng minh là rất khó coi. La Tiểu Nặc dưới tình huống trái lo phải nghĩ cũng không ra kết quả, chỉ có thể bất đắc dĩ bỏ qua bài 20 điểm này. Cũng chẳng có biện pháp nữa, học toán kém, cũng được, mình không làm được, chắc là nhóc con rầm thối kia cũng không làm được đâu. La Tiểu Nặc chỉ có thể cầu nguyện như vậy.

Hôm nay là ngày quan trọng công bố thành tích rồi, sáng sớm La Tiểu Nặc đã cảm thấy tinh thần có phần không tập trung, đây tuy nói đã nắm chắc, nhưng đáy lòng vẫn mơ hồ có chút lo lắng. Việc không làm xong đề phụ làm cho cô đứng ngồi không yên, sớm biết như thế ban đầu nên ôn tập thật tốt, nếu sinh viên tốt nghiệp đại học thi không vượt qua học sinh tiểu học, vậy thì thật là đáng chê cười. Tinh thần La Tiểu Nặc thấp thỏm đi đến trường học. Quả nhiên, đđlqđ sáng sớm trong trường học đã là cảnh tượng đầu người trùng điệp, tất cả mọi người rất vội vã muốn biết thành tích của mình, tất nhiên cũng không loại bỏ một bộ phận những người hóng chuyện đặc biệt đến theo dõi trận đánh cuộc chấn động một thời đến tận cùng kết quả như thế nào.

La Tiểu Nặc thật vất vả chen đến trước bảng thành tích, vừa nhìn, ngắt, đứng đầu, Đường Vĩ, đứng thứ hai, La Tiểu Nặc. Quả nhiên là ngày đó bỏ qua bài 20 điểm. Lần này phiền toái rồi. Không được, cô phải nhanh chóng rời đi. La Tiểu Nặc thừa dịp đám người bắt đầu di chuyển, len lén chạy ra ngoài. Ai, thật là sách lược sai lầm. La Tiểu Nặc đi trên đường nhỏ ở phía sau trường học mặt buồn bực lâm lâm, vừa đá cục đá nhỏ bên chân.

"Cậu cũng không cần chán nản quá, nếu như không lên tiếng nhận thua, cùng lắm là ăn vạ thôi, dù sao tôi cũng chưa từng trông cậy vào loại người như cậu sẽ giữ đúng cam kết". Một giọng nói đáng ghét chui vào lỗ tai La Tiểu Nặc.

La Tiểu Nặc nhìn chung quanh, đồ quý sứ đáng ghét kia ở đâu? Nhưng cũng không có người, "Sao đi đến đâu cũng đều đụng đđlqđ phải cậu vậy, đồ quý sứ đáng ghét, La Tiểu Nặc tôi cho tới bây giờ đều nói làm được, đầu giống như vại người giấu đầu giấu đuôi tính là anh hùng hảo hán sao, cậu có bản lĩnh thì ra ngoài, chúng ta một đầu một."

"Ngây thơ, ai muốn đấu một mình với cậu. Hừ, ngu ngốc". Một bóng dáng từ trên cây nhảy xuống bên cạnh La Tiểu Nặc, chính là Đường Vĩ.

La Tiểu Nặc giận đến nghiến răng, hận không thể nhào tới cắn cậu ta hai cái. Đang lúc này trong trường học truyền thanh vang lên. "Xin chú ý, xin chú ý, xin mời bạn La Tiểu Nặc lớp sáu năm hai sau khi nghe thấy loa nhanh chóng đến phòng hiệu trưởng".

Phòng hiệu trưởng? Hai người chăm chú nhìn nhau một cái, có chút không hiểu, đã xảy ra chuyện gì sao? La Tiểu Nặc xoay người đi về phía phát ra tiếng loa.

Vào phòng hiệu trưởng, chỉ thấy hiệu trưởng đang nghiêm trang đứng ở bên cạnh một ông lão, mà vị kia thoạt nhìn là một ông lão rất dễ gần đang ngồi chỗ của hiệu trưởng, đang khua bút viết gì đó. Hiệu trưởng ngẩng đầu nhìn thấy La Tiểu Nặc, khẽ mỉm cười, ngồi đối diện ông lão rồi nói: "Ông Hà, đứa bé kia đã tới". Ông lão kia mỉm cười ngẩng đầu nhìn cô một cái, gật đầu một cái. Hiệu trưởng cúi đầu bên tai ông lão nói câu gì đó, rồi đứng dậy đi ra ngoài. La Tiểu Nặc đứng ngơ ngác, không biết có chuyện gì xảy ra.

Ông lão buông bút trên tay xuống, tươi cười đứng lên nói với hai người: "Cháu chính là La Tiểu Nặc sao. Thật là một đứa bé đáng yêu. Ông là hiệu trưởng trung học Từ Dương, ông tên là Hà Thủ. Rất hân hạnh được gặp cháu".

Thì ra là hiệu trưởng trung học Từ Dương, thảo nào ngay cả hiệu trưởng cũng phải cung kính với ông ấy. La Tiểu Nặc vội vàng đứng dậy chào hỏi với ông lão.

Hiệu trưởng Hà khoát khoát tay ý bảo bọn họ ngồi xuống, vừa nói: "Là như vậy, ông thấy thành tích của cháu và Đường Vĩ thi thử lên cấp hai, hai người các cháu đều rất xuất sắc, trung học Từ Dương chúng ta thật vui mừng vì các cháu có thể trở thành một trong những học sinh khóa đđlqđ mới của chúng ta. Nhưng bởi vì nguyên nhân điểm số của Đường Vĩ cao hơn cháu, để cậu ấy vào học thực nghiệm năm đầu trung học Từ Dương chúng ta, mà hôm nay ông tới đây, sau khi hiểu rõ tình huống cháu, hy vọng có thể tiến hành một khảo nghiệm nhỏ đối với cháu. Không biết cháu có đồng ý không? Dĩ nhiên nếu như cháu vượt qua khảo nghiệm, chúng ta cũng sẽ tính thành tích trên cơ sở cộng thêm 20 điểm, mà cháu cũng sắp trở thành một thành viên lớp thực nghiệm của trung học Từ Dương chúng ta".

"Đồng ý". La Tiểu Nặc không chút nghĩ ngợi đáp một câu. Lớp thực nghiệm trung học Từ Dương cơ mà, đây thực sự là mảnh mẽ đường nào, ý nghĩa chính là đi vào rồi nhất định có thể vào được năm hai trung học Từ Dương. Hơn nữa, cô không muốn thua dưới tay thằng bé phách lối kia.

"Ha ha, vậy cũng tốt, khảo nghiệm chỉ có một đề bài, cháu chú ý nghe cho kỹ nha. Giả thiết vào một buổi tối giông bão, cháu ở trên một cái xe, đi qua một bến xe. Có ba người đang đợi xe ta-xi. Một là ông lão sắp chết, rất đáng thương. Một là bác sĩ, ông đã từng cứu mạng của cháu, là đại ân nhân, cháu nằm mơ cũng muốn báo đáp ông ta. Còn có một người phụ nữ/người đàn ông, cô ấy/anh ta là người trong mơ cháu cũng muốn gả/cưới người đó, có lẽ để mất cũng không còn. Nhưng xe cháu chỉ có thể ngồi một người, cháu sẽ lựa chọn như thế nào đây? Xin giải thích lý do của cháu một chút".

La Tiểu Nặc chưa bao giờ nghĩ tới sẽ ra đề khảo nghiệm như vậy, mỗi đáp án thoạt nhìn hình như đều có lý, nhưng lại giống như đều không chính xác. Đến tận cùng nên lựa chọn như thế nào đây? Cô rơi vào trầm tư.

Chợt ý tưởng lóe lên, có lẽ đây mới là đáp án chính xác.

"Đáp án của cháu là đưa chìa khóa xe cho bác sĩ, để cho ông ấy chở ông lão đi bệnh viện, mà cháu, ở lại với người tình trong mộng cùng nhau chờ xe buýt". La Tiểu Nặc nghiêm túc hồi đáp. Trong đôi mắt lóe ra tia sáng thông minh.

Hiệu trưởng Hà cười ha ha: "Thật là một đáp án thú vị, có thể nói cho ông biết tại sao cháu lựa chọn như vậy không?"

"Cháu nghĩ là có lẽ cái đề mục này người nghĩ ra ngay từ lúc đầu cũng không định để nó trở thành một dạng đề lựa chọn, chỉ là thói quen tự bảo vệ mình của chúng ta đã xác định vị trí ở trên xe, mới dẫn đến lựa chọn khó khăn là phải lựa chọn một trong ba này. Mà trên thực tế, bình thường, muốn nhận được bao nhiêu, trước tiên sẽ phải bỏ ra bấy nhiêu, đây là điều hiển nhiên. Cũng giống như vấn đề này, bản thân từ bỏ các loại, thì cả ba người được hưởng. Cháu cho là như vậy". La Tiểu Nặc chậm rãi nói xong, trong giọng nói có loại kiên định không tự chủ.

"Được, nói rất hay, ông thật sự không thể tin được lời nói này xuất phát từ trong miệng một học sinh tiểu học, cháu thật sự làm cho ông giật mình. Ông hoàn toàn không cách nào tìm được bất kỳ sơ hở nào trong đáp án và giải thích của cháu, chúc mừng cháu... cháu đã vượt qua khảo nghiệm." Hiệu trưởng Hà tán thưởng nói. "Nhưng mà ông lại muốn hỏi một câu, không biết từ trong đề khảo nghiệm này cháu đã học được thứ gì? Tất nhiên vấn đề này không bàn cãi". Hiệu trưởng Hà dí dõm hỏi.

"Cháu nghĩ nó giúp chúng ta hiểu một điều có lúc bỏ đi một số nguyên tắc tự cho là đúng, người ta có thể đạt được nhiều hơn; tha thứ một phần cái gọi là phản bội hay lừa gạt, trong lòng người ta có thể càng rộng mở hơn". La Tiểu Nặc hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng nói ra những lời này.

Hiệu trưởng Hà nhìn đứa bé chột tán mát ra một nỗi đau thương nhàn nhạt không khỏi hỏi một câu: "Vậy cháu có thể làm được sao?"

"Có lẽ vậy, cháu chỉ có thể cố gắng thử". La Tiểu Nặc có phần mờ mịt nói.

Hiệu trưởng Hà yêu thương nhìn Tiểu Nặc nói: "Được rồi, hôm nay khảo nghiệm đến đây là kết thúc. Mấy ngày nữa giấy thông báo sẽ được chuyển đến nhà cháu, rất chờ mong được gặp mặt cháu trong sân trường Từ Dương".

"Cám ơn hiệu trưởng". La Tiểu Nặc vui mừng trả lời. Rồi đi ra ngoài cửa. Nghe được giọng hiệu trưởng Hà truyền đến từ phía sau: "Cháu gái, bất luận khi nào đều phải nhớ, cuộc sống còn có rất nhiều thứ đáng giá để theo đuổi, ngàn vạn lần không được bởi vì cái nhỏ mà đánh mất cái lớn nhé!" Thân thể La Tiểu Nặc dừng một chút, gật đầu một cái, trực tiếp rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chân giò đường phèn thần kỳ

Những gian nan thi lên năm đầu trung học rốt cục cũng đã trôi qua, La Tiểu Nặc thở một hơi dài, bây giờ sẽ làm gì nhỉ? La Tiểu Nặc chợt nhớ tới lúc mình học trung học rất thích đi đến một quán ăn, không biết bây giờ quán có mở cửa không? Nơi đó chân giò đường phèn là tuyệt nhất, trước kia cô thích nhất là vào ngày nghỉ cùng mấy đứa bạn đến quán ăn một bữa, nghĩ tới đây La Tiểu Nặc không nhịn được nuốt vài ngụm nước miếng, đi xem một chút đi. Nghĩ tới, La Tiểu Nặc lập tức đi về phía đó.

Thật vất vả đi tới vùng lân cận này, quả nhiên quán đã mở, quán có tên gọi 'com là thép'.

La Tiểu Nặc hình như đã nghe được tiếng gọi của chân giò heo từ bên trong, vội vàng đi vào.

"Ông chủ, một xuất chân giò đường phèn."

"Rất xin lỗi, phần chân giò đường phèn cuối cùng vừa mới được bán rồi."

"Sao? ? ! Bán rồi." La Tiểu Nặc đáp một câu, một khuôn mặt nhỏ nhắn gục xuống, sự thất vọng không lời nào có thể miêu tả được. Ông chủ buồn cười nhìn cậu bé kia. Chợt La Tiểu Nặc nhạy cảm khẽ động, nhìn thấy tên đầu sỏ vừa "đoạt" đi chân giò đường phèn của mình. Là một cậu bé mập, có đliqlđ về khoảng mười một mười hai tuổi, mặc đồng phục học sinh chính tề bộ dạng khỏe mạnh kháukhinh rất đáng yêu. Hơn nữa, hơn nữa, tên đầu sỏ còn đang cầm chân giò đường phèn mà cô thèm thuồng đã lâu, màu sắc và hương vị này, ôi!!

Rốt cuộc La Tiểu Nặc hạ quyết tâm, chậm rãi đi tới trước mặt cậu bé mập, nghiêm trang mở miệng nói: "Xin chào, bạn học. Cho hỏi phần chân giò đường phèn này là của bạn à?"

"Đúng vậy. Sao thế?" Cậu bé mập nhìn người xa lạ bộ dạng bình thường này, nhưng cô gái có một đôi mắt vô cùng linh động, trong lòng có chút nghi ngờ.

"Bạn học, tôi xem sắc mặt bạn ố vàng, xung quanh khóe miệng còn nổi mụn, chắc là gần đây chức năng dạ dày của bạn không tốt lắm." La Tiểu Nặc bày ra vẻ thần thông nói.

"Ồ? Làm sao bạn biết, gần đây tôi cảm giác dạ dày mình hình như không tốt lắm!" Cậu bé mập kinh ngạc nói.

La Tiểu Nặc cười thầm trong lòng, cá nhỏ xem ra mắc câu rồi. "Khụ, cái này, tôi cũng không tiện nói nhiều với bạn, nhưng mà tôi lại dđlqđ muốn nói đến giò heo, chứa nhiều protein nghĩa là sẽ gây trở ngại tới quá trình sinh trưởng và phát triển của trẻ em, hàm lượng mỡ cũng tương đối cao, cũng chứa rất nhiều cholesterol, nếu mà chức năng dạ dày không tốt, bạn tốt nhất không nên ăn chân giò heo đâu. Nếu không sẽ dẫn đến bị đau bụng đấy..., nghiêm trọng hơn còn khả năng phát triển trở thành viêm đại tràng mãn tính nữa."

"Ôi, nghiêm trọng đến thế sao, vậy làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?" Cậu bé mập xem ra là bị dọa rồi, vội vàng hỏi.

"Thật ra thì cái này cũng không có gì to tát, chỉ cần bạn chú ý thói quen ăn uống, ăn ít thức ăn nhiều mỡ, ăn nhiều trái cây và rau dưa sẽ rất nhanh bình phục thôi. Bạn cứ yên tâm đi." La Tiểu Nặc cảm thấy mình còn chưa thêm mắm dặm muối, nếu không chắc cũng thành thân y mất thôi.

"Vậy, vậy tôi vừa mới gọi chân giò đường phèn, xem ra chỉ có thể lãng phí." Cậu bé mập có chút tiếc rẻ nói.

"Sao có thể lãng phí lương thực thế được? Nếu như bạn không ngại, bạn học, tôi sẵn lòng xả thân vì bạn tiêu diệt bàn chân giò đường phèn này, không biết ý của bạn thế nào?"

Cậu bé mập nhìn La Tiểu Nặc bộ dạng thêm nhỏ dãi, đáy mắt thoáng qua một tia sáng tỏ, cười đáp: "Vậy tôi đành làm phiền bạn vậy. Hôm nay thật sự cảm ơn bạn đã vì tôi lãng phí nhiều như thế, không biết bạn họ tên là gì?"

La Tiểu Nặc quynh lên khoát tay nói: "Tôi tên là La Tiểu Nặc. Còn bạn?" Trong lòng La Tiểu Nặc cũng có một chút áy náy đối với cậu dđlqđ bé mập, mặc dù lúc này cô nói là sự thật, nhưng chắc chắn cô đã thổi phồng vấn đề lên vô số lần, ai ôi, ai bảo cậu bé mập này giành mất phần chân giò đường phèn cuối cùng của cô chứ, đáng đáp còn rất dễ bắt nạt, nếu mình không lừa cậu ta thì sẽ lừa ai đây. La Tiểu Nặc có phần vô lại mà nghĩ.

"Tôi tên là Hà Hạo Hiên." Cậu bé mập mỉm cười nói.

La Tiểu Nặc bày ra bộ dạng anh trai tốt đi qua vỗ vỗ bả vai cậu bé mập nói: "Vậy tôi gọi bạn là con chuột được rồi, về sau mọi người là bạn bè tốt, yên tâm, có chuyện gì chỉ cần đến lớp thực nghiệm năm đầu trung học Từ Dương tìm tôi là được rồi."

Trong mắt Hà Hạo Hiên xẹt qua một tia hài hước: "Được, đến lúc đó nhất định sẽ đi tìm bạn, vậy bạn ăn từ từ, tôi đi trước."

La Tiểu Nặc vẫy tay sau đó nói lời tạm biệt với Hà Hạo Hiên, ngồi xuống nhìn một mâm chân giò đường phèn trên bàn, nghĩ thầm. Là của tôi, chính là tôi, con vịt đã đến miệng không chạy thoát được đâu, ha ha ha, trong lòng La Tiểu Nặc cười hả hê. Nói đi cũng phải nói lại, chuột con đó, bạn cũng không tệ, người bạn này rất đáng giá kết giao đấy. (là cái giò heo đáng giá kết giao thôi. Tác giả không nói gì tránh ra)

Lúc La Tiểu Nặc trong quán ăn đang hài lòng hít hà mùi thơm của món giò heo.

Bên ngoài quán ăn, một thiếu niên mập mạp nhoeén miệng cười, lộ ra hai lúm đồng tiền đẹp mắt: "Thì ra cô ấy chính là La Tiểu Nặc mà ông nói đến, thật là một cô bé thú vị. Chúng ta còn có thể gặp lại. Ha ha."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Quà tặng

La Tiểu Nặc ăn xong món chân giò đường phèn hăng nhưng nhớ, về đến trong nhà, nằm trên ghế sa lon hú lên một tiếng thỏa mãn.

"Tiểu Nặc, về rồi à, mau nói cho mẹ biết, đạt thành tích gì thế? Thi đỗ lên trung học rồi nhì". Mẹ La vừa thấy Tiểu Nặc vào cửa, đã hỏi.

"Thành tích cũng tạm ổn, điểm cũng tạm tạm, thành tích đứng thứ hai, cũng vào được lớp thực nghiệm trung học Từ Dương." La Tiểu Nặc miễn cưỡng trả lời.

"Xếp thứ hai? Lớp thực nghiệm trung học Từ Dương, trời ạ!" Mẹ La hét một tiếng kinh hãi bụng lấy mặt của Tiểu Nặc nhìn trái nhìn phải: "Đây là Tiểu Nặc nhà mình sao? Từ khi nào đã giỏi như thế này rồi? Thật sự là mới một thời gian thôi đã phải nhìn với con mắt khác xưa. Đây thật là một tin tức tốt vô cùng! Không được, mẹ phải gọi điện thoại nói ngay cho cha con biết, để ông ấy lập tức trở về tổ chức ăn mừng cho Tiểu Nặc của chúng ta". Mẹ La hưng phấn đến nỗi lời nói không được mạch lạc, rồi tay chân luống cuống đi gọi điện thoại cho cha La.

La Tiểu Nặc không biết nói gì nhìn bộ dạng mẹ hươ tay múa chân, lúc này cộng hai mươi lăm tuổi của kiếp trước với mười hai tuổi của kiếp này cũng thành ba mươi bảy tuổi rồi, nếu vẫn không thể thi được thành tích tốt, chắc cô phải dđlqđ tìm miếng đậu hũ đập đầu chết thôi. Nhưng cha mẹ đều ở bên cạnh mình cảm giác thật tốt. Những thứ khác cô đều không để ý. La Tiểu Nặc thoải mái nằm trên ghế sa lon nghĩ.

Không bao lâu, cha La đã từ công ty tức tốc chạy về. Vừa về tới nhà, cha La không nói hai lời chạy lại ôm Tiểu Nặc lên nói: "Tiểu Nặc yêu, thật là giỏi. Khiến cho cha thật hạnh diện. Thật không hổ là con gái của La Nhất Kim, thật sự làm được chuyện đã hứa với cha. Ha ha ha ha, thật tốt quá."

La Tiểu Nặc bị hành động này của cha mình dọa sợ không nhẹ a, cũng hai mươi lăm tuổi rồi "già rồi" bị người ta ôm xoay vòng vòng trong không trung cảm giác thật sự rất kỳ cục. Cô hốt hoảng giãy giụa nói: "Cha, mau bỏ con xuống. Mau bỏ con xuống."

Cha La nghe xong lời này thấy không vui: "Mẹ bọn trẻ, em xem con gái này, trước kia thích nhất được anh ôm xoay vòng vòng, bây giờ lại ghét bỏ cha. Híc híc."

Nhìn cha cố làm ra vẻ uất ức, La Tiểu Nặc là có chút dờ khóc dờ cười. Hình như sau khi trùng sinh trở về tính tình cha mẹ cũng thay đổi rất nhiều. Sao trước kia cô không nhớ được cha cũng có lúc cười to như thế.

"Cho con xin, cha, con đã mười một tuổi, là đứa bé lớn rồi." La Tiểu Nặc bắt đầu nói.

"Đúng vậy, đúng vậy, Tiểu Nặc nhà chúng ta là cô gái, nên không ôm được rồi, còn không mau thả con bé xuống." Mẹ La yêu thương vỗ về đầu Tiểu Nặc nói.

"Được rồi được rồi. Ô ô." Lúc này cha La mới không cam tâm tình nguyện mà để Tiểu Nặc xuống. Về mặt lại hưng phấn hỏi: "Tiểu Nặc, lần này con đi du lịch thì được tốt như vậy, con muốn phần thưởng gì nào."

"Yêu cầu gì cũng được sao? Cha." La Tiểu Nặc hưng phấn hỏi.

"Đó là đương nhiên rồi. Tiểu Nặc con quên nguồn gốc tên hai cha con mình rồi sao? Tên cha là Nhất Kim, tên con là Tiểu Nặc, tượng trưng cho truyền thống nhà họ La chúng ta từ trước đến nay lời hứa đáng giá nghìn vàng. Cha nói chuyện dĩ nhiên giữ lời rồi, điểm này bất kể lúc nào con cũng phải nhớ đấy."

"A, cha, con nhớ tên cha là Nhất Kim sao không gọi Thiên Kim." La Tiểu Nặc vừa lau mồ hôi lạnh vừa hỏi.

"Ái chà, cái con bé này, cha đã sớm dạy con suy nghĩ vấn đề phải gắn với thực tế, sao con không suy nghĩ khi cha còn bé trong nhà nghèo bao nhiêu, có một thời vàng đã cười trộm rồi, ông nội con chắc chưa từng nghĩ đến có một ngày vàng. Làm sao có thể gọi Thiên Kim." Cha La nghiêm nghị trở lại nói.

Một đàn quạ đen bay qua, khoe miệng La Tiểu Nặc giật giật nói: "Cha, cha nói rất có đạo lý." Thầm nghĩ: nên tranh thủ thời gian đổi chủ đề cho an toàn, đi du lịch nếu không bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ chết rết. "Đúng rồi, cha, nếu vậy, con hi vọng có thể đi du lịch."

"Du lịch à, được. Thật đúng là đi một ngày đàng học một sàng khôn. Đi ra ngoài và chạm xã hội là tốt. Hãy cùng mẹ con đi, địa điểm tùy con chọn." Cha La bộ dạng dễ thương lượng nói.

"Nhưng con muốn tự mình đi du lịch, con không đi cùng mẹ đâu." La Tiểu Nặc có chút khó khăn nói.

"Không được." Khó có lúc cha La và mẹ La được trăm miệng một lời nói.

"Một cô gái nhỏ tự mình đi du lịch, con cũng nghĩ ra." Mẹ La có phần nổi cáu gõ đầu Tiểu Nặc nói: "Thật là không biết thói đời hiểm ác! Con cho rằng bên ngoài là ở nhà sao, một mình đi ra ngoài có biết bao nguy hiểm, vừa không bạn bè thân thích nào, nhớ có chuyện gì, phi phi phi, mẹ không dám nghĩ đến nữa."

"Đúng vậy, đến khi ra ngoài không cẩn thận bị bọn buôn trẻ con lừa bán, con bảo người làm cha này biết đi đâu tìm con gái về đây." Cha La đe dọa nói.

Bảng "Tuổi" của con, chỉ có con lừa bán người khác. La Tiểu Nặc bắt đầu nghĩ.

La Tiểu Nặc ăn vạ gọi: "Cha..... Mẹ...."

"Không bàn cãi." Cha La và mẹ La cùng lúc từ chối nói.

Choáng, đi với mẹ ra ngoài có trò gì hay đâu, Tiểu Nặc buồn bực nghĩ. Có ý nghiêm mặt nói: "Cha, mới vừa rồi cha nói với con làm người lời hứa phải đáng giá nghìn vàng, bây giờ ngay cả yêu cầu nhỏ nhỏ này của con cũng không đồng ý, nói dối nói dối." Ha ha, từ từ trước đến giờ cha trọng chữ tín nhất chọn điểm này ra tay là hoàn toàn chính xác.

"Ai cha." Cha La nhất thời cứng họng. "Dù sao con đang là học sinh tiểu học một mình đi du lịch nói gì cha cũng đều không đồng ý." Cha La giọng cứng rắn nói.

"Hừ, thì ra trước kia cha nói gì mà quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy đều là nói dối, về sau con không thêm tin cha nữa." Mặt La Tiểu Nặc ảm ức nói.

"Chuyện này....." Cha La chuyển ánh mắt đi du lịch nhìn về phía mẹ La. Mẹ La về mặt không đếm xỉa đến, cha con hai người tranh cãi cũng đừng lôi tôi vào.

Lần này cha La đứng ngồi không yên. An toàn của con gái rất quan trọng, nhưng thanh danh coi trọng lời hứa của ông cũng quan trọng không kém. Đây, đây, phải lựa chọn thế nào đây?

La Tiểu Nặc vừa phát hiện thái độ của cha có phần hòa hoãn, vội vàng nói: "Khụ, cha, thật ra mặc dù một mình con đi, nhưng là bây giờ có công ty du lịch mà. Con có thể đi cùng đoàn, không lo về an toàn đâu."

Ừ, tuy nói thế, nhưng..... Cha La nghe Tiểu Nặc nói suy nghĩ một chút. Lại ngẩng đầu nhìn mẹ La cũng không phản đối gì. Ừ, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, nghĩ ra một chủ kiến hay..... Ha ha. Sau khi hạ quyết tâm cha La ngẩng đầu nhìn Tiểu Nặc ánh mắt mong đợi nói: "Được rồi, vậy thì để cho con đi du lịch cùng đoàn, hành trình con có thể tự chọn, nhưng công ty du lịch phải để ba quyết định, hơn nữa đúng lúc anh họ cả của con muốn đi Tây Tạng hưởng tuần trăng mật, cha để con đi cùng với anh họ và chị dâu con, như vậy cha và mẹ con mới có thể yên tâm"

La Tiểu Nặc nghe xong lời này, nhủ mảy, nhưng suy đi nghĩ lại, anh họ và chị dâu hưởng tuần trăng mật khẳng định thời gian quản mình, hơn nữa điều này cũng là nhượng bộ lớn nhất của cha mẹ rồi, thôi, cứ như vậy đi. La Tiểu Nặc mở miệng cười nói: "Thật tốt quá, cha, con yêu cha nhất." Cha La nghe xong lời này mặt mày lập tức hồng hồng.

"Còn mẹ thì sao?" Mẹ La không cam lòng chen vào.

"Dĩ nhiên rồi, mẹ con cũng là người mẹ tốt nhất trên thế giới." Mặt La Tiểu Nặc nịnh hót nói.

Trong nhà lại biến thành một cảnh tượng rộn rã.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cuộc hành trình đến Tây Tạng

Đối với kiếp trước của La Tiểu Nặc mà nói, thế giới của cô chỉ chuyển động xung quanh một mình Đường Vĩ, anh ta muốn đi học cô cũng đi học với anh ta, dù thi vào đại học X đối với cô mà nói khó khăn đến vậy cô vẫn cố gắng thi được vào. Anh ta muốn gây dựng sự nghiệp cô đã giúp thu xếp cho anh ta vào công ty của cha, rồi cô tặng cho anh cô phần mà cha đã chuyển sang tên cô, cô cũng cam tâm tình nguyện. Món sở trường của cô chính là món anh ta thích ăn nhất, môn thể thao cô am hiểu nhất chính là môn thể thao anh ta thích, La Tiểu Nặc đã từng cứ sống đơn giản như vậy lấy Đường Vĩ làm trung tâm vũ trụ, thậm chí ở nơi đó đánh mất chính mình cũng không sao cả. Cho đến tin ngưỡng (tin tưởng và ngưỡng mộ) vụn vỡ, thế giới sụp đổ, La Tiểu Nặc mới phát hiện thì ra là quá yêu một người sẽ u mê, u mê đến nỗi không phân biệt được hiện thực và hư ảo, u mê đến quên mình là người ai. Còn lần này, trời cao cho cô cơ hội bắt đầu sống lại một lần nữa, cô không muốn tiếp tục vì người ai nữa, chỉ vì bản thân, vì La Tiểu Nặc sống một lần nữa. Lần này La Tiểu Nặc không ngừng cố gắng rồi cuộc cũng giành được cho mình cơ hội đi du lịch một mình cùng đoàn. Khi ở sân bay vẫy tay tạm biệt cha mẹ, mang theo tất cả hành lý lớn nhỏ đi theo đoàn du lịch bước lên máy bay, tâm tình vô cùng kích động.

Tây Tạng, đối với rất nhiều người mà nói là một nơi mê hoặc nhất. Nếu tìm tòi nghiên cứu gì đó mà La Tiểu Nặc muốn đến Tây Tạng, e rằng bản thân cô cũng không thể nói rõ ràng. Đó là một ý nghĩ, luôn luôn quanh quẩn ở một chỗ sâu nhất trong đáy lòng La Tiểu Nặc, không thể nói rõ được. Trước khi sống lại cô cũng đã từng cho rằng mình đã quên mất cái khát vọng này, nhưng thực lòng mà nói dường như vẫn ám ảnh theo cô suốt bốn mùa, cho đến khi được tái sinh một lần nữa. Như xa mà gần, như gần lại xa. Cho tới bây giờ đều dùng thái độ bình tĩnh lạnh nhạt về theo tiếng gọi của con tim, dường như không bao giờ câu nệ. Tư vị này giống như một chiếc ánh đèn nhỏ nhoi, tuy không tỏa ra ánh sáng huy hoàng, nhưng lại lung linh, lại lẳng lặng dẫn dắt thiêu đốt tâm hồn yếu ớt. Mà bây giờ rồi cuộc cô đã đặt chân đến thần bí này. Hướng dẫn viên du lịch còn ở đằng kia nói liên thoảng không ngừng giới thiệu, các vị khách trong đoàn cũng không ngừng bày ra các loại tư thế vỗ tay khuôn sáo, chỉ có một mình cô bình tĩnh đứng trước cung điện Bồ Lạp Đạt, nhìn kiến trúc hùng vĩ dưới trời xanh mây trắng, xúc động nói không nên lời. Đây là sự tinh khiết giản dị và tự do lan tỏa mạnh mẽ. Cả linh hồn đều run rẩy trong chốn thiên đường, dường như được sinh ra một lần nữa. Lúc này La Tiểu Nặc mới chân chính cảm thấy mình thực sự trở lại quá khứ, bắt đầu lại lần nữa. Trong khoảng thời gian này, mặc dù tất cả cô về như tiến hành đầu vào đây, nhưng một khi rảnh rỗi, cô luôn không tự chủ được lâm vào một loại trạng thái mênh mông mù mịt. Không biết mình cần cái gì, theo đuổi là cái gì? Mà ở nơi đây, tất cả hình như từ phức tạp cũng biến thành đơn giản, có lẽ cuộc sống chính là mỗi ngày uống một chút bơ trà, uống một chút sữa chua, kết hợp với một chút hươu bào ngồi trong quán trà ở đầu đường mặt hướng cửa cả ngày không rời, tìm bắt cứ ai nói chuyện linh tính, sau đó già rồi chết đi. Tất cả mọi thứ lại cứ thế trở về thiên nhiên, có lẽ cô cần phải làm cũng chỉ là vì mình mà sống một lần nữa thôi. Sau khi nghĩ thông suốt tất cả Tiểu Nặc thở dài một hơi, đi vào trong đoàn. Bầu trời Tây Tạng sao lại gần đến thế, gần đến nỗi dường như có thể chạm tay vào.

Trong mấy ngày kế tiếp, trong lúc La Tiểu Nặc thả lỏng cho bản thân đi du ngoạn non nước trong lãnh ở Tây Tạng, không hề hay biết thời gian trôi qua cực nhanh, đảo mắt đã đi hết một hành trình rồi. Hôm nay hành trình của bọn họ là muốn đi tham gia đốt lửa trại của dân tộc Tạng, thể nghiệm tục lệ của dân tộc Tạng.

Lúc đoàn du lịch tiến đến trước lều chiến của người Tạng, việc hướng dẫn viên du lịch làm trước là nói rõ với mọi người khi đốt lửa trại thì cả hai bên cùng nhau tham gia, cũng báo cho mọi người một số điều nên chú ý. Khi La Tiểu Nặc đi vào lều chiến mặc đồ bộ đồ của người Tạng ngồi xuống khăn ha đa* thì chợt sững sờ, "Cậu... tại sao cậu lại ở đây."

* Khăn ha-đa (dệt bằng tơ lụa của người Tạng và một số người Mông Cổ ở Trung Quốc, dùng để tặng nhau khi gặp mặt, tỏ ý kính trọng và chúc mừng, cũng dùng trong các buổi lễ tế thần.)

Thì ra chỗ ngồi bên cạnh cô chính là oan hồn không tan Đường Vĩ. Rất rõ ràng, Đường Vĩ cũng vì thấy La Tiểu Nặc ở chỗ này mà cảm thấy kinh ngạc. Nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, khẽ gật đầu một cái, cứ tiếp tục ngồi dường như rơi vào trong suy tư. Thật là duyên phận trớ trêu. La Tiểu Nặc tâm không cam tình không nguyện ngồi xuống, trong lòng là vô vàn không muốn. Đúng lúc này, đồng bào Tạng niềm nở rót cho mỗi một vị khách quý ngồi bên cạnh một ly rượu lúa mì thanh khoa* đặc biệt trên cao nguyên. La Tiểu Nặc nhẹ nhàng nhấp một hớp nhỏ: "Khụ khụ khụ, thật là cay." Cô khẽ nhỏ giọng nói một câu, rượu này thật là mạnh. Khóe mắt liếc xéo Đường Vĩ bên cạnh một cái, lại thấy cậu ta bung ly rượu lên đổ luôn vào miệng, mặt không

biến sắc tim không đập. Ấc, cậu nhóc này thật là mãnh liệt, sao cô chưa bao giờ biết thì ra từ lúc Đường Vĩ còn nhỏ như vậy cũng đã có một tư lượng tốt như vậy nhỉ. La Tiểu Nặc âm thầm suy đoán nói.

*Lúa mì thanh khoa: giống lúa trồng ở vùng Tây Tạng, Thanh Đảo, Trung Quốc

Ông chủ lầu chiền hiểu khách vừa thấy cậu bé này tư lượng tốt như vậy, lập tức phản chấn bước lại, ngân cao giọng hát lên bài hát mời rượu, lại một lần nữa rót đầy cái ly trước mặt Đường Vĩ. Chỉ thấy Đường Vĩ một hớp đã uống cạn sạch toàn bộ rượu trong ly. Có vẻ khá tốt, rượu càng rót càng hăng say, ai đến uống cùng cũng không cự tuyệt, hướng dẫn viên du lịch nhìn này đáng vẻ không ổn, cậu bé uống nữa sợ rằng sẽ xảy ra chuyện, vội vàng ở bên cạnh khuyên nhủ Đường Vĩ: "Cậu Đường vĩ, đừng uống nữa, rượu này tác dụng rất mạnh, cậu uống một hớp một ly như vậy..., sẽ say mất.

Đường Vĩ vung tay nhỏ bé đẩy hướng dẫn viên du lịch ra, nói không được rõ ràng: "Không cần anh quan tâm, nào, uống nữa."

Đoàn người vừa nghe giọng điệu này, cũng biết này đứa bé đã uống say. Hướng dẫn viên du lịch nói chuyện với ông chủ lầu chiền một chút, ông không rót rượu vào chén Đường Vĩ nữa. Tiếc tối vẫn còn đang tiếp tục, thỉnh thoảng La Tiểu Nặc lại len lén liếc nhìn Đường Vĩ mấy lần, cô cảm giác hôm nay Đường Vĩ rất kỳ lạ, nhưng không thể nói rõ là lạ ở chỗ nào. Một mình Đường Vĩ ngồi lâu bầu lấm bầm mấy câu "Thêm rượu" sau khi không ai để ý đến cậu ta, cậu ta chỉ đánh một mình ngồi buồn bực, một lát sau lặng lẽ đi ra khỏi lầu chiền.

Cậu bé này muốn đi đâu nhỉ? Bây giờ đã khuya, một mình uống nhiều rượu như vậy còn chạy ra ngoài, chẳng phải sẽ làm cho ông chủ người ta lo sao. La Tiểu Nặc có chút lo lắng nghĩ, vẫn không nhìn được cũng đi ra xem một chút.

Ban đêm trên cao nguyên, rõ ràng đang là mùa hè, nhưng nhiệt độ cũng chỉ có tám, chín độ. Gió thổi lồng lộng, ở nơi rộng lớn mênh mông này có vẻ hết sức cô đơn. La Tiểu Nặc vừa đi theo Đường Vĩ đi về phía trước, vừa âm thầm khẽ nguyên rủa: "Đứa bé chết tiết này, rốt cuộc muốn đi đâu thế? Đợi lát nữa lạc đường, xem cậu ta làm thế nào?"

Rốt cuộc Đường Vĩ đi tới một gò núi nhỏ thấp thì ngừng lại, lặng lẽ đứng đó, La Tiểu Nặc đứng cách không xa phía sau cậu ta, một hồi im lặng, núi nhỏ này có cái gì hay mà nhìn thế nhỉ? Đường Vĩ từ từ ngồi xổm xuống, vùi đầu vào giữa khuỷu tay, ôi? Cậu ta sao thế nhỉ, không thoải mái sao? La Tiểu Nặc có chút lo lắng nhìn về bóng lưng phía trước của cậu ta đang khẽ run rẩy. Do dự một chút, vẫn đi tới.

"Này, cậu bé, cậu làm sao vậy?" La Tiểu Nặc mở miệng hỏi.

Đường Vĩ ngẩng đầu lên nhìn La Tiểu Nặc một cái, lạnh lùng hỏi: "Là cậu à. Không liên quan đến cậu, tránh ra".

Mặc dù là vào buổi tối, nhưng La Tiểu Nặc cũng mượn ánh sao nhìn thấy nước mắt trên gương mặt Đường Vĩ. Ôi, xem ra là cậu bé này có tâm sự đây, đau lòng đến thế! La Tiểu Nặc nghĩ đến chuyện đau lòng khi mình còn bé, khuyên giải nói: "Này, không phải là bị cha mẹ cậu nặng rồi trốn ra đây khóc chứ, xấu hổ xấu hổ quá."

"A, cậu có thời gian để ý đến chuyện vợ vãn của tôi, chỉ bằng quản tốt bản thân mình trước đi". Đường Vĩ châm chọc nói: "A, tôi quên mất, cậu là con gái nhà giàu nhất thành phố X mà, có chuyện gì cần cậu tự mình làm chứ, chỉ cần có tiền, ban thực nghiệm của trung học Từ Dương cậu cũng có thể mua vào mà..., huống chi những thứ khác. Tôi đã nói trong khoảng thời gian này, thành tích của cậu sao lại tiến bộ vượt bậc như vậy, e rằng cũng chỉ là mua chuộc thầy cô thôi lấy thôi. Cha cậu đối với cậu thật là tốt nhỉ, số tiền lớn như vậy cũng chịu chi ra, con gái nhà giàu nhất đúng là không giống nhau nhỉ".

La Tiểu Nặc nghe xong tức giận nói: "Hoàn toàn không có chuyện như vậy có hiểu không, cái đầu nhỏ của cậu rốt cuộc là chứa cái gì, xin cậu có thể đừng si nhục cha tôi và tôi như vậy được không? Tôi vào trung học Từ Dương cũng là do hiệu trưởng trực tiếp kiểm tra thêm 20 phút mới vào được ban thực nghiệm của Từ Dương, điều này và tiền không có bất kỳ liên quan gì được chưa?"

"Thật sao? Vậy tại sao hiệu trưởng Từ Dương chỉ tìm cậu tham gia kiểm tra chứ không tìm những người khác?"

"Làm ơn, đủ điểm vào Từ Dương trường chúng ta cũng chỉ có hai đứa mình, ông ấy không tìm tôi còn có thể tìm ai nữa?"

"À, bây giờ cậu nói gì chẳng đúng. Tôi nói không lại cậu, nhưng mà mời cậu lập tức rút ngay, tôi chán ghét loại người như cậu". Đường Vĩ có phần không thể nói lý la ầm lên.

La Tiểu Nặc nghe xong lời này lập tức nổi giận: "Cậu chán ghét tôi? Tôi cũng chán ghét cậu không kém đâu. Thằng nhóc chết tiết này". La Tiểu Nặc không nhìn được đây Đường Vĩ một cái, cậu ta vốn ngồi xổm bị đẩy một cái cả người ngã quỵ ở trên đất. "Này, cậu làm sao thế, tôi cũng chưa dùng sức gì, cậu... cậu đứng lên đi." La Tiểu Nặc có chút khó xử nhìn Đường Vĩ đang nằm úp sấp xuống đất, đưa tay muốn đỡ cậu ta dậy. Lúc vừa chạm vào tay cậu ta, lay lay, sao tay lại lạnh như nước đá thế này. Vội vàng đưa tay sờ trán của cậu ta, ôi, thật là nóng. "Này, cậu bị sốt rồi, đứng lên đi, chúng ta vào trong lầu chiền đi, nơi này lạnh lắm".

La Tiểu Nặc đẩy Đường Vĩ một cái, thế nhưng cậu ta lại không có phản ứng. La Tiểu Nặc nhìn lầu chiền cách chỗ này rất xa, chung quanh lại không có bóng dáng ai. Thờ dãi, bắt được cánh tay của cậu ta khoác lên vai mình từ từ nâng cậu ta dậy, chậm rãi đi trên đường.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chuyện cũ của Đường Vĩ

Đọc theo đường đi, La Tiểu Nặc dùng thân hình thấp bé của mình đỡ cậu bé choai choai đi về. Thành thạo miệng lại nói lầm bầm, cậu bé này thoát nhìn nhỏ con, đỡ dậy sao lại nặng thế nhỉ. Xong chuyện này, mồ trên người chắc sẽ ít đi vài cân. Còn một đoạn không xa là đến lều chiến, La Tiểu Nặc đi một mình ở giữa nơi núi rừng hoang vu này, trong lòng cũng có phần sợ. Hát một bài để tăng thêm can đảm: "Đứng lên, không muốn làm nô lệ mọi người, đem xương máu của chúng ta xây dựng Trường Thành mới của chúng ta..."

! . . . . ." Đang lúc La Tiểu Nặc hát hết sức hăng hái, một giọng nói u ám vang lên bên người cô: "Này, đừng có gào thét rồi lại gào thét nữa, lang sói gì cũng đều bị cậu gọi tới rồi".

"A, có ma....." La Tiểu Nặc thét lên kéo Đường Vĩ đang muốn chạy trốn, lúc này chính là thi thể mà La Tiểu Nặc đang kéo Đường Vĩ lên tiếng "Tôi đang ở bên cạnh cậu, đừng lòi cánh tay tôi nữa, sắp gãy rồi".

Lúc này La Tiểu Nặc mới kịp thời phản ứng thì ra là Đường Vĩ. "Này, cái cậu này tỉnh lại cũng nên nói từ sớm chứ, muốn hù chết tôi à". Vội vàng cầm lấy cánh tay của cậu ta nhắc lên, ghét bỏ hất ra khỏi bả vai cô.

Đường Vĩ bị Tiểu Nặc thả cánh tay ra, cảm thấy bước chân có phần không ổn định đứng không vững, La Tiểu Nặc tức giận quay lại, đỡ cậu ta đứng vững.

"Ha". Đường Vĩ khẽ một cười tiếng.

La Tiểu Nặc bức tức nói: "Cười cái gì cười, có người cho cậu ức hiếp nên tâm tình đặc biệt vui vẻ phải không? Thật là một cậu bé xấu xa".

"Làm ơn đi, không nên lúc nào cũng dùng loại giọng điệu nói chuyện có vẻ như mình già dặn lắm được không? Cũng chỉ là một cô bé, già vờ làm người lớn làm gì chứ". Đường Vĩ hùng hồn nói.

"Mắc mớ gì đến cậu". Tiểu Nặc có chút thẹn quá hóa giận nói. Hai người cứ như thế dắt díu nhau đi, rơi vào trầm mặc.

"Ồ chỗ vừa rồi là nơi cha mẹ tôi bị tai nạn máy bay". Trong bóng tối truyền đến giọng nói thật thấp của Đường Vĩ.

La Tiểu Nặc ngẩn ra, cô chỉ biết cha mẹ Đường Vĩ mất khi anh ta còn rất nhỏ, nhưng lại không biết là tai nạn máy bay. La Tiểu Nặc nhìn đầu Đường Vĩ đang rũ thấp xuống che gò má, muốn nói gì đó, nhưng không biết nên nói từ đâu.

"Từ đó về sau, tôi chưa bao giờ mơ thấy hai người họ, tôi vẫn muốn tới đây xem một lần, tôi muốn linh hồn của hai người họ có thể ở đây, hai người họ cũng có thể vẫn còn ở đây chờ tôi tới thăm". Giọng Đường Vĩ trong đêm tối lặng lẽ bật ra, dẫn tới từng đợt cơn sóng. "Lúc cha mẹ qua đời, nắm tay của tôi nói: "Con phải kiếm thật nhiều tiền, phải mở một công ty thật lớn, nhưng hai người họ đều đi rồi. Chỉ còn lại một mình tôi".

Giọng Đường Vĩ vẫn rất vững vàng, nhưng La Tiểu Nặc lại nghe được sau giọng nói vững vàng đó lại là nỗi bi ai thật sâu. Bi thương lớn như vậy, bé trai mười hai tuổi này làm sao có thể chấp nhận đây. Cô nhẹ nhàng dùng tay vỗ vỗ vào lưng Đường Vĩ.

"Hai người họ không giữ chữ tín, nhưng tôi sẽ không làm trái cam kết với hai người họ. Tôi sẽ học thật tốt, làm việc thật tốt, kiếm tiền thật nhiều, mở một công ty lớn, vì hai người họ cái gì tôi cũng sẵn lòng. Nhưng hai người họ sẽ không trở về nữa, sẽ không trở về nữa rồi". Đường Vĩ có phần nghẹn ngào nói, tay nắm thành quả đầm cực kỳ chặt chẽ.

La Tiểu Nặc dường như có phần hiểu tâm tình Đường Vĩ hơn, ở kiếp trước giây phút mà cô nghe thấy tin tai nạn của cha mẹ, cô cũng từng có cảm giác như vậy. Nhưng dường như đứa bé này lại có chỗ nào đó không đúng lắm.

"Vì cha mẹ, cho nên phải học cho giỏi, làm việc cho tốt, kiếm thật nhiều tiền, mở một công ty thật lớn sao?"

"Ừ".

"Nhưng là, cậu có từng nghĩ tới tại sao trước khi cha mẹ cậu qua đời lại nói với cậu những lời như thế? Tôi nghĩ thật ra có lẽ thì hai người họ còn có một câu chưa nói ra, rằng dù có kiếm thật nhiều tiền, mở một công ty thật to, suy cho cùng, cũng chỉ vì muốn cậu có một cuộc sống hạnh phúc". La Tiểu Nặc từ từ nói. Cô cũng không muốn thay đổi gì, chỉ hi vọng chỉ ra một số sai trái, mặc dù sự sai trái này rất nhỏ, nhưng là nào ai biết sai trái nhỏ này về sau rồi sẽ trở thành cái gì chứ?

Đường Vĩ nghe La Tiểu Nặc nói những lời này, trong lòng chấn động, chẳng lẽ mình đã thật sự nghĩ sai rồi sao?

"Bất kể học giỏi, công việc thành đạt, vẫn nên gắn với ước mơ của bản thân, nếu như chỉ vì làm theo mong muốn của cha mẹ, coi như đạt được mục đích, e rằng cũng không phải điều cha mẹ muốn nhìn thấy. Cho nên vẫn nên vì bản thân mà sống". La Tiểu Nặc thở dài nói.

Đường Vĩ thì thầm nói: "Vì bản thân mà sống?!" Cậu ta ngừng đầu nhìn Tiểu Nặc, có lẽ thật sự sẽ giống như cô nói vậy, xem ra cậu thật sự cần thay đổi một chút. Mà cô bé này, thật rất đặc biệt, có đôi khi bình thường như thế, có đôi khi lại có thể trở nên thông minh lanh lợi, kỳ lạ hơn chính là, hình như cô bé có năng lực thấu hiểu lòng người, dường như trong lúc lơ đãng lại có thể chạm đến nơi sâu nhất của lòng người.

"Hai đứa ở đằng kia, ở đằng kia". Từ xa truyền đến một loạt tiếng hô, thì ra người trong đoàn du lịch phát hiện không thấy hai đứa trẻ nên đi ra ngoài tìm.

"Chúng ta trở về đi thôi". La Tiểu Nặc nói. Đường Vĩ gạt đầu một cái, hai người đi nhau đi về phía có tiếng hô. Trừ hai người bọn họ ra, cũng không ai biết một đêm này rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng số phận hai người như đĩa quay lại lần nữa va chạm vào nhau, cái gì thay đổi, cái gì còn đó.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tờ giấy ấm áp

Cuộc hành trình đến Tây Tạng với chuyện xảy ra đêm hôm đó cũng lặng lẽ kết thúc, mặc dù Đường Vĩ và La Tiểu Nặc hai người gặp mặt nhau nhưng vẫn không hợp nhau, tuy nhiên rõ ràng ý đồ địch cũng giảm bớt không ít.

Máy bay của du lịch đoàn rốt cuộc đã tới sân bay thành phố X, La Tiểu Nặc vừa xuống máy bay chưa nhìn rõ đã bị người ta ôm lấy.

"Con gái bảo bối của cha ơi, rốt cuộc con cũng trở về, cha vậy mà nhớ con muốn chết". Giọng nói phóng đại của cha La vang lên bên cạnh Tiểu Nặc, làm chân động lỗ tai cô vang lên ơng ơng. La Tiểu Nặc vừa định há mồm nói cái gì đó, thân thể chợt nghiêng một cái, lại bị kéo vào trong ngực một người khác. La Tiểu Nặc ngẩng đầu nhìn lên, à, thì ra là mẹ. Mẹ La nhanh chóng sờ nắn hai cánh tay của La Tiểu Nặc, trên dưới dò xét cẩn thận.

"Ôi chào, ông nhìn đi, ông nhìn đi, vừa mới đi ra ngoài có mấy ngày, đã trở nên vừa đen vừa gầy, lão La, đều tại ông đáp ứng ý kiến tôi tệ này, để Tiểu Nặc một mình đi du lịch, lại còn đi Tây Tạng xa như vậy, ông nhìn đi, đứa bé này cả người đáng về cũng đều thay đổi. Đều là ông làm hại". Mẹ La vừa đau lòng ở trên người Tiểu Nặc trái sờ, phải sờ, vừa ngoảnh mặt về phía cha La oán trách. Cha La vô tội quàng ánh mắt xin giúp đỡ về phía Tiểu Nặc, La Tiểu Nặc thương mà không giúp gì được cố nén cười lắc đầu một cái. Một góc sân bay đều lay không khí ấm áp của một nhà ba người, hành khách bên cạnh đi qua đều lộ ra ánh mắt hâm mộ.

La Tiểu Nặc bị cha và mẹ vây quanh đi ra phía ngoài sân bay, trong lúc vô tình cô quay đầu lại liếc mắt nhìn, lại thấy Đường Vĩ một mình kéo một cái va ly nhỏ, ở giữa đám người đến người đi như lạc lõng đứng lặng lẽ cúi thấp đầu. Khi chung quanh cậu ta đều là cảnh người thân ôm nhau, hình ảnh nụ hôn nồng nhiệt của những người yêu nhau, sống động vui vẻ như thế, nhưng đều không liên quan đến cậu. Nhìn lại, chỉ cảm thấy khắp nơi đều là màu sắc sinh động, chỉ có cậu bé nhỏ trong một góc là đối lập, tràn ngập nồng đậm sự bất lực và bi thương. Trong lòng La Tiểu Nặc căng thẳng, bước chân cũng không chậm lại. Vết thương sâu trong lòng cô như còn đang mơ hồ đau, nhắc nhở cô người đó đã từng là tất cả, nhưng cậu ta, cậu ta còn là đứa bé. Mà đứa bé đó ở đây cũng đã từng trải qua cái loại cực kỳ đau đớn trong lòng, cô thật không có cách nào coi như không thấy. La Tiểu Nặc muốn đi qua nói vài câu, nhưng cô có thể nói cái gì đây? Trước mặt sự đau khổ này, tất cả lời nói có vẻ đều thiếu sức thuyết phục.

"Tiểu Nặc, con làm sao vậy?" Mẹ La lo lắng nhìn La Tiểu Nặc đang nhíu chặt chân mày. La Tiểu Nặc nhìn ánh mắt quan tâm cha mẹ, chợt hiểu. Có lẽ bây giờ cậu ta cần cũng chỉ là một chút xúu ấm áp, cho dù là một chữ một câu cũng có thể kéo cậu ta ra vực sâu tuyệt vọng đó.

La Tiểu Nặc khẽ mỉm cười nhìn về phía cha mẹ, lắc đầu một cái, chỉ chỉ phía trước nói: "Cha, mẹ, con không sao, con nhìn thấy một bạn học của con, con muốn đi chào hỏi cậu ấy một lát mới quay lại".

Cha La và mẹ La hiểu rõ cười nói: "Vậy con đi đi, đừng nói chuyện quá lâu đấy, cha mẹ ở trong xe bên ngoài kia chờ con nhé". Nói xong quay đầu lại đẩy hành lý đi ra phía ngoài sân bay.

La Tiểu Nặc móc từ trong ba lô một tập giấy ghi chép, lấy thêm chiếc bút nữa. Cúi đầu suy tư một lúc, đặt bút viết nhanh. Hô, tốt lắm. La Tiểu Nặc gấp mảnh giấy kia vào đi tới chỗ Đường Vĩ.

"Này, còn ngần ngại đứng ở đây làm gì. Không thấy tất cả mọi người đi rồi à?" La Tiểu Nặc lấy tay chọc chọc lưng Đường Vĩ nói.

Đường Vĩ có chút mê mẩn nhìn La Tiểu Nặc: "Không phải cậu đã đi rồi sao?"

"Khụ khụ, bỗng nhiên muốn đi nhà cầu, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy cậu thần thờ đứng ở chỗ này". Sắc mặt La Tiểu Nặc lúng túng, có chút xấu hổ cười khan nói. "Phải rồi, cái này là tôi tùy tiện viết, cậu giúp tôi nhìn xem ngữ pháp có sai chỗ nào không?".

Đường Vĩ nhận lấy tờ giấy nhỏ, chỉ thấy trên đó viết hai dòng Anh văn "For all pain helps to make us rise, however much we may hate it at the time. So our destiny offers not the cup of despair, but the chalice of opportunity. So let us seize it, not in fear, but in gladness. R. M. Nixon" (Tất cả sự đau khổ đều giúp chúng ta hướng tới phía trước, bất luận lúc ấy chúng ta oán hận nó bao nhiêu. Số phận cho chúng ta không phải sự chán chường nản trí, mà là cơ hội tiến lên. Vì vậy, làm cho chúng ta không hề sợ hãi chút nào, lòng tràn đầy vui vẻ mà nắm vận mệnh trong tay----- Nixon)

Đường Vĩ đọc tờ giấy nhỏ xong, có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn La Tiểu Nặc, lại thấy cô đang đứng nhưng tay chân luống cuống, trên mặt hiện lên một mảng hồng đáng ngờ, trong lòng không khỏi ấm áp, nét mặt vốn không có cảm xúc gì trên mặt lại kéo ra một nụ cười. Cậu ta lạnh nhạt nói: "Hình như không có vấn đề gì đâu".

"Khụ khụ, không có vấn đề gì sao, không có vấn đề là tốt rồi. Cha mẹ tôi vẫn còn ở bên ngoài chờ tôi nữa, tôi đi trước nhé. Cậu... cậu cũng phải giữ gìn sức khỏe nha. Còn nữa, hẹn gặp lại". La Tiểu Nặc có chút hốt hoảng phát tay một cái rồi chạy trốn.

Đường Vĩ nắm tờ giấy nhỏ trong tay, nhìn bóng lưng La Tiểu Nặc vội vã rời đi, khóe miệng cong lên mức độ càng lớn. Cậu nói nhỏ một câu: "Cám ơn".

Cẩn thận từng li từng tí gấp tờ giấy nhỏ bỏ vào trong ví tiền, trái tim đang đắm chìm trong bóng tối của cậu dường như phát ra một tia sáng ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Cậu bé mập mạnh nhất trong lịch sử

Thời gian nghỉ hè dường như trôi qua cực kỳ nhanh, đảo mắt đã tới ngày mừng 1 tháng 9, các lớp của trường trung học đi học.

“Ôi, cái kiểu phải thức dậy mỗi sáng lúc sáu giờ ba mươi đến bao giờ mới kết thúc đây?” Sau khi La Tiểu Nặc bị mẹ đánh thức không nhận được ai oán nói.

“Đợi đến lúc con lên đại học đi, con sẽ được ngủ một ngày 24 giờ, mẹ cũng không quản con”. Mẹ La tức giận trả lời.

Choáng. Năm nay cô mới mười một tuổi, đến tận lúc lên đại học sao...! Thật là quá trình dài đằng đẳng.

La Tiểu Nặc cực kỳ bất đắc dĩ đeo cặp sách đi vào cổng chính trung học Từ Dương. Hình như trên giấy thông báo trúng tuyển ghi là có 12 bạn mà, ở đâu nhỉ? La Tiểu Nặc đang đứng ở trên hành lang ngõ dáo dác. A, hình như là chỗ này. La Tiểu Nặc hơi giật mình nhìn lớp học này, hình như từ khi cô trùng sinh có thêm rất nhiều sự thay đổi, như thành tích, như vào Từ Dương, những thứ này với trước kia cô từng trải qua không giống nhau. Đối với tất cả những điều chưa biết, cô cảm thấy vừa tò mò lại có phần thấp thỏm.

La Tiểu Nặc vừa khần trương vừa tò mò bước vào lớp học mới. Bạn học đã tới không ít, bọn họ cũng có chút tò mò nhìn Tiểu Nặc. Nhìn nhìn xem nào, nhìn xem nào, sao lại chẳng thấy mặt bạn học quen biết nào ở đây nhỉ? Trong lòng La Tiểu Nặc có chút buồn rầu trầm nghĩ. Tầm mắt cô liếc vòng quanh trong phòng học, bỗng nhiên, tầm mắt dừng lại, ơ, bạn học ở góc lớp đang nhắm mắt dưỡng thần kia, thoát nhìn sao mặt quen thế nhỉ?! Đó không phải là chân giò heo, không đúng không đúng, là cậu bé mập.

La Tiểu Nặc dưới sự hưng phấn, khoa tay múa chân đi tới cậu bé mập.

“Ê. Cậu bé mập, cậu còn nhớ rõ tôi không?” La Tiểu Nặc vui mừng vỗ bả vai cậu bé mập hỏi.

Hà Hạo Hiền cũng chính là cậu bé mập, tức xạm mặt lại nhìn người bên cạnh đang ra sức dùng bàn tay tấn công cậu, hơn nữa cô bé còn cười ngặt nghẽo, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Nhớ, La Tiểu Nặc đây mà”.

“Còn ư?! Cậu còn nhớ rõ tôi sao, tôi đã nói rồi, thật là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ nhỉ. Cậu xem chúng ta lại gặp nhau thế này, thật sự là rất có duyên đấy”. La Tiểu Nặc vừa phát huy sức mạnh nói nhiều hiềm có của mình, vừa tựa như quen biết cất cặp sách, ngồi ở bên cạnh Hà Hạo Hiền. “Không thể tưởng tượng được, thì ra cậu bé mập như cậu cũng học ban thực nghiệm của trung học Từ Dương đấy. Ngày đó ở trong nhà hàng tôi nhìn thấy cậu đã cảm thấy xương cốt của cậu rất đặc biệt, khẳng định không phải vật trong ao rồi, quả nhiên, tôi đoán không sai. Ha ha ha ha”.

Hà Hạo Hiền chưa từng gặp qua một bạn học nữ nào có thể phát huy hết khả năng vô cùng nhuần nhuyễn như thế, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể im lặng mà đợi.

La Tiểu Nặc cũng là không biết trong lòng Hà Hạo Hiền nghĩ gì, cô chỉ cảm thấy cậu bé mập này thật sự là nơi rất tốt để nói chuyện. Thật sự là trời ban tặng bạn tốt nhất đây. Nhìn có vẻ vô hại lại hiền lành, trên thực tế cũng là hiền lành lại không có hại. Nhất định phải biến cậu ta thành bạn tốt của mình, trong lòng La Tiểu Nặc trầm nghĩ nói.

“Cậu bé mập, cậu xem chúng ta hợp nhau như vậy, cậu cứ thoải mái vào, về sau ở đây chị nhất định sẽ bảo vệ em. Ha ha ha ha”. La Tiểu Nặc hưng phấn nói xong, trong lòng trầm nghĩ: “Ha ha, những đứa bé học năm đầu trung học dễ lừa nhất. Nhìn đáng vẻ cậu bé mập khờ khạo cũng biết cậu ta nhất định là đứa bé ngoan thành thật chất phác, đến lúc đó chiều cổ cậu ta nhiều hơn một chút, ha ha ha, còn sợ kế hoạch bồi dưỡng bạn tốt của mình không thành công sao?! Ha ha ha! Minh thế mà rất thông minh”. Trong lòng La Tiểu Nặc đang hả hê cười, cô hoàn toàn không nghe thấy bạn học xung quanh sau khi nghe những lời này của cô thì đồng loạt vang lên tiếng hít thở mạnh.

“Được, vậy sau này xin cậu giúp đỡ”. Hà Hạo Hiền lộ ra bộ mặt cười ôn hòa nói.

Xung quanh lại vang lên tiếng hít thở. La Tiểu Nặc nghi ngờ nhìn xung quanh, hô hấp của những bạn học này đều có vấn đề sao?

La Tiểu Nặc vừa ngồi xuống không lâu, Hà Hạo Hiền đã bị người ta gọi ra bên ngoài phòng học. Cô chán chường nằm ở trên bàn, nghe được hai bạn nữ xếp hàng ở trước mặt đang xì xào bàn tán.

“Thật sự là cậu ta sao?”

“Chính là cậu ta”.

“Ôi, cậu ta chính là hào quang chói lọi trong truyền thuyết đấy. Nhìn vẻ bề ngoài, thật đúng là không ngờ đấy!”

“Nhất định chính là cậu ta, điều này cho chúng ta biết cái gì gọi là người không thể nhìn bề ngoài, nước biển không thể đo lường”.

Lỗ tai nhạy bén của La Tiểu Nặc nghe được mấy từ ngữ, cậu ta/ cô ấy? Hào quang chói lọi trong truyền thuyết sao? Cô tò mò nhìn trái nhìn phải, thật là danh hiệu oai phong nhỉ? Ai vậy? Là ai vậy?

Rất cuộc cô không kiềm nén được lòng hiếu kỳ đang thúc giục, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai bạn học nữ trước mặt, “Chào cậu, xin hỏi các người vừa mới nói cái gì mà hào quang chói lọi, là ai thế?”

Về mặt nữ sinh kia giống như ngày tận thế nhìn La Tiểu Nặc, hoảng sợ hỏi: “Ồ!! Cậu từ đâu tới vậy? Bạn học! Mà ngay cả hào quang chói lọi cũng không biết hả?”

La Tiểu Nặc hơi xấu hổ sờ sờ đầu, này, đúng là cô không biết mà.

Nữ sinh kia nhìn bên cạnh Tiểu Nặc một chút, nhỏ giọng nói: “Vừa rồi người ngồi ở bên cạnh cậu chính là hào quang chói lọi đấy”.

“Sao!!?? Cậu nói là cậu bé mập Hà Hạo Hiên chính là hào quang chói lọi sao? Không phải là cậu đang nói đùa chứ”.

La Tiểu Nặc nghe nói như thế ngay cả miệng cũng không tự giác há hốc thành hình chữ O.

Nữ sinh kia dùng ánh mắt nhìn thấy kẻ ngu ngốc nhìn Tiểu Nặc gật gật đầu nói: “Tất nhiên là cậu ta”.

La Tiểu Nặc dùng sức nuốt xuống, thật là có chút khó tiêu hóa sự thật này. Hỏi: “Vì sao lại gọi cậu ta là hào quang chói lọi thế?” Còn có nửa câu nói sau chưa nói ra miệng chính là cậu bé mập này chẳng lẽ thật sự là nhân vật lớn sao??!!

Nữ sinh kia về mặt đặc ý nói: “Đây có thể tính là cậu hỏi đúng người rồi, căn cứ vào ghi chép của mặt thám giang hồ Quách Văn Văn báo lại với tôi, Hà Hạo Hiên, người trên giang hồ gọi là hào quang chói lọi, cái danh hiệu này là lúc cậu ta học năm thứ ba tiểu học đã có rồi”.

“Có khoa trương như vậy không thế?” Về mặt La Tiểu Nặc không tin hỏi.

“Khoa trương, đợi tôi nói hết cậu sẽ biết rõ cậu ta rất cuộc có bao nhiêu khoa trương”. Nữ sinh kia rút một quyển ghi chép thật dày từ trong ngăn kéo ra, vừa lật vừa nói. “Hà Hạo Hiên, cá tính ôn hòa, nghe nói cũng không cãi và với người khác. Lúc 5 tuổi đạt được giải nhất cuộc thi dương cầm của thành phố X dành cho thiếu nhi, giải nhất cuộc thi thư pháp thành phố X dành cho thiếu nhi, giải đặc biệt cuộc thi hội đáp kiến thức. 6 tuổi, đạt được giải nhất cuộc thi dương cầm toàn quốc của nhi đồng, giải nhất cuộc thi thư pháp toàn quốc dành cho nhi đồng, giải đặc biệt toàn quốc về tranh tài hiểu biết dành cho thiếu nhi. Đồng thời còn trở thành người chủ trì kênh thiếu nhi của thành phố X. Từ sau năm cậu ta tám tuổi lên tiểu học, cậu ta trừ duy trì những thành tích này ở bên ngoài, sáu năm liên tục còn giữ danh hiệu học sinh giỏi toàn thành phố, đồng thời còn lấy được giải cao nhất trận đấu bóng đá nhi đồng thành phố, xạ thủ giỏi nhất và danh hiệu cầu thủ bóng rổ MVP giỏi nhất thành phố X. Khi cậu ta lên năm thứ ba tiểu học, nhân ngày quốc tế thiếu nhi thị trường thành phố X tặng cậu ta huy hiệu thiếu nhi toàn diện công bố toàn thành phố X, hơn nữa gọi cậu ta là ánh bình minh rực rỡ trong tương lai của thành phố X. Vì vậy mọi người đặt cho cậu ta một danh hiệu, gọi là hào quang chói lọi”. Cô gái kia sau khi vấp và đọc xong một chuỗi dài lịch sử vinh quang, cầm lấy bình nước trên bàn, ực mạnh một hớp, mới từ từ nói: “Hon nữa, ông nội của cậu ấy chính là người sáng lập trung học Từ Dương chúng ta, mà bà nội của cậu ấy là tiểu thuyết gia nổi tiếng về khoa học viễn tưởng Linh Vũ, cha của cậu ấy tên Hà Nhân là kiến trúc sư số một thế giới, mẹ của cậu ấy lại nhà thiết kế nổi tiếng. Sao rồi, sau khi nghe xong những danh hiệu và bối cảnh này, cậu còn cảm thấy cái danh hiệu này khoa trương không?”

La Tiểu Nặc tròn mắt há mồm nhìn nữ sinh kia: “Oa. Này, này, đây là người sao? Những chuyện này cũng thật sự là quá khoa trương rồi, vậy, vậy cậu ta còn có cái gì không am hiểu nữa?” La Tiểu Nặc có phản ngạc nhiên hỏi.

“Về cơ bản mà nói, cậu ấy chính là toàn năng. Nếu như chỉ có thể tìm một từ ngữ để hình dung lời nói thì đó chính là từ hoàn mỹ”. Nữ sinh kia về mặt chắc chắn nói.

Sau khi La Tiểu Nặc kinh ngạc ngạc một trận, chợt nói với nữ sinh kia: “Đúng rồi, nói lâu như vậy, tôi còn chưa biết cậu tên gì. Bạn học. Tôi tên là La Tiểu Nặc, rất hân hạnh được biết cậu”.

Nữ sinh kia đối với việc La Tiểu Nặc chợt nói sang chuyện khác rõ ràng có chút không thích ứng, ngậm ngẫn một lúc, mới phục hồi lại tinh thần: “À, tôi tên là Quách Văn Văn, rất hân hạnh được biết cậu”. Quách Văn Văn nói xong ngẩng đầu nghi ngờ nhìn La Tiểu Nặc, trầm tư một lúc, khẽ vỗ trán: “Ồ!! Tôi biết vì sao lại cảm giác tên của cậu sao lại quen tai như vậy rồi”. Cô lại cúi đầu lật bản ghi chép của mình ra: “Đang ở đâu đây?Ồ! Ở đây. La Tiểu Nặc, con gái của La Nhất Kim nhà giàu số một thành phố X, tính không nóng không lạnh, mềm yếu, dễ bắt nạt, thành tích trung bình. Trước năm lớp sáu ghi chép đều nói là như thế. Kỳ lạ chính là, vào nửa học kỳ sau năm lớp sáu, thành tích đột nhiên tiến bộ vượt bậc, tính tình hình như cũng thay đổi rất lớn, nguyên nhân cụ thể không rõ”.

Ồi, bạn học, cậu đối với tôi hiểu thật đúng là sâu sắc. La Tiểu Nặc lau mồ hôi trên trán mình một cái, rơi vào im lặng.

“Ừ, đây là đối tượng đáng chú ý”. Quách Văn Văn gật gù đặc ý ngồi ghi chép ở vào bản ghi chép. Chợt ngẩng đầu lên, một đôi mắt nhỏ đen nhánh như ngọc trai ranh mãnh chớp lia lia nhìn chằm chằm La Tiểu Nặc, thấy toàn thân cô đang run rẩy: “Tiểu Nặc, vừa rồi tôi nghe cậu nói chuyện với Hào quang chói lọi, hình như các người quen biết thì phải, hơn nữa có vẻ giao tình cũng không tệ lắm, các người là quen biết thế nào? Giao tình thế nào đây? Căn cứ vào ghi chép của tôi Hào quang chói lọi hình như từ mẫu giáo đến bây giờ cũng không có bạn tốt nào cả mà?”

A, nói cho cậu biết sao, nói cho cậu biết chẳng khác nào thông báo khắp nơi, hơn nữa nếu bị ghi vào quyển sổ ghi chép kỳ quái này, sau này còn chưa

biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. La Tiểu Nặc suy nghĩ một chút lại cảm thấy sau lưng bị nhìn trộm, lông dựng đứng, rung mình một cái nói: “Ta và Hà Hạo Hiên là bạn tốt mà”.

“Bạn tốt?! Thật à? Thật một điều đáng kinh ngạc nhất”. Quách Văn Văn nghe xong câu này, hai con mắt cũng mở thật lớn, “Làm bạn tốt với người như Hào quang chói lọi, chẳng lẽ cậu không cảm thấy áp lực rất lớn sao? Hà?! Tôi biết rồi, trước kia cậu còn chưa hiểu rõ bối cảnh lịch sử của Hà Hạo Hiên, vậy cũng khó trách, hiện tại chắc chắn cậu không nghĩ như vậy rồi, làm bạn với người như vậy, không chừng cả ngày trong lòng đều có loại cảm giác xấu hổ, ở đâu có người quen, cả ngày đều bị người khác lấy ra so sánh với cậu ta, áp lực này thật đúng là khiến người ta không chịu được”.

La Tiểu Nặc có chút nghi ngờ mà nhìn Quách Văn Văn: “Tại sao phải cảm thấy xấu hổ chứ, tại sao phải so sánh chứ? Cậu ta là cậu ta, tôi là tôi, bạn bè chính là bạn bè, cũng không phải là hàng hóa, chẳng lẽ còn phải so sánh với ba nhà hay sao? Hơn nữa, mặc kệ cậu ta có bối cảnh hay danh hiệu gì, cậu ta vẫn là cậu ta, chính là cậu bé mập Hà Hạo Hiên thôi, cùng lắm thì chính là một cậu bé mập mạnh nhất trong lịch sử, chúng tôi vẫn là bạn bè thôi, tôi tin tưởng cậu ta cũng cho là như vậy.

Quách Văn Văn có chút không hiểu nhìn La Tiểu Nặc trước mặt, trong đôi mắt sáng xẹt qua vẻ khó hiểu, nhưng rất nhanh lại sáng tỏ cười một tiếng: “Đúng vậy, bạn bè chính là bạn bè, cần gì phải so đo nhiều như vậy! Cậu so với ghi chép của tôi còn có thú vị hơn nhiều, La Tiểu Nặc. Ha ha”.

La Tiểu Nặc có phần ngượng ngùng sờ sờ đầu của mình. Họ cũng không thấy ở phía sau các cô, không biết từ lúc nào Hà Hạo Hiên đã đứng ở chỗ đó, trên mặt trước sau như một mang theo nụ cười, khác biệt chính là, đôi mắt vốn bình tĩnh cũng nhuốm lên một nụ cười. Bạn bè thật sao? Hà Hạo Hiên cảm thấy trong nháy mắt lời nói của La Tiểu Nặc làm cho nơi mềm mại nhất trong lòng cậu xúc động, bạn bè thật là một từ ngữ ấm áp!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Lại là chỗ ngồi sòng gió

Hà Hạo Hiên cúi đầu cười, cậu bé mập mạnh nhất trong lịch sử thật sao? Ngẩng đầu nhìn cô gái đang rù rì rù rì không ngừng, nếu là cô đặt biệt hiệu, vậy cậu cũng không ngại nhận lấy.

Đang lúc này, tiếng nói trong phòng học im bật, một bóng dáng bước vào phòng học. Là Đường Vĩ, tuy khuôn mặt ngây thơ nhưng vẫn khó nén vẻ anh tuấn trên gương mặt lạnh lùng, hình như so trước kia càng không có ai tức giận cậu ta nữa. Đúng, không có ai tức, La Tiểu Nặc không khỏi rút cổ một cái, nếu như nói người này trước kia chỉ là cỗ máy điều hòa không khí, bây giờ cậu ta nghiêm nhiên trở thành là một kho đông lạnh nhanh rồi. Cả người đều tản ra một cỗ khí lạnh, trong lòng La Tiểu Nặc đang âm thầm buồn bực, cô nhớ rõ và cô biết Đường Vĩ không phải là loại người đức hạnh này mà, nhưng ai biết được!

Đường Vĩ vừa vào đến phòng học, đã thấy ánh mắt chú ý của mọi người, có tò mò, có ghen tỵ, có say mê..... Nhưng đối với cậu mà nói được mọi người dùng ánh mắt làm lễ rửa tội cũng đã thành thói quen. Ánh mắt cậu ta lạnh lùng quét qua trong phòng học, lúc nhìn thấy La Tiểu Nặc thì ngừng lại, ánh mắt xuất hiện một tia ôn hòa trong nháy mắt. Cậu ta đi về phía cô.

“Tiểu Nặc, Tiểu Nặc, mau nhìn, đó là người tớ bảo là hoàng tử mặt lạnh Đường Vĩ đấy. Oa, quả nhiên giống như trong truyền thuyết khí chất cao quý y như hoàng tử, còn nữa, mặt mũi lạnh lùng giống như tuyết đọng trên đỉnh Himalaya quanh năm không đổi. A!!!” Hai mắt Quách Văn Văn sáng lên nhìn chăm chăm vào Đường Vĩ nói.

Trên đầu La Tiểu Nặc đầy vạch đen! Cái gì gọi là mặt mũi lạnh lùng giống như tuyết đọng trên đỉnh Himalaya quanh năm không đổi chứ? Là mặt mũi giống ngăn đá tủ lạnh chứ sao. Dừng từ này để hình dung cũng không tránh khỏi quá kinh hãi rồi.

Không đợi La Tiểu Nặc cảm khái xong, Quách Văn Văn chợt thần thần bí bí quay đầu lại nhìn từ trên xuống dưới La Tiểu Nặc.

“A, cậu... cậu làm gì vậy?” La Tiểu Nặc bị cô bé nhìn toàn thân nổi hết da gà hỏi.

“Ha ha, Tiểu Nặc, tớ thấy mặt lạnh hoàng tử nhìn cậu với ánh mắt không thường đâu, căn cứ ghi chép của tớ hai người đã từng học cùng lớp cùng trường mà chẳng lẽ hai người lén phét với nhau?” Quách Văn Văn cười hả hê.

La Tiểu Nặc nghe xong những lời này, trong lòng dấy lên sự khó chịu. Tại sao cô luôn phải dây dưa với đứa bé kia chứ. Khó chịu, cực kỳ khó chịu. Cô có chút giận dữ nói: “Tôi và cậu ta lén phét? Tôi còn cùng cậu ta có hai chân! Làm ơn đi, tôi và cậu ta chẳng quen biết được chưa, nói tóm lại, đếm ngón tay cũng có thể đếm ra được, chúng tôi ngoại trừ đã từng là bạn học, so với người xa lạ không có gì khác biệt”.

“Vậy cũng đúng, nhìn dáng vẻ hoàng tử mặt lạnh, cũng không giống người dễ chung sống”. Quách Văn Văn tán đồng gật gật đầu nói: “Đĩ nhiên, nhìn mặt cậu ta giống ngăn lạnh của tủ lạnh, ai dám kết giao bạn bè với cậu ta, chỉ sợ còn chưa đến gần đã bị chết rét. Ha ha”.

“Ha ha ha, Đúng vậy, đúng vậy!”

Hai người bọn họ cũng không thấy hoàng tử mặt lạnh Đường Vĩ trong miệng các cô đã chạy tới bên cạnh các cô. Đợi các cô khí thế ngất trời thảo luận xong, đã thấy mặt mày Đường Vĩ xanh lét đứng ở bên cạnh rồi.

Ôi, La Tiểu Nặc hơi xấu hổ vào Đường Vĩ, người này đã đứng ở chỗ này bao lâu, nhìn dáng vẻ này có vẻ như nên nghe không nên nghe cậu ta cũng đều nghe thấy hết rồi. Bọn họ mặc dù không quá quen, nhưng mình giận dữ nói cậu ta là người xa lạ mà lời nói lại làm người ta bị tổn thương. Hi vọng cậu ta bỏ qua câu nói kia. La Tiểu Nặc có phần tự an ủi mình nghĩ.

La Tiểu Nặc áp ứng mở miệng chào hỏi: “Cậu khỏe chứ, Đường Vĩ”.

Cậu khỏe chứ!? Ha ha, một câu nói đầy châm chọc, cậu không khỏe, bây giờ cậu không khỏe chút nào. Đường Vĩ cười lạnh nghĩ. Cậu cho rằng cuộc hành trình đi Tây Tạng vừa rồi đã biến hai người trở thành bạn bè, tờ giấy nhỏ mang đến sự ấm áp cho cậu bây giờ vẫn còn cảm thấy, thì ra tất cả là đều là cậu nghĩ quá nhiều. Người xa lạ thật sao? Thì ra là chỉ là người xa lạ. Đường Vĩ nắm chặt nắm đấm cái, đè nén trận đau đớn đang dâng lên trong lòng. Châm chọc mở miệng nói: “Người bạn học này, tôi nghĩ chúng ta còn chưa thân thiết đến nỗi phải chào hỏi lẫn nhau đâu nhỉ?”

La Tiểu Nặc nghe xong những lời này bị đơ luôn, người này quả thật đã nghe được, hơn nữa lại còn ghi thù. Ngay lúc đó cũng không biết nên đáp lại như thế nào mới đúng, đây, dù sao cũng là tại mình nói sai trước.

Đường Vĩ hừ lạnh một tiếng, đi tới bên cạnh La Tiểu Nặc muốn ngồi xuống chỗ đó. Mặc dù cậu rất căm tức cái đồ trở mặt này, nhưng so với việc ngồi cùng bàn với những người khác, vẫn muốn ngồi cùng một bàn với cô hơn. Trong lòng Đường Vĩ biết biểu cảm lạnh nhạt của bản thân khiến người ta có hành động xa lánh thì cảm thấy buồn bực, nhưng cũng không còn cách nào.

“Thật ngại quá, bạn ơi, đây là chỗ của tôi”. Một giọng nói ôn hòa vang lên ở bên cạnh.

Đường Vĩ ngẩng đầu nghi ngờ, nhìn cậu học sinh mặt tròn tròn, cười đến rức rồi nhìn mình, trong đôi mắt lại có một sự xa cách. Đường Vĩ có chút lạnh nhạt nói: “Chỗ ngồi kiểu này giáo viên cũng không sắp xếp trước, nên cũng không có chuyện thứ tự đến trước và sau chứ? Cậu đã không ngồi ở chỗ này khi này, vậy thì không thể nói là của cậu được”.

Hà Hạo Hiên nhủ mày, thò tay vào ngăn kéo lấy ra một cái cặp sách, nói: “Cặp sách của tôi ở đây, điều này có thể chứng minh chỗ ngồi này là của tôi chưa? Nếu lời nói còn chưa đủ tin cậy, tôi tin bạn tốt của tôi là bạn học La Tiểu Nặc cũng có thể chứng minh người ngồi cùng bàn với cô là Hà Hạo Hiên tôi, mà không phải không có a”.

La Tiểu Nặc nghe hai người này đối đáp trong im lặng, mùi thuốc súng dường như càng ngày càng nồng nặc, vội vàng mở miệng nói: “Bàn sau không phải còn chỗ sao? Đường Vĩ hay cậu cứ ngồi bàn sau đi, chỗ bên cạnh này là cậu bé mập ngồi trước”.

Đường Vĩ nghe thấy La Tiểu Nặc gọi cái tên cậu bé mập thân thiết như thế không tự chủ nhíu nhíu mày. Vốn cũng cảm thấy mình có phần cố tình gây sự nhưng lại bị một sự tức giận không tên xóa tan. “Chuyện của tôi, không cần cậu ở đây quơ tay múa chân, dù sao hôm nay tôi cũng xác định mình sẽ ngồi chỗ này rồi”.

La Tiểu Nặc nhìn vẻ mặt ám ức của Đường Vĩ, mà Hà Hạo Hiên cũng đang nhíu mày, cô buồn bực đứng lên nói: “Cậu đã thích chỗ này đến vậy, chỉ bằng tôi nhường lại chỗ này cho cậu thì hơn. Tôi ngồi bàn sau. Để hai cậu ngồi cùng bàn đi. Một ghế”. Trẻ con vẫn là trẻ con, vì một chỗ ngồi cũng có thể cãi vã, La Tiểu Nặc có phần bất đắc dĩ vừa nghĩ vừa thu dọn đồ đạc chuẩn bị đổi chỗ ngồi.

“Àm”, chỉ nghe một tiếng động vang lên, La Tiểu Nặc quay đầu lại đã thấy Đường Vĩ ngồi vào vị trí phía sau. Còn nhân tiện hung hăng trừng mắt với cô một cái, lại trợn mắt nhìn Hà Hạo Hiên một cái. “Này, tôi đã nói với cậu, tôi ngồi ở chỗ này, là tôi người lớn hiểu chuyện không muốn so đo với những người khác, không phải nghe lời của cậu, cậu nhớ rõ ràng hộ tôi”. Đường Vĩ dường như lơ đãng cường điệu nói.

La Tiểu Nặc có chút bất đắc dĩ gật đầu một cái, quay đầu lại lại cảm thấy có chút buồn cười. Người này thật sự rất khó chịu. Cô lại nghiêng mặt sang nhìn cậu bé mập bên cạnh, cậu bé mập đã ngồi ngay ngắn bên cạnh cô rồi, bộ dạng giống như vừa rồi chưa có chuyện gì xảy ra. La Tiểu Nặc nghĩ đến vừa nãy hình như cậu bé mập nói bọn họ là bạn tốt, ha ha, kế hoạch bồi dưỡng bạn tốt của cô hình như tiến hành rất thuận lợi. Có điều bị kẹp giữa hai người này, cô đã có thể tưởng tượng được quãng thời gian học năm đầu trung học này có vẻ cũng sẽ không yên bình rồi. Ai..

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tử Dương tam kiệt*

*Tam kiệt: Ba người xuất sắc

Ngày cãi nhau âm ỉ trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã đến sơ tam*.

*Sơ tam: lớp 9

Hôm đó, vẫn như thường ngày La Tiểu Nặc nhảy vào cổng trường, ở hành lang lớp học bên cạnh, thấy Quách Văn Văn đang ba hoa chích chòe với mấy cô bé LOLI lần đầu được nghe chuyện lạ. Họ đang nói chuyện gì mà hăng say vậy nhỉ. La Tiểu Nặc tò mò đi tới, vênh tai nghe.

“..... Cái gì, em không biết Từ Dương tam kiệt ư, ai ôi, sao ngay cả điều này cũng không biết! Xem ra chị phải bồi dưỡng cho em một khóa thường thức rồi”. Quách Văn Văn với bộ dạng vô cùng đau đớn nói.

Cô bé lớp dưới khát vọng gắng sức mà gật đầu.

“E hèm, cái gọi là Từ Dương tam kiệt, chính là chỉ bộ ba nhân vật xuất sắc đại diện cho năm nhất trung học Từ Dương. Trong đó bao gồm, IQ và EQ đều rất cao, ngoại trừ bề ngoài của Hà Hạo Hiên hơi mập một chút còn lại không có bất kỳ một điểm nào là không hoàn mỹ. Còn một người là người có bề ngoài lạnh lùng và thành tích nổi trội hơn hẳn về mọi mặt là hoàng tử mặt lạnh Đường Vĩ”. Quách Văn Văn không ngừng giới thiệu.

“Oa, nghe thấy những biệt hiệu đã cảm thấy thật là hấp dẫn người rồi, quả nhiên không hổ là trong số Từ Dương tam kiệt. Rất muốn nhìn thấy người thật đó”. Em gái lớp dưới tròn to hai mắt sùng bái nhìn Quách Văn Văn nói.

Quách Văn Văn bị ánh mắt sùng bái của em gái lớp dưới nhìn, bất giác cảm thấy thấy có chút lảng lảng. Uồn ngực, nói: “Em gái, em có muốn tận mắt nhìn thấy con người thật không, đây là một việc rất đơn giản, bọn họ lớp học một lớp với chị. Lát nữa bọn họ đi lên lớp, chị chỉ cho em xem nha”.

“Được, được ạ, thật sự rất cảm ơn chị”.

La Tiểu Nặc nói không nên lời nhìn đội quân hai chị em lớp trên, lớp dưới quý giá này. Tìn đồn này là thế nào nhỉ, sao cô không biết chút nào vậy?

“Đúng rồi, chị, tại sao Từ Dương tam kiệt chỉ có hai người? Không phải nên có ba mới đúng sao? Còn một người là ai?” Em gái lớp dưới ham học hỏi khiêm tốn hỏi.

Quách Văn Văn chẳng hề để ý nói: “Người còn lại đó hả, không biết cũng được, người kia chẳng có gì nổi bật, không nói cũng được”.

Em gái lớp dưới cần mẫn hỏi tiếp: “Chị, nói cho em biết đi, biết hai rồi vẫn còn một chưa biết cảm giác thật sự rất khó chịu”.

“Được rồi, em đã muốn biết đến thế, vậy thì chị nói sơ sơ một chút, Từ Dương tam kiệt còn có một người chính là trong lớp chúng ta, tên là La Tiểu Nặc đó”. Quách Văn Văn thật đúng là một câu nói đã giới thiệu xong. Chỉ còn lại La Tiểu Nặc và em gái lớp dưới kia tròn mắt há hốc mồm.

Thì ra người còn lại trong Từ Dương tam kiệt lại là mình!! Thật sự là chưa từng nghĩ đến. La Tiểu Nặc trầm nghĩ. Không ngờ La Tiểu Nặc mình cũng nổi tiếng như vậy đó chứ, ha ha ha!

“Hả! Chỉ như vậy thôi à! Chị La Tiểu Nặc không có điểm gì đặc biệt hoặc là danh hiệu gì khiến người ta tặc lưỡi sao?” Em gái lớp dưới lại hỏi.

Quách Văn Văn duỗi cái lưng mỏi, suy tư một lúc, nói: “Điểm đặc biệt à? Để chị nghĩ xem nào, so với hai người kia, thật đúng là không có gì đặc biệt. Nếu nhất định phải tìm điểm gì đặc biệt mà nói, hẳn là rất bình thường, ừ, đúng, chính là rất bình thường”. Quách Văn Văn khẽ vỗ tay nói.

Ôi, những lời này khiến em gái lớp dưới và La Tiểu Nặc không hên mà cùng giữ lại một giọt mồ hôi lạnh.

“Chị ấy không có danh hiệu gì làm người ta tặc lưỡi à?” Em gái lớp dưới thật đúng là không phải một người dễ dàng bỏ cuộc, vẫn tiếp tục hỏi đề tài này.

“Danh hiệu làm người ta tặc lưỡi à? Nói thế thì, vậy cũng có một, đó chính là La Tiểu Nặc kỳ dị”. Quách Văn Văn suy nghĩ kỹ rồi nói.

Hả, tại sao danh hiệu của hai người kia đều là uy phong thế, mà cô cũng chỉ có thể là một La Tiểu Nặc kỳ dị thôi! Trong lòng La Tiểu Nặc có sự buồn bực! Cô vốn cho rằng dù không nhiều thì cô cũng có thể có danh hiệu nào là thiên sứ, công chúa, những từ ngữ này mới đủ hình dung, kết quả, lại là như thế này. Hơn nữa một nửa danh hiệu vẫn là tên của cô, một nửa kia cũng không phải là từ ngữ tốt đẹp gì. Qua quýt, thật sự là rất qua quýt, quá đáng quá!

Em gái lớp dưới vừa nghe danh hiệu đáng nể này xong, che miệng ha ha ha mà cười không ngừng. “Ha ha ha, sao lại có danh hiệu kỳ lạ đến thế chứ, xem ra chị La Tiểu Nặc là một người rất thú vị đó”.

Quách Văn Văn khẽ cười một tiếng: “Cậu ta đúng là một đứa rất thú vị. Cho nên cậu ấy mới có cái danh hiệu này, nghe nói là bởi vì lúc học tiểu học trước khi vào năm lớp sáu đều không có danh tiếng gì, mà đến nửa học kỳ sau năm lớp sáu dường như trong một đêm thì trở nên thông minh đột xuất, từ đó về sau trong các kỳ thi học kỳ đều nằm trong top ba người đứng đầu mà trước nay chưa từng có, đến khi lên Từ Dương cũng vẫn như thế. Có phải cảm thấy rất kỳ dị không chứ. Cái danh hiệu này chính vì thế mà có”.

Thì ra là như vậy. La Tiểu Nặc nghe xong lời này mới hiểu được cái danh hiệu đó bắt nguồn từ đâu, nhưng trong lòng cô vẫn tức giận! Việc trùng sinh cũng không phải là mong muốn của cô mà, trùng sinh xong sẽ luôn có di chứng sau đó, nhưng vì sao người khác xuyên qua cô cũng phải xuyên qua chứ, sau khi cô xuyên qua di chứng là ngay cả danh hiệu cũng có phần kỳ dị như vậy! Thật không công bằng!

La Tiểu Nặc cũng không còn tâm tình nào nghe Quách Văn Văn và em gái lớp dưới kia nói chuyện tào lao bát quái nữa. Tâm tình của cô rất buồn bực. Đao mắt đã tới Sơ tam rồi, có vẻ như chuyện phải làm cũng chỉ có một việc, đó chính là cố gắng giữ vững thành tích của mình đứng trong ba người đứng đầu. Nói những lời này cũng có chút buồn cười, lấy năng lực của mình đường đường là một người tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng thời trung học lúc nào cũng đứng trong top ba dường như phải là một chuyện dễ dàng, nhưng mọi chuyện chắc sẽ không như ý người mong muốn, luôn sẽ có sự biến hóa, mà biến hóa chính là đối thủ cạnh tranh của cô là hai cậu bé quái đản.

Nghĩ tới đây La Tiểu Nặc không nhịn được ôm đầu rên thành tiếng. Đúng, trong khoảng thời gian bước vào năm đầu trung học này, dường như cô đã dốc hết sức vào chuyện này. Cô và Hà Hạo Hiên còn có Đường Vĩ gần như thỏa thuận ngầm kiểu như thay phiên nhau sắp xếp thứ tự. Cậu bé mập vẫn

như trước kia bộ dạng ôn hòa thật thà, dường như không có chuyện gì có thể khiến cho cậu tức giận, vẫn duy trì thiên phú hơn người đó, không có nhìn hấn cố gắng thế nào K sách liền cầm cờ đi trước rồi. Đường Vĩ thì luôn luôn giữ thái độ lạnh như băng của cậu ta, dĩ nhiên cũng vẫn duy trì tranh giành cấp bậc với cô. Mà cô so với thời tiểu học phiền muộn hơn rất nhiều, một lần nữa phải ôm lấy sách giáo khoa trung học cơ sở rồi nghiêm túc đi học, hết cách rồi, không thể thua quá mất mặt, lại không có thiên phú hơn người, cũng đành như vậy thôi. La Tiểu Nặc nghĩ đến đây thiếu chút nữa không còn nước mắt để rơi! Điều tại hai quái thai. Cô oán hận nghĩ. Nhưng mà quan hệ của ba người hình như so với lúc mới quen đã cải thiện hơn rất nhiều, nhưng điều này hình như đúng với cô và cậu bé mập mà thôi..., hai người bọn họ đã sớm là bạn tốt rồi. Mà cậu bé mập và Đường Vĩ dường như mỗi lần nói chuyện đều châm chọc khiêu khích, nhưng cuối cùng cũng bình yên vô sự. Còn giữa cô và Đường Vĩ vẫn luôn luôn không hợp nhau, điều đó cũng chẳng còn cách nào. Trừ những thứ đó ra, La Tiểu Nặc đối với tình trạng của bản thân vẫn rất hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Nguy cơ! Cô bé LOLI châm ngòi thổi lửa

Edit: hochi

Trong khi La Tiểu Nặc đang đắm chìm trong cảm xúc bất đắc dĩ thì đối thoại giữa Quách Văn Văn và em gái lớp dưới vẫn đang tiếp tục diễn ra. Đến khi cô phục hồi lại tinh thần, lập tức nghe thấy giọng nói the thé của em gái lớp dưới vang lên ở bên tai.

“Chị, chị nói cái chị La Tiểu Nặc bình thường đó có phải chính là con gái của nhà giàu nhất thành phố X không?”

Quách Văn Văn có chút kinh ngạc: “Đúng vậy! Em gái, không phải em nói không biết Tiểu Nặc sao? Làm sao lại.....”.

“À, là lúc em nhập học nghe thấy một lời đồn thôi..., chắc không phải là thật đâu”. Giọng em gái lớp dưới úp úp mở mở trả lời.

Lần này lại gọi lên lòng hiếu kỳ của Quách Văn Văn: “Lời đồn gì, lời đồn gì, còn có lời đồn nào mà chị chưa biết nhỉ?”

“Cái này em cũng chỉ nghe nói thôi. Nghe nói con gái của nhà giàu nhất thành phố X cũng đi học ở trường học của chúng ta, die,n; da.nlze.qu;dydo/mn hơn nữa nghe nói chị ấy là nhân vật thần kỳ đấy”. Em gái lớp dưới thần bí nói. “Nghe nói thời điểm chị ấy vào lớp thực nghiệm của Từ Dương là do cha chị ấy dùng tiền mua để vào”.

Quách Văn Văn nghe xong lời này cau mày lại, cô vẫn tự xưng mình là một thu thập tin tức có nguyên tắc, loại lời đồn mang theo sự ác ý công kích này từ trước đến giờ cô đều khinh bỉ, huống chi Tiểu Nặc là bạn tốt của cô. “Lời đồn này ở đâu ra chứ, những lời đồn vô căn cứ vẫn đừng nên nói lung tung thì hơn”.

La Tiểu Nặc nghe nói như thế, khẽ nhếch khóe miệng. Quách Văn Văn là bạn tốt nhất của cô sau khi vào năm đầu trung học. Mặc dù xem ra cậu ấy có lúc không giữ được miệng, hơn nữa lòng nhiệt tình đối với chuyện bất quá quá thật làm người ta giận sôi gan, tuy nhiên cậu ta chưa từng truyền bá qua những thứ gây tổn hại danh dự người khác, tin đồn tổn thương người khác. Đây cũng là nguyên nhân tại sao bọn họ lại trở thành bạn tốt.

Em gái lớp dưới kia dường như có chút xấu hổ tiếp tục nói: “Điều này, em đây cũng chỉ nghe nói thôi. Nhưng những người đó trái lại nói có đầu có đuôi lắm! Bọn họ nói chị Tiểu Nặc, đều không xuất sắc đến nỗi thế, làm sao có thể đột nhiên cứ như vậy bỗng giòi hẳn? Hơn nữa, khi đó từ tiểu học cuộc thi lên năm đầu trung học, tất cả mọi người tận mắt thấy thành tích die,n; da.nlze.qu;dydo/mn của chị La Tiểu Nặc không đạt điểm vào lớp thực nghiệm của trung học Từ Dương, nhưng nghe nói chị ấy bị gọi vào phòng hiệu trưởng một chuyện, sau đó không lâu đã nói là được vào lớp thực nghiệm Từ Dương rồi, hơn nữa ngày đó còn có người thấy hiệu trưởng Từ Dương Hà Thủ Dã xuất hiện ở đó! Chuyện này... .. Chỉ sợ cũng không phải tin đồn vô căn cứ đâu”.

Giọng em gái lớp dưới vốn đang nhỏ nhẹ không biết thế nào chợt lại trở nên vang vọng, ngoài hành lang lớp học đang đi qua đi lại không ít bạn học cũng bị nội dung cuộc nói chuyện này hấp dẫn tới đây.

Quách Văn Văn và La Tiểu Nặc nghe xong những lời này đều cảm giác cái trán có một chữ thập gỗ lên, em gái lớp dưới này bị dẫn sao? Quách Văn Văn có phần nổi cáu nói: “Này em, những lời đồn bậy bạ đó em không cần nói đâu, mọi người đều quá rõ ràng một chuyện là mấy học kỳ qua Tiểu Nặc ở lớp thực nghiệm đều nằm trong danh sách top ba, nếu là dựa vào quan hệ như lời em nói, chỉ sợ đã trượt top từ sớm rồi. Hơn nữa cậu ấy vẫn luôn rất nỗ lực, điểm này chị có thể làm chứng”.

Tiểu học muội dường như bị dọa sợ hết hồn, lại lấy giọng điệu nhu nhược bên trong còn kèm theo một chút uất ức tiếp die,n; da.nlze.qu;dydo/mn tục lớn tiếng nói: “Điều này, điều này, chị, em biết rõ chị là bạn tốt nhất của chị Tiểu Nặc, nhưng, nhưng thân là bạn tốt chị càng phải nhắc nhở chị ấy làm như vậy là không đúng đâu! Trước chị ấy phải dựa vào quan hệ tiền bạc mới vào được lớp thực nghiệm, bây giờ lại dựa vào quan hệ được xếp vào top ba, chị bảo vệ chị ấy như vậy sẽ chỉ hại chị ấy thôi”.

“Em.....”. Quách Văn Văn tức đến nói không nên lời.

Trái lại La Tiểu Nặc hiểu rõ, xem ra em gái lớp dưới có bề ngoài mảnh mai kia muốn nhắm về phía cô đây.

Em gái lớp dưới duy trì về mặt chính nghĩa hướng về phía bạn học đang vây xem xung quanh nói: “Tin rằng mọi người vào trung học Từ Dương hoặc ít hoặc nhiều đều là bởi vì cho tới nay trung học Từ Dương được mệnh danh là công chính (công bằng chính trực), liêm khiết, tập hợp học sinh khá giỏi nổi tiếng với danh tiếng ưu tú của thành phố X thời. Nghĩ đến việc chúng ta nhiều lần khắc khổ cố gắng học tập mới có thể leo lên trường này, nhưng có vài người có thể không cần tốn nhiều sức lực, sẵn có danh tiếng tốt đẹp, lại kiêu ngạo vì thành tích, mà quan trọng nhất là tất cả mọi thứ chị ta đều dựa vào thủ đoạn không đứng đắn để có được. Nếu là như vậy, trung học Từ Dương đôi lúc thành trường học Quý tộc chẳng phải tốt hơn sao, những người bình thường như chúng ta tại sao phải đi vào đây tự rước lấy nhục chứ, mọi người nói đúng không?”

“Đúng vậy, đúng vậy, nếu là như vậy, chúng ta sao còn phải khắc khổ như vậy làm gì, dù sao kết quả cũng đâu không lại những người có tiền có thế đâu”.

“Thật không ngờ, thì ra La Tiểu Nặc đó là một người như vậy, tôi đã bảo làm sao cậu ta có thể dễ dàng tiến bộ vượt bậc nhanh như vậy, phải”.

Bạn học xung quanh sau khi nghe xong những lời nói đồng đặc của em gái lớp dưới đều rít gật đầu, phụ họa nói.

“Mọi người xin hãy yên lặng một chút, tôi cho rằng chúng ta nhất định phải duy trì danh dự tốt đẹp của trung học Từ Dương chúng ta, đuổi loại người lừa người khác để được tiếng thơm, loại con sâu làm rầu nồi canh, n; da.nlze.qu; ydo/nn rầu nồi canh ra khỏi trường học đi, nếu không người ta còn tưởng rằng tất cả học sinh Từ Dương chúng ta đều như vậy, điều này đối với sự phát triển sau này của chúng ta sẽ tạo thành ảnh hưởng xấu đến cỡ nào, mọi người cảm thấy có đúng không?” Em gái lớp dưới tiếp tục kích động nói.

“Đúng, đúng, đuổi con sâu làm rầu nồi canh ra ngoài”. Trong đám người truyền đến một loạt tiếng hô hưởng ứng.

Quách Văn Văn nhìn tình thế phát triển càng ngày càng không thể khống chế, muốn mở miệng vì La Tiểu Nặc giải thích, nhưng lại đã không có ai muốn nghe cô nói, lần này nên làm sao mới phải đây. La Tiểu Nặc đứng ở một bên, nhìn sự tiến triển của tình hình, thật sự là bội phục em gái lớp dưới này. Tuổi còn nhỏ như thế mà đã có thể bày mưu tính kế như vậy, kích động lòng người, quạt gió thổi lửa, quả thực là quá kì diệu rồi. Quả thật cô rất muốn bước lên hỏi một câu: “Em gái, em cũng là xuyên tạc phải không?” Nhưng nghĩ đến cô và em gái lớp dưới này cũng không xuất hiện cùng lúc, nếu như vậy tại sao cô bé đó lại hăm hại mình chứ? La Tiểu Nặc nghĩ mãi không xong. Xem ra cô phải ra mặt tán gẫu với em gái lớp dưới này một chút rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Con cọp không phát uy người ta lại nghĩ mình là HELLO KITTY chứ (1)

Edit: hochi

Cái gọi là cây ngay không sợ chết đứng, chuyện chưa từng làm dù cô ta có ba hoa chích chòe xong cũng không ảnh hưởng gì. La Tiểu Nặc rất tin tưởng điều này, cho nên cô chẳng sợ gì, cô lặng lẽ đi ra khỏi chỗ tối trên hành lang, chân tướng chỉ có một, nó vĩnh viễn thành thật như đứa bé đứng bên cạnh.

Đuôi mắt Quách Văn Văn liếc một cái đã thấy La Tiểu Nặc, cô gấp gấp đánh ánh mắt về phía La Tiểu Nặc, ý bảo cô đi chỗ khác nhanh lên, đừng khuấy động bãi nước đục vào thời điểm này. Lúc này, đứng ở bên cạnh Quách Văn Văn em gái lớp dưới cũng phát hiện vẻ mờ ám của Văn Văn, làm ra vẻ không để ý thốt lên một câu: “Ồ, chị, chị đang chào ai đấy ạ? À là chị bên đó sao? Là ai vậy ạ?”

Giờ phút này Quách Văn Văn hiểu rõ một điều và thật sự rất giận bản thân có mắt mà như mù, sao lại cùng con sói đáng khinh này trò chuyện được chứ? Thật hận không thể đập chết cô bé này giống như việc đập chết con ruồi trên tay. Đáng tiếc đã không kịp nữa. Mọi người chung quanh nhìn theo ngón tay em gái lớp dưới, lập tức thấy nhân vật bọn họ đang thảo luận —— La Tiểu Nặc.

“Là cô ta, là cô ta, cô ta chính là La Tiểu Nặc”.

“Thì ra là cô ta à! Xem ra cũng bình thường thôi”.

“Đúng vậy, cậu nói hạng người như thế sao lại học giỏi hơn người khác, đánh chết tôi cũng không tin”.

“Con gái nhà giàu mới nổi tiêu biểu, con sâu làm rầu nồi canh”.

La Tiểu Nặc nghe những người này châm chọc thảo luận, tầm mắt xuyên qua đám người thấy em gái lớp dưới đang khoanh tay đứng ở chính giữa, nhìn cô chăm chăm. Em gái lớp dưới dung mạo rất xinh đẹp, mặt trái xoan, liễu yếu đào tơ, vừa nhìn đã biết sẽ là mỹ nhân trong tương lai. Nhưng trong cặp mắt phượng y hệt như mùa thu kia lại không che giấu được ý cười cùng với..... ghen ghét. Đúng, ghen ghét, La Tiểu Nặc thấy kỳ lạ, cô chưa bao giờ cảm thấy mình có chỗ nào đáng bị người ta ghen ghét, rốt cuộc là vì sao đây?

Sắc mặt em gái lớp dưới thay đổi thật nhanh, thoát cái đã đổi thành gương mặt điềm đạm đáng yêu nói: “Thì ra người này chính là chị La Tiểu Nặc à! Đây, đây.....”. Gương mặt vốn trắng nõn bỗng đổi sang hồng hồng, hai con mắt dung dung nước, bộ dạng muốn mở miệng nhưng lại không dám. La Tiểu Nặc nhìn dáng vẻ em gái lớp dưới này quả thật muốn vỗ tay tán thưởng. Em gái lớp dưới thật biết diễn kịch, danh hiệu ảnh hậu Oscar không trao

cho cô ta thì còn trao cho ai!

Nhưng đáng tiếc là lúc La Tiểu Nặc có cảm giác này, rất nhiều các bạn học vây xem bị ánh mắt nhu nhược đáng thương của em gái lớp dưới kia đảo qua, nhất thời Hormone nam chợt dâng cao, thân thể chấn động, đồng loạt đứng dậy tràn ngập ý muốn bảo vệ.

”La Tiểu Nặc, cậu nói xem có phải cậu bảo cha cậu lấy lòng hiệu trưởng, sửa thành tích nên cậu mới lên được lớp thực nghiệm Từ Dương, thành tích kiểm tra của mấy học kỳ vừa qua cũng là lừa gạt mới lấy được hả?” Bạn học nam A về mặt bất bình chất vấn La Tiểu Nặc.

La Tiểu Nặc nghe xong lời này không nhịn được cười hi hi một tiếng: “Bạn học, cậu hỏi như vậy, là hỏi tôi ư? Hay là hỏi chính bản thân cậu? Nếu tôi nói không phải, nhất định cậu sẽ nói tôi nói láo, vậy cậu nghĩ tôi nên trả lời cậu thế nào? Cậu phải nói rõ cuộc cậu muốn thế nào chứ? Nói chuyện phải có suy luận, bạn học!”

Bạn học nam A vừa bị La Tiểu Nặc hỏi như thế, nói cũng nói không nên lời, người vây xem xung quanh cũng không ít người cười ra tiếng. Lúc này, em gái lớp dưới mảnh mai mới lên tiếng: “Chị Tiểu Nặc.....”.

Cô bé còn chưa gọi xong La Tiểu Nặc đã mở miệng cắt đứt lời cô bé: “Em gái, chẳng lẽ em không biết lúc nói chuyện với người xa lạ trước tiên phải giới thiệu mình sao? Hay nói cách khác thì em biết chị sao?”

Em gái lớp dưới nhìn chằm chằm Tiểu Nặc trong mắt nhanh chóng thoáng qua một ánh mắt ác độc, sau đó lại khôi phục thần thái nhẹ nhàng nói: “Chị, chị phê bình rất đúng, em tên là Bạch Yến Linh, là học sinh ban thực nghiệm năm đầu trung học Từ Dương”.

”À, thì ra em chính là Bạch Yến Linh, chính là người được gọi là bông hoa Bạch Yến Linh của Từ Dương à!”

”Cậu ấy chính là bông hoa của Từ Dương à? Chẳng trách đáng đẹp xinh đẹp như vậy..., khí chất cũng tốt như vậy, thật không tầm thường”.

”Đúng vậy, nghe nói cậu ấy là người duy nhất thi được vào ban thực nghiệm của Từ Dương đấy, cùng lúc với thời điểm nhập trường lập tức lấy được danh hiệu hoa khôi của trường nổi tiếng”.

”Thật sự rất đẹp.....”.

Bạch Yến Linh có chút hường thụ đắm chìm trong ánh mắt ngưỡng mộ của người chung quanh, ánh mắt thị uy liếc La Tiểu Nặc bị xem nhẹ ở bên cạnh một cái. Lại phát hiện La Tiểu Nặc xem ra bình thường không có gì đặc biệt đang cúi đầu đứng ở phía ngoài tốp người, trên người lại tản ra sự uy nghiêm mãnh liệt, khiến cho cô bất giác cũng cảm giác bị áp bức. Dường như La Tiểu Nặc cảm nhận được tầm mắt của Bạch Yến Linh, ngẩng đầu lên, một đôi mắt hiện đầy tức giận căm tức nhìn Bạch Yến Linh, khiến cô một trận kinh hãi không thể không dời đi tầm mắt của cô, đây là La Tiểu Nặc sao? Tại sao khí thế của cả người dường như đều thay đổi.

Bạch Yến Linh thật sao? Bạch Yến Linh à! La Tiểu Nặc chợt không thể kiềm chế được một trận cười lớn, cười đến nỗi nước mắt cũng chảy ra. Lúc đại học là bạn tốt nhất của cô, cũng là người phụ nữ diễn cảnh nóng với Đường Vi chồng trước của cô. Số mạng thật sự rất châm chọc, trong khi cô mất đi tất cả sau khi trùng sinh, sau khi trùng sinh lại để tất cả những người đã từng tổn thương cô ở bên cạnh cô. Chẳng lẽ nó cho rằng trong khi cô đã biết tất cả kết cục sau này vẫn sẽ để bị kịch lặp lại nữa sao? Cô vốn chỉ muốn để cho nó trôi vào quá khứ, chỉ cần coo không đi trêu chọc bọn họ, là cô có thể thuận lợi qua hết cả kiếp này. Nhưng tại sao, tại sao cô ta vẫn còn tìm đến gây phiền toái cho cô nữa? La Tiểu Nặc tức giận nhìn Bạch Yến Linh, tôi đã muốn quên đi, tại sao cô còn muốn đến trêu chọc tôi, tại sao chứ?!! Cô dùng tay vạch đám người đang rù rì kia đi tới trước mặt Bạch Yến Linh.

Bạch Yến Linh bị ánh mắt của La Tiểu Nặc nhìn nên có chút sợ hãi, không nhịn được lui về sau một bước, hỏi “Cô...cô muốn làm gì?”

Một tay La Tiểu Nặc khoác lên vai Bạch Yến Linh, cảm hận hỏi: “Không phải cô muốn đuổi tôi ra khỏi trường sao? Được! Chúng ta so tài một trận, so tài cái gì thì cô quyết định, nếu cô thắng tôi sẽ lập tức rời khỏi Từ Dương, nếu tôi thắng mà nói, tôi không có yêu cầu gì, chỉ cần cô đứng trước mặt bạn học trong toàn trường quỳ xuống nói lớn tiếng ba câu thật xin lỗi. Sao nào?”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Con cộp không phát uy người ta lại nghĩ mình là HELLO KITTY chứ (2)

Edit: hochii

Bạch Yến Linh nghe xong lời này sắc mặt trở nên tái mét, người chung quanh cũng xôn xao một trận. Dù sao đây cũng là năm đầu trung học, mọi chuyện ồn ào đến nỗi phải nghỉ học hay quỳ xuống xin lỗi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Quách Văn Văn đi tới bên cạnh La Tiểu Nặc, nhẹ nhàng giật giật vạt áo của cô, lo lắng nhìn La Tiểu Nặc. Đây là lần đầu tiên cô thấy tính khí La Tiểu Nặc bùng nổ lớn như vậy, đối với chuyện để Bạch Yến Linh quỳ xuống nhận sai này cô cũng không có ý kiến gì, loại người như vậy không dạy cho một bài học die,n; da.nlze.qu; ydo/mn thì không biết. Nhưng ngộ nhỡ Tiểu Nặc thua phải nghỉ học, chuyện này chẳng phải quá lớn rồi sao? La Tiểu Nặc quay đầu lại nhìn Quách Văn Văn, nhìn thấy cô lo lắng, cũng biết cô đang

lo lắng chuyện gì, Tiểu Nặc cười với Quách Văn Văn, dùng tay nhẹ nhàng cầm tay của cô, ánh mắt kiên định. Trong lòng La Tiểu Nặc hiểu rõ ràng một điều có lẽ thấy mình không nóng không lạnh mềm lòng dễ khi dễ, nhưng cho tới bây giờ cô không phải là loại người nhẫn nhục chịu đựng. Tôi đã định không so đo tất cả mọi chuyện kiếp trước, nhưng cô vẫn không buông tha tôi, nếu đã như thế vậy cô hãy ngồi vững để chuẩn bị chịu đựng tất cả. La Tiểu Nặc nhìn thẳng vào Bạch Yến Linh, lần này nàng sẽ không trốn tránh nữa. Quách Văn Văn nhìn ánh mắt Tiểu Nặc kiên định, buông xuống tầng đá lớn kia, cô vỗ vỗ bả vai Tiểu Nặc rồi đứng ở phía sau lưng cô, La Tiểu Nặc không quay đầu lại, đưa tay hướng về phía sau làm chữ V.

Bạch Yến Linh nhìn La Tiểu Nặc và Quách Văn Văn trong nháy mắt sắc mặt trở nên dữ tợn, nhưng ngay sau đó lại khôi phục bình thường. “Ha ha, chị thật là có lòng tin! Mặc kệ như thế nào, phần can đảm này đều đáng giá để chúng ta khâm phục rồi!”

La Tiểu Nặc có phần chán ghét nhìn Bạch Yến Linh ở phía trước nói: “Bớt nói nhảm đi, cô muốn so tài thế nào, cô cứ việc nói thẳng ra”.

Bạch Yến Linh che miệng khẽ cười một tiếng: “Ha ha, ở đây nếu mọi người đều nghi ngờ chị đã giờ trò đề vào được Từ Dương, vậy thì chắc chắn cần chứng minh một chút. Nếu yêu cầu người như chị ở đây tiến hành so tài một khía cạnh của môn học mà nói, chẳng phải có chút không die,n; da.nlze.quydo/nh công bằng sao, huống chi tôi còn kém chị hai lớp nữa, việc này dù chênh lệch không lớn, nhưng vẫn có phần chênh lệch”.

La Tiểu Nặc cười lạnh nói: “Vậy nếu không tiến hành so tài môn đang học, từ đâu mà cô có thể chứng minh tôi lừa gạt chứ?” Người đàn bà này xem ra là đã có chuẩn bị trước khi đến, hừ. Đã như vậy, vậy hãy để tôi nhìn xem đến tột cùng cô có thể thủ đoạn gì để lừa dối mọi người ở trong lòng bàn tay.

Bạch Yến Linh khẽ mỉm cười một cái, nói: “Tôi nhớ rõ có câu ngạn ngữ nói, trên thế giới người hiểu rõ bạn nhất, sẽ là kẻ địch bạn. Dĩ nhiên, chị Tiểu Nặc chị không có kẻ địch nào, dựa vào suy luận mà nói như vậy hiểu rõ chị nhất phải là đối thủ cạnh tranh của chị rồi. Chị Tiểu Nặc tên chị liên tục được lọt vào trong top ba toàn khóa, như vậy có thể cạnh tranh với chị duy nhất đại khái cũng chỉ có hai người, một chính là anh Đường Vĩ, một chính là anh die,n; da.nlze.quydo/nh Hà Hạo Hiên, bọn họ chắc cũng hiểu rõ nhất thực lực của chị Tiểu Nặc, chúng ta không ngại đến hỏi bọn họ một chút, hoặc bảo bọn họ nói cho chúng ta biết một chút chân tướng sự thực nhà”.

Hay cho một chiêu mượn đao giết người, cứ như vậy vừa có thể để cho mình thoát khỏi liên quan, lại có thể khiến hai người có liên quan đến cô cao thủ bậc nhất đến giúp cô ta. Thật là mưu kế một mũi tên trúng hai đích nhĩ. Có lẽ cô ta cho rằng phạm là đối thủ cạnh tranh đều sẽ nặng thì muốn giành giật một mất một còn, nhẹ thì không để ý đến nhau. Thật là một đứa trẻ, điều duy nhất cô ta không điều tra rõ ràng giao tình giữa cô và cậu bé mập đi! Ha ha. Trong lòng La Tiểu Nặc thầm than, không để cô ta đi trước một bước: “Được, không thành vấn đề”.

Lúc này trên hành lang chia làm hai phe, nói chính xác phải là chia ra một phe hai người và một phe gồm một nhóm người. Đều đang đợi hai nhân vật quan trọng, La Tiểu Nặc có chút buồn bực lặng lẽ nói với Quách Văn Văn: “Này, tớ không được chào đón đến vậy sao?”

Quách Văn Văn ngáp một cái nói: “Người không nhìn thấy phe bên kia phần lớn cũng toàn là con trai sao? Một đám con trai dốt như heo bị sắc đẹp che mờ mắt, không cần đề ý”.

“Nói cũng phải, nhưng sao Đường Vĩ và Hà Hạo Hiên còn chưa tới nhĩ, tớ không đợi nổi sắp mốc meo rồi”. La Tiểu Nặc ai oán nói.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Cái này không phải, từ đầu bên kia đi tới không phải là Đường Vĩ. La Tiểu Nặc cũng không còn trông cậy vào việc Đường Vĩ sẽ giúp việc gì, nhưng hy vọng cậu ta sẽ không nói lung tung những điều gì thôi. La Tiểu Nặc còn đang suy nghĩ, bên cạnh chợt vọt qua một làn gió thơm, chỉ thấy bên cạnh Đường Vĩ tăng thêm một bóng dáng, chính là Bạch Yến Linh.

“Xin chào, cho hỏi anh chính là anh Đường Vĩ phải không? Em là học sinh năm đầu, em tên là Bạch Yến Linh. Rất hân hạnh được biết anh”. Bạch Yến Linh mặt thẹn thùng e lệ đứng một bên, gương die,n; da.nlze.quydo/nh mặt mang theo áng mây hồng, giọng nói kia càng khiến cho người ta ngất ngây không ngừng, thấy vậy đám con trai ngoài cửa đều ríu rít hóa thân thành người sói, dùng sức nuốt nước miếng.

“Ừ”. Mặt Đường Vĩ hờ hững nhìn Bạch Yến Linh một cái, một đơn âm tiết liền mang qua cả đôi thoại.

Mọi người hít một hơi thật sâu.

“Không hổ là hoàng tử mặt lạnh nhĩ, đối đãi với Bạch Yến Linh mỹ nữ xinh đẹp như thế lại dùng thái độ lạnh lùng như thế”.

“Trời ạ, thật không hổ là hoàng tử mặt lạnh! Thật lạnh khốc. Tôi sắp té xỉu rồi”.

Nghe tiếng bàn luận của những người xung quanh, La Tiểu Nặc đỏ mặt hỏi, thái độ của Đường Vĩ chưa từng giống như hôm nay khiến người khác ưa thích.

Bạch Yến Linh bị Đường Vĩ bỏ rơi như vậy, trên mặt cười cũng có phần không nén được giận, nhưng vẫn dịu dàng nói lại sự tình với Đường Vĩ một lần, sau đó hỏi: “..... Chuyện chính là như vậy, anh Đường Vĩ, không biết có thể hỏi anh một chút, anh làm đối thủ cạnh tranh của chị La Tiểu Nặc cho tới nay anh có cảm thấy về phương diện học tập chị ấy có bất kỳ biểu hiện khác thường nào không?”

Đường Vĩ nghe Bạch Yến Linh nói xong, ra chiều suy nghĩ nhìn La Tiểu Nặc một cái, mặt La Tiểu Nặc buồn bực trừng mắt liếc cậu ta một cái, không để ý đến cậu ta nữa. Bạch Yến Linh âm thầm nhìn một màn này, trong lòng mừng thầm nói: “Như vậy, tin đồn xem ra là thật, La Tiểu Nặc và Đường Vĩ xưa nay không hợp nhau. Ha ha”.

Đường Vĩ chợt bước chân đi về phía trước, Bạch Yến Linh có chút ngạc nhiên lại dừng sờ một lúc, vội vàng tiến lên ngăn Đường Vĩ lại nói: “Anh Đường Vĩ, đây là anh ấy muốn đi đâu chứ”.

Về mặt Đường Vĩ không kiên nhẫn nói: “Loại vấn đề này xem thành tích là biết ngay, hỏi tôi thì ích gì? Ngớ ngẩn, đừng lãng phí thời gian của tôi”.

Bạch Yến Linh bị Đường Vĩ nói như thế, sắc mặt xanh lét lại đổi sang hồng rất là đặc sắc, cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ bị người ta không nể mặt cự tuyệt cứ thế bỏ đi như vậy, nhưng cũng không cách nào, chỉ có thể tro mắt nhìn Đường Vĩ không quay đầu lại đi về phía phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Giây phút cậu bé mập phúc hắc xuất hiện

Edit: hochi

Thấy cảnh tượng này Quách Văn Văn không nhịn được cười ha ha thành tiếng.

“Hôm nay cuối cùng tôi biết cái gì gọi là kinh ngạc, cái gì gọi là báo ứng mắt mặt. Tiểu Nặc cậu thấy không, điều này thật sự là khiến lòng người hả hê đấy!” Quách Văn Văn vừa cười đến nỗi nghiêng trước ngực sau vừa vỗ lưng La Tiểu Nặc nói.

La Tiểu Nặc nghe thấy Quách Văn Văn nói như thế cũng bị chọc cười, cái mặt lạnh như tù đông này của Đường Vĩ cũng không phải là không có chỗ dùng chút nào, ít nhất khiến cho mọi người lúc này chẳng ai dám ho he gì.

Tiếng cười hai người càng thêm khiến Bạch Yến Linh vốn đang lúng túng tức đến xanh mét cả mặt mày. Đúng lúc này, Hà Hạo Hiên chậm rãi đi tới. La Tiểu Nặc đứng ở một bên tựa như việc không liên quan đến mình, đợi xem Yến Linh biểu diễn trò hề. Quả nhiên, cô vẫn như cũ bước một đi đến bên cạnh Hà Hạo Hiên trước rồi dịu dàng nói: “Chào anh. Anh chính là anh Hà Hạo Hiên phải không? Em là học sinh năm đầu, em tên là Bạch Yến Linh. Rất hân hạnh được biết anh”.

Cậu bé mập vẫn chưa trả lời, bên cạnh đã truyền đến giọng oang oang của Quách Văn Văn: “Ôi, tôi tự hỏi cũng từng die,n; da.nlze.quydo/mn thấy qua người không biết xấu hổ, nhưng không biết xấu hổ thế này thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy. Cũng không biết là ai vừa rồi vẫn bảo tôi giới thiệu Từ Dương tam kiệt kia mà, bây giờ thì tốt rồi, không cần chỉ rõ ngược lại người nào cô ta cũng đều biết. Loại công lực này thật đúng là không phải người bình thường có thể làm được điều đó đâu”.

La Tiểu Nặc cười đến lạc cả giọng đập Quách Văn Văn một cái, người này thật đúng là câu nào cũng không giấu được, thật đúng là một chút thể diện cũng không chứa lại cho người khác.

Lời vừa nói ra này, sắc mặt của Bạch Yến Linh cũng biến thành trắng bệch, Hà Hạo Hiên có chút tò mò nhìn La Tiểu Nặc bên này một cái, vẫn duy trì tốt phong độ trước sau như một cậu ta hỏi “Xin chào, tôi chính là Hà Hạo Hiên. Rất hân hạnh được biết cô”.

Bạch Yến Linh hơi mất tự nhiên lại đem chuyện đầu đuôi nói cho Hà Hạo Hiên. Trong đó dĩ nhiên không quên thêm mắm thêm muối, có ý ám chỉ. Mà chân mày Hà Hạo Hiên cũng theo những lời nói đó càng chau càng chặt, sau khi nghe xong mới chậm rãi giãn ra. Trái với Quách Văn Văn đang nắm chặt lấy tay của mình, ngược lại La Tiểu Nặc không có lo lắng chút nào, mặc dù cô với cậu bé mập quen biết thời gian không dài, nhưng chẳng hiểu sao lại có sự tin tưởng, bọn họ là bạn tốt mà.

Nét mặt Hà Hạo Hiên vẫn nhu hòa, khiến người ta không thấy rõ cậu đang nghĩ cái gì. Cậu nghĩ một lát rồi cuộc mở miệng nói: “Ý của cô là bảo tôi suy nghĩ xem về mặt học tập La Tiểu Nặc có biểu hiện gì khác thường đúng không?”

Thật vất vả được đáp lại Bạch Yến Linh vội vàng gật đầu nói: “Đúng, đúng vậy”.

“Để tôi nghĩ xem nào, nếu nói như vậy, thật đúng là có, La Tiểu Nặc quả thật có một vài điểm quái dị”. Hà Hạo Hiên như có điều suy nghĩ nói.

“Cậu nói vậy, sao cậu có thể nói như vậy, cậu là một tên lừa gạt”. Quách Văn Văn khó nén tức giận hét lên.

“Văn Văn, đừng như vậy, cậu bé mập nói như vậy nhất định là có nguyên nhân của cậu ấy, cậu đừng kích động như vậy”. Mặc dù La Tiểu Nặc cũng giật mình vì lời của cậu bé mập nói, nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng, khuyên giải Quách Văn Văn.

Bạch Yến Linh cười hả hê nói: “Đúng vậy, học tỷ Quách, chân tướng của sự thật luôn làm cho người ta khó có thể chấp nhận, chị cũng đừng khó chịu quá”.

Quách Văn Văn nổi trận lôi đình mà muốn xông tới đánh cô gái chết tiệt kia hai bạt tai, lại bị La Tiểu Nặc kéo. “Đừng như vậy, tin tưởng tớ, tin tưởng cậu ấy”.

Quách Văn Văn có chút bị thương nhìn sự quật cường kiên trì của La Tiểu Nặc, cô không biết vì sao một người từ trước đến giờ luôn thiếu cảm giác an toàn vào bạn tốt lại ở thời điểm này có sự kiên trì kiên die,n; da.nlze.quydo/mn định như vậy, nhưng cô biết nếu cuối cùng Hà Hạo Hiên vẫn lựa chọn phản bội tình bạn của họ, e rằng đời này Tiểu Nặc cũng sẽ không tin tưởng một ai nữa.

Mắt Bạch Yến Linh thờ ơ nhìn Quách Văn Văn và La Tiểu Nặc, lại cười duyên nói với Hà Hạo Hiên: “Học trưởng Hà, không biết học tỷ La Tiểu Nặc quái dị ở điểm nào, anh có thể nói cho mọi người nghe không?”

Hà Hạo Hiên ý vị sâu xa nhìn La Tiểu Nặc, nhắm mắt lại, khoe miệng nhếch lên, nói: “Cậu ấy quả thật rất quái lạ, đến nỗi ngay cả tôi cũng không biết rõ”. Nói đến đây, cậu dừng lại một chút, thái độ trở nên nhu hòa điều mà mọi người chưa từng thấy qua, nụ cười thanh nhã mà đầy ý nghĩa. Mờ đôi mắt to lấp lánh nhìn chằm chằm Bạch Yến Linh nói: “Tôi thật sự cảm thấy rất kỳ quái, tại sao đến bây giờ cậu ấy cũng chưa chịu đứng ra vạch trần lời nói dối vụng về của cái người này nữa?”

Nghe xong lời này, người vây xem chung quanh cũng không khỏi hít vào một hơi, này, những lời này có nghĩa là bọn họ muốn như vậy sao? La Tiểu Nặc cười một tiếng, cô cũng biết cậu bé mập sẽ không phản bội cô.

Gương mặt Bạch Yến Linh phờ phạc giọng gào cười nói: “Học trưởng Hà, anh... anh đang nói đùa à. Chúng em nói đều là sự thật mà”.

Hà Hạo Hiên vẫn đang giữ nụ cười cũ, cậu đi về phía La Tiểu Nặc, mang trên mặt một nụ cười vô cùng dịu dàng, khom người như một kỵ sĩ đang hành lễ theo tiêu chuẩn, nửa cúi người xuống nói: “Công chúa điện hạ, nằng đã không muốn tự mình vạch trần lời nói dối của nằng ta, xin cho ta bảo vệ quyền lợi của nằng, để ta vì nằng nói rõ chân tướng”.

Với thân hình tròn trịa của cậu bé mập đang hành lễ kiểu kỵ sĩ, giống như kỵ sĩ Q đẹp trai trên ti vi đang hành lễ, tương die,n; da.nlze.quydo/nn đối đáng yêu. La Tiểu Nặc cố nén cười, nghiêm trang nói: “Kỵ sĩ cao quý của ta, ta nguyện ý ban cho người bảo vệ vinh quang”.

“Cám ơn công chúa điện hạ. Ta thề vì vinh dự của công chúa mà chiến đấu”. Hà Hạo Hiên quang minh hào hùng nói.

Mọi người chung quanh gồm Quách Văn Văn đều được một trận đổ mồ hôi! Ở vào trường hợp này, hai người này vẫn có thể chơi được cực kỳ vui vẻ, thật là khiến người ta nói không nên lời!

Dĩ nhiên, ngoại trừ người bị tức sấp nói không nên lời Bạch Yến Linh. Rốt cuộc cô ta không nhịn được cắn răng nghiêng lợi nói: “Học trưởng Hà, nói chuyện với anh là muốn anh chứng minh, chỉ cần một chữ một câu của anh, chúng em đều không thể tin thành tích của học tỷ La Tiểu Nặc là chân thật”.

Hà Hạo Hiên thân nhiên xoay người nhìn Bạch Yến Linh nói: “Có một sự kiện chắc hẳn mọi người ai cũng biết, vào năm thứ hai, tôi và Đường Vĩ tham gia thi học sinh giỏi vật lý toàn quốc, vòng loại môn sinh vật học học sinh trung học toàn quốc, vòng loại Olympic tin học thanh thiếu niên toàn quốc, vòng loại toán học toàn quốc lớp 6 và ngữ văn toàn quốc chứ”.

Mọi người ríu rít gật đầu một cái, vào năm hai ấy, Hà Hạo Hiên và Đường Vĩ gần như là hai ngôi sao sáng ngời nhất thành phố X, tham gia một lần là giành hết tất cả giải đặc biệt. Sau cuộc thi đó danh tiếng của cả hai người không giới hạn trong thành phố X nữa, mà bắt đầu được lưu truyền trong cả nước.

“Nhưng tôi thấy điều này chẳng có quan hệ gì với học tỷ La Tiểu Nặc, trong ấn tượng của tôi hình như chị ta chưa bao giờ tham gia những cuộc thi thế này”. Bạch Yến Linh có chút khinh thường nói.

Hà Hạo Hiên cau kinh trả lời: “Đúng, trên danh nghĩa Tiểu Nặc cậu ấy quả thật không tham gia những cuộc thi này. Nhưng die,n; da.nlze.quydo/nn trên thực tế cậu ấy lại cùng tôi và Đường Vĩ đi tham gia thi. Hơn nữa cũng giống như chúng tôi đạt được thành tích hạng nhất, có điều cậu ấy rất kỳ quái lại từ chối công khai trong trường việc cậu ấy đạt được thành tích, cũng từ chối ban tổ chức vinh danh tại cuộc thi Olympic toàn quốc”.

Các bạn học vây xem sau khi nghe được tin tức này cũng không khỏi nhỏ giọng hô một tiếng, chuyện này thực sự khó có thể tưởng tượng được, thậm chí có người còn chặn lại tất cả vinh dự này ở bên ngoài, đến tột La Tiểu Nặc cô ấy nghĩ gì đây?

Nghe xong những lời này Bạch Yến Linh vẫn đang đứng ngây ra tại chỗ, sắc mặt biến hóa giống như bảng pha màu, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Đây cũng chỉ là lời nói từ một phía của anh mà thôi, huống chi làm gì có ai biết có phải chị ta lại sử dụng trò bán thiu để đối lấy vinh dự đây? Cho nên mới không dám công khai tất cả đây?”

Hà Hạo Hiên cảm thấy buồn cười nhìn Bạch Yến Linh nói: “Bạn học, bạn còn muốn lừa mình dối người tới khi nào nữa? Bạn có thể nói giáo viên Từ Dương bị mua chuộc, cho nên thành tích là giả, bạn có thể nói hiệu trưởng Từ Dương cũng bị mua chuộc, cho nên trúng tuyển cũng là giả. Nhưng cuộc thi Olympic được tổ chức bạn không có quyền nghi ngờ bất kỳ điều gì. Bởi vì nó mang tính chất toàn quốc, chẳng lẽ bạn cho rằng ở thành phố X một người giàu có thì đồng nghĩa với việc cả nước giàu có sao? Cả nước có nhiều die,n; da.nlze.quydo/nn nhà giàu như vậy, nếu như tính toán mà nói, tất cả danh hiệu đứng đầu cũng phải là con cái nhà giàu nhất đúng không. Bạn còn hỏi như vậy, ngược lại tôi thật sự hoài nghi đến tột cùng bạn có mục đích gì khi hỏi những lời như vậy ở đây, e rằng mục đích của bạn cũng không đơn giản là đuổi La Tiểu Nặc đi như vậy, hoặc là phá hoại danh dự của trung học từ Từ Dương mới thực sự là mục đích của bạn”.

Lời nói của Hà Hạo Hiên khiến tất cả mọi người không nhịn được vui vẻ lên tiếng, nghi ngờ trong lòng cũng dần dần giảm bớt, cũng dấy lên một điều bí ẩn khác, mục đích của Bạch Yến Linh này đúng là khiến cho người ta phải nghi ngờ!

Bạch Yến Linh bị những lời phân tích cặn kẽ của Hà Hạo Hiên khiến cho run sợ, cô ta nhìn khuôn mặt của Hà Hạo Hiên cười ôn hòa, lại cảm thấy trong lòng run sợ, hình như cô ta trên chộc phải người nào đó không nên trên chộc rồi. Run rẩy nói: “Không, không phải vậy, chỉ là tôi có chút sợ mà thôi, nếu, nếu bây giờ sự thật đã được chứng minh, vậy thì tôi không ở đây quấy rầy mọi người nữa, tôi xin phép đi trước”. Nói xong, cô ta muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ thị phi này.

Chợt một cái tay ngăn cản đường lui của cô ta, Bạch Yến Linh ngẩng đầu nhìn lên thì là La Tiểu Nặc.

“Bạn học Bạch, bệnh hay quên của bạn thật sự rất nghiêm trọng đấy, chẳng lẽ bạn không nhớ điều kiện đánh cuộc của chúng ta sao?” La Tiểu Nặc khẽ cười hỏi. Cô thật là không ngờ cậu bé mập lại nói ra chuyện này, từ đầu đến cuối cô đều cảm thấy cô dùng kinh nghiệm của một sinh die,n; da.nlze.quydo/nn viên đại học đi đạt được giải thưởng của học sinh năm đầu trung học thật mất thể diện, cho nên mới xấu hổ nhận những cái được gọi là vinh danh. Có điều nói đã nói ra, điều này cũng là một phương pháp giải quyết nhanh gọn nhất rồi. Nhưng biểu hiện của cậu bé mập thật đúng là khiến cô nhìn với cặp mắt khác xưa, nói vài ba câu đã có công dụng đánh cho người ta phải chạy trốn chết, thật không bình thường. Chỉ là hình như so với biểu tượng trung hậu đáng hoàng của cậu có phần không giống, La Tiểu Nặc như đầu suy nghĩ, nhưng mặc kệ thôi, dù có như thế nào bọn họ cũng là bạn tốt. La Tiểu Nặc mỉm cười nhìn Quách Văn Văn ở một bên đang đuổi theo đánh cậu bé mập.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tào Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Thiếu niên ác ma

Edit: hochi

Về mặt Bạch Yến Linh có phần vận vẹo nhìn chăm chăm La Tiểu Nặc, cô thật không ngờ vốn tưởng nắm chắc mọi chuyện, vậy mà thuyền lại lật trong mương. Hít một hơi thật sâu mở miệng nói: “Học tỷ La, em thừa nhận chuyện này là do em lơ ở trước mặt người khác nói một số chuyện khiến chị bị hiểu lầm, nhiều nhất cũng chỉ là tội xui khiến người khác, có cần thiết phải quỳ xuống nhận hết lỗi như vậy không?”

La Tiểu Nặc lạnh lùng cười câu: “Tôi làm như vậy rất tuyệt tình sao? Đối với chuyện cô quạ gió thổi lửa muốn đuổi tôi ra khỏi trường học, tôi thấy rằng đây đã là hết sức khoan dung rồi”.

Bạch Yến Linh có phần khó chịu nói: “Những lời nói đó không phải có ý như vậy, dù sao tôi cũng chỉ vì suy nghĩ cho danh dự của Từ Dương mới làm như vậy, dù là ai ở đây cũng đều muốn như vậy, theo như lời cô nói chẳng phải là bọn họ cũng phải quỳ xuống nhận lỗi với cô nữa sao, huống chi bây giờ mọi người đã biết chân tướng của sự thật, tại sao không thể xóa bỏ đi”.

Chiều này của Bạch Yến Linh quả nhiên đủ ngoạn độc, lập tức kéo hết bạn học đang vây xem xung quanh xuống nước. Nhìn bạn học xung quanh ít nhiều gì cũng có ý tán thành, La Tiểu Nặc mặt âm trầm nói: “Ý của cô là sẽ không thực hiện lời hứa sao?”

Bạch Yến Linh cười có chút khinh miệt nói: “Đây vốn không phải là một lời hứa, làm gì có chuyện phải thực hiện chứ? Huống chi cô là học sinh cuối cấp, tôi là học sinh năm đầu, chênh lệch nhiều như vậy, đây vốn không có gì đáng để so sánh, cả cuộc như vậy tôi sẽ không thực hiện”.

“Ha ha”. La Tiểu Nặc vừa vỗ tay vừa cười nói “Quả nhiên là nước quá trong ắt không có cá, người vô si tất vô địch! Hôm nay cuối cùng coi như tôi cũng thấy những lời nói này là chỉ loại người thế nào rồi. Nếu đã nói như vậy, vậy chúng ta so tài một lần nữa, tôi sẽ khiến cô tâm phục khẩu phục”.

“Ha ha, việc gì tôi phải tiếp tục so tài với cô, cô cho rằng tôi rảnh rỗi như vậy sao? Học tỷ La, chúng ta nên tạm biệt tại đây thôi”.

“Đội đã”. La Tiểu Nặc còn chưa kịp lên tiếng đã nghe được tiếng của Hà Hạo Hiên từ bên cạnh truyền ra. Chỉ thấy cậu từ từ đi tới trước mặt của Bạch Yến Linh, trên mặt cậu vẫn mang theo nụ cười trước sau như một.

“Anh... anh muốn làm gì”. Bạch Yến Linh có chút sợ hãi hỏi, đối mặt người thiếu niên cô nhìn không thấu này, cô luôn luôn có loại cảm giác sợ hãi.

“Ở đây nhiều người không tiện nói chuyện lắm, không bằng chúng ta chuyển sang chỗ khác tán gẫu một chút”. Hà Hạo Hiên ôn hòa nói. Không đợi Bạch Yến Linh kịp phản ứng, cậu đã quay đầu lại nói với Tiểu Nặc: “Tớ mượn người này một lúc”. La Tiểu Nặc chưa kịp phản ứng, cậu đã kéo Bạch Yến Linh về hướng hành lang đầu kia ít người đi lại.

“Chết tiệt, anh thả tay ra, anh... anh nắm chặt khiến tay em đau quá”. Bạch Yến Linh đứng ở góc hành lang, giẫy dụa lớn tiếng nói.

Hà Hạo Hiên tâm tình rất tốt buông lỏng tay Bạch Yến Linh ra, chà chà lên quần áo nhỏ giọng nói: “Xuyt, nhỏ giọng một chút, rất nhiều người đang nhìn đây, nếu như bị người yêu mến cô gặp được bộ dạng này của cô, vậy thì thật mất mặt”.

Bạch Yến Linh nhìn chung quanh một chút, bởi vì do Hà Hạo Hiên kéo cô tới đây, cho dù có vài người muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng thấy người kéo là cậu, cũng lập tức dừng lại. Hà Hạo Hiên được toàn trường công nhận là người hiền lành, hơn nữa ông nội cậu lại là hiệu trưởng của Từ Dương, ai cũng không hi vọng mình vì làm chuyện nhỏ mà bị bắt thóp.

Bạch Yến Linh nhỏ giọng mở miệng nói: “Anh có chuyện gì thì nói nhanh lên”.

Hà Hạo Hiên khẽ mỉm cười nói: “Từ từ, trước hết để tôi cho cô nghe một đoạn đối thoại thú vị nha”. Cậu nói xong từ trong túi xách móc ra một mô hình Pikachu nhỏ, sau khi ấn một cái vào tay Pikachu, một đoạn đối thoại xuất hiện.

Là đoạn đối thoại của cô và La Tiểu Nặc trước khi so tài. Sắc mặt Bạch Yến Linh trắng nhợt, cô nằm mơ cũng không thể ngờ đến đoạn đối thoại này lại bị Hà Hạo Hiên ghi lại. Thời đại này đối với học sinh lớp 6 mà nói máy ghi âm còn là một từ ngữ rất mới mẻ.

“Anh... anh đây là ý gì?” Bạch Yến Linh nghiêm mặt hỏi.

Hà Hạo Hiên nhẹ nhàng nghịch Pikachu trong tay nói: “Không có ý gì, cô nói nếu tôi đưa đoạn đối thoại này cho ông nội tôi nghe, ông sẽ có phản ứng gì đây? Theo tôi được biết, ông nội tôi ghét nhất là loại người quạt gió thổi lửa, ở sau lưng gièm pha danh dự người của Từ Dương”.

Bạch Yến Linh nghe những lời này cả người run lên, nhìn chăm chăm Hà Hạo Hiên, run rẩy nói: “Anh... anh thật hèn hạ”.

Hà Hạo Hiên dường như nghe được một câu chuyện cười nói: “Hèn hạ? Từ trong miệng cô khắc ra hai chữ này thật sự khiến cho tôi cảm thấy châm chọc. Chẳng lẽ đối phó với người hèn hạ còn phải dùng phương pháp cao thượng hay sao? Ha ha”.

“Vậy rốt cuộc anh muốn thế nào?” Bạch Yến Linh giận dữ hỏi.

Hà Hạo Hiên hoàn toàn coi như không thấy ánh mắt như muốn ăn thịt người của Bạch Yến Linh gần từng chữ nói: “Bây giờ cô chỉ có hai cái lựa chọn, hoặc là đồng ý với yêu cầu của Tiểu Nặc so tài với cô ấy, hoặc là cô lập tức đi qua ngoan ngoãn quỳ xuống nhận lỗi, dĩ nhiên cô cũng có lựa chọn thứ ba, chính là cứ thế mà đi, nhưng mà tôi bảo đảm con đường đi học của cô ở Từ Dương cũng chỉ trong vòng tuần này mà thôi”.

“Anh.....” Bạch Yến Linh giận đến nói không nên lời.

Hà Hạo Hiên đưa ngón tay dựng thẳng trên môi nói: “Nhỏ giọng một chút, sao rồi cô đã có quyết định chưa? Phải nhanh lên một chút, tôi không phải là một người có kiên nhẫn đâu, ngộ nhờ trong lúc ăn cơm tối với ông nội tôi vô tình nói đến lời nào đó, cô cũng đừng trách móc tôi nhé”.

Anh ta tuyệt đối là một ác ma. Bạch Yến Linh hoảng sợ nhìn mặt Hà Hạo Hiên cười đến rợn rở nghĩ. Cô không còn lựa chọn nào khác rồi. “Tôi biết rồi, tôi sẽ tiến hành so tài với La Tiểu Nặc, nhưng tôi cũng có một điều kiện, chính là anh phải trả cái băng ghi âm đó cho tôi”.

Hà Hạo Hiên mỉm cười nói: “Cô cho rằng cô có tư cách gì để nói điều kiện với tôi chứ? Tôi chỉ có thể đồng ý với cô, chỉ cần cô hoàn toàn làm theo lời của tôi, tôi sẽ không nói chuyện này cho ông nội tôi biết, đây đã là nhượng bộ lớn nhất rồi”. Sắc mặt Bạch Yến Linh biến đổi, muốn nói nhưng không biết phải nói cái gì. Hà Hạo Hiên tiếp tục nói: “Còn đối thoại giữa chúng ta hôm nay nữa, tôi không hy vọng có người thứ ba biết. Nếu không đừng trách tôi lúc nào đó hờ miệng nói ra nhé”.

Bạch Yến Linh chỉ có thể gật đầu vâng dạ, cô biết nếu như cô không làm theo lời nói, cậu học sinh trước mắt tưởng như vô hại này cái gì cũng có thể làm được. Hà Hạo Hiên hài lòng cười nói: “Tốt, tốt, đừng trưng ra vẻ mặt đau khổ, cười một cái, bọn họ đang nhìn đấy, đi thôi, chúng ta trở về đi thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: 3000 m?! Cô chạy được tôi cũng chạy được!

Edit: hochi

Bạch Yến Linh đi theo sau Hà Hạo Hiên trở lại chỗ đám người, La Tiểu Nặc nghi ngờ nhìn Hà Hạo Hiên, bọn họ đi làm gì nhỉ? Ở đây mọi người e rằng đều có nghi vấn này.

Hà Hạo Hiên mang theo nụ cười trước sau như một nói với La Tiểu Nặc: “Chúng tôi vừa đi bàn bạc một chuyện”. Một chuyện? Là chuyện gì nhỉ? La Tiểu Nặc nhìn ánh mắt của Hà Hạo Hiên hỏi như vậy. Hà Hạo Hiên cười lắc lắc đầu. La Tiểu Nặc cũng đành thế thôi, cùng lắm thì về sau lại moi từ trong miệng cậu ra là được, bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn phải làm!

“Sao rồi? Cô suy nghĩ đến đâu rồi?” La Tiểu Nặc mỉm cười nhìn Bạch Yến Linh hỏi, nhìn kỹ lại mặc dù bây giờ Bạch Yến Linh còn đang là cô bé LOLI, nhưng vẫn nhìn ra được hình dáng sau khi lớn lên, buồn cười vậy mà mình lại không nhận ra ngay từ đầu, có thể là thời gian qua quá vui vẻ, khiến cô quên luôn người “bạn” tốt nhất của cô.

Bạch Yến Linh hậm hực nói: “Tôi muốn thi với cô”. Cô ta nhìn những người đứng xung quanh La Tiểu Nặc bên cạnh Quách Văn Văn mặt kiên định và Hà Hạo Hiên với dáng vẻ nhẹ nhàng, đối với cô gái trước mắt này, cô ta có một sự căm thù không nói ra được. Trời mới biết kể từ khi cô ta học tiểu học năm thứ ba lần đầu tiên nhìn thấy Đường Vi thì đã có loại tim đập nhanh đến nỗi cảm giác không có cách nào hô hấp, cô ta có bao nhiêu khát vọng có thể kề bên cậu. Cô một mạch đuổi theo dấu chân Đường Vi, bỏ ra nhiều cố gắng như vậy mới lên được Từ Dương, hơn nữa cũng có được danh hiệu hoa hậu của trường, sự tiến triển của tình hình vẫn giống suy nghĩ của cô, vốn cũng có thể cứ như thế phát triển. Trung học, đại học, sau đó ở cùng một chỗ, cô ta tin rằng Đường Vi không thể nào không bị cô ta hấp dẫn bất kể hình dáng bên ngoài hay thực lực của cô ta đều xứng đôi với cậu. Nhưng, nhưng tất cả đều bị con bé bình thường giống như vịt con xấu xí kia phá hủy.

La Tiểu Nặc cô ta là cái gì? Trước năm lớp sáu cô chẳng là gì cả, nhưng tại sao cô lại như được thần linh phù hộ, nhảy một cái lập tức thành danh. Chẳng những là con gái của nhà giàu nhất, còn chen vào hàng ngũ của Từ Dương tam kiệt, đoạt đi hào quang vốn thuộc về cô ta. Còn cách die,n; da.nlze.quy.do/nh Đường Vi gần như vậy. Nếu không phải do hoàn cảnh chết tiệt này.... Bạch Yến Linh cảm hờn nghĩ. Rồi có một ngày tôi sẽ nhổ tận gốc người có tên là La Tiểu Nặc này, chỉ bằng cô không xứng có được tất cả, những thứ này đều là của tôi đấy, đều là của tôi.....

La Tiểu Nặc không biết tại vì sao Bạch Yến Linh đi ra ngoài một lúc đã hoàn toàn đổi thái độ thành đồng ý thi với cô, e rằng việc này không thể không liên quan đến cậu bé mập. Cô nhìn cậu bé mập, cậu chỉ đứng ở phía sau cô trên mặt nở nụ cười nhìn cô, tỏ vẻ không xảy ra chuyện gì cả, cậu bé này không hề đơn giản. Mặc dù La Tiểu Nặc chỉ tùy tiện nhìn, nhưng cũng vẫn phát hiện điều này, trong lòng cô thầm than. Ngẩng đầu nhìn Bạch Yến Linh hỏi: “Nói đi, cô muốn thi cái gì?”

Bạch Yến Linh cúi đầu suy nghĩ một lát, trên mặt xẹt qua một tia ác độc nói: “Chúng ta sẽ thi chạy 3000 m”.

“Thi chạy 3000 m?” Người chung quanh cũng không thể không hít một hơi dài, trong lòng La Tiểu Nặc cũng cảm thấy chột dạ. Cô vốn cho rằng thi đấu gì đó nên đã tính trước, nào biết lại thi chạy 3000 m, điều này, thân hình nhỏ nhắn của cô thật đúng là không biết có chịu nổi không đây?

Mặt Bạch Yến Linh khinh miệt cười: “Sao rồi? Không phải cô nói thi cái gì cũng được sao? Bây giờ là thế nào? Sợ sao? Nếu bây giờ cô nói nhận thua, rời khỏi Tử Dương, không còn quan hệ nữa, vậy thì không còn gì bằng”.

La Tiểu Nặc bị những lời hung hăng làm cho đau nhói, cô tức giận đáp: “3000 m thi 3000 m, cô chạy được tôi cũng chạy được”.

La Tiểu Nặc còn chưa nói hết, đã bị câu nói của Quách Văn Văn cắt đứt: “Không được, Tiểu Nặc, không thể thi với cô ta! Căn cứ tư liệu của tổ điều tra, Bạch Yến Linh này lúc học tiểu học chính là cầu thủ chạy cự li dài, từ khi lên năm đầu trung học mới không tham gia thi đấu nữa mà thôi. Không thể thi với cô ta!”

Bạch Yến Linh cười lạnh lên tiếng: “Bây giờ sao rồi? Sợ rồi à, cần gì phải tìm cớ nhiều như vậy, chẳng lẽ cô cho rằng dưới tình huống bản thân là một học sinh Sơ Tam có sức khỏe hơn so với một học sinh năm đầu như tôi chiếm nhiều ưu thế hơn, điều này còn không công bằng sao? Ài, xem ra tại tôi quá ngu rồi, lại vẫn trông cậy vào những người như các người sẽ giữ lời hứa chứ?”

La Tiểu Nặc còn chưa nói chuyện, Quách Văn Văn đã đầu tẩu gương mặt xông lên trước chỉ vào trán Bạch Yến Linh nói: “Cô nói những lời này chẳng lẽ không cảm thấy mất mặt sao? Tiểu Nặc chỉ là đi học trong đội sớm, cũng chỉ cùng một khóa với cô, đừng cả ngày ở đó giả bộ nai tơ nữa, thật là tức chết tôi rồi”. Mặt thấy Quách Văn Văn sắp mất khống chế nổi trận lôi đình, La Tiểu Nặc vội chặn trước người Quách Văn Văn, ngửa đầu nói: “Được, thi thì thi. Lúc nào?”

Bạch Yến Linh khẽ cười nói: “Vậy thì cuối tuần này đi, 9h sáng, gặp trên sân điền kinh. Ha ha”.

“Được, không gặp không về”. La Tiểu Nặc gật đầu nói.

“Tiểu Nặc, sao cậu lại bùng binh vậy?” Quách Văn Văn duỗi tay bắt được bả vai Tiểu Nặc, bộ dạng vô cùng đau đớn nói. “Đây chẳng có gì tốt đẹp, rõ ràng chính Bạch Yến Linh ở đó gây xích mích thị phi, cô ta không hề có ý hối cải, còn lớn lối như vậy, tớ thật sự là khó tin, cô ta như vậy mà đang hỏi cái sao, cùng lắm thì đến tai hiệu trưởng vậy, còn sợ không trị được cô ta, cậu nói có đúng không, cậu bé mập?”

Hà Hạo Hiên đi tới bên cạnh La Tiểu Nặc, vỗ vỗ bả vai của cô nói: “Đừng quá miễn cưỡng mình, chúng ta vẫn còn biện pháp”.

La Tiểu Nặc cảm động nhìn hai người bạn vẫn luôn bên cạnh mình giúp đỡ cô, hiểu được bọn họ đều đang lo lắng cho cô nên mới nói như vậy. Cô vẫn kiên định lắc đầu một cái nói: “Lần này tớ muốn dựa vào chính bản thân tớ để đánh bại cô ta hoàn toàn, khiến cho cô ta phải hoàn toàn chịu thua, các bạn chỉ cần ủng hộ tớ là đủ rồi”. Hà Hạo Hiên và Quách Văn Văn cười một tiếng, hai người chia ra mỗi người đặt một cái tay ở trên bả vai của La Tiểu Nặc, trong ánh mắt đều là tin chắc cùng ủng hộ, ba người bèn nhìn nhau cười.

Bọn họ cười đùa đi về phía phòng học, những người vây xem đã sớm tản đi, bọn họ không thấy ở sau cửa phòng học có một bóng dáng cô đơn, ánh mắt vẫn đuổi theo bọn họ. Không sai, chính là Đường Vi, La Tiểu Nặc, Hà Hạo Hiên, Quách Văn Văn ba người trong vô tình tự nhiên thoát ra sự tín nhiệm hoàn toàn tin tưởng và âm áp thật sâu hấp dẫn cậu ta, Đường Vi cảm thấy trong ba người bọn họ dường như có một loại khát vọng mà rất lâu rồi cậu không có được, đang vậy gọi cậu, nhưng cậu lại không biết phải đến gần như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chỗ hiểm

Edit: hochi

Rất nhanh đến chủ nhật, sáng sớm La Tiểu Nặc đã đứng lên trái ba vòng, phải ba vòng làm động tác tập thể dục theo đài. Nghĩ tới 3000 m đó, cô lập tức cảm thấy nhức đầu. “A!!! Sao nhanh như vậy đã chủ nhật rồi!! Nếu chạy xong 3000 m, dù không chết cũng đi nửa cái mạng! Hu hu”. La Tiểu Nặc ở trong sân nhà mình ngửa mặt lên trời kêu rên.

Tiếng vang kỳ lạ này vậy mà lại hấp dẫn cha La đi tới. Chỉ thấy cha La thần thần bí bí cầm một cái hộp đi tới bên cạnh Tiểu Nặc: “Khụ khụ, Tiểu Nặc, nghe mẹ con nói, hôm nay con muốn thi chạy bộ với bạn học hả?”

“Vâng!” La Tiểu Nặc có phần không còn hơi sức trả lời.

Cha La phóng khoáng cười một tiếng, vỗ vỗ bả vai Tiểu Nặc nói: “Đừng quá lo lắng..., con gái của cha là đứa bé dũng cảm nhất, sợ cái gì chứ, cha và mẹ sẽ vĩnh viễn ở phía sau con ủng hộ con”. Cha La từ phía sau móc ra cái hộp thần bí đưa cho Tiểu Nặc tiếp tục nói: “Cái này là quà tặng động viên con của cha, hôm qua vừa mua đây, mau mở ra xem một chút đi”. Cha La về mặt chờ mong nhìn vào La Tiểu Nặc nói.

La Tiểu Nặc nghi ngờ nhìn cái hộp thần bí kia, cầm lấy lắc lắc, có vẻ nặng, là cái gì nhỉ? Mở ra vừa nhìn, lại là một đôi giày Nike. Vào những năm này, giá tiền một đôi Nike cũng bằng với một tháng tiền chi tiêu của gia đình bình thường rồi. La Tiểu Nặc vui mừng nhìn đôi giày thể thao Nike màu lửa đỏ, thật sự càng xem càng đẹp mắt, càng xem càng thích!

“Sao rồi, sao rồi, Tiểu Nặc, thích chứ, nhân viên bán hàng nói đây là mẫu giày có phong cách lưu hành nhất năm nay! Mau thử xem có vừa hay không?” Cha La có chút lo lắng thúc giục.

La Tiểu Nặc cũng là rất nóng lòng muốn đi thử đôi giày này, đứng lên nhún nhảy, hàng hiệu chính là hàng hiệu, đi cũng rất thoải mái! La Tiểu Nặc vui vẻ ôm cổ cha La hét lên: “Con thật sự rất thích, cảm ơn cha đã tặng quà!”

Cha La cưng chiều sờ sờ đầu Tiểu Nặc cười nói: “Con thích là tốt rồi, ba với mẹ hôm nay có việc, không thể đến sân cỏ vũ Tiểu Nặc chúng ta cố gắng lên, nhưng con đi đôi giày này thì cứ coi như là cha mẹ đang ở bên cạnh con vậy, nhất định sẽ chạy nhanh hơn, có đúng không nhỉ?”

La Tiểu Nặc cảm động nhìn cha, nhào vào trong ngực của ông, cổ che giấu nước mắt vừa trực trào. Ở trong lòng lại một lần nữa cảm ơn trời cao có thể để cô trùng sinh trở lại, trở lại bên cạnh cha mẹ, loại hạnh phúc này dù có mang châu báu trân quý nhất để trao đổi với cô, cô cũng sẽ không đổi.

La Tiểu Nặc hưng phấn đi giày mới nhảy tới nhảy lui, dường như cả ngày giống hết đám con nít, ngay cả tâm trí cũng càng ngày càng biến thành trẻ con rồi. Chợt cô nhìn cha La tò mò hỏi: “Cha, sao cha lại biết mà mua giày màu đỏ cho con, không phải cha nói con đi giày màu đen nhìn đẹp nhất sao?”

Cha La nghe lời này, gãi đầu một cái nói: “Tiểu Nặc, không phải con cảm thấy đôi giày này giống một đôi Phong Hóa Luân sao? Đồ rục”. Cha La dừng một chút, mơ tưởng viễn vông mà nói: “Khi con đi đôi giày, giống như Na Tra đang giẫm lên Phong Hóa Luân nhất định sẽ chạy nhanh như bay, ha ha ha, có đúng không con?”

La Tiểu Nặc nghe xong lời này, lặng lẽ quay đầu lại, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, sắp xếp lại cặp sách chuẩn bị đi đến trường học.

Cha La mặt kỳ quái ở đằng sau Tiểu Nặc hô: “Này này, Tiểu Nặc, sao con chưa trả lời cha đã đi rồi! Thật sự là đứa bé kỳ lạ! Chẳng lẽ lời của mình cũng rất kỳ quái sao?” Nửa ngày cũng không hiểu cha La chỉ có thể ở dưới tình huống không có ai đáp lại ảo não chạy vào trong nhà khóc lóc kể lể với mẹ La.

La Tiểu Nặc nghe cha ở đằng sau hô to thật sự đỏ mồ hôi đầm đìa!” Trí tưởng tượng của cha thật đúng là không dám khen tặng! Sớm biết vậy đã không hỏi, hại cô đến tận bây giờ toàn thân vẫn run rẩy, nào là Phong Hóa Luân của Na Tra? May mà không báo Tề Thiên đại thánh Tôn Ngộ Không! Ôi ngất!” La Tiểu Nặc bắt đầu đi nghĩ.

Đường đến trường học tốn hơn 20 phút, La Tiểu Nặc nhìn đồng hồ ở cổ tay một chút, bây giờ đã tám giờ rưỡi, xem ra phải đi nhanh hơn một chút mới được. La Tiểu Nặc một đường chạy chậm đi về phía trường học, càng chạy lại càng cảm thấy chân có điểm là lạ, đầu ngón chân còn hơi đau. Chuyện gì xảy ra? La Tiểu Nặc dừng lại bước chân, ngồi xổm xuống xem chân mình, chợt vỗ mạnh vào đầu, ngất, cô thể nhưng quên giày mới lúc mới đi nhất định sẽ ma sát với chân, vậy phải làm sao bây giờ, chạy về đổi chắc chắn sẽ không đến kịp, thôi, La Tiểu Nặc cắn răng, cố nhịn, nhanh chóng đến trường học tìm Văn Văn để nghĩ biện pháp thôi.

La Tiểu Nặc giống như ngọn lửa nhằm về phía trường học, chạy cật lực đến nỗi giày trên chân cô cọ vào chỗ mắt cá chân đến đau nhói. Không được, chỉ còn lại mười phút nữa thôi, La Tiểu Nặc vừa chậm chậm chạy vừa nhìn chung quanh, cũng không thấy bọn cậu bé mập, bắt đầu đi cô vọt vào nhà vệ sinh, vội vội vàng vàng cởi đôi giày trên chân ra, rút cuộc cô thở dài: “Hô, thật thoải mái!” La Tiểu Nặc chỉ đi tắt nhảy lên trong nhà vệ sinh, cảm giác toàn thân cũng nhẹ nhõm không ít. Đúng rồi, cô nhớ là trong cặp sách của cô còn có một miếng dán vết thương, chẳng phải dính vào mắt cá chân chỗ đó sẽ không bị thương như vậy nữa sao! La Tiểu Nặc vui mừng vỗ vỗ bụng thấy nhiều ý tưởng như vậy xuất hiện trong đầu, hấp tấp cầm cặp sách đi vào trong buồng vệ sinh, đi xử lý xong. Lòng cô như lửa đốt hoàn toàn không có chú ý tới trong nháy mắt cô đi vào phòng đơn một bóng dáng khác cũng tiến vào nhà vệ sinh.

La Tiểu Nặc thật vất vả tìm được miếng dán vết thương dán vào mắt cá chân chỗ bị giày cọ đến xưng đỏ, vội vàng chạy ra khỏi buồng vệ sinh, ở cửa vệ sinh tìm được giày của mình đi vào, tiến về phía sân thể dục. Quả nhiên dán và không dán miếng dán vết thương quả là khác nhau, xô vào cũng thoải mái hơn. La Tiểu Nặc cũng không khỏi đối với sự linh động của mình mà bội phục.

Trên sân thể dục đã có rất đông người, một dải biểu ngữ khổng lồ lơ lửng trên không trung, phía trên viết là “Hoa khôi của trường Từ Dương Bạch Yến Linh VS La Tiểu Nặc một trong tam kiệt”. La Tiểu Nặc vừa đến đường đua lập tức bị biểu ngữ này làm cho choáng váng, lau mồ hôi trên đầu một cái, đi về chính giữa của đường đua. Sao lại nhiều người như vậy, tuy cô sống lại làm người, trong lòng cũng không khỏi có chút thấp thỏm. Xem ra tinh thần hóng hót chỗ nào cũng có, ngay cả học sinh năm đầu trung học cũng giống nhau. Trong lòng La Tiểu Nặc cũng không khỏi cười thầm, ô không ngờ mình cũng có một ngày trở thành công cụ giải trí cho mọi người khi nhàn rồi!

Vừa lúc đó, xung quanh trên khán đài không ít người đã thấy La Tiểu Nặc..... Nhiều ánh mắt như vậy tụ tập tại trên người La Tiểu Nặc, có khích lệ, có khinh miệt, thấy La Tiểu Nặc bước đi có chút khó khăn. Bỗng nhiên, bên cạnh xuất hiện một bóng dáng. Là cậu bé mập sao?! Lúc này nhìn thấy người bạn thân quen thuộc của mình thật sự là chuyện khiến người ta vui mừng. La Tiểu Nặc không nén được vui sướng của mình, duỗi tay đập đập vào bả vai cậu bé mập. Mặt Hà Hạo Hiên nở nụ cười dịu dàng, đứng ở bên cạnh Tiểu Nặc, hai người ăn ý cười một tiếng, rồi cùng cô đi vào hàng ghế đầu.

Mặt Bạch Yến Linh coi thường nhìn La Tiểu Nặc rồi quét ánh mắt đến Hà Hạo Hiên có nụ cười đến ôn hòa bên cạnh cô lại xẹt qua một tia kiêu kỳ.

Sắc mặt không rõ biểu cảm. Rốt cuộc không nhìn được mở miệng chào: “Học trưởng Hà Hạo Hiên, học tỷ La Tiểu Nặc, chào buổi sáng hai người!” La Tiểu Nặc chán ghét nhìn bộ dạng Bạch Yến Linh mang theo vẻ mặt dối trá, không nghĩ ra tại sao cô ta vừa vào năm đầu thời mà đã có lòng dạ sâu xa và tâm cơ như thế, có điều cô cũng không muốn biết. La Tiểu Nặc không kiên nhẫn gật đầu một cái, lại nghiêng đầu hỏi Hà Hạo Hiên: “Bé Mập, sao tớ không thấy Văn Văn đâu? Cậu ấy đi đâu rồi?” Hà Hạo Hiên buông tay ra lắc đầu nói: “Khi nãy tớ vừa thấy cậu ấy, bây giờ lại không biết đã chạy đi đâu! Có thể lại đi đâu đó gom góp bát quái rồi!” Vẻ mặt La Tiểu Nặc tán đồng gật đầu.

Bạch Yến Linh đứng đấy nếm qua cảm giác bị người khác bỏ qua như thế, cô bé cất cao giọng nói một câu: “Ồi, sao học tỷ Tiểu Nặc đi tới đâu bên cạnh đều có học trưởng Hà đi cùng thế! Đúng rồi, nghe nói cho tới bây giờ học trưởng Hà cũng không có bạn bè mà, đây chẳng lẽ là do học tỷ chỉ bảo, đã lập tức thu được một người đường đường là Quang Chi Từ* vào dưới váy rồi! Quang Chi Từ thật sự là ai đến cũng không cự tuyệt nhỉ! Chậc chậc chậc, tôi chỉ mới tưởng tượng thôi đã cảm thấy bản rồi!”

*Quang Chi Từ: Người đầy hào quang

Người chung quanh cũng hít một hơi, những lời của Bạch Yến Linh vào thời điểm này có vẻ như không bình thường, chẳng lẽ nói quan hệ giữa La Tiểu Nặc và Hà Hạo Hiên thật sự chính là như vậy sao?

Hà Hạo Hiên bị lời nói Bạch Yến Linh làm cho chỗ sâu nhất trong đáy lòng đau nhói, nhớ lại đoạn thời gian không có bạn bè đó giống như là một động đên không đáy muốn hút cậu vào này trong bóng tối, La Tiểu Nặc nhìn không nổi vẻ mặt Hà Hạo Hiên chán nản, trên mặt Bạch Yến Linh lại là vẻ mặt hả hê. Cô nghiêng đầu đi từng bước một về phía Bạch Yến Linh. Mặt Bạch Yến Linh đặc chí vừa lòng ngẩng mặt lên, cô ta thật sự không tin, dưới con mắt của nhiều người như vậy, chị ta dám làm cái gì?! Hừ! Trong bụng Bạch Yến Linh cười thầm.

“Bốp” một tiếng giòn tan trong vang lên sân thi đấu. Hội trường vốn đang riu rít trong nháy mắt an tĩnh lại, Bạch Yến Linh không thể tin che mặt của mình, “Cô... cô, lại dám đánh tôi”.

Mặt La Tiểu Nặc hơi hốt sờ bàn tay hơi đau của mình, nói: “Tôi đánh là đánh cô sao? Không phải đâu! Rõ ràng tôi đánh là một con chó không biết từ đâu tới ở chỗ này sủa loạn”.

Bạch Yến Linh giận đến mặt mày vặn vẹo nói: “Cô.....”.

“Tôi cái gì mà tôi, chẳng lẽ không đúng sao? Tôi không tin có ai lại nói ra những lời nói không phải để người nói, dù sao cô cũng sẽ không thừa nhận mình là con chó kia đâu”. Ánh mắt La Tiểu Nặc như dao găm mà nhìn chằm chằm vào Bạch Yến Linh. Bạch Yến Linh cắn răng nghiêng lợi giờ lên tay, muốn cho La Tiểu Nặc một cái tát. Đúng lúc này, một cái tay bắt được cổ tay của cô ta.

“A! Đau quá.” Vẻ mặt Bạch Yến Linh không cam lòng nghiêng đầu muốn nhìn xem là ai dám ngăn cô ta. A! Là Hà Hạo Hiên, mặt đang âm trầm nhìn cô ta.

Hà Hạo Hiên cúi đầu mở miệng nói: “Chín giờ, hai người có thể bắt đầu thi đấu rồi!”

Mặt La Tiểu Nặc lạnh nhạt từ bên cạnh Bạch Yến Linh đi qua, khi chạm vai trong nháy mắt nhỏ giọng nói: “Cô nghe kỹ cho tôi, cô có thể sỉ nhục tôi, chúng ta có thể đường đường chính chính đối mặt, đấu đến khi cô chịu thua mới thôi, nhưng cô ngàn vạn lần không nên sỉ nhục bạn bè của tôi, rất xin lỗi, mời cô chuẩn bị tốt trước khi bị hủy diệt đi”. Đối với La Tiểu Nặc sau khi được sống lại nếu như hỏi cái gì coi trọng nhất, thì đó chính là cha mẹ và bạn bè của cô, đối với người đã từng mất đi tất cả mà nói, những người cho cô sự ấm áp lớn nhất thì người đó chính là của báu quan trọng nhất. Cũng là chỗ hiểm của cô, không thể cho phép bất luận kẻ nào chà đạp. Bạch Yến Linh nghe xong những lời này thì toàn thân run lên, nghiêng đầu muốn nhìn rõ ràng, lại chỉ thấy La Tiểu Nặc kéo tay Hà Hạo Hiên ở bên cạnh, trực tiếp rời đi. Hà Hạo Hiên kinh ngạc nhìn tay hai người đang nắm lấy nhau, bị cái động đên trong lòng ăn mòn rồi có một âm thanh đang vang lên: “Bé mập, bé mập, chúng ta là bạn tốt đấy! Bé mập, bé mập, không phải sợ, về sau đã có tớ bảo vệ cậu. Bé mập, bé mập.....”. Âm thanh kia cũng không lớn, nhưng một sự trợ trối cứ hết lên trong lòng, không biết bao nhiêu lần, cho đến tim của cậu có ánh sáng, cho đến khi cậu cảm thấy ấm áp, không sợ cô đơn nữa. Hà Hạo Hiên nắm chặt tay La Tiểu Nặc, nhắm mắt lại rồi mở ra, trong mắt là một mảnh dịu dàng nhìn cô gái bên cạnh này vẫn đang dùng cơ thể gầy ốm chặn ở trước người mình, La Tiểu Nặc dường như có cảm ứng nghiêng đầu hướng về phía Hà Hạo Hiên cười một tiếng, Hà Hạo Hiên lại nở một nụ cười sáng lạn hơn.

Bạch Yến Linh một mình đứng tại chỗ, cúi đầu, nếu có người thấy ánh mắt cô ta nhất định sẽ bị hù dọa, bên trong đều là một mảnh ác độc.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Bảo vệ công chúa vinh quang

Edit: hocchi

Rốt cuộc, hai người cũng ở trên vạch xuất phát chuẩn bị kỹ càng. Theo tiếng súng vang lên lập tức chạy, cuộc đua này bắt đầu.

Nhịp tim của người trong cuộc và ngoài cuộc đều dồn dập theo tiếng súng vang lên, vang vọng thật cao. 3000 m, đây nghĩa là phải chạy quanh sân vận động có chiều dài 400m này chạy bảy vòng rưỡi sao! Đối với học sinh năm đầu trung học mà nói gần như không thể nào thi đấu. Thật ra phần lớn người

ở đây đều không tin hai người kia có thể kết thúc cuộc đua, cuộc thi này đến cuối cùng phải so xem ai kiên trì hơn, ai có thể kiên trì so với người kia lâu hơn mà thôi.

So với Bạch Yến Linh vừa vào trận đã phi lên trước, La Tiểu Nặc vẫn ba bước lại hít một hơi, ba bước lại thở phì phò vẫn vững bước chạy, mặc dù cô không phải kiện tướng thể dục thể thao gì nhưng cũng biết ở vào tình huống này điều kiên kỵ nhất chính là vừa bắt đầu đã chạy quá nhanh, tiêu hao thể lực quá lớn, đến cuối thì lại không theo kịp. Phương pháp cô đang chạy này mới là chính xác nhất.

Mặc dù đã là cuối mùa thu, nhưng là thời tiết ở phía nam vẫn rất nóng bức. Mặt trời nhô lên cao La Tiểu Nặc rớt cuộc cũng chạy xong một vòng, mồ hôi đã rơi như mưa, cô vừa chạy vừa nhìn Bạch Yến Linh, người kia cũng không khá hơn chút nào, tốc độ rõ ràng đã chậm lại, không biết vì sao đáng ghét là trên mặt cô ta vẫn lộ ra vẻ mặt giống như cô ta đã thắng vậy. Thôi đi, tự đắc cái gì, mọi người thật muốn nhìn xem ai mới có thể cười đến cuối cùng.

La Tiểu Nặc tiếp tục chạy, chợt cảm thấy dưới lòng bàn chân một trận đau đớn đến tê tâm liệt phế. “A!” Cô nhỏ giọng hô khẽ kêu, cái cảm giác như bị vật sắc bén đâm vào cổ muốn bỏ qua cũng không thể, bước chân của cô dần chậm lại, mỗi một bước đều giống như giẫm vào mũi dao, thật sự rất đau! Chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ là vết thương dán miếng dán sao? Nhưng cô nhớ đó là vị trí chỗ mất cả chân mà, sao lại đau dưới lòng bàn chân đây!

Tất cả mọi người trên khán đài thấy bước chân của La Tiểu Nặc dần dần chậm lại, theo đó bước chân càng ngày càng không vững, đã xảy ra chuyện gì sao? Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhưng cũng không ai biết. Cũng như mọi người đứng ở đường chạy khác chân mày Hà Hạo Hiền nhíu lại thật chặt, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Mất La Tiểu Nặc thấy Bạch Yến Linh càng chạy càng xa, chỉ chốc lát thôi là đã nhanh hơn cô một vòng rồi. Cô vừa thở, vừa lau mồ hôi trên trán không biết là mồ hôi do đau hay do mệt, không được, nếu không đuổi theo, sẽ không kịp nữa. Về mặt Bạch Yến Linh phách lối dường như xuất hiện ở trước mặt của La Tiểu Nặc, lời nói châm chọc người khác của cô ta, vẻ mặt buồn bã của cậu bé mập, mọi thứ cứ thế xen lẫn vào nhau trước mắt Tiểu Nặc, không được, tuyệt đối không thể bỏ cuộc. La Tiểu Nặc cắn răng, cời giấy ra, đã thấy đáy chiếc tất màu trắng thế nhưng đã nhiễm máu đỏ, chuyện gì xảy ra, lòng bàn chân như bị rạch, không có thời gian suy nghĩ nhiều! Chỉ muốn đuổi kịp. La Tiểu Nặc bắt đầu chỉ đi tất rồi chạy trong đường thi đấu.

Mọi người không biết có chuyện gì xảy ra, thì đã nhìn thấy La Tiểu Nặc cời giấy ra tiếp tục chạy. Nhưng những người tương đối gần đường đua rõ ràng thấy được chiếc tất của La Tiểu Nặc bị máu nhuộm đỏ, nên che miệng nhỏ giọng kêu. La Tiểu Nặc bị thương. Những lời này thật nhanh được truyền đi khắp những người đang theo dõi, tất cả mọi người bắt đầu thấy chiếc tất của La Tiểu Nặc đang bị nhuộm máu, mặc kệ là người có ý kiến với La Tiểu Nặc hay không, giờ phút này trong lòng đều vì cô mà trái tim từng trận lo lắng. Không hiểu cô gái này sao vẫn có thể kiên trì tiếp tục chạy ở giữa sân.

La Tiểu Nặc chuyên tâm chạy, mặt sân điền kinh bị phơi nắng đến nóng bỏng, cô gần như có thể nghe được tiếng vang mỗi bước của bàn chân cô chạy đều vang lên tiếng “Khúc khích”. Máu của vết thương trên bàn chân đông lại, lại bị nóng mồi, tái ngưng kết, lại lại bị nóng mồi. La Tiểu Nặc đã không biết mình chạy bao nhiêu vòng, đỉnh đầu bị phơi nắng nên mắt cô không mở được, mồ hôi không ngừng nhỏ giọt xuống, hô hấp càng ngày càng nặng nề, bước chân càng ngày càng không yên.

Bạch Yến Linh thở hổn hển đi theo sau lưng La Tiểu Nặc, nhìn tất trắng của La Tiểu Nặc bị nhuộm đỏ, cùng với thân hình nghiêng ngả của cô trên mặt đều là nụ cười, trong mắt là đều là một sự điên cuồng, ngã xuống đi, ngã xuống đi. Chỉ cần cô ngã xuống, tôi sẽ lập tức thắng.

Hà Hạo Hiền chạy bên đường nhìn thân hình La Tiểu Nặc đang lao đảo, sắc mặt càng ngày càng xấu. Máu đỏ trên tất trắng khiến tim cậu đau nhói, không được, không thể để cho cô ấy chạy tiếp nữa. Hà Hạo Hiền vọt ra sân, chạy đến bên cạnh La Tiểu Nặc, kéo cô công lên lưng.

La Tiểu Nặc đột nhiên bị công trên lưng cảm thấy trời đất quay cuồng, nhưng thấy là cậu bé mập nên cũng yên lòng, nhưng nhìn lại một cái, không phải Bạch Yến Linh còn đang chạy sao! Cuộc thi còn chưa kết thúc đâu, đây chẳng phải là bỏ dở nửa chừng sao? Không thể. La Tiểu Nặc bắt đầu vùng vẫy, “Bé mập, thả tôi xuống, tôi còn phải chạy”.

Hà Hạo Hiền mang theo nụ cười ôn hòa quay đầu lại nói: “Được”.

La Tiểu Nặc vỗ vỗ bả vai cậu bé mập nói: “Vậy cậu mau mau thả tôi xuống đi! Nếu không lát nữa lại không đuổi kịp”.

Hà Hạo Hiền cười nói: “Cậu không cần phải trực tiếp chạy, chúng ta cùng nhau chạy”.

“A!!!” La Tiểu Nặc sợ hãi hét lên một tiếng, cậu bé mập vẫn không để ý tới cô, bắt đầu chạy.

Nhìn nhóm người đang nhón nháo, tiếng bàn luận xôn xao cũng càng ngày càng lớn.

“Chạy 3000m mà, có thể như vậy sao? Hai người kia cùng nhau chạy, không phải ăn gian sao?”

“Cậu không thấy chân của La Tiểu Nặc bị thương đang chảy máu sao? Việc tìm người giúp một tay một cái có gì là không thể, người như cậu thật không có lòng đồng cảm!”

“Tôi thấy đây cũng khó mà nói, thi đấu phải ra thi đấu, như vậy không công bằng, còn thi đấu làm gì nữa chứ? Bạch Yến Linh kia chẳng phải là vẫn đang kiên trì chạy sao! Thế mới gọi là kiên cường!” Mọi người càng nói mùi thuốc súng càng dày đặc, có phần nhiệt huyết sôi trào như “Lang sĩ” (bầy sói) đang chuẩn bị lao mình ra, để hóa giải sự không công bằng đối với hoa khôi của trường! Nhìn cô gái đang chạy cực khổ như thế, mồ hôi Bạch Yến Linh chảy đầm đìa khiến mấy vị “Lang sĩ” kia đau lòng vô cùng. Đúng lúc này, vang lên một âm thanh lạnh lẽo phía trên đám người nhón nháo “Các người ai muốn đi xuống giúp một tay, trước tiên hãy bước qua xác tôi rồi nói”. Ở một nơi thời tiết thì cực kỳ nóng nực như thế này, lại vang lên âm thanh lạnh lùng làm cho mấy vị “Lang sĩ” nhiệt huyết đang sôi trào thấy kinh hãi. Là hoàng tử mặt lạnh Đường Vĩ. Cậu ta chính là con cưng trên trời của Từ Dương đấy! Nếu như động đến cậu ta, chỉ sợ ánh sáng đám fans hâm mộ của cậu ta thôi cũng đã khiến bọn họ ăn đủ ồi. Ánh mắt mấy vị “Lang sĩ” kia ngậm trao đổi, nhưng tạm thời không dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ gì. Ánh mắt Đường Vĩ vẫn dõi theo bóng người đang chạy trên sân thi đấu, hai con người đen

nhánh thoáng qua một tia lo lắng. Khi ánh mắt quét qua người được gọi là hoa khôi của trường thì hoàn toàn lạnh lẽo, cậu không biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, cậu biết mình cũng chỉ thể ngăn cản những người này một lúc mà thôi, nhưng có thể cản thêm chút nào hay chút đó, cô gái chết tiệt này, chắc chắn không thoát khỏi có liên quan.

La Tiểu Nặc lặng lẽ nằm ở trên lưng của Hà Hạo Hiên, Hà Hạo Hiên đang ra sức chạy, La Tiểu Nặc chưa bao giờ thấy qua đáng vẻ cậu bé mập luôn luôn nhẹ nhàng nghiêm túc như vậy. Sau lưng cậu quần áo đều bị mồ hôi thấm ướt, một thân hình nhỏ nhỏ như vậy lại tự mình cõng một đứa bé choai choai, đang chạy dưới ánh mặt trời chiếu gay gắt, cho dù là thể lực dư thừa, nhưng vẫn rất khó khăn. Thật ra thì cậu ấy vốn có thể dựa vào danh hiệu Quang Chi Tử thoải mái dễ chịu ngồi xem thi đấu, thật ra thì có cậu ấy ủng hộ cô đã rất thỏa mãn rồi. Nhưng hôm nay cậu lại vì cô mà khiến cho chật vật như vậy. Hốc mắt La Tiểu Nặc ướt át bỗng dưng rơi xuống vai cậu bé mập. Cậu bé mập như có cảm ứng thờ gấp lập tức quay đầu lại, nắm tay Tiểu Nặc thật chặt, thờ không ra hơi nói: “Công..... Công chúa điện hạ, bảo vệ công chúa là lớn nhất..... vinh quang lớn nhất của tôi. Đừng..... Đừng lo lắng, tôi nhất định sẽ vì công..... Công chúa vinh dự chiến đấu anh dũng đến cùng“. Vành mắt đang đỏ của La Tiểu Nặc bị chọc vui, ngất cánh tay cậu bé mập, người này lúc này vẫn không quên chọc cười. Trong lòng lại đều là âm ập và cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Giờ truyền thanh

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

Đúng lúc này, phòng truyền thanh truyền đến một giọng nói từ micro. “Này này này, mọi người có nghe được hay không, có nghe được hay không? Ồ, cũng không biết có nghe được hay không nữa, chờ tở thử giọng trước đã, la la la, meo meo meo.” Trên sân thể dục, mọi người im lặng một lúc lâu, mồ hôi tuôn đầm đìa, người này ở đâu ra vậy, làm chuyện quái dị quá đi. “Khụ khụ, có lẽ là đã nghe được, chào mọi người, tở là Quách Văn Văn sơ tam (lớp 9) ban 12, bây giờ không khí trận đấu đang rất khẩn trương, tở có tin tức muốn thông báo với mọi người, giúp tâm trạng khẩn trương của mọi người thư giãn một chút. Không biết mọi người có biết giọng nói này hay không?” La Tiểu Nặc và cậu bé mập nghe truyền thanh đều sững sốt một chút, Văn Văn sao lại chạy tới đó, đã xảy ra chuyện gì?

Phòng truyền thanh lại truyền tới giọng nói của Quách Văn Văn “Này này này, mau lên tiếng đi! Mày!”

“Hừ.”

“Ai da, không lên tiếng đúng không? Muốn biến thành như vậy đúng không? Nếu mày không nói, tao sẽ lấy bát bỏ thêm hai lọ hạt tiêu, một lọ nước tương, còn có mù tạc, dầu vừng điều chế thành thuốc nước trừng phạt.” Quách Văn Văn đe dọa nói.

Ặc... Còn có thuốc nước trừng phạt đó sao? Cái này rõ ràng là thuốc độc! Nhiều người khi nghe những lời này trong lòng nghĩ.

“Không, không nên, mày, mày đây là đang đe dọa. Tao có thể kiện mày đấy.” Người kia hoảng sợ nói.

“Ai da, tao phải sợ sao, ta phải sợ mày kiện tao à? Mày có tin tao bóp mũi của mày, cạy miệng mày ra cho mày uống thứ này hay không? Tao cho mày biết, đúng là tao đe dọa mày đó, thế nào hả? Hừ.” Quách Văn Văn giọng điệu vô lại nói.

“Đừng, đừng cho tao uống.” Giọng nói hốt hoảng truyền đến, “Tao nói, cái gì tao cũng nói.”

“Ồ, đây không phải là giọng nói của Tiểu Lạt Tiêu Chu Khiết từ phòng truyền thanh sao?” Một vài người ngồi trên khán đài nghi ngờ nói.

“Đúng vậy. Nghe giọng nói đúng là như vậy đấy. Xảy ra chuyện gì vậy?” Lại có một trận bàn tán.

Hà Hạo Hiên và La Tiểu Nặc quay đầu liếc nhau một cái, trong mắt đều là kinh ngạc và lo lắng.

Quách Văn Văn lại nói: “Đừng có lè mề, nhanh kể lại những chuyện đã xảy ra đi.”

“...”

“Ai da, mày còn không mau nói đi, được, tao sẽ nói hết những gì tao nhìn thấy là được, mày chỉ cần nói có hay không là được rồi. Mày phải thành thật trả lời, nếu không, thuốc nước trừng phạt đang chờ mày đó.”

Chu Khiết giống như bắt đắc dĩ nói “Ừ.”

Phòng truyền thanh tiếp tục truyền đến giọng nói của Quách Văn Văn: “Các bạn học, các bạn hiện tại có lẽ đều thấy Bạch Yến Linh cũng thi chạy giống như La Tiểu Nặc. Nhìn thấy Hà Hạo Hiên cõng La Tiểu Nặc thi đấu có phải cảm thấy rất kỳ quái hay không? Cũng vì hoa khôi của trường Bạch Yến Linh thi đấu không công bằng. Nhưng các bạn có biết tại sao La Tiểu Nặc phải cõng giày chạy bộ không, thậm chí vì sao cần Hà Hạo Hiên cõng mới có

thể chạy không? Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì bạn học Tiểu Lạt Tiểu Chu Khiết đang ở trong phòng truyền thanh của chúng ta đã ở trong nhà vệ sinh đặt mảnh vụn thủy tinh bên trong giày của La Tiểu Nặc. Làm cho chân của La Tiểu Nặc bị thương đổ máu không thể chạy được nữa.”

“Cái này, có phải thật hay không vậy? Quá ác độc đi, lại đem mảnh vụn thủy tinh bỏ vào trong giày của người khác, quá xấu xa rồi.”

“Đúng vậy đó, hơn nữa còn là trước khi người khác chạy bộ nữa, thật sự là quá độc ác!” Tin tức đáng sợ tung ra làm cho tất cả thành phần bát quái đều sôi nổi bàn luận.

“Chắc là mọi người còn có một chút hoài nghi đối với lời của tớ, hiện tại Chu Khiết đang ở ngay ở bên cạnh tớ, tớ sẽ gọi cô ta đến hỏi một chút, cô ta sao lại loại hao tâm tổn sức, trăm phương ngàn kế mà đi mưu hại người ngay. Này, mau tới nói rõ với mọi người đi.”

La Tiểu Nặc bắt đầu dĩ trợn mắt, Văn Văn này thật đúng là biết cách lợi dụng cơ hội phơi bày sự thật, thật là làm khó cho cô.

“Ách... Chào mọi người, tớ là Chu Khiết.” Một giọng nói run lẩy bẩy xuất hiện.

“Mày run cái gì, bản thân làm ra chuyện như vậy chẳng lẽ còn không dám nói.” Quách Văn Văn ở bên cạnh tức giận nói.

“Tao, tao không biết nói như thế nào mới được?”

“Haha, mày không biết nói như thế nào, vậy mà mày lại biết phải làm sao hại người à? Đúng là xấu xa đến tận xương tủy rồi.” Quách Văn Văn châm chọc khiêu khích nói.

“Không, không phải, tao là bị người khác sai khiến, tao thật không phải là cố ý đi hại cô ta đâu.” Chu Khiết bối rối giải thích.

“À, bị người khác sai khiến sao? Vậy mày nói với mọi người xem ai có thể sai khiến mày động tay động chân? Ai mà không biết mày là nữ nhân vật chính trong chuyện này.” Quách Văn Văn nghi ngờ hỏi.

“Cái này, cái này...” Chu Khiết ấp a ấp ứng.

“Sao, rất khó mở miệng sao? Tao nghĩ hoàn toàn không có người sai khiến mày, thật ra chủ mưu kiên hung thủ đều là mày. Nhưng mà mày phải biết rõ đây là tội cố ý gây tổn thương thân thể người khác, nếu như bị kiện mày sẽ bị bắt đi lao động cải tạo giáo dục một chút.” Quách Văn Văn có ý đe dọa nói.

“Không phải tao, thật sự không phải tao, là Bạch Yến Linh sai khiến tao đó, cô ta nói chỉ cần, chỉ cần tao làm cho La Tiểu Nặc không thắng được trận đấu này, như vậy phòng truyền thanh Từ Dương sau này là của tao, chuyện này thật sự không phải là tao nghĩ ra.” Chu Khiết kinh hoàng nói.

Quách Văn Văn khinh thường nói: “Ngừng lại, làm sao mày biết La Tiểu Nặc sẽ ở trong nhà vệ sinh cởi giày ra mà chuẩn bị mảnh vụn thủy tinh? Thật đúng là nói dối không chớp mắt!”

“Không phải, không phải, Bạch Yến Linh sai tao trong khi bọn họ thi chạy, lúc đưa nước uống thì cho bỏ thuốc xổ vào chai nước của La Tiểu Nặc, làm cho cô ta không thể chạy đua được. Nhưng mà, nhưng mà, tao không biết, không biết thuốc xổ bán ở đâu, đúng lúc đi toilet nhìn thấy La Tiểu Nặc cởi giày trong nhà vệ sinh, tao đem chai cola đập nát, bỏ một vài mảnh vụn dưới miếng lót giày của cô ta, tao, tao nghĩ cô ta chạy xa mới có thể bị mảnh vụn thủy tinh làm đau, tao thật sự chỉ muốn làm cho cô ta chạy chậm một chút, thế nhưng, thế nhưng không nghĩ tới sẽ đổ máu. Tao thật sự không phải cố ý. Đều là Bạch Yến Linh sai khiến tao.”

“Mày nói dối, ai cũng biết hoa khôi của trường Từ Dương, bạn học Bạch Yến Linh là một người luôn theo khuôn phép, là học sinh giỏi toàn diện, cô ấy làm sao có thể sai khiến mày làm vậy? Thật là buồn cười, mày không nên vì bản thân mà sắp xếp mọi chuyện hòng thoát khỏi tội danh.”

“Thật đó, thật ra mày không biết đâu, chú của Bạch Yến Linh chính là thầy chủ nhiệm Bạch Tùng Nguyên của Từ Dương. Đây là chính miệng cô ta nói với tao, mọi người không tin thì cứ đi điều tra sẽ rõ.” Chu Khiết cuối cùng cũng nói rõ.

Quách Văn Văn còn giả vờ nghi ngờ nói: “Ai biết mày ăn nói bừa bãi hay là thật sự có chuyện như vậy? Mày nghĩ mày cứ nói như vậy, mọi người đều tin tưởng mày à, tao thấy mày vẫn nên đi theo tao đến phòng hiệu trưởng rồi hãy nói sau.”

“Không, không, tao có chứng cứ, tao có chứng cứ, khi đó tao và Bạch Yến Linh đã có giao ước, cô ta cho tao tờ giấy này làm bằng chứng. Tao lấy cho mày xem, lấy cho mày xem.”

“Tao xem một chút.” Vừa mở trang giấy ra vừa nói, Quách Văn Văn hắng giọng một cái đọc: “Tôi Bạch Yến Linh đồng ý nếu Chu Khiết thành công phá hư việc La Tiểu Nặc tham gia trận đấu, tôi sẽ giúp Chu Khiết trở thành trưởng phòng truyền thanh trong nhiệm kỳ tiếp theo. Bạch Yến Linh ký tên, ngày X tháng X năm X. Wow, chữ viết này đúng là rất giống chữ viết của bạn học Bạch Yến Linh, không thể nào! Bạn học Bạch Yến Linh vậy mà lại là loại người này. Thoạt nhìn như là người gương mẫu, bên trong lại là lòng dạ rắn rết. Các bạn, lần này tớ sẽ mang bằng chứng đi photocopy dán lên bảng thông báo ở sân trường, xin mọi người chú ý đến xem. Về phần Chu Khiết nói không thể phân biệt thật giả, tớ sẽ không bàn tán ở chỗ này, tớ sẽ mang Chu Khiết và chứng cứ này giao cho phòng hiệu trưởng, đến lúc đó tớ tin tưởng hiệu trưởng sẽ có thông báo chính thức cho mọi người rõ. Cứ như thế nhé.”

“Này này, mày không phải đã nói sẽ không đem tao giao cho hiệu trưởng sao? Như thế nào lại lật lọng?” Chu Khiết tức giận nói.

Quách Văn Văn bĩu môi nói: “Im ngay! Mày dễ dàng bị người khác giật dây làm chuyện xấu như vậy, có tư cách gì nói điều kiện với tao, chỉ trách mày

nghĩ ra biện pháp kia, chân Tiểu Nặc mới bị thương, mảy đó, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.”

“Mày, sao mày có thể làm vậy...” Chu Khiết tức giận tới mức lời nói cũng không rõ ràng rồi.

Quách Văn Văn vui sướng cắt đứt lời Chu Khiết: “Được rồi, các vị bạn học, truyền thanh lần này đến đây là kết thúc, tạm biệt mọi người!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Khoảnh khắc trùng lặp

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

Truyền thanh vừa tắt, trên sân thể dục đã xôn xao một trận. Đột nhiên xuất hiện chân tướng sự thật, thật sự có chút không thể tiếp nhận được, vô số ánh mắt nhìn về phía cô gái vô cùng yếu đuối, thoát nhìn điếm đàng đáng yêu nhưng lại không thể tin được lại có tâm địa ác độc đến mức độ này.

Bạch Yến Linh gặp tai họa bất ngờ vì tin truyền thanh kia khiến cho tinh thần rối loạn, bây giờ lại bị ánh mắt hoài nghi của mọi người liếc nhìn, từ trước đến giờ đều cao cao tại thượng, hưởng thụ sự yêu thích của mọi người, chưa từng bị đối xử như thế, giống như từ trên mây thoáng cái bị đá xuống địa ngục. Lúc này cô không còn tâm trạng nào chú ý đến việc chạy đua, dừng lại trên đường chạy, khuôn mặt trắng bệch dùng sức phát tay, lớn tiếng kêu lên: “Cô ta đang nói dối, cô ta đang nói dối, Quách Văn Văn và La Tiểu Nặc là một phe, tớ hoàn toàn không biết ai là Chu Khiết, tớ bị oan, tớ bị oan...”

So với Bạch Yến Linh luống cuống, La Tiểu Nặc và Hà Hạo Hiên ra vẻ trấn định hơn nhiều. Giống như việc vừa rồi không liên quan đến bọn họ, hai người vẫn đang cùng nhau chạy về đích, tuy rất chậm nhưng vẫn từng bước một tiến về phía trước. Mọi người dần dần chuyển sự chú ý từ trên người cô gái kêu khóc om sòm đến bóng dáng hai người còn đang chạy trên sân, lúc này thật giả không cần nói cũng đã biết được, mà cô gái này làm chuyện xấu không thành đường như biểu hiện lại quá giấu đầu hở đuôi.

Nhiều người nhìn thấy nhiệt huyết của hai người La Tiểu Nặc và Hà Hạo Hiên cũng bắt đứng lên đầu hò hét cổ động. Càng lúc càng nhiều người bắt đầu vỗ tay hò hét “Cố gắng lên!” “Cố gắng lên!” Tiếng hò hét vang dội cả bầu trời Tử Dương.

La Tiểu Nặc phoi dưới ánh nắng mặt trời đến choáng váng chóng mặt, trên bàn chân bị thương vừa rồi truyền đến từng đợt đau đớn như xát muối, nằm trên vai cậu bé mập, cô bắt lấy bả vai cậu bé mập, cũng bởi vì đau đớn nên chưa phát hiện ra rằng tay càng nắm càng chặt. Cậu bé mập chạy đến thờ hồn hên, nhưng vẫn nhạy cảm phát hiện được động tác của La Tiểu Nặc, quay đầu lại lo lắng nhìn La Tiểu Nặc, trấn an nói: “Còn hai trăm mét, rất nhanh sẽ đến, nghe đi, tất cả mọi người đang cổ vũ chúng ta cố gắng lên đấy!”

Bạch Yến Linh kêu gào đến khản cả giọng, khóc đến hoa lê đầm mưa*, lại phát hiện sự chú ý của mọi người đều bị cặp đôi La Tiểu Nặc hấp dẫn, hoàn toàn không có người chú ý cô ta, đám người hâm mộ cô ta đều bỏ đi, chỉ còn có vài người muốn tới giúp cô ta, nhưng chưa tới đã bị ánh mắt giết người của đám người chính nghĩa làm cho bình bại như núi đổ rồi. Bạch Yến Linh nhìn thấy bản thân đã không thể trở mình, cũng biết sau này chỉ sợ đã không có đất dung thân ở Tử Dương, sau khi quyết định chắc chắn, cô ta thừa dịp lúc này không ai chú ý đã chuẩn bị. Giữ được núi xanh sợ gì không có củi đốt. Đúng lúc Bạch Yến Linh ra đến cửa chuẩn bị rời đi, lại phát hiện một người đứng chắn trước mặt mình, chính là Đường Vi. Giây phút Bạch Yến Linh nhìn thấy Đường Vi thật giống như người chết đuối bắt được gốc cây trôi đến, cô ta vọt tới trước mặt Đường Vi, bất chấp sỉ diện chối cãi, đưa tay nắm lấy tay Đường Vi kích động nói: “Đường học trưởng, tại sao anh lại ở chỗ này? Anh vẫn tin tưởng em có phải hay không? Em thật sự vô tội. Đây là bọn họ hãm hại em đó!” Vừa nói vừa chảy nước mắt, vẻ mặt lại càng cực kỳ uất ức. Đường Vi lặng yên đứng trước mặt Bạch Yến Linh nhìn cô ta, mặt đen lại, nhìn không ra tâm tình, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô ta, trái tim Bạch Yến Linh đã hoàn toàn bị Đường Vi trước mặt mê hoặc. Lúc này, Đường Vi trở tay nắm chặt, bắt lấy cổ tay Bạch Yến Linh, dắt cô ta đi về phía trước. “Anh ấy nắm tay của mình! Anh ấy nắm tay của mình.” Trong đầu Bạch Yến Linh đã đóng băng không thể nghĩ đến những thứ khác nữa, cả trái tim đều bị việc hai người nắm tay hấp dẫn, dù đây không phải là nắm tay, chỉ là lời kéo. Trong lúc cô ta lơ đãng, hoàn toàn không phát hiện mình đã bị kéo tới trước mặt La Tiểu Nặc và Hà Hạo Hiên.

(* Lê hoa đài vũ: như hoa lê đọng giọt mưa/sương. Theo Baidu, câu này xuất phát từ Trường Hận ca của Bạch Cư Dị, hình dung tư thái khóc lóc của Dương Quý Phi, sau đề chỉ về đẹp kiều diễm của mỹ nhân đang khóc lóc).

La Tiểu Nặc vừa được Hà Hạo Hiên thả từ trên lưng xuống, đang lúc muốn dìu nhau đi tìm Bạch Yến Linh, lại phát hiện Bạch Yến Linh bị Đường Vi kéo tay từ cửa ra vào đi tới đây, dưới ánh mặt trời gay gắt, trong mắt cô có chút hoảng hốt, dường như trở về kiếp trước, nhìn người đã làm cho mình lâm vào sâu trong bóng tối, hai người từng bước một thân mật tay trong tay đi đến trước mặt của mình.

“Tiểu Nặc, em là người mà Đường Vi anh yêu nhất trên thế giới này, anh thề nếu như tương lai có một ngày anh làm chuyện có lỗi với em, anh sẽ...”

“Không cho phép anh nói như vậy.”

“Đã biết rồi, vợ của anh Tiểu Nặc lúc nào cũng đau lòng vì anh nhất, Tiểu Nặc, tin tưởng anh, thật sự, anh vĩnh viễn cũng sẽ không rời bỏ em, chúng ta sẽ ở cùng nhau đến khi tóc bạc, răng rụng hết, biến thành ông lão, bà lão.”

“Tiểu Nặc, cậu là bạn tốt nhất của Bạch Yến Linh này, chúng ta ngoéo tay đi, cả đời vẫn làm bạn tốt.”

“Tiểu Nặc này, sau này chúng ta đều kết hôn, mua nhà cũng mua cùng một chỗ, chúng ta sẽ trở thành hàng xóm, như vậy chúng ta có thể thường xuyên chơi cùng nhau.”

“Nếu như không phải vì gia sản của La Tiểu Nặc, làm sao anh có thể kết hôn với người phụ nữ không thú vị như vậy, còn không bằng kết hôn cùng với khúc gỗ đấy. Cô ta làm sao sánh bằng bảo bối Tiểu Linh của anh đây!”

“Ha ha, tôi thật sự thương hại cô đó. Làm sao mà cô lại ngu xuẩn đến mức này, còn vì tôi mà móc tim móc phổi ra đấy, hiện tại rất tốt, cô mang chồng tặng cho tôi rồi. Tôi à! Thật sự là yêu cô chết đi được. Ha ha ha.”

Cô cho rằng mình đã quên đi giọng nói kia, nhưng từng câu nói lại đang vang bên tai cô, từng câu, từng chữ giống như ma chú ở trong đầu cô vòng qua vòng lại, cuối cùng đều biến thành tiếng cười mỉa mai. “Ha ha ha ha ha, ha ha ha ha ha...”

“Im ngay, các người không cần nói nữa, không cần nói nữa.” La Tiểu Nặc bịt chặt tai của mình lại, ánh mắt có chút mất hồn nhìn về phía trước. Cô lao đảo đứng dậy đi về phía hai người kia, giống như chỉ cần một trận gió cũng có thể thổi cô ngã vậy. Hà Hạo Hiên lo lắng muốn đỡ cô một chút, lại bị Tiểu Nặc đẩy ra. Cô cứ như vậy từng bước đi tới đứng trước mặt Đường Vĩ. Hình dáng cậu nam sinh trước mắt giống hệt người đã từng yêu cô rồi lại tổn thương cô sâu sắc, người này rất giống người kiếp trước.

“Anh thật đáng chết.” Một tiếng tát tay vang lên, Đường Vĩ bị La Tiểu Nặc đánh một cái, trên gương mặt vốn trắng như ngọc lập tức in một dấu tay vô cùng rõ ràng. Cậu bị một tát của La Tiểu Nặc đánh cho mơ hồ, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra. Vừa định nổi giận thì thấy La Tiểu Nặc lao đảo một cái, ngã xuống đất rồi ngất đi. Vội vàng vươn tay ôm La Tiểu Nặc kéo vào trong ngực, lo lắng vỗ nhẹ mặt của cô hỏi: “Này, cậu tỉnh lại đi, cậu làm sao vậy?”

Hà Hạo Hiên nhìn thấy La Tiểu Nặc té xỉu, lập tức nóng lòng, vội chạy tới, sờ lên trán La Tiểu Nặc nói: “Cũng may không có phát sốt, chắc là bị cảm nắng một chút, lại thêm vết thương ở chân cùng với việc quá kích động mới té xỉu, nhanh đưa cậu ấy tới phòng y tế đi.”

Đường Vĩ có chút kinh ngạc nói: “Tớ? Vậy cậu...”

Hà Hạo Hiên nhìn Đường Vĩ khẽ mỉm cười nói: “Tớ giúp Tiểu Nặc hoàn thành tâm nguyện mà cô ấy chưa kịp hoàn thành.”

Đường Vĩ nhìn Hà Hạo Hiên một chút, lại ôm lấy La Tiểu Nặc nhìn sang vẻ mặt hoảng hốt của Bạch Yến Linh, hiểu rõ cười: “Vậy giao cho cậu.”

“Cậu nhớ kỹ nếu cậu ấy tỉnh lại, đừng làm cậu ấy kích động.” Hà Hạo Hiên bỗng dưng nghiêm mặt nói với Đường Vĩ.

“Tớ biết rõ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Nam nham hiểm vs nữ rắn rết

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

Bạch Yến Linh nhìn bóng dáng Đường Vĩ không quay đầu lại ôm La Tiểu Nặc đi xa, khuôn mặt cũng bắt đầu vẩn vơ. Mới vừa rồi rõ ràng cậu ta còn nắm tay của mình, chính là con nhỏ đáng chết này, nhất định là cô ta có ý, trước tiên có ý tát Đường Vĩ một cái để hấp dẫn sự chú ý, sau đó té xỉu để tranh thủ đồng cảm. Con đề tiện này. Bạch Yến Linh nghiêng răng nghiêng lợi thầm mắng chửi, Hà Hạo Hiên đứng bên cạnh cô ta, lông mày càng nhíu chặt.

“Khụ khụ, bạn học Bạch, cô đang nói cái gì vậy? Tôi nghe không rõ.” Giọng nói của Hà Hạo Hiên vang bên tai Bạch Yến Linh.

Bạch Yến Linh không khỏi sợ run cả người, là tên ác ma Hà Hạo Hiên. Cô ta vốn cho rằng Hà Hạo Hiên và Đường Vĩ sẽ ở cùng La Tiểu Nặc, không ngờ anh ta còn ở đây. Anh ta muốn làm gì? Bạch Yến Linh trong lòng sợ hãi.

“Anh, anh có chuyện gì sao?” Giọng nói của Bạch Yến Linh có chút run rẩy.

Hà Hạo Hiên nhún vai nói: “Không có, bây giờ Tiểu Nặc té xỉu, tôi nghĩ cuộc so tài này cũng không thích hợp kéo dài quá lâu, tôi là bạn bè nên giúp cậu ấy xử lý một chút.”

Bạch Yến Linh sắc mặt càng xanh “Anh muốn thế nào? Hiện tại La Tiểu Nặc té xỉu, chuyện quý xuống xin lỗi có lẽ phải hoãn lại rồi, đương nhiên tôi cũng sẽ mau chóng làm thủ tục chuyển trường, sẽ không ở lại Từ Dương nữa.” Bạch Yến Linh cảnh giác nhìn Hà Hạo Hiên, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý. Quang chi từ (ánh sáng chói lọi) trước mặt này cũng bởi vì có ông nội là hiệu trưởng Từ Dương, bản thân có quyền chém giết người khác nên mới có thể

cao cao tại thượng như vậy sao? Chỉ cần cô chuyển trường rồi thì Hà Hạo Hiên đối với cô mà nói không là cái gì cả. “Hừ, chúng ta sẽ còn gặp lại, đến lúc đó những thử hôm nay các người vũ nhục tôi, từng chuyện tôi đều không bỏ qua.”

Hà Hạo Hiên đối với ý nghĩ của Bạch Yến Linh đương nhiên hiểu rất rõ ràng, hần cười cười hơi hột nói: “Đương nhiên, nếu cô đi khỏi Từ Dương, tôi đây ngoài việc chúc cô bên ngoài suôn sẻ, cũng không còn lời nói nào tốt hơn.”

Bạch Yến Linh nghe xong câu này, trong lòng không khỏi vui mừng, nhưng trên mặt vẫn cố ý giả bộ như không biết gì cả, dừng dừng nói: “Đã như vậy, tôi đi trước đây.”

Đúng lúc cô ta muốn rời đi, Hà Hạo Hiên lại nhàn nhạt mở miệng: “Chờ một chút, tôi nhớ lúc chuyển trường sẽ phải chuyển giao thủ tục phải không?”

Bạch Yến Linh có chút dự cảm bất an, nhìn chằm chằm Hà Hạo Hiên nói: “Đúng vậy, anh còn muốn thế nào?”

“Không có gì, tôi chỉ là rất hiếu kỳ, không biết loại học sinh như cô, tổn hại danh dự trường học, ý vào sự thiên vị cố ý tổn thương thân thể người khác, đạo đức kém như vậy sẽ được lưu trình độ thế nào đây?”

“Anh...” Bạch Yến Linh rối loạn tay chân, lúc đầu cô ta cho là mình đã không còn bất cứ nhược điểm gì trong tay Hà Hạo Hiên, mới không kiêng nể gì như thế, vậy mà đã quên mất chuyện quan trọng là hồ sơ chuyển trường, hồ sơ kia rất quan trọng đó, cô ta chuyển đến loại trường học nào là cả một vấn đề.

Hà Hạo Hiên không chờ Bạch Yến Linh nói chuyện đã tiếp tục mở miệng nói: “Tôi nghĩ hay là cho trình độ không phù hợp là cách tốt rồi, về phần chuyển trường sẽ viết là đạo đức không đứng đắn, cố ý bôi nhọ danh dự trường học, liên quan đến việc gây tổn thương cho bạn học, vài câu như vậy thì tốt rồi, cô thấy thế nào? Bạn học Bạch.”

Bạch Yến Linh lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, tay chân mềm nhũn, ngồi trước mặt Hà Hạo Hiên “Van xin anh, đừng làm thế, nếu thật sự bị Từ Dương ghi trên hồ sơ vài câu như vậy, chỉ sợ tôi muốn chuyển trường học cũng không có cửa.” Bạch Yến Linh khóc sùi sụt nói.

“Quả thật là vậy, thử hỏi có trường học nào chịu thu nhận một học sinh có đạo đức như vậy?” Hà Hạo Hiên ra vẻ đồng ý gật đầu nói.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Bạch Yến Linh dốc sức liều mạng gật đầu nói.

“Chỉ có điều, thật xin lỗi, tuy rằng tôi cũng rất đồng tình với cô, thế nhưng cô cũng biết đó, dù sao tôi cũng là học sinh, việc này, chỉ sợ tôi cũng không giúp được cô, tôi nghĩ vẫn nên giao cho lãnh đạo nhà trường xử lý mới tốt.”

Bạch Yến Linh nghe xong lời này, lập tức biến sắc. Giao cho lãnh đạo nhà trường, theo lời Hà Hạo Hiên nói chỉ sợ bản thân không tránh khỏi kết cục phải mang theo vết đen chuyển trường. Tại sao lại như vậy? Về mặt Bạch Yến Linh lập tức chân thành tha thiết nói: “Hà học trưởng, cuộc sống của em và Tiểu Nặc học tỷ đã kết thúc, em cũng biết được bản thân phạm sai lầm rất lớn, hơn nữa còn vì tranh giành hão thắng, làm chút âm mưu quỷ kế đi hại người, em thật sự biết sai lầm của em rồi, em cảm thấy em vẫn nên ngay lập tức đến phòng y tế quý xuống nhận sai với Tiểu Nặc học tỷ thì tốt hơn. Bằng không lương tâm của em thật sự rất áy náy.” Nói xong vất vả lau đi hai giọt nước mắt trên khóe mắt.

Hà Hạo Hiên thật sự khen ngợi khả năng trở mặt của Bạch Yến Linh. Mới vừa rồi còn vênh vào tự đắc, hiện tại đã trở nên thông tình đạt lý như thế, thật là làm cho người khác không thích ứng được. Cậu trầm thấp cười nói: “Như vậy tùy cô thôi. Bạn học Bạch.”

Bạch Yến Linh cười nói: “Em sẽ đến chỗ Tiểu Nặc học tỷ để quý xuống nhận sai. Hy vọng Hà học trưởng có thể giúp em nói tốt vài câu ở trước mặt hiệu trưởng.” Cô ta vừa quay đi trên mặt đã hiện ra vẻ dừ tợn. La Tiểu Nặc, Hà Hạo Hiên, hôm nay các người sỉ nhục tôi, ngày nào đó có cơ hội thì nhất định sẽ trả lại cho các người gấp ngàn vạn lần, các người chờ đi.

Hà Hạo Hiên đứng nguyên tại chỗ nhìn bóng dáng Bạch Yến Linh rời đi, vui vẻ dần dần biến mất, vẻ nghiêm túc hiện lên trong mắt. Cậu hoàn toàn không cảm thấy Bạch Yến Linh có bất kỳ thành ý hối cải nào, nếu như cô ta ngấm ngấm chịu đựng mục đích chỉ là vì không muốn để lại vết đen trong hồ sơ, như vậy cô gái này đúng là không đơn giản. Gặp phải một kẻ địch ngang ngược kiêu ngạo táo bạo cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là gặp phải một kẻ địch ngấm ngấm chịu đựng. Không thể nương tay, đối phó với cô ta tuyệt đối không thể nương tay, chẳng những vì Tiểu Nặc mà còn là mình. Nếu không nhất định sẽ có một ngày bị cắn ngược lại một cái, đến lúc đó hối hận cũng không kịp.

Đường Vĩ lòng như lửa đốt ôm La Tiểu Nặc chạy tới phòng y tế, vừa nhìn thấy bác sĩ đã thở hồng hộc nói: “Bác sĩ, bác sĩ, mau xem cô ấy, cô ấy hình như không xong rồi.”

Bác sĩ chỉ vừa chớp mắt một chút, nghe xong lập tức tỉnh táo lại, “Cái gì không xong? Xảy ra chuyện gì? Đánh nhau à, còn thế nào nữa, tranh thủ thời gian đưa đến bệnh viện đi!” Bác sĩ bước nhanh đến trước mặt La Tiểu Nặc, kiểm tra hô hấp của cô, mở ra mắt cô ra, sờ sờ trán của cô, cuối cùng dùng ống nghe nghe ngóng nhịp tim. “Ồ? Rất bình thường mà. Là chỗ nào không xong? Không lẽ là thiết bị quá đơn sơ nên khám không ra sao?” Về mặt bác sĩ nghi ngờ nói.

Đường Vĩ thở hổn hển tức giận nói: “Không, cô ấy vừa mới chạy ba nghìn mét, chân bị thương, sau đó lại té xỉu. Con cũng không biết cô ấy làm sao nữa.”

Bác sĩ nghe xong, tức giận nói: “Đề tôi xem chân cô gái này một chút.”

Bác sĩ kiểm tra miệng vết thương trên lòng bàn chân của La Tiểu Nặc nói: “À, có vài mảnh vụn thủy tinh, xử lý một chút là tốt rồi.”

“Nhưng mà tại sao lại té xỉu?” Đường Vĩ khẩn trương hỏi.

“Bởi vì cô gái này vốn không phải tệ xỉu, chẳng qua là quá mệt mỏi, thể lực tiêu hao quá độ, hơn nữa tâm tình kích động quá lớn nên ngủ mà thôi. Có cái gì không xong đâu? Đúng là đứa trẻ chưa thấy qua việc đời.” Bác sĩ tức giận giúp đỡ La Tiểu Nặc xử lý miệng vết thương trên chân, bên cạnh quờ mắt Đường Vĩ: “Haiz, tốt rồi, đi đi đi, đem cô gái này đến giường bệnh bên trong đi, tôi tiếp tục chộp mắt đây, cô gái này ngủ một giấc sẽ không có chuyện gì đâu, đừng đến làm phiền tôi, hừ hừ.”

Đường Vĩ bất đắc dĩ ôm La Tiểu Nặc đặt trên giường bệnh. Ngồi ở bên giường nhìn La Tiểu Nặc. Bởi vì bác sĩ vừa mới xử lý miệng vết thương nên vẫn nhũm nhặn thật chặt, không tự chủ đưa tay ra xoa nhẹ giữa chân mày. Bối bối nói: “Vốn đã khó coi, còn cau mày lại, thật sự là khó coi chết đi được.” Vừa nói, vừa dùng ngón tay dịu dàng xoa nhẹ giữa chân mày La Tiểu Nặc.

Đối với cô bé trước mặt này, Đường Vĩ từ đầu đến cuối có một loại cảm giác không rõ, dường như cô có ma lực rất kỳ lạ, đôi khi rất dễ dàng đánh tan kiêu ngạo của cậu, đôi khi lại dễ dàng sưởi ấm cậu trong nháy mắt, cậu không biết vì sao cô bé này thoát nhìn rất yếu ớt nhưng lại vô cùng quật cường. Tầm mắt của cậu ban đầu tránh đi, không biết từ lúc nào không tự chủ nhìn theo bước chân cô bé này. Lúc đầu chẳng qua là tìm hiểu, càng về sau lại không biết vì sao càng ngày càng khó đem ánh mắt dời đi. Đường Vĩ cúi đầu buông tiếng thở dài, vuốt ve tóc La Tiểu Nặc “Như vậy cũng có thể ngủ được, đúng là lộn mả!” Cậu cũng không có phát hiện ra ánh mắt của bản thân luôn lạnh như băng nhưng thoáng chốc lại trở nên ấm áp cỡ nào. Đường Vĩ bất giác tới gần trán La Tiểu Nặc, gần đến mức có thể ngửi thấy được mùi dầu gội dễ chịu trên tóc cô. Đúng lúc môi cậu sắp chạm vào trán La Tiểu Nặc, bỗng nhiên bị người khác dùng sức vỗ lên vai, toàn thân cậu chấn động, quay đầu lại nhìn thấy Hà Hạo Hiên đang đứng sau lưng mình, vẻ mặt tươi cười nhìn mình nói: “Xem ra Đường Vĩ cậu cũng phơi nắng không ít. Có vẻ như chóng mặt, có phải bị cảm nắng hay không? Nhanh đến đây để bác sĩ xem đi. Bác sĩ, bác sĩ, nơi này có một bạn học bị cảm nắng nữa này.”

Ánh mắt lạnh lùng của Đường Vĩ nhìn chằm chằm vào Hà Hạo Hiên, cái tên này nhất định là cố ý. Hà Hạo Hiên vẫn đang mỉm cười nhìn Đường Vĩ, chẳng qua sâu trong ánh mắt hiện lên vẻ rét lạnh. Bầu không khí quỷ dị giữa hai người có thể nói là giương cung bạt kiếm. Bạch Yến Linh ở bên cạnh nhìn hai người này, ánh mắt ghen ghét hung hăng liếc về phía La Tiểu Nặc đang ngủ say, nếu như ánh mắt là dao, chỉ sợ không biết La Tiểu Nặc đã chết bao nhiêu lần rồi. Bạch Yến Linh đương nhiên biết rõ hai người này vì sao lại giương cung bạt kiếm ở đây, chẳng qua không hiểu tại sao lại là vì con nhỏ đáng chết này, lại là cô ta, chính là cô ta khiến cho cô rõ ràng là tiêu điểm của mọi người, giờ đây chỉ là thùng rỗng kêu to, nếu như không có cô ta thật là tốt biết bao.

Bác sĩ nghiêng mình chậm rãi bước vào “Người nào bị cảm nắng, tới đây để tôi xem một chút.”

“Cậu ta.”

“Cậu ta.”

Đường Vĩ và Hà Hạo Hiên khó có dịp ăn ý mà chỉ lẩn nhau, cả hai đồng thanh nói.

Bác sĩ quan sát hai tên tiểu gia hỏa này đều rất long tinh hổ mãnh, cảm thấy trong đầu rối loạn dữ dội. Vươn tay bắt ngực đánh mỗi người một cái “Chơi rất vui đúng không, hai người các cậu thật đúng là làm tôi tức chết mả.”

“Bác sĩ, cô bé kia không sao chứ?” Ánh mắt Hà Hạo Hiên chuyển tới trên người La Tiểu Nặc, dịu dàng hỏi.

“Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là ngủ một chút mà thôi. Người trẻ tuổi bây giờ chính là như vậy, động một chút là kinh hãi, đáng thương cho bộ xương già này của tôi!” Bác sĩ nói xong lại đi theo Chu công đánh cờ* rồi.

(*Đi theo/gặp Chu công đánh cờ: Đi ngủ và nằm mơ)

“Các người đang làm gì vậy? La Tiểu Nặc vừa mở mắt đã nhìn thấy Đường Vĩ và Hà Hạo Hiên đứng trước mặt mình. “Ai ôi!!! Tớ làm sao thế này, đây là đâu? Ài, cánh tay và chân của tớ đều mỏi.” La Tiểu Nặc lầm bầm nói. Bỗng nhiên cảm thấy trên chân vô cùng đau đớn? Chân? Ôi! Cô hình như đã tham gia trận thi đấu chạy ba nghìn mét, còn thắng nữa, mơ mơ hồ hồ nhớ lại dường như đã đánh người nào đó một cái. Là người nào? Ôi! Chính là Đường Vĩ. Aaa! Hình như là nhìn thấy cậu ta và Bạch Yến Linh đứng chung một chỗ nên bị kích thích quá độ mà tới đánh cậu ta. La Tiểu Nặc nghĩ tới đây không khỏi mặt đỏ lên. Lén lút nằm xuống giường, kéo ga giường, lăn qua một bên, giống như trong đầu có hai người đang cãi nhau. Một người nói: “La Tiểu Nặc ơi La Tiểu Nặc, cô vốn không phải là không biết phân biệt tốt xấu như vậy, đã đánh người ta như vậy, nhưng bây giờ... Nếu như không nói tiếng xin lỗi có phải hơi quá đáng rồi không?”

Một người khác lập tức châm chọc khiêu khích nói: “La Tiểu Nặc ơi La Tiểu Nặc, cô làm như vậy là đúng đấy, Đường Vĩ kiếp trước thiếu nợ cô nhiều như vậy, hiện tại lại cùng tiểu tam chạy đến trước mặt cô, đây không phải muốn ăn đòn thì là gì đây? Loại người này không giáo huấn một trận thì không được. Đợi lát nữa tốt nhất là tìm cơ hội đánh nhiều thêm vài cái, mới là đạo lý.”

“Cô cô cô cô, cô như vậy sẽ dạy hư Tiểu Nặc đấy, hừ hừ hừ.” Một người uất ức hét lên.

“Tôi tôi tôi tôi, tôi cái gì hả? Cô cà lăm à, ghét nhất loại người đạo đức giả như cô.” Một người khác khinh thường nói.

“Ác ma, ác ma.”

“Ngụy quân tử, ngụy quân tử.” Hai người bắt đầu cãi lộn không ngừng, làm cho La Tiểu Nặc vừa tỉnh ngủ không bao lâu thì đầu lại thành một trận hỗn loạn.

“Đủ rồi, hai người đừng cãi nhau nữa!”

Chương 28: Trời ạ! Cô không thể không trở lại sao?

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

Đường Vĩ và Hà Hạo Hiên đều ngây người “Cậu nói tớ sao?” Đường Vĩ có chút nghi ngờ hỏi. Hà Hạo Hiên ngay lập tức trực tiếp ngồi bên giường, sờ lên đầu Tiểu Nặc nói: “Không có phát sốt. Sao lại nói loạn như vậy?” La Tiểu Nặc tức giận đánh vào tay Hà Hạo Hiên nói: “Cậu mới phát sốt đấy! Không phải nói hai người các cậu! Tớ chỉ là nói giỡn thôi.”

Có gì thú vị sao? Ý nghĩ này quanh quẩn trong lòng cả hai người. La Tiểu Nặc ngồi dậy vỗ vỗ vai Hà Hạo Hiên, liếc trộm Đường Vĩ vài cái, ồ, nhìn đáng về tên này giống như không hề cái tát kia trong lòng nha. Thế nhưng, thế nhưng, ài, được rồi.

La Tiểu Nặc có chút không tình nguyện tiêu sái* đến trước mặt Đường Vĩ nhún nhún nhó nhó nói: “Cái này, mới vừa rồi, tớ, đánh cậu...”

(*Tiêu sái: phóng khoáng, thanh cao).

Đường Vĩ nghiêng mặt xoay người sang một bên, bữu môi thì thầm nói: “Ngừng, cái đó mà gọi là đánh à, giống như muỗi cắn thôi, coi như bị tiểu cầu cắn miệng đi.”

La Tiểu Nặc dùng sức cắn môi dưới, đứa nhỏ chết tiệt này, dám nói mình là tiểu cầu, được rồi, mình nhịn. Đứa nhỏ kỳ quặc xấu xa. Hừ. Hà Hạo Hiên ở bên cạnh nhìn hai người rồi lại cười sâu cay.

Lúc này lại xuất hiện một giọng nói chướng tai. “Tiểu Nặc học tử, em, em tới đây để quỳ xuống xin lỗi chị đấy. Em sai rồi, em không nên làm vậy! Em không nên nhất thời sai lầm mà nổi lên ý xấu, hy vọng chị có thể tha thứ cho em!” Bạch Yến Linh khóc lóc ngã trên mặt đất, bả vai cũng run run, từng giọt nước mắt trong suốt từ trong đôi mắt phượng kiêu mị chảy xuống, cho dù có chán ghét cô ta đến đâu thì trong hoàn cảnh này La Tiểu Nặc không thể không thừa nhận cô gái này đúng là có tố chất hồ ly tinh. Chỉ có điều cô ta khóc như vậy cũng không phải là biện pháp hay, La Tiểu Nặc nhìn hai người bên cạnh, ẩn ý trong mắt rõ ràng đến thế, nhưng này, hai người các người, người nào đến đỡ cô ta một chút đi. Đường Vĩ làm như không nhìn thấy ánh mắt của La Tiểu Nặc, giả vờ xem như bình thường, ngược đầu lên, giả vờ không thấy đúng không, may là còn có cậu bé mập! Ánh mắt trông chờ của La Tiểu Nặc lại rơi vào người Hà Hạo Hiên. Đương nhiên cậu bé mập sẽ không tránh ánh mắt của La Tiểu Nặc, nhìn cậu bé mập cười tủm tỉm, La Tiểu Nặc đương nhiên là dốc sức liều mạng làm cho cậu thấy, từ trước đến nay dù chỉ cần một chút cậu bé mập cũng sẽ hiểu, thế nhưng hôm nay ngược lại làm người ta phát bực, như thế nào mà vẫn làm ra vẻ ngu ngơ vậy, giống như cái gì cũng không hiểu. La Tiểu Nặc tức giận đến mức muốn giậm chân.

La Tiểu Nặc bất đắc dĩ nhìn Bạch Yến Linh vẫn giữ tư thế hoa lệ đầm mưa, nhún mày lại. Bạch Yến Linh nhìn đáng về La Tiểu Nặc như vậy, cảm thấy mình vẫn còn hi vọng. Mềm lòng đi, mềm lòng đi, chỉ cần cô mềm lòng thôi cũng không cần quỳ nữa. Bạch Yến Linh cũng không hy vọng bị bạch mã hoàng tử Đường Vĩ trông thấy tình cảnh bản thân quỳ xuống nhận sai. “Cô đã thừa nhận sai lầm, tôi cũng không nhẫn tâm nhìn cô như vậy, vậy, vậy đến trước cửa phòng y tế quỳ một chút là được rồi.” La Tiểu Nặc vừa nói xong, đã thấy Bạch Yến Linh muốn ngất đi, mà về mặt Đường Vĩ và Hà Hạo Hiên cũng đã đỏ mặt hời, bạn học này, cô cũng không khỏi gạt người quá đi.

Bạch Yến Linh tức giận đi ra bên ngoài phòng y tế, bỗng nhiên truyền đến một giọng nói: “Chờ một chút, bạn học Bạch.” Là Hà Hạo Hiên.

“Chuyện gì?” Bạch Yến Linh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“À, không có gì, vừa rồi Tiểu Nặc nói cho cô quỳ một chút, cũng không nói cụ thể là mấy giờ, tôi sợ cô hiểu không rõ mà quỳ như thế thì thật không tốt, vậy thì quỳ 20 phút là tốt rồi, cô thấy thế nào?” Hà Hạo Hiên ra vẻ tốt bụng nói.

Bạch Yến Linh tức giận đến mức mặt cũng đỏ lên rồi, thế nhưng còn biện pháp nào đây? Ai bảo nhược điểm của mình nằm trong tay người khác, bị người khác áp chế phải biết tạm thời nhân nhượng. Chỉ có thể run run lấy giọng nói: “Được!”

“À! Nếu để bạn học Bạch quỳ một mình như vậy cũng quá cô đơn lạnh lẽo rồi, không bằng để cho bạn học Đường Vĩ đi cùng cô, không biết ý của bạn học Đường Vĩ như thế nào?” Hà học trưởng ra vẻ tốt bụng nói thêm vài câu.

Bạch Yến Linh nghe thấy đã muốn chết tâm, để Đường Vĩ cùng đi quỳ xin lỗi, cái này, cái này, đây không phải là muốn cô mất mặt trước người cô yêu nhất sao? Không nên! Bạch Yến Linh trong lòng điên cuồng gào thét, nhưng cũng hoàn toàn không có cách nào, cô có thể làm gì đây? Lúc này cô cũng chỉ có thể đặt ánh mắt mong chờ trên người Đường Vĩ.

Đường Vĩ vẫn mặt lạnh như cũ, gật gật đầu nói: “Có thể, chỉ có điều Hà Hạo Hiên cậu cũng phải đi ra bên ngoài giúp đỡ.” Vừa nói vừa ra vẻ giống như lơ đãng liếc nhìn La Tiểu Nặc. Ánh mắt Hà Hạo Hiên sáng ngời nhìn Đường Vĩ, cười cười: “Được rồi, chúng ta cùng đi giúp đỡ bạn học Bạch đi. Tiểu Nặc cậu ở lại đây nghỉ ngơi một chút cho thật tốt đi.”

La Tiểu Nặc im lặng nhìn Hà Hạo Hiên, cậu bé mập bè ngoài giống như chất phác nhưng thật sự là không đơn giản nha. Chỉ cần vài ba câu nói đã nắm giữ toàn bộ cục diện, còn hung hăng cho Bạch Yến Linh một bài học. La Tiểu Nặc biết bản thân mình chưa đủ tàn nhẫn, nhưng cuối cùng đã có cậu bé mập thay mặt làm điều ác, cảm giác cũng rất thoải mái đấy. Như vậy tùy ý cậu ta là được. La Tiểu Nặc nhìn Hà Hạo Hiên gật gật đầu.

Bạch Yến Linh mặt xám như tro theo sát đằng sau Đường Vĩ và Hà Hạo Hiên đến bên ngoài phòng y tế. Đường Vĩ đứng ở bên trái phòng y tế, Hà Hạo Hiên đứng ở bên phải phòng y tế, một bên mặt như phủ băng, một bên mặt cười như ngày xuân. Bạch Yến Linh khóc đến sưng hai mắt, ra vẻ đáng thương nhìn hai người này, chỉ tiếc Đường Vĩ giả vờ như không nhìn thấy, về mặt Hà Hạo Hiên lập tức hứng thú nhìn cô ta, làm cho cô ta đột nhiên cảm thấy sờ trường giới nhất của bản thân là kỹ thuật giả vờ đáng thương có phải giảm sút rất nhiều hay không. Không còn cách nào khác, Bạch Yến Linh cắn răng quỳ xuống. Cô ta cảm thấy chưa bao giờ bị sỉ nhục như thế, hơn nữa còn là trước mặt người cô ta yêu nhất. Hạt giống thù hận đã đâm sâu trong lòng Bạch Yến Linh, đều là lỗi của La Tiểu Nặc, đều là cô ta. Trong mắt Bạch Yến Linh hiện đầy tơ máu điên cuồng, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, tôi nhất định sẽ báo thù.

20 phút sau, sắc mặt Bạch Yến Linh đã khôi phục như thường, cô ta xoa nhẹ đầu gối quỳ đến đau nhức, về mặt ủy khuất lại âm thầm liếc mắt đưa tình nhìn Đường Vĩ, trái ngược lại, đương nhiên Đường Vĩ vẫn mặt lạnh. Bạch Yến Linh đã sớm quen với vẻ mặt này của Đường Vĩ, nhưng vẫn không thể che giấu ánh sáng mê luyến trong mắt kia. Cô ta thầm thở dài trong lòng, mới quay đầu nhìn Hà Hạo Hiên thấp giọng nói: “Hà học trưởng, như yêu cầu của anh, tôi đã hoàn thành hết. Hy vọng có thể làm anh thoải mái.”

Hà Hạo Hiên cười nhẹ nhìn Bạch Yến Linh rồi nói: “Yên tâm đi, bạn học Bạch, tôi nhất định sẽ chuẩn bị một phần quà lớn tặng cho cô, đảm bảo cô sẽ hài lòng.”

“Vậy thì được rồi, tôi đi trước vào trong tạm biệt Tiểu Nặc học tỷ.” Bạch Yến Linh nói rồi đi vào phòng y tế.

Bạch Yến Linh cao giọng kêu lên: “Tiểu Nặc học tỷ.” Làm cho La Tiểu Nặc từ trong giấc mơ bừng tỉnh, dụi dụi mắt nhìn Bạch Yến Linh hỏi: “O, cô quỳ xong rồi à, còn có chuyện gì sao?”

“Không có, học muội tôi là có ý đến tạm biệt Tiểu Nặc học tỷ, trong khoảng thời gian này nhận được rất nhiều sự chiếu cố từ Tiểu Nặc học tỷ, trong thời gian học ở Tử Dương khiến cho tôi vô cùng vui vẻ, tôi sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ mấy ngày này, cũng sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ Tiểu Nặc học tỷ đấy.”

Nghe Bạch Yến Linh nghiêng răng nghiêng lợi nói, La Tiểu Nặc dù ngu ngốc thế nào cũng nghe được ý tứ trong này. Cô nhủ mày nói: “Tôi chỉ có thể khuyên cô một câu, ác giả ác báo, cô không trêu chọc tôi, tôi tuyệt đối sẽ không chủ động trêu chọc cô, chuyện lần này dừng ở đây đi, từ nay về sau chúng ta trở thành người lạ, nước sông không phạm nước giếng.”

“Ha ha ha ha, Tiểu Nặc học tỷ cô thật sự là thích nói giỡn, cô cho rằng chỉ như vậy thì sau này chúng ta một chút quan hệ cũng không có sao? Chúng ta không phải là người lạ đâu, vĩnh viễn cũng sẽ không lạ, tôi còn trở lại gặp cô đấy, đến lúc đó Tiểu Nặc học tỷ cô cần phải chuẩn bị cho tốt.” Bạch Yến Linh còn một câu chưa nói ra chính là La Tiểu Nặc chúng ta sẽ chỉ là kẻ thù, là kẻ thù.

La Tiểu Nặc muốn mở miệng nói gì đó, nhưng Bạch Yến Linh đã hung hăng bước thẳng đi. La Tiểu Nặc xoa xoa trán, thờ dài nó “Cô cô cô, cô đi nhanh như vậy làm gì? Cô không thể chờ tôi nói xong sao? Cô có thể không trở lại không? Tôi thật sự không muốn gặp lại cô đâu. Ài!” Làm gì vậy? Muốn có trùng sinh trở lại để cô cùng loại người này dây dưa không rõ? Trời ạ! Người nào đến trả lời cô vấn đề này đi!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Tình bạn mập mờ

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

Hà Hạo Hiên vừa vào phòng y tế đã thấy La Tiểu Nặc im lặng, về mặt than trời trách đất, phất phất tay trước mặt cô cười nói: “Hồi hồn đi!” La Tiểu Nặc bắt lấy tay Hà Hạo Hiên về mặt buồn rười rượi nói: “Cậu bé mập, tớ biết rõ cậu thông minh nhất, cậu nói cho tớ biết có cách nào có thể khiến cho cô ta không trở lại tìm tớ hay không?” Hà Hạo Hiên buồn cười sờ lên đầu Tiểu Nặc, trong mắt xẹt qua một tia sáng giảo hoạt: “Có đấy, hay là chúng ta đem số điện thoại nhà của Bạch Yến Linh in lên giấy dán, dán đầy phố lớn ngõ nhỏ, tuyên truyền trên giấy là “Chuyên gia trị các chứng bệnh nam khoa hỗn tạp khó xử lý”, hoặc là “Đường dây nóng chuyên trị bệnh lây qua đường tình dục, bệnh hoa liễu”, hoặc là “Quý bà nhà giàu tuyển bạn trai”, cứ như vậy dán lên, kể từ đó tuyệt đối không cần lo lắng cô ta lại tới tìm cậu gây phiền toái. Ha ha ha ha...! Có phải chủ ý rất tốt hay không?”

La Tiểu Nặc tròn mắt há hốc mồm mà nhìn cậu bé mập bình thường tao nhã bỗng nhiên biến thành người nói ra những lời nói này, tàn nhẫn ngắt một cái ngay trên cánh tay núc ních của cậu bé mập “Ai ui, Tiểu Nặc cậu làm gì ngắt tớ vậy.” Hà Hạo Hiên đau đến mức cả mũi cả mắt toàn bộ đều nhăn nhó kêu rên nói.

La Tiểu Nặc thờ phào nhẹ nhõm nói: “Tớ còn tưởng rằng cậu bị trúng tà nữa đấy!”

Hà Hạo Hiên im lặng lau mồ hôi trên trán, lại nghe La Tiểu Nặc tiếp tục nói: “Chỉ có điều tớ vẫn thích cậu bé mập tao nhá kia hơn một chút, đáng về cậu bé mập như vậy thoạt nhìn thật là lạ.”

Hà Hạo Hiên nhìn La Tiểu Nặc trêu chọc một lúc, sắc mặt dần dần âm trầm, cúi đầu hỏi: “Tiểu Nặc, nếu có một ngày, tớ nói là nếu như...” Hà Hạo Hiên nuốt cay đắng, nói tiếp: “Cậu phát hiện người bạn tốt nhất của cậu thật ra không giống như dạng người kia, hoặc là cậu ta cũng không tao nhá lịch sự, cũng không là hạng người lương thiện gì, nếu như vậy, nếu như vậy, cậu, cậu còn có thể làm bạn với cậu ta không?”

La Tiểu Nặc có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hà Hạo Hiên. Từ trước đến nay đều thấy vẻ mặt mỉm cười, dường như không có chuyện gì có thể làm khó cậu bé mập, giờ phút lại nhíu chặt mày, La Tiểu Nặc nhớ lại chuyện phát sinh lúc trước ngẫm nghĩ lại lời cậu bé mập vừa nói, cũng có thể hiểu sơ qua vì sao cậu bé mập bỗng nhiên nói như vậy. Cậu bé mập này, đúng là đã lớn ngoài dự liệu của cô, nhưng mà vậy thì làm thế nào đây? La Tiểu Nặc thờ dài, với tay tới đặt lên vai cậu bé mập nói: “Cậu bé mập, tớ hỏi cậu một vấn đề, mặc dù người đó không tao nhá lịch sự, cũng không phải người lương thiện gì, thế nhưng cậu ta có làm hại tớ, hoặc là cậu ta không hề xem tớ là bạn tốt của cậu ta không?”

Hà Hạo Hiên khẽ giật mình, sững sờ mà đáp nói: “Cậu ta đương nhiên sẽ không có khả năng làm hại cậu, mà cậu cũng tuyệt đối là bạn tốt nhất cả đời này của cậu ta.”

“Vậy chuyện đó cũng không phải không được.” La Tiểu Nặc vỗ vai cậu bé mập, thoải mái mà nói: “Nếu đã vậy bạn bè cần gì so đo nhiều như vậy, La Tiểu Nặc tớ cho tới bây giờ cũng có nhiều bạn bè, nhưng một khi đã trở thành bạn bè, chỉ cần không phản bội tình bạn, thì tình bạn đó là cả đời. Đừng nên nghĩ quá nhiều. Tớ đi về nhà trước đây.” Nói xong cô cũng không quay đầu lại mà bước đi.

Hà Hạo Hiên ngơ ngác đứng ở đó, mày nhíu chặt đã buông lỏng, trên mặt đều là ảm áp vui vẻ. Hôm nay cậu cũng chỉ là thăm dò thôi, dù cho Tiểu Nặc trong lúc nhất thời không thể chấp nhận được, điều này cũng là trong dự liệu của cậu, đợi một khoảng thời gian nữa, cậu tin tưởng Tiểu Nặc cũng sẽ từ từ quen với con người thật của cậu. Chẳng qua là cậu không nghĩ tới Tiểu Nặc một câu đã cho qua mọi chuyện. “Ha ha ha ha, không hổ là Tiểu Nặc của mình, vĩnh viễn đều nằm ngoài dự liệu của mình, cho mình vô số kinh ngạc.” Hà Hạo Hiên cúi đầu cười nói, giữa lông mày đều là vui vẻ. Trên đường về nhà, La Tiểu Nặc vẫn chưa phát hiện ra, rằng mình một cái, cô đương nhiên không biết mình trong lúc bất tri bất giác thiếu chút nữa ở giữa cái bẫy của cậu bé mập.

Đường Vĩ vào phòng y tế lại thấy La Tiểu Nặc đã rời khỏi, trong lòng khó nén mát mẻ. Hà Hạo Hiên đứng ở một bên, bỗng nhiên cười mở miệng nói: “Như thế nào? Có việc muốn tìm Tiểu Nặc sao? Cô ấy vừa đi về nhà rồi.”

Đường Vĩ có chút mất mát “À” một tiếng, cúi đầu giống như rơi vào trầm tư. Hà Hạo Hiên cười cười đột nhiên hỏi: “Cậu có thích La Tiểu Nặc hay không?”

Đường Vĩ đang trầm tư bị hỏi như vậy chưa suy nghĩ đã đáp: “Yêu thích!” Lời vừa nói ra đã biết rõ mình nói sai, vội vàng cuống quýt sửa lại: “Yêu thích mới là lạ đấy? Người nào lại đi thích cái loại người này! Bướng bỉnh giống như con lừa, hơn nữa lớn lên cũng sẽ rất bình thường.”

Hà Hạo Hiên nhìn Đường Vĩ vừa âm ỷ xong thì vành tai đều đỏ lên, nhưng vẫn cười cười, nghiêm mặt nói: “Không thích à? Nhưng mà tớ rất thích La Tiểu Nặc đấy!”

Đường Vĩ nghe Hà Hạo Hiên nói lời này, thần sắc biến đổi, chưa phát hiện ra hai tay đang nắm chặt, nhưng vẫn mạnh mẽ nói: “Cậu, cậu thích cô ta thì đâu có liên quan tới tớ.”

Hà Hạo Hiên cười nói: “Đương nhiên là không liên quan đến cậu, thế nhưng xét thấy mọi việc hôm nay trong trận đấu, tớ tin tưởng Tiểu Nặc sẽ không vô duyên vô cớ đánh người đâu, giữa các người đến cùng là có việc gì tớ cũng không muốn tìm hiểu kỹ, nhưng mà tớ muốn nói là, hy vọng cậu không nên khi dễ Tiểu Nặc, không phát sinh chuyện giống như buổi sáng hôm nay nữa.”

Đường Vĩ nghe xong lời này thì trong lòng đã dâng lên cay đắng, cái gì gọi là khi dễ cô ấy, cậu hoàn toàn không biết mình trêu chọc cô ấy khi nào, ở đâu mới khiến cho cô ấy cáu giận lớn như vậy đây. Hà Hạo Hiên nào biết trong lúc cô ấy té xỉu trong ngực cậu, cậu có bao nhiêu sợ hãi, chỉ cần cô ấy có thể tỉnh lại, đánh cậu mấy bạt tay cũng không có gì. Nhưng mà, những chuyện này vẫn không thể nào nói ra, nên nói ra như thế nào đây. Đường Vĩ rú tâm mất xuống, che giấu đau đớn trong mắt, thấp giọng mở miệng nói: “Khi dễ hay không khi dễ, chỉ sợ không phải cậu có thể quyết định được.”

“Quả thật không phải là tớ quyết định, nhưng mà cũng như tớ vừa mới nói, Tiểu Nặc là người tớ thích, tớ không hy vọng cậu ấy bị bất kỳ một chút ủy khuất nào. Nếu như lại có chuyện như vậy xảy ra, tớ đây cũng chỉ có thể dốc hết toàn lực bảo vệ cô ấy, vì cô ấy báo thù.” Nói xong ánh mắt Hà Hạo Hiên sáng ngời nhìn Đường Vĩ.

Đường Vĩ căng thẳng nắm chặt hai tay, trong lòng đau đớn co rút, chưa phát hiện ra mình đã mở miệng hỏi: “Nếu như tớ cũng thích cô ấy thì sao?” Nói xong mới phát hiện ra bản thân nói gì, muốn mở miệng nói thêm gì nữa, rồi lại trở thành thờ dài một tiếng. Ngẩng lên đầu kiên định nhìn Hà Hạo Hiên.

Hà Hạo Hiên không lùi bước chút nào nhìn Đường Vĩ nói: “Vậy thì cạnh tranh công bằng đi. Đối với cô ấy là tình thế bất buộc của tớ, bất kể ai đều khó có thể làm tớ buông tay.” Nói xong, Hà Hạo Hiên quay người rời đi. Chỉ còn lại mình Đường Vĩ lẳng lặng đứng yên tại chỗ, yên tĩnh một lúc lại truyền đến giọng nói khàn khàn của cậu: “Tớ cũng sẽ không buông tay đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Nhân vật làm mưa làm gió Quách nữ hiệp

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

Sau khi ra khỏi phòng y tế, La Tiểu Nặc cũng không trực tiếp về nhà, mà kéo một chân bị thương đi tìm Quách Văn Văn. Lần này Văn Văn đúng là bận rộn, thế nhưng đúng lúc này lại không biết chạy đi đâu. La Tiểu Nặc ở phòng truyền thanh tìm khắp nơi cũng không thấy bóng người, âm thầm buồn bực.

Mới vừa xuống sân trường, đã thấy một đám người đang vây quanh xem bảng thông báo. Ah? Bọn họ đang làm gì đây? La Tiểu Nặc tò mò tới gần phía trước xem một chút. Còn chưa đến gần đã nghe được Quách Văn Văn lớn giọng.

“Mọi người lại đây nhìn đi, trang mới nhất yêu nữ hai mặt Bạch Yến Linh âm mưu tiết lộ lịch sử (chỗ này ta cũng không rõ “) đã dán ở bảng thông báo, chứng cứ phạm tội xác thật, quá trình mạo hiểm vô cùng, nội dung vô cùng cận kề. Mọi người mau đến xem! Ngoài ra trên tay tớ còn có tin tức quá trình yêu nữ hai mặt sa đọa, ghi lại một thể hệ hoa khôi của trường Từ Dương, như thế nào biến chất trở thành yêu nữ âm mưu! Kết hợp chính sử dã sử, bảo đảm thỏa mãn tưởng tượng của tất cả các bạn! Số lượng có hạn. Ồ! Nếu các bạn cần thì mau chạy tới đặt hàng chỗ tớ đi nào! Hàng thật giá thật, giả trả không gặt!”

La Tiểu Nặc im lặng một hồi, Quách Văn Văn này có thiên phú buôn bán thật là tốt không thể tưởng tượng nổi, ngay cả máy tính cũng đã đặt trên bàn, thật sự là làm khó cô! Chỉ là càng làm cho La Tiểu Nặc không thể tưởng tượng được, thế nhưng thật sự có không ít người chạy đến chỗ Quách Văn Văn đặt hàng cái gì mà quá trình yêu nữ hai mặt sa đọa, khiến La Tiểu Nặc không khỏi không cảm khái một câu, tinh thần bất quá thật là chỗ nào cũng có!

La Tiểu Nặc thừa dịp lúc nhiều người lặng lẽ chạy tới phía sau Quách Văn Văn, lôi kéo một cái, chỉ nghe được một tiếng thét kinh hãi: “Này này này, ai vậy, không lẽ độ như vậy, muốn đặt sách phải xếp hàng, cậu kéo tớ cũng vô dụng, umh.....”

La Tiểu Nặc cau mày che cái miệng om sòm của cô lại, dắt cô đi tới nơi ít người mới buông ra.

“Cứu mạng! Bắt cóc tổng tiền!” Lúc này Quách Văn Văn đã hươ tay múa chân ồn ào kêu lên.

Đầu La Tiểu Nặc đầy vạch đen. Người này cũng quá khoa trương rồi. “Khụ khụ, Văn Văn là tớ!”

“Ôi, đúng là Tiểu Nặc à! Làm tớ sợ muốn chết, tớ còn tưởng ban ngày ban mặt mà có người muốn cưỡng đoạt dân nữ!” Quách Văn Văn vỗ vỗ ngực, thở mạnh ra một hơi nói.

La Tiểu Nặc chạy mồ hôi, thầm nghĩ: ai lại trắng trợn cướp đoạt cậu! Bạn học Quách Văn Văn. Quách Văn Văn vừa thấy La Tiểu Nặc làm ra vẻ không muốn nói chuyện với mình, lập tức nhào tới nói: “Tiểu Nặc, chẳng lẽ cậu là tớ đặt hàng “Quá trình yêu nữ hai mặt sa đọa”, ôi, nể tình tớ và cậu có tình cảm thâm thiết, hơn nữa cậu vừa mới là nữ nhân vật chính nghĩa, tớ sẽ bớt cho cậu hai mươi phần trăm là được, như thế nào?” Đôi mắt nhỏ của Quách Văn Văn xoay chuyển thật nhanh nhìn La Tiểu Nặc, có thể gọi là lấp lánh có hồn!

La Tiểu Nặc tức giận nói: “Dĩ nhiên không phải á..., tớ tới là để cảm ơn cậu đã vạch trần bộ mặt thật của Bạch Yến Linh.”

“A a, cái này có gì phải cảm ơn, cái này gọi là vì bạn bè chém kẻ khác hai đao đều không thành vấn đề, huống chi đây chỉ là một cái nhấc tay thôi! A a a, Tiểu Nặc cậu đừng đi! Tớ cho cậu biết chuyện đã xảy ra hôm đó đây.” Quách Văn Văn giữ chặt La Tiểu Nặc miệng than van nói ra.

La Tiểu Nặc buồn cười nhìn mặt nịnh nọt lại ai oán của Quách Văn Văn nói: “Vậy cậu nói đi.”

“Nhớ lại hôm đó, lúc tớ đi ngang qua nhà vệ sinh nữ, thấy Tiểu Lạt Tiêu Chu Khiết ở kê bên thùng rác không biết ở đó nói thầm cái gì, về mặt quý dị, dựa vào đầu óc trình thám xuất sắc của tớ, lập tức đưa ra phán đoán thông minh, đi tới xem một chút. Quả nhiên, tớ thấy cô ta đang lén lút nhặt mảnh vụn chai Cocacola trên mặt đất, hơn nữa trong miệng còn nói lảm bảm nói gì La Tiểu Nặc mày không cần trách tao, tao cũng là bất đắc dĩ, tớ cảm thấy người này nhất định có gì đó quái lạ. Sau đó, tớ liền đi tới hỏi cô ta vài câu, kết quả cô ta thế nhưng khản trương ấp a ấp úng, ngay cả nói cũng không rõ ràng. Tớ nữ hiệp Quách Văn Văn lập tức xông lên phía trước, trải qua một phen đánh nhau sống chết, cuối cùng bắt được tay cô ta, hơn nữa còn thuận lợi biết được âm mưu động trời từ trong miệng cô ta, tớ vốn tính toán lập tức đi đến ngăn cản cậu tham gia thi chạy, nhưng lại không ngờ lúc tớ chạy tới thì cậu đã bị thương trong cuộc thi chạy rồi, không có cách nào, tớ bỗng nhiên nghĩ đến việc đưa ra âm mưu thông báo thiên hạ mới giải quyết triệt để. Ha ha ha! Có phải rất thông minh hay không? Chuyện xảy ra sau này cậu cũng biết rồi đây. Ha ha ha, có cảm thấy hình tượng của tớ bỗng nhiên vô cùng cao lớn hay không? Sứ giả của chính nghĩa chính là tớ.” Quách Văn Văn đắc ý cười.

La Tiểu Nặc chỉ cảm thấy chân trời bay qua một đám quạ, một hồi xếp thành hình chữ S, một hồi xếp thành hình chữ B*. Mặc dù rất cảm động nhưng thật sự là không biết nói gì, chỉ có thể vội vã bỏ lại câu “Cảm ơn!” rồi xoay người muốn chuồn mất.

(*SB: cực kỳ ngu ngốc, stupid B, ngớ ngẩn, ngốc)

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Quách Văn Văn kéo tay La Tiểu Nặc lại nói: “Không nói việc này, không nói việc này nữa, tuần sau chính là đồng chí rồi, hôm đó vừa đúng là chủ nhật. Đến lúc đó mời bạn học lớp chúng ta tổ chức một hoạt động làm sùi cảo, như thế nào? Sắp phải tốt nghiệp trung học rồi, mọi người cũng có thể mượn cơ hội này trao đổi chút tình cảm, dù sao thi cấp ba xong, rất nhiều bạn học có thể không cùng học trong một lớp. Tiểu Nặc cậu nói như thế nào?”

“Cái này có thể, nhưng mà mọi người sẽ tham gia sao?” La Tiểu Nặc có chút nghi ngờ hỏi.

“Đương nhiên là có á, chỉ cần cậu tham gia thì Hà Hạo Hiên và Đường Vĩ nhất định sẽ tham gia, hai tên kia tham gia, cậu còn lo lắng cái gì, trên căn bản toàn bộ nữ sinh trong lớp đều sẽ xuất hiện, còn lại nam sinh dĩ nhiên cũng sẽ không thể không biết xấu hổ mà tham gia.” Quách Văn Văn vỗ ngực bảo đảm nói.

Đầu La Tiểu Nặc đầy vạch đen, “Cái gì gọi là tớ tham gia, hai tên kia nhất định sẽ tham gia. Tớ chỉ là nhờ cậu bé mập mới quen biết cậu ta mà thôi, nhưng mà cậu ngàn vạn lần đừng lôi kéo quan hệ giữa tớ và Đường Vĩ.” La Tiểu Nặc mang vẻ mặt xin hãy tha thứ cho kẻ bắt tài này.

Quách Văn Văn mặt cười xấu xa nói: “Biết rồi, biết rồi. Nhớ là thứ sáu tuần sau mấy nữ sinh chúng ta cùng đi mua chút nguyên liệu sau đó chủ nhật có thể gói rồi.”

“Nhưng, nhưng...” La Tiểu Nặc nhìn Quách Văn Văn hào hứng bùng bùng, cười nhưng lại ngượng ngừng mở miệng, nói thật ra thì thứ bảy là sinh nhật của cô.

“Chớ nhưng nhì gì cả..., chuyện này cứ để tớ lo. Ha ha.” Quách Văn Văn hưng phấn vỗ vai La Tiểu Nặc nói “Lát nữa tớ sẽ đi tìm mấy bạn nữ, thuận tiện nói chuyện này với bạn cùng lớp một chút, ai nha, Bạch Yến Linh này nhất định phải loại, thật đúng là sáng khoái tinh thần mà!” La Tiểu Nặc nhìn Quách Văn Văn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười, người này thật là, vậy thì buổi tối thứ bảy lại cùng ba mẹ mừng sinh nhật là được.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chú McDonald đừng đuổi theo tôi!

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

Chớp mắt đã qua một tuần, La Tiểu Nặc thức dậy từ sáng sớm. “Ôi, hôm nay đã là thứ bảy, là sinh nhật của mình. Được rồi, trước tiên mừng cho mình sống lại, hát bài Chúc mừng sinh nhật trước. Mong ước mình sinh nhật vui vẻ, mong ước mình sinh nhật vui vẻ, Happy Birthday To Me mong ước mình sinh nhật vui vẻ. Ok, sau đó chính là cùng ba mẹ mừng sinh nhật, yeah!” La Tiểu Nặc vừa nói xong đã xông ra ngoài cửa, trong lòng không khỏi khinh bỉ chính mình một cái, thật đúng là càng sống càng sai lầm.

“Ôi! Bảo bối Tiểu Nặc của chúng ta, sinh nhật vui vẻ!” bỗng nhiên nghe thấy tiếng, khiến cho La Tiểu Nặc giật mình. Quay đầu đã thấy ba La cùng mẹ La đang cầm một chén mì trường thọ, một phần quà được đóng gói rất tinh xảo, cười tủm tỉm nhìn mình.

“Cảm ơn! Ba mẹ, hai người làm sao biết là con dậy rồi?” La Tiểu Nặc có chút mơ hồ hỏi.

Ba La nháy mắt ra hiệu nói: “Ba vừa vặn nghe thấy được người nào đó đang hát Chúc mừng sinh nhật, đương nhiên muốn tới giúp người nào đó chúc mừng, nếu không... Nếu không chẳng phải quá hủi quạnh hay sao?”

“Ha ha ha ha.” Trong phòng truyền ra một trận tiếng cười sung sướng. La Tiểu Nặc cảm thấy mình giống như đang bay bổng trong hương vị hạnh phúc, ngay cả không khí cũng ngọt.

“Đi đánh răng rửa mặt nhanh lên một chút, sau đó qua đây ăn mì trường thọ.” Mẹ La cười, nói với La Tiểu Nặc.

“Yes! Madam!” La Tiểu Nặc nghiêm mặt chào một cái rồi chạy nhanh như chớp, chỉ còn lại ba La, mẹ La vui vẻ nhìn đáng vẻ tức cười của La Tiểu Nặc, cười nói: “Đứa nhỏ này.”

Trên bàn ăn, La Tiểu Nặc ngẫu nhiên ăn món mì trường thọ cà chua của mẹ La, trong lòng vô cùng thỏa mãn. Chỉ nghe được ba La vừa ăn bữa sáng vừa nói: “Tiểu Nặc à, hôm nay là sinh nhật con, có sắp xếp cái gì không? Ba có thể vì con gạt công việc qua một bên, chỉ chờ đại tiểu thư nhà chúng ta sắp xếp thôi!”

La Tiểu Nặc vừa nuốt sơi mì thơm phức, vừa nói: “Ba, ngày mai chúng con có hoạt động làm sùi cào, sáng sớm muốn cùng nhóm Văn Văn đi mua chút nguyên liệu làm sùi cào”

“Ah, làm sùi cào à! Đây đúng là một hoạt động thú vị, cần phải tham gia, nhưng mà con có được không?” Ba La hoài nghi hỏi.

“Đương nhiên có thể rồi, chờ con gói xong, mang một ít trở về cho ba ném thử, cam đoan ba ăn một cái sẽ muốn hai cái. Ha ha ha.” La Tiểu Nặc mang vẻ mặt đắc ý nói.

Mẹ La bên cạnh ân cần hỏi: “Vậy có muốn mẹ cho con một ít bí quyết gia truyền làm sùi cào không?”

La Tiểu Nặc vừa nuốt mì sợi vừa khoát tay nói: “Không cần không cần, không phải là cắt nhỏ rau dưa, bỏ thêm dầu, giữ lại dinh dưỡng cùng hơi nước, thêm hạt tiêu vào trong nước nấu, giữ vị tươi hay sao? Tám trăm năm trước con đã biết rồi.”

“Hả? Làm sao con biết?” Mẹ La vẻ mặt ngạc nhiên hỏi.

“Haha, Con là La bán tiên đoán đầu trúng đó. Ba mẹ, con ăn no rồi, nhóm Văn Văn còn đang chờ con đấy, con đi trước. Mua xong con sẽ trở về cùng ăn mừng sinh nhật với hai người.” La Tiểu Nặc vội vội vàng vàng nói.

“Này, trở về có muốn ăn chút gì không?” Mẹ La vội vàng hỏi.

“Gì cũng được, mẹ nấu con đều thích ăn.” La Tiểu Nặc bước ra cửa vội vội vàng vàng đáp. Mẹ La bất đắc dĩ nói: “Đứa nhỏ này, lớn như vậy vẫn cầu thả.” Thế nhưng lại cười đến thoải mái. Ba La ở bên cạnh vỗ vỗ bả vai vợ, trên mặt cũng rất vui mừng.

Gần chạng vạng tối, La Tiểu Nặc bị Quách Văn Văn bóc lột sức lao động đến tận cùng, loạng choạng loạng choạng đi về nhà, trong miệng còn lẩm bẩm nói: “Mua gây cán mì, nồi điện từ, bát, đĩa...” Trong lòng cảm thấy đánh nhau cũng không mệt mỏi như vậy.

Trên đường đi về nhà, đèn đường còn chưa mở, trời cũng đã tối. La Tiểu Nặc vừa xoa bóp bả vai bủn rủn của mình vừa chậm rãi đi trên đường. Cô lo lắng đi về phía trước, nhìn thấy dưới một gốc cây ở bên đường có một bóng đen, đó là cái gì? La Tiểu Nặc cảm thấy có chút kỳ quái ghê. Đến gần hơn, có thể thấy rõ ràng đường nét bóng đen, là một người sao? La Tiểu Nặc mở to hai mắt nhìn thật rõ. Thế nào mà đầu lại lớn như vậy? Lại gần sát một chút, không phải, không phải đầu, là tóc, một cái đầu tóc xoăn xòa tung, hết sức rối bù. La Tiểu Nặc cảm thấy tim bắt đầu không thể khống chế được đập cực nhanh, người này là ai vậy? Vì sao trốn ở chỗ này? Hắn muốn làm gì? Mấy vấn đề này trong đầu La Tiểu Nặc không ngừng quay vòng. Cô cẩn thận từng li từng tí cất bước tới gần, rốt cuộc đã tới gần bóng đen, nhờ ánh trăng, La Tiểu Nặc tập trung nhìn vào, một cái đầu màu đỏ lớn xoã tung tóc xoăn, một cái miệng rộng màu đỏ, một khuôn mặt trắng bệch, còn có một cái mũi đỏ thật to. “Aaaa! Quý!” La Tiểu Nặc bị khuôn mặt quỷ dị trước mắt này dọa sợ đến mức gào lên thất thanh, hoảng hốt chạy thục mạng về phía trước.

La Tiểu Nặc hung hăng liều mạng chạy về phía nhà, cô xin thề cô chưa từng chạy nhanh như vậy, vừa chạy vừa quay đầu nhìn phía sau một chút, trời ạ, con quỷ đó còn đuổi theo ở phía sau cô. La Tiểu Nặc quả thực rất muốn khóc lên. Lúc này cô chợt phát hiện cái gì đó, quay đầu cẩn thận nhìn con quỷ kia, giầy đỏ thẫm, quần yếm vàng, con quỷ này làm sao quen thuộc như vậy? A! Không phải quỷ, đó là chú McDonald á! Nhưng mà chú McDonald đuổi theo mình làm gì! La Tiểu Nặc cảm giác mình như muốn học máu. Vì vậy mọi người ở trên đường đều nhìn thấy một màn quỷ dị, một cô gái ở trên đường chạy như điên, một chú McDonald ở sau lưng điên cuồng đuổi theo. La Tiểu Nặc cảm thấy thể lực chống đỡ hết nổi, tốc độ chậm lại, cô khóc không ra nước mắt mà hô với người đằng sau: “Chú McDonald, đừng đuổi theo tôi! Tôi sợ!” Nhưng mà chú McDonald kia rõ ràng không chịu bỏ qua, vẫn kiên nhẫn đuổi theo La Tiểu Nặc, rốt cuộc cũng đuổi kịp đến đoạn đường trước cửa nhà La Tiểu Nặc. La Tiểu Nặc hoảng sợ nhìn lên, người này rõ ràng là chú McDonald nhỏ tuổi, run rẩy lấy giọng hỏi: “Anh, anh, anh, anh muốn làm gì?”

Chỉ thấy chú McDonald không được tự nhiên lấy ra một hộp quà nhỏ tinh xảo từ phía sau, nhét vào tay La Tiểu Nặc, thật thấp giọng nói: “Sinh nhật vui vẻ!”

La Tiểu Nặc giật mình mở to hai mắt, giọng nói này sao lại quen thuộc như vậy? Cô nhìn hộp quà trong tay, giật mình hỏi: “Chú McDonald, anh đến cho tôi quà sinh nhật sao?” Chú McDonald dường như có chút ngượng ngùng gật đầu, La Tiểu Nặc vội kéo chú McDonald nhìn đồng hồ nhìn tây một chút, càng nhìn càng thấy quen thuộc, hơn nữa giọng nói này sao lại quen tai như vậy, cô đột nhiên hỏi: “Đường Vi, là cậu sao?”

Chú McDonald gật đầu, tiếp theo lại sợ hãi mà liều mạng lắc đầu như trống bỏi, nửa khom mình chào, rồi chạy về phía sau.

“Này này này, Đường Vi, cậu đừng chạy! Nói cho rõ ràng nha. Này, này, thật là một kẻ kỳ quặc.” La Tiểu Nặc nhìn theo bóng lưng chật vật chạy của Đường Vi buồn cười nói.

“Trước tiên mở ra nhìn đã, là gì đây?” La Tiểu Nặc tò mò mở chiếc hộp nhỏ, vừa mở ra, thì ra là hộp âm nhạc. Cô vặn dây cót ở dưới đáy hộp, giai điệu êm tai truyền đến. “La “Tenkuu no Shiro Laputa” (Castle in the sky)” La Tiểu Nặc có chút giật mình, trên tay vẫn cầm hộp âm nhạc, ban đêm yên tĩnh, tiếng nhạc du dương dường như đưa cô về đời trước. La Tiểu Nặc nhớ rõ đời trước Đường Vi cũng tặng cô món quà là hộp âm nhạc, cũng là bài hát này. Cô nhớ rõ lúc cô nhận được món quà này, trong lòng cảm động cùng hạnh phúc biết bao, nếu là cô của đời trước, e rằng đã có cảm tình, thậm chí có khả năng thầm nảy sinh tình cảm với Đường Vi. Mà bây giờ dường như cô đang nhìn một đời của người khác trong phim, tất cả đều không thể trở về lúc trước được nữa. La Tiểu Nặc bình tĩnh đứng tại chỗ, lúc này bầu trời đã hoàn toàn tối đen, đèn hai bên đường cũng lần lượt sáng lên, đủ để nhìn thấy một bóng người xuất hiện ở cửa nhà La Tiểu Nặc, không biết đã đứng ở đó bao lâu, từ đầu đến cuối đứng yên nhìn về phía La Tiểu Nặc.

Chú McDonald: chính là chú hề Ronald McDonald - linh vật trước đây của hãng sản xuất đồ ăn nhanh McDonald. Sau đó vì trên Thế giới xuất hiện trào lưu giả dạng chú hề này để hù dọa người khác nên McDonald đã ngừng sử dụng hình ảnh của chú hề.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

La Tiểu Nặc ngẩn ngơ nhìn một lúc mới chậm rãi xoay người đi vào nhà, ngay cả một người từ bên cạnh mình đi qua cũng không biết. La Tiểu Nặc đi tới cửa nhà, vừa chuẩn bị nhấn chuông cửa, bỗng nhiên nhìn thấy một bình giữ nhiệt ở dưới đất đặt dựa vào tường. “Ồ? Đây là cái gì?” La Tiểu Nặc tò mò cầm lấy bình giữ nhiệt, “Còn rất nặng đây.” Vặn nắp bình giữ nhiệt mở ra, mùi thịt đã xống vào mũi. “À! Là món chân giò đường phen mình thích nhất.” La Tiểu Nặc ngạc nhiên kêu lên. Là ai đặt ở đây vậy? La Tiểu Nặc nhìn xung quanh, thấy cách đó không xa, có một người lẳng lặng đi trên đường, xung quanh xe cộ và người đi đường đều rất ít, đèn đường làm cho bóng của người kia kéo thật dài, mà người kia lại có vẻ nhỏ bé như vậy. Dưới ánh đèn đường màu cam nhạt dường như lộ ra hơi thở cô độc. Đó là? La Tiểu Nặc sững sốt, chợt nhận ra, là cậu bé mập. Đúng rồi, chỉ có cậu bé mập mới biết được cô thích ăn nhất là chân giò đường phen. La Tiểu Nặc nóng lòng chạy xuống, vội vàng kêu to: “Cậu bé mập.”

Lại thấy bóng người kia ngừng lại, chậm rãi xoay người, chính là cậu bé mập. Cậu nhìn La Tiểu Nặc thật lâu, đứng lại cũng không nói lời nào. Ánh mắt kia sâu xa tràn đầy một loại tâm tình không biết tên cùng một loại bi thương. La Tiểu Nặc bị ánh mắt này nhìn đến rùng mình, cầm bình giữ nhiệt vọt tới trước mặt cậu bé mập hỏi: “Cậu bé mập, cậu làm sao vậy? Đây là cậu cho tớ sao?”

Hà Hạo Hiên lẳng lặng nhìn La Tiểu Nặc, nhưng không lên tiếng. Chuyện vừa rồi, tất cả đều bị cậu nhìn thấy, kể cả Đường Vĩ dùng nhiều tâm tư để tặng quà, cùng với ánh mắt của Tiểu Nặc dường như thất thần nhìn theo. Hà Hạo Hiên không phải ngu ngốc, cậu đã sớm phát hiện giữa Đường Vĩ và La Tiểu Nặc có chút tế nhị, chuyện này rốt cuộc là gì, cậu không muốn tìm hiểu sâu, bởi vì càng hiểu rõ trong lòng sẽ càng đau, đây chính là đồ kị, là đồ kị đó. Hà Hạo Hiên tự giễu cợt chính mình, miệng cười khổ, lần đầu tiên trong đời cậu cảm thấy tự ti vì vẻ bề ngoài của mình, nếu như cậu cũng có khuôn mặt như Đường Vĩ, giống như những cô gái thích vẻ bề ngoài thường nói, cậu có thể ở cùng Tiểu Nặc hay không? Có thể hay không, có thể hay không cô sẽ càng thích cậu?

“Cậu bé mập, cậu bé mập cậu làm sao vậy? Tại sao không nói chuyện?” La Tiểu Nặc có chút lo lắng tự tay sờ sờ trán cậu bé mập nói: “Ngã bệnh sao?” Trên trán truyền tới cảm giác mềm mại làm cho Hà Hạo Hiên không khỏi cười, bất kể như thế nào, cậu đều hy vọng có thể bảo vệ Tiểu Nặc, bất kể như thế nào, cậu đều không muốn buông tay. Người yêu thích vẻ ngoài của người khác nhất định không phải là Tiểu Nặc của cậu. Nghĩ vậy Hà Hạo Hiên dùng ánh mắt ân cần nhìn La Tiểu Nặc, trong mắt lóe lên một tia gian xảo, bỗng nhiên sắc mặt cứng lại, che ngực, cậu thở gấp đứng lên.

“Làm sao vậy? Cậu bé mập, cậu đừng làm tớ sợ?” La Tiểu Nặc hốt hoảng đỡ lấy Hà Hạo Hiên, lo lắng hỏi. Hà Hạo Hiên có chút yếu ớt cười nói: “Không có việc gì, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.”

La Tiểu Nặc lo lắng nói: “Tại sao lại như vậy? Bình thường cậu đều rất khỏe mạnh mà!”

“Khụ khụ, tớ cũng không rõ lắm, bắt đầu từ tuần trước, sau đó thường xuyên cảm thấy thân thể đau nhức, đôi lúc sẽ có tình trạng tức ngực, thở dốc, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.” Hà Hạo Hiên yếu ớt nói, khỏe mắt lại mang theo ý cười.

“Tuần trước? Chẳng lẽ là?” La Tiểu Nặc không khỏi suy nghĩ lung tung, chẳng lẽ vì tuần trước cậu bé mập cố gắng cô chạy bộ nên bị bệnh gì sao? Nét mặt La Tiểu Nặc căng thẳng, tim như bị ai bóp chặt, đều là lỗi của cô. Hà Hạo Hiên biết rõ suy đoán của Tiểu Nặc lại không nói gì, chỉ cau mày giống như cô chịu đựng đau đớn, nhìn kỹ một chút sẽ phát hiện trong mắt của cậu đều là dự đoán.

La Tiểu Nặc nóng lòng đỡ Hà Hạo Hiên đi vào nhà, cô không nghĩ được nhiều như thế, trong lòng chưa từng áy náy và lo lắng nhiều như vậy.

Hà Hạo Hiên có chút yếu ớt nói: “Tiểu Nặc, thể này không được đâu, tớ ở bên đường nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe.”

La Tiểu Nặc lo lắng nói: “Lúc này còn chú ý nhiều như vậy làm gì? Đi vào nhà tớ uống ly nước nóng, ngồi một chút sẽ khá hơn, nhờ ba tớ chở chúng ta đến bệnh viện cũng thuận tiện hơn.”

Hà Hạo Hiên dựa nửa người vào La Tiểu Nặc có chút mệt mỏi đi vào nhà cô.

“Tiểu Nặc, làm sao mà con về muộn như vậy? Con xem mẹ làm cho con cái gì?” Mẹ La thấy Tiểu Nặc vừa vào cửa đã bắt đầu nói. Khi nhìn thấy La Tiểu Nặc đỡ Hà Hạo Hiên đi vào mẹ La hơi sững sốt một chút, vội vàng đón tiếp nói: “À, đây là con cái nhà ai, đây là thể nào?”

La Tiểu Nặc vẫn chưa lên tiếng, Hà Hạo Hiên đã lễ phép trả lời: “Chào đi! Con là bạn học cùng lớp với Tiểu Nặc, con tên Hà Hạo Hiên, không biết xảy ra chuyện gì, dường như có chút không thoải mái, thật ngại quá! Ồ, con tới quấy rầy mọi người rồi.”

La Tiểu Nặc ở bên cạnh nói tiếp: “Mẹ, đây là bạn tốt nhất của con ở trường đấy! Cũng chính là cậu bé mập bình thường con hay nhắc tới cùng ba mẹ đấy!”

Mẹ La nghe xong, vội vàng cầm tạp dề lau tay nói: “À! Để đi nhìn xem, con khó chịu chỗ nào?” Mẹ La nói xong thì tự tay sờ sờ trên trán Hà Hạo Hiên, “Ồ? Không có phát sốt!” Mẹ La hơi nghi hoặc một chút nói, “Vẫn là nhanh đưa đến bệnh viện xem một chút đi.”

Hà Hạo Hiên biến sắc nói: “Không cần đâu dì, hiện tại đã không sao rồi, cảm ơn dì!”

“À!” Mẹ La có chút nghi ngờ trả lời: “Vậy con và Tiểu Nặc cứ nói chuyện với nhau đi, hôm nay hãy ở lại nhà của chúng ta ăn cơm!”

“Cái này, cái này không tốt lắm đâu. Con...”

La Tiểu Nặc cắt ngang lời của Hà Hạo Hiên: “Cứ quyết định vậy đi, đừng nói nhiều. Cậu ở xa mà lại mang cho tớ chân giò đường phèn, tớ còn chưa có cảm ơn cậu đâu, hôm nay hãy cùng tớ mừng sinh nhật đi!”

“Cái này, cái này, cái này, vậy được rồi. Cảm ơn Tiểu Nặc và đi.” Hà Hạo Hiên có chút xấu hổ nói, khoe mắt đều tràn ngập vui vẻ.

“Mẹ vào bếp trước đây, Tiểu Nặc, con phải tiếp đãi vị khách nhỏ này cho tốt đó.” Mẹ La dặn dò.

“Được rồi, cứ giao cho con. Mẹ, sao con không thấy ba vậy?”

“Ah, ba con đang bận chặt giò heo ở nhà bếp!” Mẹ La nói xong cười đi vào nhà bếp.

“Ah, lại có giò heo, ngày hôm nay thật đúng là có lời mà! Ah, cậu bé mập, cậu ngồi đi, tớ đi rót cho cậu cốc nước.” La Tiểu Nặc hưng phấn nói.

Hà Hạo Hiên mỉm cười gật đầu.

“Tiểu Nặc, con đi mua xì dầu giúp mẹ đi, trong nhà không còn xì dầu nữa” Mẹ La ở trong bếp gọi.

“Được.” La Tiểu Nặc lớn tiếng trả lời, vừa nhìn Hà Hạo Hiên nói: “Cậu bé mập, tớ đi mua xì dầu, cậu ở đây ngồi chờ một chút, tớ sẽ về rất nhanh.”

Hà Hạo Hiên đứng dậy cười nói: “Tớ cùng đi với cậu, trên đường rất tối!”

La Tiểu Nặc khoát khoát tay vừa đi vừa nói: “Không cần không cần, cửa hàng tiện lợi ở ngay bên cạnh mà thôi, cậu ở đây nghỉ ngơi thật tốt, ngoan ngoan chờ tớ!” Nói xong đã đi ra cửa.

Hà Hạo Hiên chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Trong phòng bếp, một cuộc nói chuyện cũng đang diễn ra.

“Lão La, người bạn học kia của Tiểu Nặc dường như có chút kỳ lạ, tôi vừa mới nhìn không giống như là không thoải mái.” Mẹ La vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Ah, thú vị như vậy sao?” Ba La lơ đãng hỏi.

Mẹ La tức giận nói: “Cái này có gì thú vị, tôi là sợ cậu ta có ý đồ xấu với Tiểu Nặc.”

Ba La tiếp tục chặt giò heo, cũng không ngẩng đầu nói: “Chính là đứa bé công Tiểu Nặc chạy bộ à? Tôi thấy chắc là không có vấn đề gì.”

“Này, sao ông lại biết?” Mẹ La lo lắng hỏi.

Ba La bỗng nhiên ngẩng đầu, dịu dàng nhìn mẹ La nói: “Không phải, chỉ là nhìn đứa bé này, tôi lại nghĩ đến chúng ta lúc còn trẻ, tôi nhớ tôi cũng đã làm chuyện như vậy, chính là vì muốn đi cùng bà.” Ba La nói xong khép hờ hai mắt.

Mẹ La bùi ngùi thờ dài nói: “Đúng vậy, thực sự rất nhớ!”

Một lúc lâu, ba La tiếp tục nói: “Bây giờ nhớ lại, cũng thấy lời nói dối ấy đúng là vụng về, may mà khi đó ba mẹ bà không vạch trần tôi, nếu không làm sao có hạnh phúc như hôm nay?”

Mẹ La đỏ mặt, nhưng vẫn nói: “Nhưng mà, nhưng mà, tôi vẫn có chút lo lắng.”

“Được rồi, đợi tôi đi thăm dò cậu ta một chút. Chẳng qua người trẻ tuổi đều có ý nghĩ của mình, chỉ cần không có ác ý gì, hãy để cho bọn chúng tự do. Tuổi trẻ không phải đều như vậy sao?” Ba La trấn an nói. Mẹ La gật đầu.

Trong phòng khách, một bóng người đi ra, ngồi trên ghế sofa đối diện Hà Hạo Hiên. Chính là ba La Tiểu Nặc. Ông mỉm cười nhìn Hà Hạo Hiên.

Trong mắt Hà Hạo Hiên lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt biến thành mỉm cười, đứng lên nói: “Chú, chào chú! Con là bạn học cùng lớp Tiểu Nặc, Hà Hạo Hiên.”

Ba La mỉm cười nói: “Chào con! Đã sớm nghe Tiểu Nặc nói qua, hiện tại xem ra thật là một đứa nhỏ thông minh. Nghe nói thân thể con không được thoải mái sao? Hiện tại thế nào?”

Hà Hạo Hiên cười nói: “Hiện tại đã tốt hơn nhiều.”

“Ah? Là khó chịu thế nào? Nhanh đến bệnh viện xem sao?” Ba La ân cần nói.

“Không cần, cảm ơn chú, chỉ là nơi đây không quá thoải mái, hiện tại đã tốt hơn nhiều.” Hà Hạo Hiên một tay vỗ ngực nói.

“Vậy là tốt rồi!” Ba La giống như lơ đãng hỏi: “Tiểu Nặc gần đây ở trường học có tốt không? Chú cùng với mẹ của nó bình thường tương đối bạn rạn,

mấy ngày trước thấy chân nó bị thương, cảm thấy đối với nó vẫn là quan tâm không đủ.”

“Là con sơ sót, chút phiền toái nhỏ đã giải quyết rồi, về sau sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.” Hà Hạo Hiên nghiêm mặt nói.

Ba La trên mặt lộ ra vẻ vui mừng nói: “Vậy là tốt rồi, có cái gì không giải quyết được, có thể nói với chú.”

“Dạ, con biết.” Hà Hạo Hiên do dự lát sau nói tiếp: “Con, con sẽ dùng toàn bộ năng lực của mình để bảo vệ cô ấy.” Nói xong, mặt Hà Hạo Hiên trở nên đỏ bừng.

Ba La chăm chú nhìn Hà Hạo Hiên, bỗng nhiên cười nói: “Ha ha, đứa nhỏ này, chú càng xem càng thích, tới đây, biết chơi cờ tướng không?”

Hà Hạo Hiên như rồng mây nói: “Biết một chút xiu a.”

“Đến đây, cùng chú chơi hai ván.” Ba La vẻ mặt tràn đầy phấn khởi nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Trên tình bạn, dưới tình yêu

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

Sau khi La Tiểu Nặc trở lại, một nhà ba người cùng Hà Hạo Hiên rất vui vẻ hòa thuận cùng ăn bữa tối sinh nhật thật khó quên.

Sau bữa cơm, La Tiểu Nặc một tay ôm bình giữ nhiệt một tay kéo Hà Hạo Hiên đi lên sân thượng nhà mình. Bầu trời đêm giống như một tấm màn nhung bóng loáng, những vì sao giống như kim cương từng điểm từng điểm tô vẽ trên đó. Lúc này, ngay cả Hà Hạo Hiên từ trước đến giờ luôn tự nhiên thoải mái tìm cũng bắt gặp đập rộn lên, lòng bàn tay đỏ đẫm mồ hôi, cậu có chút không tự nhiên nhìn về phía La Tiểu Nặc, từng chút từng chút vươn tay đến gần, gần thêm chút nữa. Thần kinh thô kệch của La Tiểu Nặc hoàn toàn không bị hoàn cảnh ảnh hưởng, đột nhiên ngồi khoanh chân dưới đất, dùng tay mở nắp bình giữ nhiệt, không chút hình tượng vừa nói vừa dùng tay cầm chân giò bắt đầu mở to miệng ăn, lúc này cô cũng thấy tay Hà Hạo Hiên vẫn chưa kịp thu về.

La Tiểu Nặc nhồm miệng cười nhìn Hà Hạo Hiên, thịt trong miệng còn chưa nuốt vào đã bắt đầu nói không rõ ràng: “Cậu bé mập, thật sự ăn rất ngon, hình như tay nghề đầu bếp chính của quán cơm lại tiến bộ. Mùi vị ngọt mà lại không ngấy, ăn siêu ngon! Cậu cũng muốn ăn phải không? Ừ, cho cậu này.” La Tiểu Nặc rộng rãi dùng bàn tay dính đầy dầu mỡ lôi kéo Hà Hạo Hiên, đặt bình giữ nhiệt trong tay cậu.

Hà Hạo Hiên quả thật có chút dờ khóc dờ cười đưa tay lấy bình giữ nhiệt. Nhìn nét mặt La Tiểu Nặc đang thúc giục cậu mau ném thử, cậu không có cách nào cự tuyệt đành ngồi bên cạnh La Tiểu Nặc, bắt đầu ăn.

“Ăn ngon không? Ăn ngon không?” La Tiểu Nặc thúc giục hỏi.

Hà Hạo Hiên cung chiêu nhìn La Tiểu Nặc gât gât đầu nói: “Ăn ngon lắm!”

La Tiểu Nặc duỗi thẳng lưng, thở dài nói: “Cuộc sống hạnh phúc nhất không ai sánh bằng chính là muốn ăn thịt thì có thịt, muốn uống rượu thì có rượu, muốn trút bầu tâm sự thì có bạn bè, muốn chỗ dựa thì có gia đình, hiện tại tớ rất tốt, đều có tất cả, cảm giác thật hạnh phúc!”

Hà Hạo Hiên nhẹ nhàng tựa vào lan can sân thượng hỏi: “Tại sao còn chưa có người yêu?”

La Tiểu Nặc ngược mắt nhìn bầu trời đầy sao, roi vào trầm mặc. Một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Tớ nghĩ tớ không có khả năng yêu ai, tớ không tin tình yêu.” Dứt lời nhắm hai mắt lại.

Hà Hạo Hiên lẳng lặng nhìn La Tiểu Nặc không lên tiếng, cúi đầu thở dài một tiếng.

La Tiểu Nặc bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Hà Hạo Hiên nói: “Cậu bé mập, chúng ta không nói chuyện này nữa, chúng ta lại nói tiếp chân giò đường phèn đi, ha ha, ăn thật ngon! Dùng kinh nghiệm nhiều năm ăn chân giò của tớ mà nói, tớ cảm thấy lần này hình như không giống với lúc trước, nhưng mà không thể nói rõ ràng, chẳng lẽ là vị giác có vấn đề, ha ha ha.”

Hà Hạo Hiên cười nhẹ nói: “Bởi vì đó là tớ tự mình làm. Chúc cậu sinh nhật vui vẻ!” Hà Hạo Hiên ngừng đầu, ánh mắt nhìn thẳng La Tiểu Nặc.

La Tiểu Nặc đang cười không chút kiêng kỵ, nghe những lời này đột nhiên ngẩn ra “Đây là cậu làm?”

Hà Hạo Hiên cười gât đầu.

Đĩ nhiên La Tiểu Nặc biết Hà Hạo Hiên tuy hời hợt nói một câu nhưng không biết đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, bình giữ nhiệt trong tay trở nên thật nặng, tình cảm cậu bỏ vào trong này khiến hốc mắt La Tiểu Nặc không khỏi đỏ lên, cậu chỉ mới là một đứa bé mười bốn mười lăm tuổi. La Tiểu Nặc cúi đầu nghẹn ngào nói: “Cám ơn.”

Hà Hạo Hiên vỗ nhẹ bả vai La Tiểu Nặc cười nói: “Đồ ngốc. Cậu thích ăn là tốt rồi.”

“Đúng vậy, thật không nghĩ tới tài nấu nướng của cậu tốt như vậy, thật hy vọng về sau sinh nhật hàng năm tớ đều có thể ăn, chúng ta vĩnh viễn là bạn tốt. Cậu bé mập.” La Tiểu Nặc nâng đôi mắt có chút đỏ nhìn Hà Hạo Hiên nói.

Ánh mắt của Hà Hạo Hiên buồn bã nhưng vẫn mỉm cười nói: “Chỉ cần cậu thích, sinh nhật mỗi năm tớ đều làm cho cậu ăn.” Cậu nghiêng đầu cố ý tránh đi, dùng một lúc mới nói: “Hiện tại cũng đã trễ, ngày mai còn phải làm hoành thánh. Tớ về trước đây!”

La Tiểu Nặc cũng cười cười đứng lên nói: “Được, tớ đã nhớ lời cậu nói hôm nay, cậu cũng phải nhớ đó, chúng ta ngoéo tay.”

Hà Hạo Hiên cười đưa tay ra, đầu ngón tay cùng đầu ngón tay tiếp xúc, ngón cái cùng ngón chạm vào nhau, hai người nhìn nhau, La Tiểu Nặc nhìn Hà Hạo Hiên tươi cười trước mắt, phát hiện ra tim đập loạn nhịp, sau đó bật cười thành tiếng. Tiếng cười thanh thúy của cô gái và tiếng cười trầm thấp của chàng trai trong bóng đêm truyền đi rất xa.

“Tớ tiễn cậu về.” La Tiểu Nặc vỗ vỗ bụi trên quần nói.

Hà Hạo Hiên lắc đầu nói: “Không được, bên ngoài quá tối, tớ tự mình trở về là được rồi.”

La Tiểu Nặc bắt đắ dĩ chỉ có thể tiễn Hà Hạo Hiên tới cửa, Hà Hạo Hiên tạm biệt ba La và mẹ La, nhìn về phía La Tiểu Nặc phát phát tay. La Tiểu Nặc nhìn Hà Hạo Hiên rời đi, không tự chủ nhớ lại lúc hai người ghé tay, trên mặt bỗng nhiên đỏ lên, cô dùng sức lắc lắc đầu của mình, tự trào phúng nói: “Chuyện gì xảy ra vậy, đối với đứa trẻ lại xấu hổ làm gì? Thật sự là căng sống căng sai làm quá đi.” Thực sự khó nén nổi mắt mắt trong lòng.

Hà Hạo Hiên đi một mình trên đường nhẹ nhàng dùng tay trái vuốt ve đầu ngón tay và ngón cái bên tay phải của mình, nhẹ nhàng gờ tay phải lên in một nụ hôn trên ngón tay.

Hai người đều có tâm sự, cứ như vậy qua một đêm, rất nhanh đã tới ngày hôm sau. Sáng sớm, La Tiểu Nặc vội vàng chạy tới phòng học. Không nghĩ là nhiều bạn học đã tới rồi, mọi người ai cán bột thì cán bột, ai băm thịt làm nhân bánh thì băm thịt làm nhân bánh, ai gói sủi cảo thì gói sủi cảo, loay hoay khí thế ngất trời.

La Tiểu Nặc vừa vào cửa đã bị Quách Văn Văn kéo qua một bên nói: “Tiểu Nặc, cậu đã đến rồi! Đến đến đến, cậu xem sở trường của cậu là gì, cán bột, gói sủi cảo hay băm thịt làm nhân bánh, cậu chọn một cái đi rồi vào trong giúp đỡ là được rồi.”

La Tiểu Nặc hai mắt mờ mịt nhìn xung quanh đều thấy các các đồng chí đang vội vội vàng vàng, cuối cùng bình tĩnh quay đầu nhìn Quách Văn Văn nói: “Ách, tớ nghĩ sở trường lớn nhất của tớ là ăn đó.”

Một đám quạ đen từ trên đầu Quách Văn Văn bay qua, miệng cô cũng đã mở thành hình chữ O rồi. Cuối cùng chỉ có thể bắt đắ dĩ lắc đầu nói: “Vậy cậu ở một bên chạy bàn đi, giúp người khác đưa đồ, thả sủi cảo vào nồi, xem độ lửa, cậu cuối cùng sẽ được phát huy sở trường.” La Tiểu Nặc vừa gạt đầu một cái, đã bị Quách Văn Văn đẩy qua một bên.

La Tiểu Nặc cũng là bắt đắ dĩ, chuyện này, thật sự là trước khi trùng sinh cô hoàn toàn chưa từng làm nội trợ, huống chi việc làm sủi cảo có độ khó cao như thế. Ài. Thậm chí cô còn tự khinh bỉ bản thân mình đó! La Tiểu Nặc vừa gói sủi cảo bỏ vào nồi hấp vừa bắt đắ dĩ suy nghĩ.

“Cậu, cậu đã đến rồi à? Muốn giúp đỡ không?” Không biết Đường Vĩ đã đến phòng học lúc nào, có chút không tự nhiên đứng bên cạnh La Tiểu Nặc hỏi, bên tai còn đang đỏ lên.

La Tiểu Nặc trong lòng thầm thở dài, chưa nói đến việc cô trùng sinh, chỉ cần là người từng trải, nếu như trải qua việc Đường Vĩ hao hết tâm tư đến tặng quà ngày hôm qua mà nói thì đều không thể không nhìn ra thứ gì đó. Chẳng qua là cô không quá mong muốn mình sẽ nhớ lại quá khứ. La Tiểu Nặc quay đầu nhìn Đường Vĩ không được tự nhiên nắm chặt hai tay lại bỗng nhiên cười nói: “Ồ? Đường Vĩ, cậu làm sao hai tai đều đỏ như vậy, không phải là giống với câu châm ngôn ‘Đông chí bất đoan giảo từ oán, đông điệp nhĩ đoá một nhân quân’* chứ. Cậu yên tâm đi, chớ sủi cảo chín, tớ lập tức cho cậu một chén, cam đoan cậu ăn xong sẽ xua đuổi lạnh, làm ấm người ha ha ha...!” La Tiểu Nặc ồn ào hấp dẫn tất cả mọi người tới nhìn tai Đường Vĩ, nhìn thấy hai tai Đường Vĩ đỏ rực, mọi người đều phá lên cười.

(*Đông chí bất đoan giảo từ oán, đông điệp nhĩ đoá một nhân quân: có nghĩa là “Đông chí mà không bung bát sủi cảo, thì có lạnh buốt tai cũng không ai thêm quân” – Theo truyền thuyết, tập tục này là để kỉ niệm nghĩa cử cứu giúp dân của Y thánh Trương Trọng Cảnh thời Đông Hán. Danh y Trương Trọng Cảnh thời Đông Hán y thuật cao siêu, tay ông đến đâu là bệnh lui đến đấy. Sau khi từ chức Thái thú ở Trường Sa, Trương Trọng Cảnh về quê nhà ở Nam Dương, tai nghe mất thấy dân nghèo bị đói, bị rét, thể là vào mùa Đông năm nọ, Trương Trọng Cảnh đã cắt một túp lều tranh ở ngoài đồng quan thành Nam Dương, bắc một chiếc nồi lớn, bỏ vào ớt và một số vị thuốc khứ hàn nấu lên. Sau khi nấu chín lại dùng bột mì và thịt dê bao lại thành hình chiếc tai rồi lại nấu tiếp, khi chín phân phát cho bách tính để chống lại cái rét. Mọi người sau khi ăn qua, toàn thân nóng hổi, tai phát nhiệt, chẳng mấy chốc hết lạnh. Mọi người vô cùng cảm kích Trương Trọng Cảnh, truyền kể cho nhau nghe, rồi tập nập bắt chước theo làm thành món sủi cảo mà ngày nay chúng ta thấy).

Đường Vĩ vốn cho là hôm trước tặng quà sinh nhật cho cô, theo lý mà nói, Tiểu Nặc sẽ ôn hoà với mình một chút. Thế nhưng cậu thật không ngờ bản thân đã mất cơ hội từ hôm qua, chính là bị Hà Hạo Hiên nhanh chân đến trước, lại chỉ có thể đứng xa mà nhìn La Tiểu Nặc, công sức này cũng chỉ có

thể đồ sông đồ biển, cậu bị mọi người cười, chỉ cảm thấy tai càng ngày càng nóng, trong lòng có chút oán trách trừng mắt liếc nhìn La Tiểu Nặc, vội vàng rời khỏi phòng học.

La Tiểu Nặc cảm thấy có lỗi nhìn bóng lưng Đường Vĩ, trong lòng âm thầm nói: “Thật xin lỗi, tớ thật sự không muốn cho người khác một ít ảo tưởng vô vị, tớ đã không có khả năng yêu ai. Đặc biệt là đối với cậu.”

Chỉ là sự việc nhỏ xen vào, La Tiểu Nặc tiếp tục làm việc còn lại trên tay mình. “Oa...” La Tiểu Nặc luống cuống tay chân mở nắp nồi ra, phát hiện từng cái sùi cảo đều trở nên tròn vo, trong suốt nhìn thấy cả bên trong đấy, hơi nước trong nồi bốc lên. “Chín rồi, chín rồi.” La Tiểu Nặc hưng phấn vớt sùi cảo vào trong bát, mùi thơm của sùi cảo bắt đầu truyền khắp phòng học.

Mọi người đều bị mùi thơm này hấp dẫn đến mức đều dừng việc còn lại trong tay, vây xung quanh.

“Thơm quá đi!”

“Ừ, mình đang gói sùi cảo đã ngửi mùi thơm như vậy!”

“Oa, tớ nhìn không được nữa rồi, không xong, tớ muốn thử trước tiên.”

Các bạn học đã thèm ăn đến mức không thể chịu được hấp dẫn nữa, dùng đôi đũa trong tay gấp sùi cảo nhét vào trong miệng, bỗng đến gào khóc kêu la rồi lại ăn vô cùng vui vẻ.

La Tiểu Nặc nhìn sùi cảo trong chén từng cái một giảm bớt, nhưng mà cô một cái cũng chưa được nếm đấy! Xảy ra chuyện gì đây? Bởi vì cô không tìm được chiếc đũa nào. Thật là phiền mà! La Tiểu Nặc nhìn các bạn học ăn đến thỏa mãn, khuôn mặt tươi cười, vội vã tìm đũa kiếm khắp nơi, cuối cùng vẫn không tìm được.

Đúng lúc này, một cái sùi cảo đến trước mặt của cô. La Tiểu Nặc vô thức há mồm “Aaa” ngậm luôn chiếc đũa vào trong miệng, cắn cái sùi cảo kia “Ừ! Ăn thật ngon! Tớ đã thỏa mãn!” La Tiểu Nặc mắt hiện ra vẻ thỏa mãn vừa ăn sùi cảo vừa nói. Bỗng nhiên cô ngừng lại, phát hiện bầu không khí xung quanh dường như có chút quỷ dị, các bạn học đều không nói lời nào, liên tục tròn to mắt nhìn cô. Làm sao vậy? Cô nhìn xung quanh, phát hiện ra cậu bé mập đứng ở bên cạnh mình, người giúp mình gấp sùi cảo chính là cậu ta. Vẻ mặt Hà Hạo Hiên buồn cười nhìn La Tiểu Nặc, La Tiểu Nặc sờ sau gáy, có chút ngượng ngùng nói: “Cậu bé mập, cậu vẫn là tốt, biết rõ tớ tìm không thấy đũa! Sùi cảo này ăn thật ngon. Cậu nhanh thử xem.”

Hà Hạo Hiên cười như không cười nhìn La Tiểu Nặc đáp: “Được!” Tiếp theo giống như lơ đãng mà đem chiếc đũa để vào trong miệng một chút, “Ừ phải, mùi vị giống hệt, không sai.” Người xung quanh ngược lại hít vào một hơi, La Tiểu Nặc gò má trên mặt cũng đỏ lên trong nháy mắt, cái này, cái này, chẳng lẽ đây chính là hôn gián tiếp trong truyền thuyết sao? Trời ơi!

Tìm La Tiểu Nặc đập cực nhanh, tim của các bạn học xung quanh cũng đập cực nhanh, trấn định nhất ở đây chỉ có bạn học Hà Hạo Hiên vừa đến. Cậu tùy ý gấp sùi cảo trong chén, bỏ vào trong miệng, cắn cắn nuốt xuống. Khẽ than nhẹ: “Ừ, đúng là ăn thật ngon.” Bỗng nhiên liếc nhìn bạn học kỳ quái xung quanh “Làm sao vậy? Trên mặt tớ có hoa sao? Sao tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào tớ vậy!”

Giờ phút này, tinh thần quần chúng của tất cả mọi người sục sôi, cái này, cái này, cái này, chẳng lẽ chính là gian tình trong truyền thuyết. Nhưng khi nghe Hà Hạo Hiên hỏi, lập tức cảm thấy nhất định là bản thân suy nghĩ nhiều quá rồi. La Tiểu Nặc trong lòng cũng tức tối nhờ nước bọt bản thân, cái này, cái này, cái này, trùng sinh trở về có phải trái tim không tốt lắm hay không? Vì sao tim lại thường xuyên đột nhiên đập nhanh, xấu hổ vậy. Đúng là không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa dường như cùng cậu bé mập có quan hệ.

Hoạt động làm sùi cảo tiếp tục tiến hành, hừng hực khí thế, chẳng qua ánh mắt của mọi người dần chuyển từ sùi cảo sang trên người La Tiểu Nặc và Hà Hạo Hiên, bọn họ một người không được tự nhiên mà muốn trốn tránh, một người lơ đãng mà ép sát, cái này, cái này, cái này, là chuyện gì xảy ra đây? Quách Văn Văn tò mò ở một bên nhìn, đương nhiên cũng nhìn thấy phía ngoài phòng học có một bóng đen, vừa rồi vẫn đứng ở cửa ra vào, dường như hoá đá. Quách Văn Văn hít một hơi thật sâu bỗng nhiên nói “Ừ, dường như tớ ngửi thấy mùi mập mờ trong không khí.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Binh bại như núi đổ

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

Sau bữa tiệc sùi cảo đông chí, đã ngày càng tới gần kỳ thi cuối kỳ, mà sau kỳ thi cuối kỳ cũng chính là những ngày cuối cùng của học sinh trung học, sau đó chính là thi cấp ba, cửa ải này tính ra là một trận chiến. Các học sinh rồi rít thu bớt phóng túng, toàn lực dẫn thân lao vào cuộc thi. Đương nhiên La Tiểu Nặc cũng không ngoại lệ, tự giác vui đầu vào biển sách. Ngay lúc này, La Tiểu Nặc đều tự thôi miên bản thân quên mình là trùng sinh trở về. Nếu không cô sẽ suy nghĩ đến điều này, sau đó nhìn không được xúc động rơi nước mắt, vì sao, vì sao lúc trước không nắm chắc kiến thức sơ trung.

Lúc này, La Tiểu Nặc ngoại trừ nỗ lực học tập, còn có nhiệm vụ quan trọng chính là tránh “hormone giống đực” của bạn học nào đó, thí dụ như Đường Vĩ, còn cô, còn có cậu bé mập làm cho tim cô bất giác đập mạnh. Đường Vĩ còn dễ đối phó chút ít, đầu tiên phải chú ý lúc cậu ta đến thì nhanh chóng rời khỏi, lúc cậu ta nói chuyện thì kiểm soát chuồn êm, trên cơ bản cho dù có học cùng lớp cũng không nói được mấy câu, bất quá thường xuyên sẽ cảm thấy oán khí ngày càng lớn ở sau lưng.

Trường hợp này cũng chỉ là chuyện nhỏ, phiền toái thật sự chính là cậu bé mập. Nghĩ đến đây, La Tiểu Nặc không nhịn được mà thờ dài, dường như lúc cô đối mặt với cậu bé mập, càng ngày càng không còn là chính mình, không biết có phải do cô suy nghĩ quá nhiều hay không, không biết vì sao mỗi hành động của cậu bé mập dường như đều có một loại mập mờ kín đáo rồi lại giống như rất bình thường. Trời ạ! Chỉ cần cách xa tên đầu sỏ kia xa một chút, La Tiểu Nặc tin tưởng mình có thể khôi phục bình thường, thế nhưng vấn đề là, vấn đề là, mỗi lần cô hơi xa cách cậu bé mập, sau đó, sau đó chỉ có thể nhìn cậu bé mập đáng thương chạy tới hỏi mình: “Tiểu Nặc, có phải tớ chọc giận cậu không? Cậu nói đi, tớ nhất định sẽ sửa, cậu, cậu là người bạn tốt duy nhất của tớ đó!”

Cô nghe xong, lập tức vỗ ngực nói: “Làm sao có thể, cậu bé mập vĩnh viễn là bạn tốt nhất của La Tiểu Nặc.”

“Thật vậy sao? Vậy thì thật sự quá tốt rồi, Tiểu Nặc cậu cũng biết đấy, tớ không có bạn bè, vì vậy, có thể đồng ý với tớ không được tùy tiện xa lánh tớ được không, bởi vì, bởi vì lúc chỉ có một mình, tớ thật sự rất cô đơn.” Hà Hạo Hiên vẻ mặt buồn bã nói.

“Tất nhiên không thành vấn đề, tớ vĩnh viễn cũng sẽ không xa lánh cậu bé mập cậu đâu.” La Tiểu Nặc có chút đau lòng nhìn Hà Hạo Hiên cúi thấp đầu bảo đảm nói.

“Thật vậy sao? Thật sự quá tốt rồi.” Hà Hạo Hiên ngẩng đầu, khuôn mặt vui vẻ làm cho La Tiểu Nặc hoài nghi vừa rồi có phải mình xuất hiện ảo giác hay không, mới cảm thấy cậu bé mập cô đơn đến muốn khóc, cô có phải bắt tri bắt giác bản thân đi hay không.

Cậu ấy, cậu ấy, chính là như vậy, làm sao cô có thể xa lánh được! La Tiểu Nặc mang tâm trạng trăm cay nghìn đắng chịu đựng qua kỳ thi cấp ba, chờ đến ngày công bố danh sách

Công sức bỏ ra đúng là không phụ lòng người, quả nhiên phần lớn bạn học lớp thực nghiệm đều lên thẳng cấp ba trường Từ Dương. Nổi tiếng nhất vẫn là tam kiệt ba người họ, Hà Hạo Hiên, La Tiểu Nặc, Đường Vĩ. La Tiểu Nặc nhìn ba cái kia tên quen thuộc trên bảng danh dự, thờ phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc cũng chịu đựng được. Kế tiếp chính là nghỉ hè, Amen, rốt cuộc có thể nghỉ ngơi và hồi phục thật tốt, cũng có thể tránh cậu bé mập một chút. Thật sự không phải vì cái khác, chẳng qua là cô thật sự không chịu nổi bản thân càng ngày càng không giống biểu hiện thường ngày khi ở trước mặt cậu bé mập. “Điều chỉnh tâm tính, điều chỉnh tâm tính, không phải là trẻ con nữa, một chút cũng không đáng sợ.” La Tiểu Nặc thấp giọng giúp mình đánh tan tức giận.

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh La Tiểu Nặc: “Tiểu Nặc, ngày mai là nghỉ rồi, nghe nói nhà thiếu niên bên cạnh mới mở cửa hàng bánh ngọt, cho khách hàng tự làm bánh, hay là chúng ta đến làm thử đi?”

Cửa hàng bánh ngọt? Tự làm bánh ngọt? Không phải là lúc lên đại học mới bắt đầu thịnh hành sao? Khi nào thành phố X lại thay đổi giống như trào lưu nói nhau đi vậy. Thắc mắc chôn chắt xuất hiện trong đầu La Tiểu Nặc, “Được! Ngày mai chúng ta cùng nhau đi xem đi.” La Tiểu Nặc không cần nghĩ ngợi ngay lập tức trả lời. Vừa nghiêng đầu, không khỏi kêu lên một tiếng, “Cậu bé mập sao lại là cậu?”

Cậu bé mập cười cười, giương mắt nói: “Không phải cậu nói muốn đi làm bánh ngọt sao? Tớ nghe nói chỗ đó có rất nhiều khuôn có thể lựa chọn, cậu có thể tự mình lựa chọn hoa văn trang trí, mùi vị bánh ngọt, còn có thể tự làm ra hình dáng bánh ngọt, oa, chỉ cần nghĩ đến việc bản thân có thể tự mình làm ra cái bánh đã cảm thấy có cảm giác thành tựu rồi!” Trên mặt cậu bé mập đều là say mê, thỉnh thoảng trộm liếc La Tiểu Nặc, trong mắt đều là vui vẻ.

La Tiểu Nặc nhũn chặt mày, thật là làm khó cô mà, thật là khó. Nghe đến cửa hàng bánh ngọt thật là hấp dẫn, thế nhưng... La Tiểu Nặc liếc trộm Hà Hạo Hiên, đề nấn nhá tìm đang đập loạn của mình, có gì, có gì phải khẩn trương đâu, không phải chỉ là ở cùng một chỗ làm bánh ngọt thôi sao. Đi thì đi, chẳng lẽ mình phải sợ gặp cậu bé mập hay sao. La Tiểu Nặc có chút then quá hoá giận nghĩ. Mờ miệng nói: “Được rồi, ngày mai chúng ta cùng đi làm bánh ngọt đi.”

“Vậy ngày mai không gặp không về!” Hà Hạo Hiên cười mở miệng nói.

“Không gặp không về.” La Tiểu Nặc có chút than vãn nói.

...

Nếu như La Tiểu Nặc có gương thần nhìn thấy trước tương lai, nhất định sẽ hận chết bản thân vì đã nói ra câu nói không gặp không về. Ài, đúng là không gặp không về, những ngày kế tiếp, hầu như mỗi ngày cô đều phải lặp lại câu nói đó một lần.

“Tiểu Nặc, hôm nay thời tiết tốt như vậy, hay là chúng ta cùng đi đến ngoại ô câu cá đi.”

“Hả? Việc này, hôm nay có lẽ tớ...”

“Nghe nói vì mấy ngày trước mưa to, nước sông ở vùng ngoại ô dâng đột ngột, có rất nhiều người đến đó bắt cá. Hơn nữa chúng ta còn có thể nướng cá ăn đấy! Nghĩ tới đó đã chảy nước miếng rồi!”

“Ồi, hình như là rất ngon, việc đó, chúng ta đi đi.”

“Không gặp không về.”

...

“Tiểu Nặc, nghe nói gần đây có nơi trượt băng, đều là băng thật đấy, hay là hôm nay chúng ta cùng đi chơi đi?”

“Thế nhưng, thế nhưng hôm nay tớ...”

“Tiểu Nặc, chẳng lẽ cậu không muốn đi cùng tớ? Cậu ghét bỏ tớ quá béo, nếu trượt băng ngã xuống sẽ làm cậu mất mặt sao?”

“...”

“Điều này tớ cũng rất rõ, đã như vậy, tớ cũng sẽ không miễn cưỡng cậu nữa. Ài.”

“Tớ đi với cậu!”

“Thật vậy sao? Tớ biết ngay Tiểu Nặc cậu tốt nhất rồi, chúng ta không gặp không về.”

...

Hoạt động trong kỳ nghỉ hè của La Tiểu Nặc cứ như vậy mà đáp ứng – chơi đùa – hồi hận trong lòng giảm đi hơn phân nửa, chớp mắt ngày mai sẽ là ngày nghỉ hè cuối cùng “Aaa! Vì sao lại như vậy!” La Tiểu Nặc nằm hình chữ đại, dang tay dang chân nằm lỳ ở trên giường kê rên. Cô có chút giận mình, lập trường chưa đủ kiên định, dù sao vẫn bị cậu bé mập dùng dăm ba câu đơn giản đã dao động, nếu như nói là lúc đầu cự tuyệt vẫn có vài phần thật tâm, thì đến lúc sau lập tức biến thành thói quen, thậm chí trong lòng mơ hồ có vài phần chờ mong. “Ài, xem ra việc chống lại cậu bé mập triệt để bình bại như núi đổ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Hẹn ước dưới trời sao

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

Ngày thứ hai, sáng sớm La Tiểu Nặc đã thức dậy, vừa ngồi trên ghế salon nói chuyện phiếm với ba La, vừa liếc trộm điện thoại nhà, kỳ quái, sao lâu như vậy cậu bé mập còn không gọi điện thoại hẹn mình đi ra ngoài? Chẳng lẽ điện thoại không gác máy kỹ? La Tiểu Nặc tự hỏi trong lòng.

“Tiểu Nặc! Sao con lại nhìn chằm chằm vào điện thoại vậy? Điện thoại có gì không ổn sao?” Ba La có chút nghi ngờ hỏi.

La Tiểu Nặc vội vàng khoát tay nói: “Không có, không có, con chỉ là đang nghĩ đường dây điện thoại dường như bị trục trặc.

“Hả, điện thoại có chỗ trục trặc nữa à! Để ba kiểm tra xem.” Ba La nghe xong có chút lo lắng, vội vươn tay ấn xuống một cái, “Tu tu tu.” Tín hiệu âm thanh rất rõ ràng vang lên, “Không có, điện thoại không phải là rất tốt đấy sao?” Ba La tức giận nhìn về phía La Tiểu Nặc nói.

La Tiểu Nặc có chút thất vọng”À” một tiếng, trong lòng cảm thấy mất mát mãnh liệt khác thường.

Vì sao cậu bé mập không tới tìm mình? Có phải là xảy ra chuyện gì hay không? Dù loại suy nghĩ xuất hiện trong đầu La Tiểu Nặc, cô đi tới đi lui trong phòng khách, trong lòng mơ hồ có chút bất an.

Thời gian từng chút trôi qua, rất nhanh đã đến buổi tối. Mẹ La có chút buồn cười nhìn vẻ mặt rầu rĩ không vui của La Tiểu Nặc hỏi: “Tiểu Nặc, mẹ thấy dường như hôm nay tâm tình của con không được tốt, có phải vì Hà Hạo Hiên chưa tới hẹn con ra ngoài chơi không?”

La Tiểu Nặc nghe xong đã nóng nảy, “Đương nhiên, đương nhiên không phải rồi, sao, làm sao có thể?”

“À, thế bộ dạng con sao lại không vui như vậy? Không phải con nói nếu Hà Hạo Hiên không hẹn con đi ra ngoài chơi, cảm giác mới giống như chân chính nghỉ hè sao?”

“Cái này, cái này chỉ là bởi vì con lo lắng cậu ta có phải đã xảy ra chuyện gì hay không thôi, cho nên mới không tới tìm con đi chơi.” La Tiểu Nặc mạnh miệng nói.

Mẹ La cười sâu xa nói: “À, hóa ra là như thế!”

Vừa lúc đó, tiếng chuông cửa bỗng nhiên vang lên. Chỉ thấy La Tiểu Nặc vừa rồi còn nằm nghiêng ngả trên ghế salon bỗng nhiên giống như mũi tên vọt

tới gần cửa, vừa mở ra, quả nhiên là cậu bé mập. đđlqđ

Ánh mắt La Tiểu Nặc sáng ngời nhìn Hà Hạo Hiên, cảm thấy nôn nóng trong lòng trong nháy mắt đã biến thành hư không, cô mở to miệng muốn nói gì đó rồi lại không nói nên lời. Hà Hạo Hiên cũng nhìn La Tiểu Nặc thật sâu, không giống như thường ngày, vui vẻ trong mắt giảm xuống, trong mắt tràn ngập đau thương sâu đậm. Hai người bốn mắt nhìn nhau đứng ở cửa ra vào, ai cũng không mở miệng, trong nháy mắt rơi vào trầm mặc.

Cuối cùng vẫn là Tiểu Nặc mở miệng trước: “Cậu, cậu làm sao vậy?”

Hà Hạo Hiên yên lặng nhìn Tiểu Nặc, khẽ vươn tay giữ chặt cô, nhẹ nhàng nói: “Cùng ra ngoài một chút được không?”

La Tiểu Nặc gần như tự động gật đầu, quay vào trong nhà hô to, “Mẹ, con và cậu bé mập đi ra ngoài một chút, con sẽ về sớm.” Vừa dứt lời, đã theo cậu bé mập đi ra.

Mẹ La bất đắc dĩ lắc đầu cười nói: “Đứa nhỏ này, mới vừa cứng rắn cãi lại nói không quan tâm đâu, ngược lại hiện tại giống như con thỏ vậy, ôi, trẻ tuổi thật là tốt!”

Hà Hạo Hiên kéo La Tiểu Nặc đi thẳng về phía trước, đi đến bãi cỏ trên bờ sông mới dừng lại. Cậu yên lặng nhìn La Tiểu Nặc, càng ngày càng gấp nắm lấy tay La Tiểu Nặc. Rốt cục cũng mở miệng: “Tiểu Nặc, trong khoảng thời gian nghỉ hè này, mỗi ngày tớ đều quần lấy cậu, cậu sẽ không cảm thấy tớ rất phiền chứ?”

La Tiểu Nặc vỗ vỗ ngực, có chút buồn cười nhìn Hà Hạo Hiên nói: “Ôi!!! Tớ còn tưởng đã xảy ra chuyện gì! Làm sao có thể, chúng ta là bạn tốt nhất mà, hơn nữa cậu dẫn tớ đi nhiều nơi thú vị như vậy, có lẽ tớ còn phải cảm ơn cậu đấy!”

Thái độ của Hà Hạo Hiên rất khác thường, cũng không lộ ra nụ cười xán lạn thường ngày, cậu ngừng đầu nhìn lên trời, ánh trăng sáng tỏ trên cao, những ngôi sao cũng không chịu cô đơn lạnh lẽo mà nhấp nháy không ngừng, cảnh đẹp nhất chính là ban đêm. Đứng trên bãi cỏ ở bờ sông, lúc này đều ngửi thấy mùi vị cỏ xanh, còn có thể nghe được âm thanh nước chảy róc rách, mà trước mặt lại là cô gái cậu thích nhất. Nhìn như thế nào cũng là tình cảnh lãng mạn, nhưng hôm nay cậu lại không thể cao hứng nổi. Hà Hạo Hiên cúi đầu buông tiếng thở dài, hai tay đặt trên vai Tiểu Nặc, nhìn thẳng vào ánh mắt trong veo của cô, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Nặc, ngày mai tớ sẽ đi Anh du học, hôm nay tớ tới là để tạm biệt cậu.”

Tim La Tiểu Nặc vẫn còn vì hai tay Hà Hạo Hiên đặt trên vai mình mà đập thật nhanh, nhưng nghe những lời này, chợt mở to hai mắt, nhìn chằm chằm Hà Hạo Hiên, miễn cưỡng kéo ra khuôn mặt tươi cười run rẩy lấy giọng hỏi: “Cậu bé mập, cậu là đang nói giỡn với tớ đúng không? Chuyện này không buồn cười chút nào.”

“Thật đấy, tám giờ sáng ngày mai tớ sẽ lên máy bay.” Hà Hạo Hiên thấp giọng nói, trong đêm yên tĩnh vang lên vô cùng buồn tẻ.

La Tiểu Nặc yên lặng nhìn Hà Hạo Hiên, há hốc mồm rồi lại không nói nên lời, cô muốn nói đừng đi! Hay không muốn cậu rời khỏi tớ! Thế nhưng cô có thể lấy thân phận gì để nói? Bạn tốt sao? Nhưng bạn tốt không phải là nên cổ vũ cậu ấy bay đến nơi cao hơn xa hơn hay sao? Thế nhưng, thế nhưng, cô, cô, không muốn cậu ấy đi! La Tiểu Nặc cảm thấy trong lòng giống như bị khối đá lớn đè ép, chật vật quăng ý nghĩ ấy qua một bên, vì sợ cứ bốn mắt nhìn nhau như vậy, sẽ không giấu được lời muốn nói. Cô cúi đầu nhìn bãi cỏ, nhẹ nhàng nói: “Chúc mừng cậu! Cậu bé mập, đi Anh du học chẳng khác nào được đánh bóng tên tuổi!”

Hai tay Hà Hạo Hiên đặt trên vai Tiểu Nặc nghe được câu này thì run lên bần bật, tiện đà dùng sức nắm chặt, nhìn chằm chằm La Tiểu Nặc, hai mắt thống khổ mà nhắm lại, bỗng nhiên lại mở ra, trên mặt hiện lên vẻ cuồng loạn chưa bao giờ thấy qua, dùng sức lắc bả vai La Tiểu Nặc nói: “Vì sao, vì sao? Vì sao không mở miệng nói tớ đừng đi! Vì sao không giữ tớ ở lại? Vì sao? Chỉ cần cậu mở miệng, chỉ cần cậu mở miệng...” Hà Hạo Hiên có chút tuyệt vọng nói, bỗng nhiên mãnh liệt lôi kéo La Tiểu Nặc, ôm vào trong ngực, găt gao dùng hai tay ôm chặt.

La Tiểu Nặc toàn thân cứng đờ, đưa tay đặt ở trên vai cậu bé mập muốn đẩy ra, rồi lại ngạc nhiên phát hiện bả vai cậu bé mập co rúm, mà cậu lại vui đầu bên cổ của mình vẫn còn lưu lại âm ướt. Trong lòng căng thẳng, muốn đẩy cậu ấy ra, tay nâng lên lại buông xuống. Thấp giọng buông tiếng thở dài: “Nói thì đã sao, nói thì thật sự cậu sẽ ở lại sao? Kết quả cũng sẽ không thay đổi.” Đương nhiên lúc này cô rất rõ cậu bé mập như vậy là biểu hiện cho cái gì, mà phản ứng khác thường của bản thân là ý nghĩa thế nào, thế nhưng đối với La Tiểu Nặc đã từng bị tổn thương, trong lòng yếu ớt mà nói thì cô thật sự không còn cách nào tin tưởng tình yêu, có lẽ tình bạn mới là thích hợp nhất giữa bọn họ.

Hà Hạo Hiên bỗng nhiên ngừng đầu nhìn La Tiểu Nặc, khóe mắt lóe lên một tia sáng trong suốt nói: “Tiểu Nặc, tớ thích cậu, cùng tớ đi Anh được không? Như vậy, như vậy, tớ có thể luôn ở bên cạnh cậu.”

La Tiểu Nặc khẽ giạt mình, đứng vậy! Nếu cùng đi sẽ không cần xa nhau, cũng không làm khó cả hai, thật tốt! Thế nhưng, thế nhưng... Ai có thể đảm bảo quyết định lúc này của cô là không sai, hay chỉ là thay đổi nhân vật nam chính trong chuỗi bi kịch mà thôi.

“Thực xin lỗi, cậu bé mập, tớ không làm được.” La Tiểu Nặc chán nản nói.

“Vì sao, vì sao, là tớ làm gì không tốt sao?” Hà Hạo Hiên khàn giọng hỏi.

La Tiểu Nặc khó khăn lắc đầu, hít một hơi thật sâu nói: “Không phải, cậu rất tốt! Chẳng qua là, chỉ là tớ không tin tình yêu, tớ, tớ sợ hãi.”

La Tiểu Nặc vừa dứt lời, cảm thấy trên vai của mình truyền đến đau nhức kịch liệt, hai tay Hà Hạo Hiên đặt trên vai Tiểu Nặc không tự chủ được mà trở nên điên cuồng. Cậu bỗng nhiên điên cuồng cười ra tiếng, “Không tin, không tin! Chẳng lẽ, chẳng lẽ biểu hiện của tớ còn chưa đủ rõ ràng sao? Chẳng lẽ cả mùa hè này cậu ở cùng một chỗ với tớ không cảm thấy vui vẻ sao? Tớ cho rằng những thứ này đủ cho cậu cảm giác an toàn đấy, hóa ra tớ trả giá nhiều như vậy, nhưng vẫn chưa đủ! Chưa đủ! Ha ha ha ha! Xem ra tớ quá ngây thơ rồi.”

La Tiểu Nặc cũng vì Hà Hạo Hiên mà trải qua một phen rối loạn mới dần dần bình tĩnh lại, “Cậu bé mập, tớ vẫn còn muốn nói xin lỗi, tình cảm không phải chỉ vì một kỳ nghỉ hè có thể quyết định, cái tớ muốn là hứa hẹn cả đời, chứ không phải là nhất thời mê luyến, bây giờ cậu không thể cho tớ loại cảm giác an toàn này. Thật xin lỗi.”

Hà Hạo Hiên kinh ngạc nhìn La Tiểu Nặc, cậu muốn mở miệng phản bác, cậu muốn nói cho cô biết từ lúc cô coi cậu là bạn tốt nhất thì cậu đã yêu thích cô, cậu muốn nói cho cô biết, cậu đối với cô tuyệt đối không phải là nhất thời mê luyến, cậu còn muốn nói cho cô biết, cậu yêu thích là cả đời yêu thích, thế nhưng những lời này đến bên miệng rồi lại không thể nói nên lời, bởi vì cậu không biết nên chứng minh như thế nào, chỉ bằng lời nói thì cho dù hay thế nào cũng có tác dụng gì đâu? Vì vậy cậu chỉ có thể yên lặng đứng ở chỗ này, yên lặng nhìn coo, yên lặng khắc vào đáy lòng hình dáng của cô, mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười.

La Tiểu Nặc nhẹ nhàng đẩy hai tay Hà Hạo Hiên đang đặt trên vai cô ra, hít một hơi thật sâu nói: “Tớ phải về rồi, chúc cậu lên đường bình an.” Sau đó quay đầu lại đi thẳng về phía trước, chỉ là không ai có thể thấy lúc cô quay đầu lại thì nước mắt trong suốt đã chảy xuống. La Tiểu Nặc từng bước đạp lên cỏ, mỗi bước đi làm cho cô cách cậu càng ngày càng xa, dường như trái tim cũng thắt chặt theo mỗi bước đi, cô thì thầm trong lòng: “Hẹn gặp lại, hẹn gặp lại, cậu bé mập của tớ.”

Bỗng nhiên bàn tay bị nắm lấy từ phía sau, cả người La Tiểu Nặc run lên, muốn tránh nhưng không thể.

Một giọng nói khàn khàn từ phía sau truyền đến “Tiểu Nặc, có thể đồng ý với tớ một chuyện hay không?”

La Tiểu Nặc không quay đầu lại, thấp giọng hỏi: “Chuyện gì?”

“Hứa với tớ, dành cho tớ một vị trí trong lòng của cậu có được không? Không được quên tớ. Tớ sẽ đi Anh năm năm, tớ sẽ năm năm sau trở về, tớ nhất định sẽ là bờ vai rộng lớn có thể đứng ở bên cạnh cậu vì cậu che mưa che gió, cho cậu cảm giác an toàn.” Hà Hạo Hiên kiên định nói. “Tớ thật sự chỉ cần một vị trí nho nhỏ là được rồi, chỉ cần cậu đừng quên mất tớ.”

Nghe chàng trai thiên chi kiều tử* hèn mọn mà thỉnh cầu ở trước mặt mình như thế, trong lòng La Tiểu Nặc cảm thấy đau xót, nước mắt không tự chủ chảy xuống gương mặt. Cuối cùng vẫn phải quay đầu lại nhìn Hà Hạo Hiên, chậm rãi vươn tay, bỗng nhiên sắc mặt Hà Hạo Hiên đang trắng bệch cũng vươn tay, hai bàn tay đan xen, ánh mắt chạm vào nhau.

(*thiên chi kiều tử: con cưng của trời)

“Tin tưởng tớ!” Hà Hạo Hiên kiên định nhìn La Tiểu Nặc nói.

La Tiểu Nặc nhìn Hà Hạo Hiên, trong hai mắt là sự tự tin mãnh liệt cùng tình yêu, đúng vậy, là tình yêu. Khiến cho cô muốn tin tưởng, hoặc là, cô thật sự nên thử một lần nữa, thử một lần nữa!

“Ừ.” La Tiểu Nặc rút cuộc nghiêm túc gật đầu. Hẹn ước dưới trời sao, lần này nhất định có thể hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Nhóm nhạc Đam Mê

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

Sau khi Hà Hạo Hiên rời đi, thời gian vẫn cứ tiếp tục trôi qua. Chẳng qua lúc ngẫu nhiên nghĩ tới lúc gặp mặt, cô sẽ không tự chủ mà thất thần, sau đó cảm thấy trong lòng dao động, đây chính là cô đơn. Chớp mắt đã qua bốn năm, La Tiểu Nặc cũng đã là sinh viên năm nhất rồi, cùng với Văn Văn, Đường Vi học đại học Y nổi danh nhất ở trong nước, chỉ là thiếu đi cậu bé mập. Thiếu đi cậu bé mập. La Tiểu Nặc ngồi trên bàn đọc sách nâng má nhưng vẫn không nhin được mà thờ dài.

“Tiểu Nặc, sao lại than thở vậy?d Không phải lại đang nhớ bạn học không có lương tâm Hà Hạo Hiên kia chứ?” Quách Văn Văn đánh một cái vào lưng La Tiểu Nặc hét lên.

La Tiểu Nặc quay đầu nhìn Quách Văn Văn cười nói: “Cái gì chứ! Tớ chỉ là đang mệt mỏi ư ờ ời vì tính chất chuyên ngành, một lát nữa sẽ không sao. Cậu đừng có nói cậu bé mập như vậy.”

“Đừng nói cậu ta như vậy? Cậu nghĩ xem cậu ta đã làm gì? Lúc xuất ngoại cho tới bây giờ cũng chưa từng nói qua với chúng ta, cái này coi như thôi đi, xuất ngoại đã bốn năm rồi, nửa cuộc điện thoại cũng không gọi về, thật sự là đã nhìn lầm cậu ta mà.” Quách Văn Văn có chút tức giận bắt bình nói.

La Tiểu Nặc cười nhẹ, đúng vậy, chớp mắt đã qua bốn năm rồi, cậu ấy đúng là điện thoại cũng không gọi, chỉ ngoại trừ... Nhưng việc kia có tác dụng gì

đâu? Ngày đó hẹn ước dưới trời sao giống như còn rõ mồn một trước mắt, mà hôm nay mọi thứ lại trở về điểm bắt đầu, là do cô sai, vẫn ôm lấy ảo tưởng với tình yêu.

“Hay là cậu ấy có chuyện gì chậm trễ? Hoặc là không thích ứng với mọi thứ ở nước ngoài, vì vậy cần thời gian thích ứng lâu một chút! Nhưng việc này không thể nói chính xác được.” La Tiểu Nặc an ủi Quách Văn Văn nói, cũng không chỉ là an ủi người khác còn là tự an ủi mình.

Quách Văn Văn yên lặng liếc nhìn La Tiểu Nặc, vẻ mặt mù mịt, nhẹ nhàng vỗ vai Tiểu Nặc nói: “Được rồi, Hà Hạo Hiên là cái gì chứ, cậu ta mà tới đây tớ còn chịu không nổi vì cậu ta béo đây! Không nhắc tới cậu ta nữa, không nhắc tới cậu ta nữa, tên Đường Vĩ kia thì thế nào đây?”

Nói chuyện với Quách Văn Văn luôn chọc cho La Tiểu Nặc cảm thấy vui vẻ, “Văn Văn, tớ phát hiện ra cậu không đi làm bà mỗi thật sự rất lãng phí! Hà Hạo Hiên và tớ không có liên quan, Đường Vĩ và tớ càng không có liên quan, lão nhân gia ngài cũng đừng dắt loạn tuyến nhân duyên nữa “

“Này này, Tiểu Nặc, cậu đừng nói như vậy, chẳng lẽ cậu không cảm thấy từ khi chúng ta lên cấp hai tới nay, Đường Vĩ càng ngày càng đẹp trai xuất sắc hay sao? Cũng không biết như thế nào, sao có thể cao như vậy, hơn nữa, đáng vẻ cũng càng ngày càng đẹp mắt, thật sự rất đẹp trai đó!” Quách Văn Văn hai mắt bắn ra trái tim đỏ.

Đúng vậy, càng ngày càng đẹp trai, cũng càng lúc càng giống người kia. Ôi, bọn họ vốn là một người, làm sao không giống được đây? Chẳng qua là lúc nhìn thấy cậu ta, trong lòng vẫn khó tránh khỏi chút ít hoảng hốt, tiếp theo là đau đớn. “Văn Văn, đừng nói nữa, tớ và Đường Vĩ là không thể nào.” La Tiểu Nặc nhàn nhạt nói.

“Thế nhưng, thế nhưng...” Quách Văn Văn còn muốn nói thêm gì nữa lại bị La Tiểu Nặc nắm chặt tay: “Đã đủ rồi, Văn Văn, tớ biết rõ cậu quan tâm tớ, tớ không sao.” Nhìn hai mắt La Tiểu Nặc kiên định, Quách Văn Văn chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu nói: “Được!” Giữa lòng mảy xẹt qua một tia giáo hoạt, thần bí mớ ra từ trong túi xách hai tấm vé, thoáng một cái trước mặt La Tiểu Nặc, “Tiểu Nặc, cậu xem đây là cái gì?”

“Oa, là vé vào cửa buổi diễn của nhóm nhạc Đam Mê! Văn Văn, cậu lấy được cái này ở đâu vậy? Vé này dù có tiền cũng không lấy được!” La Tiểu Nặc kinh ngạc nhìn hai tấm vé thoáng qua trước mắt, đưa tay định lấy.

Quách Văn Văn rút tay lại, đặc ý nói: “Không thể tưởng tượng được Tiểu Nặc cậu cũng biết nhóm nhạc này đây! Nhóm nhạc Đam Mê là nhóm nhạc xuất hiện ở Anh vào một năm trước. Do bốn nhân vật vô cùng thần bí lập thành đây, bao gồm nữ sinh tóc vàng mắt xanh ngọt ngào hát chính Aello Typhon, ánh mắt trời tóc bạc mắt xanh Wolf Taylor, tóc đỏ mắt xanh bất chấp mọi loại đàn ghita Nick Caine và người cuối cùng tay trống tóc đen bề ngoài giống như người phương Đông gọi là Burak. Đúng là trai xinh, gái đẹp, hơn nữa kỹ thuật điều khiển nhạc cụ thuần thục giống như âm thanh tự nhiên, khiến cho nhóm nhạc Đam Mê chỉ trong thời gian một năm nhanh chóng trở thành cơn sốt cực lớn trên toàn cầu, ngày từ lúc thành lập mỗi người đều có fanclub riêng của mình, số lượng người hâm mộ nhiều vô số. Nghe nói bọn họ đều là sinh viên tài năng đến từ các trường cao đẳng, đại học nổi danh nhất! Hơn nữa thân thế bối cảnh cũng rất thần bí, nhờ vậy mà họ có thể tự tổ chức buổi biểu diễn toàn cầu với bài hát của các nhạc sỹ nổi tiếng cũng đủ để chứng minh thế lực sau lưng bọn họ tương đối lớn đấy. Bởi vì bọn họ thường xuyên tổ chức biểu diễn ở các trường học, rất nhiều công ty thương mại và giải trí đều hy vọng có thể ký hợp đồng với họ, nhưng tất cả đều không công trở về. Đúng là nhóm nhạc thần tượng mà!”

La Tiểu Nặc giống như có điều gì suy nghĩ mà nhíu mày, tò mò hỏi: “Văn Văn, cậu có tin tức nội bộ về tay trống Burak không?”

Quách Văn Văn kinh ngạc mở to hai mắt nói: “Ôi, Tiểu Nặc cậu có hứng thú với Burak sao? Tớ còn tưởng rằng cậu đã nản lòng thoái chí, không có chút hứng thú với đàn ông đây?”

La Tiểu Nặc nghe xong câu này đầu đã đầy vạch đen!

Quách Văn Văn tiếp tục nói: “Đã như vậy, tớ sẽ đem tất cả tài liệu bí mật đem ra cho cậu xem.” Nói xong bạn học Quách Văn Văn lấy ra Laptop màu đen thật dày, thi thầm: “Burak, không rõ quê quán, hiện nay sống ở Anh. Bởi vì mỗi lần lên sân khấu đều mang mắt kính đen vì vậy trước mắt chưa ai thấy qua gương mặt thật của anh ta, nên được gọi là thành viên thần bí nhất của nhóm nhạc. Khụ khụ, chỉ có điều theo chứng cứ thám tử giang hồ Quách Văn Văn phân tích thì Burak cao khoảng một mét tám mươi mốt, vai rộng eo thon, đáng người như giá áo*, cho dù che một nửa gương mặt vẫn có thể nhìn ra được vẻ mặt, ừ ừ, hình dáng thế này không nhiều. Không chỉ như vậy, đồng thời anh ta cũng là người sáng tạo ra kỷ lục thế giới mới trong 60 giây liên tục đánh 1401 nhịp trống. Đúng là kỹ thuật điêu luyện, đột phá kinh người, sức sáng tạo có thể so với thiên tài, chỉ có thể nói một chữ tuyệt.” Quách Văn Văn hào hứng bưng bưng bình luận.

(*đáng người như giá áo: ý chỉ những người có thân hình đẹp, mặc quần áo lên người đẹp như là quần áo được mặc trên giá treo)

La Tiểu Nặc gật đầu hỏi: “Thật đúng là vô cùng thần bí! Không biết cá tính của anh ta như thế nào?”

“Chuyện này, để tớ xem lại một chút.” Quách Văn Văn cực kỳ nhanh lấy Laptop tìm kiếm, một hồi lâu mới chậm rãi nói: “Ừ ừ, căn cứ tài liệu của tớ cho thấy, Burak đối với mỗi thành viên trong nhóm đều vô cùng nhã nhặn lễ độ, thoạt nhìn không phải là người có tính tình nóng nảy, vô cùng dễ gần. Nhưng mà kỳ lạ là thành viên khác trong nhóm nhạc dường như đều xem anh ta là người đứng đầu, căn cứ theo phỏng đoán của tớ Burak rất có thể nắm giữ chức vụ cố vấn cho nhóm nhạc. Nói tóm lại, Burak hẳn là nhân vật lợi hại, hào phóng nhưng không mất đi vẻ tinh tế tí mì! Thật sự là mê người nha!” Quách Văn Văn vẻ mặt thiên vị nói, một lúc sau mới tiếp tục nói: “Đương nhiên những thứ này hầu hết chỉ là phán đoán của tớ thôi, chẳng qua thú vị nhất chính là cái tên Burak này có nguồn gốc từ truyền thuyết thần thoại của Hồi giáo, người sáng lập ra đạo Hồi là tọa kỵ Mohammed. Nghe nói là có gương mặt và giọng nói của người, tai lửa rất dài, cơ thể của con ngựa, còn có cánh và đuôi của Không Tước, ánh mắt của ngài xanh thẫm như ngọc bích, trong truyền thuyết, loài động vật này là biểu tượng của trí tuệ và tiền tri! Ừ, Tiểu Nặc cậu nói xem có phải đang nhắc nhở cái gì hay không!” Quách Văn Văn hưng phấn hỏi.

Đầu La Tiểu Nặc chây đầy đồ mò hỏi! Vỗ vỗ bả vai Quách Văn Văn tức giận nói: “Văn Văn, đừng suy nghĩ quá nhiều, nghĩ quá nhiều, đầu sẽ hỏng đấy!”

Quách Văn Văn hùng hồn giải thích: “Cái gì đâu, tớ có chứng cứ mà! Nói đi cũng phải nói lại, cậu xem toàn bộ thành viên nhóm nhạc tên đều rất có ý nghĩa nha! Cậu xem, Aello, Wolf, Caine, Burak phiên dịch thành tiếng Trung chính là Ái La, Ốc Phu, Cai Ân, Bồ Lạp Lạp, mà thú vị chính là, toàn bộ mấy cái tên này đều là cái tên trong truyền thuyết thần tiên ma quái, thật là làm cho người khác liên tưởng viễn vông nha!...” Quách Văn Văn còn chưa nói hết đã bị La Tiểu Nặc đánh một cái vào đầu, “Đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa. Ha ha...! Mau nói xem cậu lấy đâu ra mấy cái vé đó, đừng có ở đây nói mò nữa...!”

Ánh mắt Quách Văn Văn xoay tròn, nhẹ nhàng đem một tấm vé nhét vào tay La Tiểu Nặc nói: “Tấm vé này cho cậu đấy, nhớ phải đi xem nha! Rất khó có được đó! Tớ vừa nghĩ ra tớ có chút việc phải đi trước Ha ha...! Nhớ phải đi xem nha! Bye bye, Tiểu Nặc!” Vừa nói xong đã đứng dậy chạy cực kỳ nhanh ra khỏi phòng học.

“Này này, cậu còn chưa nói xảy ra chuyện gì mà? Làm sao mà gấp gấp giống như lửa đốt mông vậy, thật chóng mặt mà!” La Tiểu Nặc buồn bực nhìn Quách Văn Văn chạy đi nhanh như chớp thảm nói.

Sau khi Quách Văn Văn chạy ra khỏi phòng học, trốn ở phía sau cửa sổ nhìn trộm La Tiểu Nặc vài lần, phát hiện cô không có đuổi theo mới thở dài, “Tiểu Nặc, tha thứ cho tớ! Tớ cũng vì muốn cậu hạnh phúc! Tớ tin cậu nhất định sẽ hiểu cho tớ! Hiện tại tớ muốn đi làm một chuyện rất quan trọng! Khiến cho cậu vui vẻ! Tiểu Nặc.” Quách Văn Văn cười nhẹ nhảy nhót rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Náo loạn hậu trường buổi biểu diễn

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

Quách Văn Văn không biết sở dĩ La Tiểu Nặc cảm thấy hứng thú đối với Burak như vậy là vì anh ta và cậu bé mập cho cô cảm giác rất giống nhau. Nói đến chuyện này dường như có chút vớ vẩn, La Tiểu Nặc cũng tự cho là như vậy, hình dáng của Burak dù cho nhìn không quá rõ ràng nhưng cũng có thể thấy rõ anh ta và cậu bé mập không liên quan, thể nhưng không biết vì sao trong lòng La Tiểu Nặc vẫn cảm thấy bọn họ rất giống nhau. Có lẽ là do cô quá nhớ cậu ấy. La Tiểu Nặc cũng muốn tự cười chính mình. Nhìn tấm vé trong tay, cái này, đi xem một chút cũng không sao, nói đi cũng phải nói lại, trước khi trùng sinh cô chưa bao giờ nghe nói qua nhóm nhạc này, đi thi đi thôi, có lẽ lúc nhìn thấy Burak thật sự sẽ không còn cảm giác kỳ quái này nữa. La Tiểu Nặc an ủi bản thân nghĩ.

Rất nhanh đã đến buổi tối thứ sáu, La Tiểu Nặc chuẩn bị bản thân thật tốt, sớm tới địa điểm tổ chức buổi biểu diễn – sân vận động thành phố Y. Trước khi trùng sinh La Tiểu Nặc cũng từng tới đây, khi đó đi cùng cô chính là Đường Vĩ. Nơi này so với lúc đó dường như không có gì khác biệt, chẳng qua là người đã khác. Cô đến dường như có chút sớm trên khán đài chỉ mới có ba người, La Tiểu Nặc có chút mờ mịt không mục đích đi vào khán phòng, nhớ lại từng chuyện giống như thủy triều tuôn trào, thời gian dường như lần lượt thay đổi, chỉ mình cô lặng yên đi tiếp, nhớ lại lúc đó không một ai giúp đỡ mà còn phải sạch quan hệ, những yêu hận tình thù cứ quần lấy kiếp này, làm cho cô không còn sức giãy giụa.

“Này cô, nơi đây không phải là nơi cô có thể đến đâu, mời cô rời khỏi.” Một giọng nam vang lên, gọi suy nghĩ đang phiêu tán bốn phía của La Tiểu Nặc quay về. Ồ, là ai vậy? La Tiểu Nặc ngẩng đầu trông thấy hơn mười người bảo an khăn trương vây quanh mình.

La Tiểu Nặc nhìn quanh bốn phía, ơ, đây là hậu trường mà! Sao lại vô thức chạy đến đây vậy? La Tiểu Nặc nói gấp: “Xin lỗi, tôi không biết sao lại chạy đến nơi này, tôi rời khỏi đây ngay.” Nói xong La Tiểu Nặc quay người đi trở lại hướng mà vừa rời đi đến, trong lòng có chút buồn bực: “Nhóm nhạc Đam Mê này mặt mũi cũng lớn thật đấy, công tác bảo an thật đúng là khoa trương!”

Mới vừa đi hai bước, chợt nghe bên trong truyền đến một giọng nói quen thuộc: “Tiểu Nặc, A..... Tiểu Nặc cứu tớ!... A... A...” Là Văn Văn! La Tiểu Nặc đột nhiên quay đầu lại, vọt tới, hô to: “Văn Văn, là cậu sao? Văn Văn!”

Những người bảo an nhìn thấy La Tiểu Nặc có ý đồ xông vào hậu trường đương nhiên không cho, rồi rút lấy tay ngăn La Tiểu Nặc lại. “Này cô, tôi đã nói cho cô biết nơi đây không thể đi vào mà. Mời cô lập tức rời đi!”

La Tiểu Nặc lo lắng nhìn bảo an nói: “Giọng nói vừa rồi ở bên trong là bạn tôi, xin các anh cho tôi vào đó. Chắc cô ấy cũng không cần thận xông vào bên trong đấy.”

Bảo an lạnh lùng lắc đầu nói: “Người đó không thể nào là bạn của cô, mời cô lập tức rời đi!”

“Không phải, không phải! Thật sự tôi vừa nghe thấy giọng nói của bạn tôi mà, các anh cho tôi vào nhìn một cái đi, tôi nhìn nếu không phải tôi sẽ lập tức đi ra.” La Tiểu Nặc cầu khẩn nói.

Bảo an này rất rõ ràng dùng ánh mắt báo cho những người khác biết, những người còn lại cũng lúc xông lên muốn tống La Tiểu Nặc ra bên ngoài. La Tiểu Nặc dùng sức cả tay chân mà giãy giụa, nỗ lực muốn thoát khỏi những tên đáng ghét này, nhưng dù sao cô cũng là con gái, hơn nữa một mình

không thể đánh lại đám đông, rất nhanh đã bị khống chế, lập tức sẽ bị tổng ra khỏi hậu trường sân vận động. Vừa lúc đó, có một bóng người xuất hiện. Là Đường Vĩ. La Tiểu Nặc không kịp suy nghĩ tại sao Đường Vĩ lại xuất hiện ở đây, cô giống như nhìn thấy ân nhân cứu mạng mà ra sức kêu lên: “Đường Vĩ, Đường Vĩ, nhanh, nhanh xông vào đi, Văn Văn đang ở bên trong, có khả năng gặp nguy hiểm.”

Đường Vĩ vừa đi vào hậu trường còn không có thấy rõ tình huống xung quanh, đã thấy mấy người kia khống chế La Tiểu Nặc, trong lòng khẩn trương muốn tiến lên nghĩ cách cứu viện, nhưng nghe La Tiểu Nặc kêu lên cũng đại khái hiểu được chút ít chuyện đã xảy ra, muốn cậu thừa dịp những tên đó đang tìm cách khống chế Tiểu Nặc thì xông vào cứu Quách Văn Văn, nhưng mà, vừa đi được vài bước, rồi lại lui trở về, cậu có chút bận tâm nhìn La Tiểu Nặc.

La Tiểu Nặc trong lòng như lửa đốt, nhìn Đường Vĩ như vậy, lập tức nói: “Tớ không sao đâu, cậu đi nhanh đi! Đừng lo lắng.”

Đường Vĩ nghe xong lời này mới bắt đầu dồn hết sức lực xông vào phía sau hậu trường, thế nhưng số lượng bảo an thật sự là rất nhiều, hai ba người đã có thể bắt được cả hai người. Trước mắt sẽ tổng hai người ra khỏi hậu trường, La Tiểu Nặc và Đường Vĩ nhìn thoáng qua nhau, lớn tiếng kêu lên: “Cứu mạng! Bắt cóc! Cứu mạng!” Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời Đường Vĩ lớn tiếng kêu gọi như vậy, gương mặt hoa đào đều đã đỏ bừng.

La Tiểu Nặc cũng không chịu yếu thế mà hô to: “Cứu mạng! Vô lễ này!” Những lời này vừa ra khỏi miệng, đầu tất cả mọi người đều đổ mồ hôi lạnh, trong đầu mọi người đều có chung một ý nghĩ chán chường, người này cũng thật biết tranh thủ thời cơ. Rốt cuộc một tên bảo an không thể chịu đựng được đột tấn công tập âm decibel* siêu cao của La Tiểu Nặc mà bùm miệng cô lại.”A... A... A.....” La Tiểu Nặc dùng sức giãy giụa, hung hăng há miệng cắn tên dùng tay che miệng của mình một cái. Tên bảo an kia lập tức đau đớn kêu to một tiếng “Aaaa!”. Buông tay ra cực kỳ nhanh, thẹn quá hoá giận trừng mắt nhìn La Tiểu Nặc, nâng cao tay, La Tiểu Nặc phải hứng một cái tát là không thể tránh khỏi được rồi, vừa lúc đó, một giọng nói trầm thấp từ bên trong hậu trường truyền ra: “Các người đang làm gì đó! Ôn ào quá.”

(*Decibel: (viết tắt là dB) là đơn vị dùng để đo cường độ của âm thanh)

La Tiểu Nặc nghe tiếng nói kia thì nhìn lại, sững sờ, người này cũng không quá yêu nghiệt rồi. Anh ta nghiêng người dựa vào cửa gỗ bên ngoài hậu trường, tóc dài màu đỏ có vẻ hơi lộn xộn mà tán ra trên vai anh ta, mắt xanh hẹp dài mà thâm sâu, con ngươi lười biếng liếc nhìn, trên gương mặt tái nhợt là đôi môi đỏ tươi cười như không cười nhẹ nhàng bước ra, giống như một pho tượng hoàn mỹ, ngũ quan nổi bật đặc biệt câu hồn người khác. La Tiểu Nặc không khỏi nhẹ rung mình một cái, người đàn ông này chính là tay ghita Nick Caine của nhóm nhạc Đam Mê. Người thật so với trên poster đẹp hơn nhiều, vẻ đẹp này làm cho người khác không khỏi có chút bất an, giống như nhìn thấy một con mèo cực lớn, là loài động vật bên ngoài lồng lầy, tuy vô cùng xinh đẹp nhưng không cách nào tới gần, người này rất nguy hiểm. La Tiểu Nặc thầm nghĩ, vô thức mà muốn lui về phía sau vài bước, tiếc rằng lại bị bảo an vây quanh quá chặt.

Ánh mắt Nick nhìn quét qua nhóm người này, bỗng nhiên nhìn chằm chằm La Tiểu Nặc, một lúc sau cười nhẹ nói: “Ồi, cảm giác thật đúng là nhạy bén.”

La Tiểu Nặc nghe xong lời này, trong lòng run lên, anh ta, cuối cùng là người nào? Nhưng vẫn đề xuống cảm giác sợ hãi ở trong lòng hỏi: “Anh, anh có nhìn thấy một người bạn của tôi, là một nữ sinh, thấp thấp nho nhỏ, có đôi mắt rất lạnh lợi hay không?”

“À! Cô nói cô ta sao?” Nick bỗng nhiên đẩy cửa phía sau ra, thò tay kéo một cái, một người té ra ngoài, bị ôm lấy nghiêng người dựa trên người anh ta, La Tiểu Nặc trong lòng chấn động, tập trung nhìn đúng là Quách Văn Văn. Cô nhắm chặt hai mắt tựa vào người Nick, dường như đang hôn mê.

“Đồ khốn, anh đã làm gì cô ấy? Đáng chết!” La Tiểu Nặc dùng sức muốn trốn thoát hai tay của bảo an, muốn xông qua nhìn xem cuối cùng Quách Văn Văn bị làm sao. Đường Vĩ ở bên cạnh cũng phẫn nộ mà giãy giụa.

“Thật đúng là cảm động mà! Các người yên tâm! Cô ta chẳng qua là bị tôi đánh ngất đi mà thôi, cô gái này thấy được chút ít chuyện mà cô ta không nên thấy, tôi chỉ là để cho cô ta trả chút chi phí mà thôi, sẽ không làm tổn thương cô ta đâu.” Nick vỗ nhẹ đầu Quách Văn Văn đang dựa trên vai mình, nhàn nhạt nói.

“Đáng chết! Anh buông cô ấy ra. Anh mau buông cô ấy ra, cái đồ biến thái. Anh không được phép tổn thương cô ấy! Tôi sẽ báo cảnh sát bắt anh đấy.” La Tiểu Nặc hoàn toàn bị thái độ điềm nhiên như không có việc gì của Nick chọc giận, tay nắm chân đá về phía bảo an đang ngăn đón bản thân, một lòng muốn xông qua đốc sức liều mạng. Đối mặt với La Tiểu Nặc đang muốn hóa thành cơn bão, nhân viên bảo an cũng chỉ có thể liều mạng ngăn lại, lơ như ngăn không được để cô vọt tới trước mặt Nick thì phần công việc này đoán chừng cũng không thể lâu dài.

Nick không thấy thú vị ngáp một cái nói: “Thật đúng là ngây thơ, còn tìm cảnh sát đấy? Vốn cho rằng lại có một món đồ chơi thú vị, hóa ra bắt quá cũng chỉ có như vậy, cô đi đi, các người đều đi!” Quay sang bảo an nói: “Mang hai người kia đi, không cho phép bọn họ tới gần đây một bước.”

Các nhân viên bảo an không ngừng đáp lại “Vâng!” Dùng hết sức lực kéo Đường Vĩ và La Tiểu Nặc đi ra ngoài cửa.

La Tiểu Nặc và Đường Vĩ phẫn nộ gầm lên: “Thả tôi ra! Các người buông ra cho tôi! Khốn nạn!” Giọng nói tức giận của bọn họ cứ quanh quẩn phía sau hậu trường. Ngay khi bọn họ bị bắt ra khỏi hậu trường, bên trong hậu trường truyền đến một giọng nói thanh thúy có thể nghiền nát cả đồ sù, một giọng nói quen thuộc vang lên: “Nick, thả bọn họ ra, đem cô gái kia trả lại cho họ đi!”

Nick có chút giật mình nhìn về phía cửa phòng đang đóng chặt ở hậu trường, nói: “Nhưng mà, nhưng mà cô gái này nhìn thấy lúc chúng ta đang ăn.”

“Không sao cả, việc này tôi có thể giải quyết. Thả bọn họ ra, trả cô ta lại cho bọn họ.” Giọng nói thần bí tiếp tục nói.

Nick có chút bất đắc dĩ phát tay ra hiệu cho bảo an buông Đường Vĩ và La Tiểu Nặc ra. Nhét Quách Văn Văn vào trong ngực Đường Vĩ. La Tiểu Nặc sững sờ đứng yên tại chỗ, nhúu chặt mày nhìn chằm chằm căn phòng kia ở hậu trường, trong lòng sóng dâng mãnh liệt.

Chương 38: Gặp nhau không bằng không gặp

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little LittleLa Tiểu Nặc lợi dụng lúc Nick giao Quách Văn Văn cho Đường Vi, đột nhiên xông vào căn phòng cuối cùng bên trong hậu trường. Bởi vì động tác quá đột ngột, tất cả mọi người cũng không nghĩ La Tiểu Nặc sẽ làm như vậy, còn chưa kịp phản ứng thì cô đã mở cửa căn phòng kia.

Ổn định lại hô hấp, mở cửa, trong phòng bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng xua đi bóng tối nơi hậu trường làm cho La Tiểu Nặc có chút không thích ứng được mà nheo mắt lại, ánh sáng trong phòng chính là một thân hình cao lớn đứng đưa lưng về phía cửa, bên cạnh là một bóng dáng mềm mại đang dựa trên vai anh ta. La Tiểu Nặc lấy tay dụi mắt, cảm thấy ánh sáng này thật sự là quá mạnh, chiếu vào làm cho mắt của cô chưa xót đến đâu buồn.

Sau lưng truyền đến giọng nói tức giận của Nick: “Này, nơi này không phải là nơi cô nên đến, đi nhanh cho tôi.” Nick bắt được cánh tay La Tiểu Nặc vừa muốn túm lấy cô mang đi. Thân hình cao lớn kia cứng đờ, vội vàng quay đầu lại, dù bị mắt kính đen che khuất nhưng La Tiểu Nặc vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng rực rơi trên người mình. Anh ta chính là Burak! La Tiểu Nặc yên lặng nhìn người kia, mắt kính đen cực kỳ to che đi nửa mặt, nhưng vẫn không tự chủ mà cảm thấy quen thuộc.

“Nick, buông cô ấy ra.” Giọng nói quen thuộc vang lên, La Tiểu Nặc vẫn chưa phát hiện ra mình đang run rẩy, cuối cùng nhịn không được mở miệng hỏi: “Cậu bé mập, là cậu sao?”

Nick thả cánh tay La Tiểu Nặc ra, Burak đi đến trước mặt La Tiểu Nặc, yên lặng đứng đấy, nhìn cô, rất lâu mới mở miệng: “Là tớ.”

La Tiểu Nặc nghe xong câu này, thân thể không khỏi lay động, ánh mắt đột ngột mở to, cô yên lặng nhìn Hà Hạo Hiên, trong lòng có ngàn vạn lời muốn nói, cô muốn hỏi cậu vì sao đã lâu như vậy cũng không liên lạc với cô? Cũng muốn hỏi cậu thời gian ở bên kia trải qua như thế nào? Hỏi cậu sao lại trở thành Burak? Hỏi cậu... Hỏi cậu có phải đã quên mất hẹn ước năm năm trước của hai người hay không? Nhưng ngàn vạn lời nói đến miệng rồi lại không thể nói nên lời, chỉ có thể im lặng nhìn nhau.

Cuối cùng vẫn là Hà Hạo Hiên mở miệng, mà vừa mở miệng cũng hoàn toàn phá vỡ chờ mong còn sót lại trong lòng La Tiểu, “Đã lâu không gặp! La Tiểu Nặc. Đây là bạn gái của tớ Aello Typhon.” Nói xong Hà Hạo Hiên ôm lấy bà vai cô gái đứng bên cạnh cậu.

La Tiểu Nặc ngây người tại chỗ, nhìn Hà Hạo Hiên và Aello đứng bên cạnh cậu, nam khôi ngô, nữ mềm mại, quả là cặp đôi hoàn mỹ! La Tiểu Nặc đột nhiên cảm thấy bản thân rất buồn cười, đến giờ vẫn chờ mong thứ gì đó? Có phải nhất định phải thương tích đầy mình rồi mới biết phải rời đi hay không? Cô giật giật khóe miệng, run rẩy giọng nói nói: “Chúc mừng cậu.” Sau đó lảo đảo xoay người đi ra ngoài. Nhẹ nhàng đóng cửa lại, cánh cửa tách hai người ra, đã từng có thể chạm tay đến thế mà khoảng cách bây giờ trở nên thật xa không thể chạm đến nữa. Chẳng qua là La Tiểu Nặc không thấy được trong lúc cô đóng cửa lại, Hà Hạo Hiên nâng tay muốn giữ chặt thứ gì đó, dù cho bị mắt kính đen che khuất nhưng vẫn có thể thấy vẻ mặt bi thương.

Aello ngẩng đầu, gương mặt thanh lệ không gì sánh được có chút không hiểu nhìn Hà Hạo Hiên nói: “Tại sao phải lừa gạt cô ấy, rõ ràng anh rất muốn giữ cô ấy, tại sao cái gì cũng không nói?”

Hà Hạo Hiên trầm mặc không nói.

Nick bỗng nhiên mở miệng nói: “Cậu sợ cô ta nhìn thấy bộ dạng của cậu sẽ không muốn ở cùng một chỗ với cậu sao? Nếu như cô ta thật sự là loại người này, vậy tôi khuyên cậu nên sớm ngày bỏ ý định muốn ở cùng một chỗ với cô ta đi, loại con gái chỉ chú trọng bề ngoài của người khác không có cùng được.”

Hà Hạo Hiên đột nhiên vọt tới trước mặt Nick, nắm lấy cổ áo của cậu ta hung ác nói: “Im ngay! Không cho phép cậu nói cô ấy như vậy. Cô ấy không phải là loại người này.”

“Chắc chắn chắc, không nghĩ tới người từ trước đến nay luôn tao nhã, sau lưng âm hiểm xảo trá, thủ lĩnh nhóm nhạc Đam Mê, người nhiều mưu trí Burak vậy mà cũng có một mặt không thể không chế được tâm tình nha!” Nick cười nhẹ vỗ vỗ hai tay của Hà Hạo Hiên đang nắm chặt cổ áo mình.

Hà Hạo Hiên sắc mặt buồn bã, cụt hứng buông tay, ngồi trên ghế sa lon.

Nick không chút nào sợ hãi mà lại tiến đến hỏi: “Chẳng lẽ cậu đã không còn yêu cô ta, vậy thì rất tốt, tôi thấy La Tiểu Nặc cũng rất bình thường, đảm anh em sẽ giới thiệu cho cậu vài cô gái nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, cậu sẽ quên La Tiểu Nặc là người nào rất nhanh thôi!”

Hà Hạo Hiên cười khổ lắc đầu, nếu như không yêu không thương mà chỉ cần nói một câu là có thể làm được thì cậu cũng hy vọng cậu có thể nói không yêu, nhưng mà thực tế căn bản không phải cứ nói là được! Hình ảnh của Tiểu Nặc đã bắt tri bất giác tiến vào chỗ sâu nhất trong lòng của cậu, cậu không thể quên được cũng không muốn quên. Huống chi cậu biết rõ Tiểu Nặc không phải loại người như Nick nói, cũng biết dù cho cô có biết chân tướng sự thật cũng sẽ không xa lánh cậu, thế nhưng, thế nhưng, cậu muốn cho cô tất cả những thứ tốt nhất, bao gồm chính cậu cũng phải là tốt nhất. Mà hôm nay cậu như vậy, nếu ở cùng một chỗ với cô, nhất định cô sẽ chịu ủy khuất, cậu làm sao có thể để cho cô bị ủy khuất đây? Cậu không làm

được. Không làm được. Hà Hạo Hiền khom người hai tay ôm chặt đầu mình, mồ mịt lúng túng.

Aello có chút bận tâm nhìn Hà Hạo Hiền chưa bao giờ yếu đuối như vậy, quay đầu nhìn Nick. Nick khẽ lắc đầu, thấp giọng nói: “Bây giờ chỉ có cô gái kia mới có thể cứu cậu ta, nhưng cậu ta lại đuổi người ta đi rồi, chuyện này chỉ có thể dựa vào chính cậu ta mà thôi.”

“Aello, Nick, Burak, các người lè mè trong đó làm gì vậy? Biểu diễn sắp bắt đầu rồi.” Một giọng nói vội vàng vang lên, tiếp theo chính là một bóng người gấp gáp phá cửa xông vào. Mái tóc ngắn thật mỏng màu bạc, bởi vì chạy quá nhanh nên có chút lộn xộn, ánh mắt màu lục giống như bảo thạch khảm trên một pho tượng với tỉ lệ gương mặt thật hoàn mỹ, mồ hôi chảy dọc theo cái cổ màu đồng trượt xuống dưới, để lại một đường cong hấp dẫn. Đây chính là Wolf trong nhóm nhạc Đam Mê.

Wolf vừa vào cửa liền la hét, hoàn toàn không phát hiện bầu không khí quý dị trong phòng. Hấn lớn tiếng nói: “Mọi người đều ở đây à! Vậy thì tốt rồi! Nhanh đi chuẩn bị đi, chúng ta sắp lên sân khấu rồi, chỉ là mới vừa rồi ở hành lang tôi nhìn thấy một cô gái kỳ quái bị té xỉu...”

Wolf vẫn chưa nói xong đã thấy Hà Hạo Hiền chạy ra khỏi cửa. Wolf cảm thấy kỳ quái gãi gãi sau gáy hỏi: “Tôi còn chưa nói xong mà. Cô gái kia bị một anh chàng khác đỡ đi rồi. Burak làm sao vậy? Như thế nào còn xúc động hơn tôi vậy.”

Nick lôi kéo Aello, hai người cùng đi sang bên cạnh cửa gỗ, về mặt giống như xem kịch vui. Wolf kỳ quái hỏi: “Các người làm gì vậy?” Lời còn chưa nói hết, lúc cậu ta còn đang đứng giữa cửa thì cánh cửa hung hăng bị phá lần nữa “Shit! Là người nào? Có thể mở cửa được hay không?” Wolf còn chưa than oán xong thì bà vai đã bị một sức lực rất lớn lôi kéo.

“Cô gái kia đâu? Nói cho tôi biết cô gái kia đi đâu rồi.” Hà Hạo Hiền không thể không chế được mà rống lớn nói.

“Cô ấy, cô ấy vừa bị một anh chàng đỡ đi rồi!” Về mặt Wolf vô tội nói. Nghe xong câu này sắc mặt Hà Hạo Hiền đã xanh mét, lúc này Nick ở một bên đồ thêm dầu vào lửa nói: “À, chắc là cái tên Đường Vĩ kia rồi, ở bên ngoài tôi vừa nghe được La Tiểu Nặc gọi hân như thế đấy!”

Đường Vĩ, là Đường Vĩ! Trong lòng Hà Hạo Hiền chấn động, trên mặt càng xanh mét. Ngừng một chút, bỗng nhiên mở cửa xông ra ngoài.

“Này này, Burak, chúng ta còn có buổi biểu diễn đấy!” Wolf có chút lo lắng hô lên, nhưng Hà Hạo Hiền đã chạy đi thật xa, Nick vỗ vỗ vai Wolf nói: “Để cho cậu ta đi đi, không để cho cậu ta nhìn thấy, cậu ta sẽ không an tâm đâu. Buổi biểu diễn có mấy người chúng ta là tốt rồi.”

Wolf vẫn không hiểu được nói: “Không thể tưởng tượng được người lạnh lùng yên tĩnh như Burak cũng sẽ có lúc lúng túng như vậy, quả là sinh vật kỳ quái nhất của loài người mà.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Cậu yêu cậu ta / cậu ta không phải là tớ

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

Đường Vĩ luống cuống tay chân đỡ lấy La Tiểu Nặc vừa té xỉu, lúc này Quách Văn Văn cũng đã tỉnh lại, nghe Đường Vĩ kể lại hóa ra Burak chính là Hà Hạo Hiền, còn cả chuyện cậu ta và Tiểu Nặc nói chuyện với nhau thì tức giận đến mắng to: “Cái tên Hà Hạo Hiền chết tiệt, lời nói này cậu ta cũng nói ra được, tớ còn tưởng cậu ta là người tốt! Cái gì nhóm nhạc Đam Mê, thật đúng là không có ai tốt đẹp.” Nói xong nhìn sang bên cạnh thấy La Tiểu Nặc té xỉu, lập tức chấn động vội vàng thu lại tính khí, chạy đến giúp Đường Vĩ đỡ lấy La Tiểu Nặc, hai người nóng lòng như lửa lao ra khỏi sân vận động ngăn một chiếc taxi lại chạy như bay đến bệnh viện.

Đường Vĩ có chút luống cuống nhìn về mặt La Tiểu Nặc trắng bệch đang tựa trên vai của mình, tay La Tiểu Nặc cử động, Đường Vĩ cho là mình đè lên cô, vội vàng tránh sang một bên, tay La Tiểu Nặc vô ý nắm chặt tay Đường Vĩ, trong chớp mắt tim Đường Vĩ đập thật nhanh, tay của bọn họ đan chéo nhau, mười ngón đan vào nhau, giống như đôi tình nhân bình thường khác. Nếu không gặp phải tình huống thế này thì họ khó có cơ hội thân mật như vậy, khiến cho Đường Vĩ hiện lên một ý nghĩ trong đầu, nếu giây phút này có thể kéo dài mãi mãi thật tốt biết bao. Đúng lúc này, cậu nghe thấy trong miệng La Tiểu Nặc mơ hồ nhắc tới: “Cậu bé mập... Cậu bé mập...”

Những lời này đánh tan toàn bộ ý nghĩ trong lòng Đường Vĩ, lại là cậu bé mập! Trong lòng cô ấy cứ nhớ mãi không quên từ đầu đến cuối vẫn là cậu bé mập, trong lòng của cô ấy không hề có vị trí nào cho Đường Vĩ cậu! Đường Vĩ cười chua xót. Cậu lại đang mong đợi thứ gì đây? Đường Vĩ nhìn hai tay đang đan chéo, mới vừa rồi ngọt ngào bao nhiêu thì lúc này hoàn toàn biến thành châm chọc, cậu cắn răng, nhẹ nhàng đẩy tay La Tiểu Nặc ra, cậu cũng có khiếu ngạo của chính mình, không có cách nào lừa gạt mình giả dạng làm người khác.

La Tiểu Nặc bị cái đẩy này làm tỉnh lại, quan sát bốn phía, cảm thấy kỳ quái hỏi: “Chúng ta đi đâu vậy? Tớ sao lại ở trên xe?”

Đường Vĩ và Quách Văn Văn kinh ngạc nhìn La Tiểu Nặc tỉnh lại, Đường Vĩ nhẹ nhàng nói: “Cậu vừa mới té xỉu, chúng tớ đang định đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra, cậu tỉnh lại thì tốt rồi.”

Quách Văn Văn cũng hưng phấn ở bên cạnh phụ họa: “Đúng vậy đó! Chúng tớ đều lo lắng gần chết, cậu không có việc gì là tốt rồi! Đều tại tên Hà Hạo Hiên chết tiệt kia không tốt! Chờ cậu tốt hơn, chúng ta đi tìm cậu ta báo thù đi.”

Hà Hạo Hiên? La Tiểu Nặc nghe lời nói vừa rồi của Quách Văn Văn mới giật mình nhớ tới chuyện đã xảy ra, cậu nói “Đây là bạn gái của tớ Aellon Typhon” kia không ngừng xoay vòng trong đầu cô, cô chợt cười to lên, “Ha ha ha ha...” Đây là lần thứ mấy rồi, lần thứ mấy bị phản bội? Bị lừa gạt? Vì sao đến bây giờ cô vẫn không rõ, vì sao cho đến hôm nay cô còn ngu như vậy đi tin tưởng lời nói của cậu ta? Cô cho là cậu ta không phải loại người như vậy, cô còn nghĩ lần này thật sự có thể hạnh phúc đây! Hóa ra đều là cô suy nghĩ nhiều quá, thực là đáng đời! Đáng đời!

Đường Vĩ và Quách Văn Văn lo lắng nhìn La Tiểu Nặc, Đường Vĩ nhin không được hỏi: “Làm sao vậy? Không thoải mái ở đâu sao?”

La Tiểu Nặc cười nói: “Không có gì, tớ rất tốt, sẽ có chuyện gì chứ? Ha ha ha ha, tài xê, chúng tôi không đi bệnh viện nữa, chờ chúng tôi đến quán bar, đến quán bar gần nhất, hôm nay thật sự là cao hứng, để chúng tôi không say không về.”

Lái xe đồng ý, sau đó rẽ qua con đường đến quán bar gần nhất. Vừa xuống xe, La Tiểu Nặc tay trái lôi kéo Quách Văn Văn tay phải lôi kéo Đường Vĩ hi hi ha ha đi vào giữa quán bar. Quách Văn Văn do dự thoát khỏi tay La Tiểu Nặc nói: “Tiểu Nặc, tớ chợt nhớ ra trong nhà của tớ có chút việc, tớ đi trước nha. Cậu và Đường Vĩ đi là được rồi. Chơi vui về nha!” La Tiểu Nặc chép miệng cũng chỉ có thể bắt đầu đi gật đầu. Quách Văn Văn phát phát tay quay người ra khỏi, lúc đi ngang qua bên cạnh Đường Vĩ thấp giọng nói: “Tiểu Nặc phải giao cho cậu rồi, nắm cơ hội cho tốt! Muốn chữa khỏi tâm bệnh biện pháp tốt nhất chính là mở ra đoạn tình cảm mới, tớ xem trọng cậu. Đừng làm mấy chuyện xấu đó!” Nói xong cười nhẹ rồi khỏi. Chỉ để lại Đường Vĩ với hai tai đang đỏ lên cùng với vẻ mặt tươi cười nhưng ánh mắt tuyệt vọng nhìn La Tiểu Nặc.

Bên trong quán bar xa hoa truy lạc, La Tiểu Nặc không ngừng la hét: “Cạn ly, đến, chúng ta cạn ly.” Chẳng mấy chốc, trên bàn đã bày đầy những chai bia không. Đường Vĩ nhìn La Tiểu Nặc uống đến đỏ bừng cả khuôn mặt, cuối cùng nhin không được kéo La Tiểu Nặc không tình nguyện đi ra khỏi quán bar. Trong tim của cậu giống như bị người khác lấy dao cùn đâm vào từng chút từng chút, từng chút từng chút. Đau!. Thật sự rất đau!

Toàn thân La Tiểu Nặc đều là mùi rượu, vẻ mặt không cam lòng trừng mắt nhìn Đường Vĩ hỏi: “Tại sao không cho tớ uống tiếp!” Một tay Đường Vĩ kéo bả vai La Tiểu Nặc kiên nhẫn nói: “Đã uống rất nhiều rồi, không thể uống nữa, cậu say rồi.”

Về mặt La Tiểu Nặc không kiên nhẫn hất tay Đường Vĩ ra, lăm bắm nói: “Tớ mới... mới không có say đâu! Cậu mới say đây.”

Đường Vĩ buồn cười nhìn La Tiểu Nặc, hiếm gặp đứa trẻ nào cáu kỉnh như vậy, vuron tay đến trước mặt La Tiểu Nặc hỏi: “Được rồi, được rồi, vậy cậu nói cho tớ biết có bao nhiêu ngón tay đây?”

La Tiểu Nặc nấp máy môi, vỗ vỗ đầu, ra sức nhìn, “Tớ nhìn một chút đã, tớ nhìn một chút! Ủ... Đây là hai ngón? Không đúng... Không đúng! Đây là bốn ngón. YEAH! Là bốn ngón đúng không?”

Đường Vĩ cung chiều nhìn vẻ mặt chờ đợi của La Tiểu Nặc, không nhin được đưa tay sờ sờ đầu cô, nói: “Không đúng. Là năm ngón. Cậu say rồi, không thể uống nữa.”

“Aaa...” La Tiểu Nặc chán nản, thất vọng cúi đầu, chợt ngẩng đầu, chỉ tay sang phía đối diện hô: “Oa!! Cái đó!” Nói xong đã xông qua đường lập tức.

Đường Vĩ nhìn La Tiểu Nặc lung la lung lay chạy ra đường lớn, lập tức sợ tới mức tim muốn nhảy ra ngoài. Gọi to: “Tiểu Nặc!” Rồi đuổi theo phía sau. May là lúc này xe trên đường tương đối ít, nhìn thấy La Tiểu Nặc bình yên vô sự đứng ở phía đối diện, Đường Vĩ mới thở ra một hơi. Đuổi theo sau La Tiểu Nặc, nhanh chóng bắt được cánh tay La Tiểu Nặc hưng hăng nói: “Tại sao cậu có thể xông ra như vậy chứ? Cậu có biết vừa rồi nguy hiểm lắm hay không? Lỡ như bị đụng phải...” Đường Vĩ nói đến đây lại không dám nói tiếp, chỉ cần nghĩ tới những hình ảnh đó cũng đủ làm tim cậu ngưng đập. Cậu nên làm sao bây giờ?

La Tiểu Nặc bị Đường Vĩ lớn tiếng như vậy, nhất thời im lặng, ừy khuất đến nghẹn ngào đứng yên. Nhìn xem, La Tiểu Nặc sau khi say rượu giống như đứa trẻ vậy, cho dù Đường Vĩ tức giận đến cỡ nào cũng biến thành số không. Hít một hơi, đưa tay ôm chặt cô vào trong ngực của mình, thì thầm nói: “Cậu nói xem tớ nên làm gì để giữ lấy cậu? Tớ phải làm sao bây giờ?”

La Tiểu Nặc bị Đường Vĩ ôm lấy một lúc lâu mới ập a ập ứng nói: “Tớ nghĩ... Tớ nghĩ... Nhìn cái đó.”

Đường Vĩ mới buông hai tay đang ôm chặt ra, tò mò hỏi: “Nhìn cái gì?”

“Cái đó!” La Tiểu Nặc chỉ tay vào một thứ, Đường Vĩ nhìn theo hướng ngón tay, nhưng lại sững sờ, là tiệm áo cưới. La Tiểu Nặc cao hứng bưng bưng chạy đến bên ngoài cửa kính tiệm áo cưới, chỉ vào nói: “Cậu xem, cậu xem, cái này có phải đẹp lắm hay không?”

Đường Vĩ ngơ ngác gật gật đầu.

“Lúc chúng ta kết hôn chính là mặc bộ áo cưới này! Cậu có nhớ hay không? Khi đó cậu nắm tay tớ đi đến trước mặt cha sứ hứa hẹn cho dù giàu sang hay nghèo hèn, cho dù khỏe mạnh hay bệnh tật, cho dù thành công hay thất bại, cậu đều chung thủy với tớ, chỉ thuộc về tớ. Cậu sẽ trân trọng tớ suốt cuộc đời của cậu, tôn trọng tớ, an ủi tớ, cổ vũ tớ. Cậu còn nhớ hay không? Đó là khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời tớ.” Trong lòng La Tiểu Nặc tràn đầy mơ ước nhìn áo cưới bên trong cửa kính, nhớ lại nói, chẳng qua là say rượu nên cô không biết mình đang lẫn lộn giữa quá khứ và hiện tại.

Đường Vĩ giống như cây gỗ mà ngây người tại chỗ, Tiểu Nặc nói vậy là có ý gì? Cô ấy nói cô ấy muốn kết hôn với mình, muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với mình sao? Dù Đường Vĩ biết La Tiểu Nặc là say rượu nói ra nhưng vẫn đột nhiên xuất hiện cảm giác hạnh phúc tột cùng.

La Tiểu Nặc bỗng nhiên quay đầu về phía Đường Vĩ cười cười rạn rở, “Cậu bé mập, cậu nói lúc cậu trở về, cậu sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh bảo vệ tớ đúng không?”

Bị ánh mắt La Tiểu Nặc mê hoặc, lúc Đường Vĩ nghe được câu này, mới giật mình tỉnh táo lại từ trong mơ, sắc mặt tái nhợt. Sự yên tĩnh của đêm làm cậu có thể nghe rõ tiếng tim mình vỡ vụn, lúc này đây chỉ sợ là đã không thể quay lại được nữa. Hóa ra cậu lại trở thành vật thay thế cậu rất muốn mở miệng nói: “Tớ cũng có thể mãi mãi ở bên cạnh cậu, bảo vệ cậu đấy, nếu như... nếu như... Cậu đồng ý.” Thế nhưng người cô muốn không phải là cậu! Cho tới bây giờ cũng không phải cậu!

La Tiểu Nặc nhanh chóng lui về sau, tâm tình cũng chấn động mãnh liệt, cảm thấy dạ dày đang run rẩy, chạy đến bên đường nôn ra. Đường Vĩ hít một hơi, chạy tới vỗ nhẹ lưng của cô, thấy cô như vậy rất tức giận. Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của La Tiểu Nặc, bộ dạng uể oải, Đường Vĩ nhẹ nhàng ôm La Tiểu Nặc vào ngực, La Tiểu Nặc giống như mèo nhỏ chôn đầu vào ngực Đường Vĩ cứ như vậy mà ngủ thật say, Đường Vĩ cười khổ, cô bé này quấy cho lòng của cậu rồi tỉnh rồi mù sau đó mặc kệ cậu mà ngủ ngon lành như vậy, thật muốn đánh thức cô hung hăng đánh cái mông của cô vài cái, cũng chỉ là muốn mà thôi, cậu lại không đánh lòng. Đường Vĩ bất đắc dĩ đón một chiếc taxi, ôm La Tiểu Nặc đi vào.

Một chiếc xe màu đen yên lặng dừng ở góc đường, Hà Hạo Hiên ngồi ở đó giống như pho tượng, vẫn không nhúc nhích. Tay nắm chặt vô lăng, vì dùng quá sức mà móng tay đâm vào lòng bàn tay, miếng vết thương nứt ra từng vết máu nhỏ, cậu dường như không có chút nào cảm giác. Chỉ yên lặng nhìn Đường Vĩ ôm La Tiểu Nặc rời khỏi. Nụ cười xán lạng của La Tiểu Nặc lúc nhìn Đường Vĩ trước tiệm áo cưới, Đường Vĩ không che giấu được ánh mắt yêu thương nhìn La Tiểu Nặc, còn vẻ mặt thỏa mãn của La Tiểu Nặc lúc tựa sát người Đường Vĩ, toàn bộ những hình ảnh đều rơi vào mắt Hà Hạo Hiên, từng hình ảnh đã thành vết thương chôn chặt trong lòng. Bóng tối trong xe truyền đến hai tiếng tiếng cười trầm thấp của Hà Hạo Hiên, cậu cho rằng hôm nay lúc Tiểu Nặc xoay người rời khỏi lòng của cậu đã chết đi rồi, hóa ra còn không phải, vì lúc nhìn thấy cô cười với người khác, nhìn thấy cô rúc vào ngực người khác, đau đớn tới cùng này mới nhắc nhở cậu, cậu còn không có chết tâm lúc cô ấy rời đi, mà lúc cô ở trong lồng ngực người khác rời khỏi, giây phút này, nhịp tim dường như cũng chậm chậm ngừng lại, thế giới của cậu chỉ là một màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Vật hoàn chủ cũ

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little LittleĐường Vĩ ôm La Tiểu Nặc say khướt trở về nhà, sau khi được ba La và mẹ La cảm ơn thì rời khỏi. Chẳng qua là trong khi ba La ôm La Tiểu Nặc vào nhà thuận tay đóng cửa lại, cậu lại quay đầu đi tới cửa nhà La Tiểu Nặc. Đèn đường màu cam kéo bóng lưng của cậu rất dài rất dài, cậu im lặng đứng yên ở cửa nhà, ánh mắt bi thương, vẻ mặt phức tạp. Cậu đứng đấy giống như không biết mệt mỏi, cuối cùng bóng đêm cũng dần dần tan biến, sáng tinh mơ mặt trời cũng đã lộ dạng. Đường Vĩ quay người rời đi, đứng suốt cả một đêm chân cậu có chút tê dại nhưng vẫn đi thẳng về phía trước, trong lòng âm thầm thề, nếu như Hà Hạo Hiên cậu không thể bảo vệ tốt cô ấy, vậy hãy để cho tôi, cho dù người cô ấy yêu không phải là tôi, cho dù chỉ là thể thân cho cậu, tôi cũng không sao cả. Lần này tôi sẽ luôn bảo vệ bên cạnh Tiểu Nặc, tôi tuyệt đối sẽ không để cô ấy có chút tổn thương nào.

Chẳng qua là Đường Vĩ không thấy được lúc cậu rời khỏi không lâu, cách đó không xa chiếc xe màu đen không biết đã dừng ở đó từ bao giờ, trên xe là bóng dáng quen thuộc. Cậu ấy yên lặng nhìn bóng lưng Đường Vĩ đi xa, tay nắm thật chặt cuối cùng buông ra, xoay người đi đến trước xe lấy ra cái gì đó rồi lại buông tiếng thở dài, nhẹ nhàng đi đến cửa nhà La Tiểu Nặc lên lút đặt ở bên cạnh, quay người rời khỏi.

Sáng sớm La Tiểu Nặc cuối cùng cũng tỉnh lại từ trong cơn say. Đau đầu quá! La Tiểu Nặc thấp giọng kêu lên, lao đảo đi ra phòng khách, mẹ La lo lắng nhìn La Tiểu Nặc nói: “Tiểu Nặc à! Tại sao lại chạy đi uống rượu vậy? May là hôm qua có bạn học của con tên là Đường Vĩ đưa con về, con nói xem con là một cô gái buổi tối lại uống say rất là nguy hiểm đó!”

La Tiểu Nặc vuốt vuốt trán, cau mày nhìn mẹ La nói: “Mẹ, con biết rồi, đừng lo lắng! Con... Con chỉ là gặp lại bạn tốt đã lâu không gặp, quá cao hứng nên uống nhiều một chút. Lần sau sẽ không như vậy nữa!” La Tiểu Nặc ngừng một chút, cố gắng nói dối, cô không muốn làm cho mẹ lo lắng. “Ai ôi!!! Mẹ, bây giờ con đau đầu quá! Làm sao bây giờ?”

Mẹ La tức giận nói: “Say rượu đương nhiên đau đầu rồi! Để xem sau này con còn dám đi uống rượu hay không! Ngồi ở bàn ăn đi, mẹ đi lấy nước đậu xanh giải rượu cho con, uống một chén sẽ tốt hơn một chút.”

“Aaa! Được! Vẫn là mẹ tốt nhất! Đúng rồi, ba đâu?” La Tiểu Nặc vừa đi đến bàn ăn vừa nói.

“Lại nói ngọt, ba con ra ngoài mua sữa bò rồi, một lúc nữa chuông cửa reo con nhớ ra mở cửa! Tránh để ba con lại đợi lâu.” Mẹ La đáp.

“Dạ dạ!” La Tiểu Nặc vừa đáp lời, vừa đi đến trước bàn ăn bắt đầu uống nước đậu xanh. Nước đậu xanh nóng hừng hực chảy vào miệng, toàn thân cũng dần dần ấm lên, cơn đau đầu cũng giảm chút ít, chỉ là áp lực này không thể đi sâu vào lòng. La Tiểu Nặc bắt bản thân không được nghĩ về chuyện ngày hôm qua, trong lòng cô không ngừng nhắc nhở bản thân nhiều lần: “Mình yêu cha mẹ của mình, mình bạn bè của mình là đủ rồi, vì những người đã ủng hộ mình, mình nhất định phải dùng hai chân kiên định đứng vững, tình yêu cũng không phải là thứ duy nhất trong đời người.” Chỉ là nỗi bi ai sâu trong lòng cũng không phải muốn xem nhẹ có thể xem nhẹ!

Đúng lúc này, chuông cửa chợt “Leng keng” vang lên, La Tiểu Nặc lắc lắc cái đầu có chút hỗn loạn đứng dậy đi mở cửa. Cửa vừa mở ra, là ba La. Ba

La vừa nhìn thấy La Tiểu Nặc đã kích động đến mức ôm khư khư cô trong ngực, “Bảo bối của ba, Tiểu Nặc à! Hôm qua con dọa chết ba rồi, sao lại chạy đi uống rượu vậy! Uống thì uống nhưng con còn uống say, con nói xem, khi nào con mới để cho ba bớt lo lắng đây, hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Đến đây, đến đây, nói với ba một chút.”

“A...a...a.....a...a....”

“A a a.” Ba La lúc này mới phát hiện ra, vôi vàng bụng La Tiểu Nặc trong ngực ra.

La Tiểu Nặc thở một hơi, phần nộ nói: “Ba à, ba muốn mưu sát con sao? Thật đúng là! Thiếu chút nữa bị ba làm ngạt thở chết rồi.”

Ba La xấu hổ gãi gãi đầu

La Tiểu Nặc bắt đầu dĩ trợn mắt, nhưng vẫn nói lại lời nói dối đầy thiện ý kia một lần nữa.

Sau khi ba La phát biểu “một trăm lẻ tám” lần về sự nguy hiểm của việc uống rượu về khuya của con gái, cuối cùng hai tai của La Tiểu Nặc cũng được yên tĩnh, nhưng lúc này, bỗng nhiên ba La lấy ra một cái bình giữ nhiệt màu đen từ trong túi đựng sữa bò, lẩm bẩm nói: “Thật là kỳ lạ! Hôm nay ba lúc đi mua sữa bò, bình giữ nhiệt này đã được đặt trước cửa nhà, không biết là người nào làm rơi trước cửa nhà của chúng ta đây?”

La Tiểu Nặc nhìn món đồ trong tay ba La, lúc nhìn thấy bình giữ nhiệt thì khẽ giật mình, là cậu ấy! La Tiểu Nặc đoạt lấy bình giữ nhiệt từ trong tay ba La cực kỳ nhanh, bình giữ nhiệt này sao nhìn quen vậy! Trong ba năm qua, mỗi năm vào ngày sinh nhật, cô đều nhận được một bình giữ nhiệt như vậy từ hiệu trưởng Hà của Tử Dương, bên trong chính là món chân giò đường phen mà cô thích ăn nhất. Cô chỉ cần nếm mùi vị đã có thể biết là do cậu bé mập tự mình làm, chỉ là lúc đó không rõ vì sao cậu ấy trở về rồi đi mất cũng không đến gặp mình một chút, nhưng cũng vì mỗi năm cậu đều tự mình làm một phần chân giò đường phen, khiến cho La Tiểu Nặc một mực tin tưởng, tin tưởng cậu bé mập sẽ nhớ ước hẹn năm năm trước của họ, nhất định sẽ trở lại. Thế nhưng cho tới bây giờ, tất cả trở nên hoàn toàn thay đổi, không thể quay lại được nữa, tại sao cậu ấy còn phải giả mù sa mưa mang cái này đến đây? Chẳng lẽ cậu ấy cho rằng trải qua chuyện hôm qua, cậu ấy và cô còn có thể sao? “Haizzz...” La Tiểu Nặc buông tiếng thở dài, mở nắp bình giữ nhiệt, chỉ thấy bên trong chứa đầy nước đậu xanh đã nấu nhừ. Nước đậu xanh trong bình giữ nhiệt tỏa ra mùi thơm mê người, hốc mắt La Tiểu Nặc nóng lên, ngơ ngác nhìn bình nước đậu xanh thật lâu, cuối cùng khẽ cắn môi, rót bình nước đậu xanh vào thùng rác, lần này đã không còn quay lại được nữa.

La Tiểu Nặc giật giật khoe miệng, vỗ vỗ bình giữ nhiệt, cười với ba La nói: “Đồ trong này giống như bị hư hết rồi. Đành phải đổ đi thôi.”

Ba La sâu xa nhìn La Tiểu Nặc gật đầu, La Tiểu Nặc biết mình không thể nào che giấu được cảm xúc trước mặt ba, nhưng vẫn muốn trốn tránh, lấy có say rượu đầu đầu trở về phòng, ba La nhìn bóng lưng con gái chạy trốn chết không lớn không nhỏ nói một câu: “Tiểu Nặc, con phải dừng cảm lên.” La Tiểu Nặc ngừng lại một chút cũng không quay đầu lại.

La Tiểu Nặc trở về phòng, thở thật sâu, mở ngăn kéo ở tủ đầu giường ra, chỉ thấy bên trong đặt ngay ngắn ba bình giữ nhiệt. Chưa phát hiện ra khoe miệng cong lên một đường cong, ba năm nay, nhớ lại lúc cảm thấy cô đơn chỉ cần nhìn mấy cái bình giữ nhiệt này sẽ cảm nhận được ấm áp, cô cho rằng chỉ cần nhận đủ năm cái bình giữ nhiệt, hạnh phúc sẽ đến, không ngờ lại tỉnh giấc mộng đẹp nhanh như vậy, bây giờ giữ lại mấy cái bình này cũng không còn ý nghĩa nữa, được rồi, trả lại toàn bộ vậy.đđlqđ La Tiểu Nặc tìm một túi lớn bỏ từng cái từng cái bình giữ nhiệt vào, lúc này cô nhất định phải rút ra bài học, lúc này cô nhất định không được để lại bất cứ thứ gì.

La Tiểu Nặc cầm cái túi thật to tới trường trung học Tử Dương, nhìn sân trường quen thuộc lại có chút lạ lẫm, từ lúc trùng sinh đến bây giờ cũng đã qua gần bảy cái xuân xanh rồi, bỗng nhiên nhớ tới, cảnh vật quen thuộc cũng đã thay đổi, người quen thuộc cũng thay đổi, chỉ có cô vẫn cô độc đứng tại chỗ, La Tiểu Nặc xúc động thở dài một tiếng, đưa tay gõ cửa phòng hiệu trưởng.

Cửa vừa mở ra, một giọng nói hiền lành truyền đến, “Ồi!!! Đây không phải Tiểu Nặc sao? Con rảnh rồi nên tới thăm ông nội Hà sao?”

Nghe được giọng nói hiền lành của hiệu trưởng Hà, hốc mắt La Tiểu Nặc có chút chua xót, ông có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô, cô cũng có thể đem tất cả uất ức nói hết với ông, nhưng cô vẫn không nói nên lời. La Tiểu Nặc hít một hơi thật sâu, ra về thoải mái nói: “Hiệu trưởng Hà, con tới là để trả vật này!” Vừa nói vừa giơ giơ túi đồ nặng nề trong tay.

“Ồ, đã nói nhiều lần rồi, gọi ông là ông nội Hà! Con cùng với Hạo Hiền nhà ông là bạn học, đừng có khách sáo như vậy. Ồ? Đây là gì vậy?” Hiệu trưởng Hà có chút tò mò nhìn cái túi trong tay La Tiểu Nặc hỏi.

La Tiểu Nặc mấp máy môi, nói: “Đây là bình giữ nhiệt mà mấy năm trước Hạo Hiền nhờ ông đưa cho con đấy! Bây giờ, bây giờ cũng nên trả lại rồi, không ngờ lại nhiều như vậy.”

Sau khi hiệu trưởng Hà nghe La Tiểu Nặc nói thì nhủ mảy mai, nhìn cái túi trong tay cô, lại nhìn La Tiểu Nặc một chút, bỗng nhiên cười nói: “Hóa ra những thứ này là bình giữ nhiệt à! Thế nào, Hạo Hiền không có tới tìm con sao?”

La Tiểu Nặc lắc đầu cười khổ.

“Thằng nhỏ này, từ lúc nó đi Anh quốc, mỗi năm chỉ trở về một ngày trước ngày nghỉ lễ Giáng Sinh, mỗi lần về đến là vôi vàng làm đồ ăn, hơn nữa mỗi lần đều chỉ làm một món, chính là chân giò đường phen. Khiến cho mẹ nó mỗi lần về đây đều phàn nàn, nói nhìn nó làm đồ ăn nhiều lần như vậy lại chỉ ăn được có một lần, đúng là nuôi con trai lớn không nhờ được!” Hiệu trưởng Hà cười liếc nhìn La Tiểu Nặc nói.

“Ồ? Không phải từ nhỏ cậu ấy đã nấu ăn sao?” La Tiểu Nặc kỳ quái hỏi.

Hiệu trưởng Hà cười ha ha: “Đầu phải! Tên nhóc đó từ nhỏ com dăng đến miệng, quần áo đến tay đây, làm sao biết nấu ăn? Đây còn không phải là, là

mấy năm trước, không biết nó xảy ra chuyện gì, từ đâu lấy được công thức nấu ăn, nói là bí kíp gia truyền của người khác cho, sau đó đứng ở trong bếp thật lâu. Mẹ nó nói sẽ giúp nó làm, nó cũng không cho, tự nghiền ngẫm hơn một tuần, không biết đã làm hư bao nhiêu cái chân giò, cuối cùng mới học được, chẳng nhóc này đúng là hết nói nổi.”

Lúc này La Tiểu Nặc mới biết được, khó trách mỗi lần cô khen món ăn của cậu bé mập làm, cậu đều cười cười không nói lời nào, không nghĩ tới cậu ở sau lưng cô làm nhiều chuyện như vậy. Trong lòng cô cảm thấy rất chua xót, rồi lại có chút ngọt ngào, nhưng cuối cùng đều biến thành cay đắng, đúng vậy, cho dù như vậy thì sao? Cuối cùng cậu ấy cũng có bạn gái, mà người đó không phải là mình.

Hiệu trưởng Hà nhìn sắc mặt La Tiểu Nặc có chút âm trầm, nói: “Tiểu Nặc à! Ông cũng không biết giữa con và Hạo Hiên xảy ra chuyện gì, nhưng hai đứa con đều là ông nhìn lớn lên, Hạo Hiên là cháu của ông, mà con đã học ở Từ Dương sáu năm, ông nội Hà thấy rõ hai con thật ra rất tốt, ông không hy vọng các con bởi vì chút chuyện mà cãi nhau. Nếu Hạo Hiên làm sai điều gì, con cứ nói với ông nội Hà, ông tuyệt đối sẽ đứng về phía con, Tiểu Nặc!”

La Tiểu Nặc cười khổ, nên nói như thế nào đây! Cậu ấy cũng không có lỗi với mình, chẳng qua là thế giới thay đổi quá nhanh, mà con người cũng dễ dàng thay đổi, cũng có thể bọn họ thật sự không có duyên phận, chỉ là cậu bé mập cần gì phải làm bộ làm tịch đi làm chân giò đường phèn, nấu nước đậu xanh? Haizz, La Tiểu Nặc cảm thấy thật mờ mịt. ~~đđlqđ~~ Cô cảm ơn lòng tốt của hiệu trưởng Hà, sau đó quay người chậm rãi rời khỏi.

Hiệu trưởng Hà nhìn La Tiểu Nặc rời khỏi, buông tiếng thở dài, khẽ nói: “Hạo Hiên à! Con dặn ông một câu cũng không được nói với Tiểu Nặc, nhưng mà, ông thật sự không đành lòng nhìn hai người các con làm mọi chuyện phức tạp như vậy, ông chỉ có thể giúp con đến đây thôi, tiếp theo cũng chỉ có thể nhìn xem con thế nào thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tổ tình kinh biến

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little
Buổi tối, bên trong quán bar Dạ Vị Ương nổi tiếng nhất thành phố Y, một không gian sang trọng, mùi rượu tràn ngập làm tăng thêm sự chán chường, suy sụp. Một bóng dáng cô đơn đang nằm nghiêng trên ghế sa lon ở đằng kia, trên bàn bên cạnh chất đầy hơn mười vỏ chai rượu. Không sai, người này chính là Hà Hạo Hiên. Cậu nằm trên ghế sa lon, uống quá nhiều rượu làm cho đầu của cậu nặng trĩu choáng váng, nhắm chặt hai mắt, vẫn không nhúc nhích, chỉ là lúc ngẫu nhiên sẽ phát ra vài câu “Tiểu Nặc, Tiểu Nặc, đừng, đừng rời xa tớ!”

Từ cửa sổ lớn trong phòng nhìn ra có thể nhìn thấy rõ cảnh đêm xinh đẹp của thành phố Y, chỉ là lúc này Hà Hạo Hiên lại không có tâm trạng thưởng thức, cậu không dám mở mắt ra, bởi vì cậu sợ, sợ một khi mở mắt đều sẽ thấy hình ảnh của La Tiểu Nặc, đều là cô ấy. Cậu quyết định biểu hiện giả dối như vậy với Tiểu Nặc để cô hoàn toàn rời khỏi cậu, nhưng lúc này cậu mới biết bản thân đau khổ thế nào, chẳng qua là từ lúc đó về sau, cậu mới biết được đau đớn trong lòng so với lúc tưởng tượng còn đau gấp nghìn, gấp vạn lần. Thế nhưng cậu có thể làm thế nào đây? Bây giờ Tiểu Nặc cũng đã có Đường Vĩ ở bên cạnh, chỉ cần cô ấy sống thật tốt, cho dù cậu có phải tuyệt vọng sống trong cô đơn lạnh lẽo cậu cũng cam tâm tình nguyện. Hà Hạo Hiên cố nén đau đớn trong tim nghĩ. Bỗng nhiên cửa sổ tự động mở ra một cách kỳ lạ, một bóng đen quen thuộc tùy ý nhảy qua cửa sổ đi vào phòng, “Chắc chắc chắn, biến thành tệ hại như vậy, đáng chết! Burak, cậu nói với tớ biết mấy ngày nay cậu vẫn ở đây uống rượu à?”

Hà Hạo Hiên khó khăn vượt cái trán đang co rút đau đớn từng đợt của mình, miễn cưỡng chống đỡ nửa người, nhìn nhìn lại nằm xuống, mơ hồ không rõ nói: “Nick! Là cậu à?”

“Chắc chắc chắn, nhìn dáng vẻ của cậu chắc là cũng không có hứng thú quan tâm tin tức về La Tiểu Nặc rồi, cũng được, vậy tớ đi trước.” Nick trêu tức nói.

Tiểu Nặc? Hà Hạo Hiên nhanh chóng bật dậy từ trên ghế salon, phóng tới Nick hỏi: “Tiểu Nặc, Tiểu Nặc cô ấy làm sao vậy? Cậu nói nhanh cho tớ biết!”

Nick dùng tốc độ quỷ dị lướt qua bên cạnh Hà Hạo Hiên che cái mũi nói: “Cậu đừng tới đây, tớ đã nói với cậu rồi, cậu muốn xông tớ chết sao, vậy thì cậu thật sự cái gì cũng không biết nữa đây.”

“Nói mau.” Hà Hạo Hiên gằn dữ hét.

“Được được được... Tớ vừa định đi theo con mồi bồi dưỡng tình cảm, lúc đi ngang qua vườn hoa bên bờ sông, nhìn thấy Đường Vĩ và La Tiểu Nặc ở đó đi dạo đây! Ánh trăng sáng, bãi cỏ, cảnh đẹp bờ sông có phải giống với câu châm ngôn “Ngày tốt cảnh đẹp” của người phương Đông các cậu hay không? Ủ! Lúc này nếu không nói chuyện yêu đương hoặc là hôn nhau nồng nhiệt thì thật là đáng tiếc.”

“Im ngay! Cậu...” Hà Hạo Hiên đau khổ che hai tai của mình, nghe nói như vậy, tưởng tượng ra cảnh tượng như vậy, cậu cảm thấy mình nhanh chóng sụp đổ, thế nhưng, thế nhưng, cậu có thể làm thế nào đây? Là chính cậu đẩy cô rời xa mình!

Nick khoanh tay đứng trong góc phòng, trong bóng tối chỉ nhìn thấy cậu ta nhẹ nhàng cong môi thành một đường cong trầm thấp nói: “Chỉ là vừa rồi tớ

còn nhìn thấy một chuyện thú vị, đám chó săn hình như ẩn nấp trong bụi cây, mấy ngày nay cậu cứ liên tục đứng trước cửa nhà La Tiểu Nặc, có lẽ đã bị không ít phóng viên chú ý, trước cửa nhà giàu nhiều thí phi, huống chi đối tượng thí phi lại là cậu! Để tớ đoán xem ngày mai trang đầu các tờ báo giải trí lớn đều đăng cái gì đây? Ừm! Tay trống thiên tài của nhóm nhạc Đam Mê hăm sâu vào tam giác tình yêu, con gái gia đình giàu nhất thành phố X lựa chọn tình cảm giữa hai đại tài tử. Thế nào, cái tiêu đề này rất thú vị phải không?”

Nick vừa dứt lời đã thấy Hà Hạo Hiền phá cửa đi ra ngoài, “Đúng là! Chỉ cần là chuyện có liên quan đến La Tiểu Nặc thì cái tên này sẽ mất lý trí, tình cảm con người thật sự là rất hại người nha! Người lý trí như Burak cũng không ngoại lệ.”

Hà Hạo Hiền xông tới cửa quán bar cực kỳ nhanh, lúc tới cửa thì dừng một chút. Hừ? Hai người sao lại cùng ở trong góc quán bar? Quá kì quái! Hà Hạo Hiền chăm chú nhìn kỹ, trong lòng kinh ngạc không thôi, chẳng qua chuyện của La Tiểu Nặc vẫn níu chặt thần kinh của cậu, cuối cùng cậu cũng thu hồi ánh mắt nhìn tới chỗ ngồi của mình, nhưng chuyện kỳ quái này lại bị cậu ghi tạc trong lòng, sau khi xử lý xong chuyện của Tiểu Nặc sẽ trở về điều tra thật kỹ. Hà Hạo Hiền lái chiếc xe màu đen cực kỳ nhanh, trên đường chạy như bay trong lòng trầm nghĩ, nhưng rất nhanh lại vì lo lắng cho La Tiểu Nặc mà nhíu mày, cậu tuyệt đối không thể để cho những bài báo lá cải thêu dệt vô cơ quấy rầy cuộc sống của Tiểu Nặc.

La Tiểu Nặc và Đường Vĩ đi dạo ở vườn hoa bờ sông, La Tiểu Nặc đối với lời mời của Đường Vĩ cũng do dự thật lâu, cuối cùng vẫn chấp nhận cùng đi với cậu. Dù sao nghĩ đến cậu ấy đã giúp mình mấy lần, cả chuyện khi say rượu cũng là cậu ấy đưa mình trở về, tuy rằng kiếp trước có liên quan đến nhau, nhưng bây giờ một chút quan hệ đều không có. Từ chối lời mời cũng không tốt lắm, chỉ là dù sao La Tiểu Nặc cũng trải qua tình huống này hai kiếp, đối với tình cảm của Đường Vĩ biết rất rõ, hiện tại không còn ác cảm gì đối với cậu ấy nữa, còn có chút tình huống khó khăn, La Tiểu Nặc hy vọng có thể nói rõ với cậu một lần, bởi vì chính cô cũng hiểu rõ bóng đen kiếp trước của cô và cậu ấy chỉ sợ là không còn khả năng nữa, hy vọng cậu ấy có thể buông tay.

“Tiểu Nặc, hôm nay tớ hẹn cậu ra đây, là, là vì có vài lời muốn nói với cậu đấy.” Đường Vĩ ấp a ấp úng nói.

“Chuyện gì? Cậu nói đi!” La Tiểu Nặc dùng bước nói.

Đường Vĩ cũng từ từ dùng bước, cũng không quay đầu lại, thấp giọng nói: “Tiểu Nặc, tớ, tớ thích cậu!”

La Tiểu Nặc khẽ giật mình, cười khỏ, cậu còn dám nói ra, cô vốn muốn giả ngu xem như không có chuyện gì mà tiếp tục, thế nhưng cậu lại nói ra, nhưng bây giờ cô làm sao có thể cho cậu đáp án đây?”

Đường Vĩ xoay người lại, nhìn vẻ mặt khó xử của La Tiểu Nặc trong lòng thật chua xót, cho dù đã sớm biết tình cảm này không thể được đáp lại, nhìn thấy cô khó xử trong lòng vẫn không nhịn được đau đớn, chẳng lẽ biết rõ cậu thích cô làm cho cô khó xử như vậy sao? Haiz... Đường Vĩ buông tiếng thở dài, sắc mặt buồn bã, mở miệng nói: “Cậu không cần cảm thấy khó xử, tớ chỉ hy vọng có thể nói cho cậu biết thôi, thật ra...thật ra chỉ cần có thể ở bên cạnh cậu, có thể bảo vệ cậu thì tớ đã rất thỏa mãn.”

Nghe Đường Vĩ nói, không phải La Tiểu Nặc không cảm động, tình yêu vậy mà lại có thể làm cho một chàng trai kiêu ngạo trở nên hèn mọn, thế nhưng, thế nhưng. Dù sao tình yêu vẫn là cần hai bên tình nguyện, chứ không phải một người nỗ lực là có thể. Từ đầu đến cuối giữa bọn họ có một khoảng cách không thể nào vượt qua.

“Cậu không hiểu...” La Tiểu Nặc thấp giọng lắc đầu nói. Giữa chúng ta đã định trước kết cục.

Tại sao? Tại sao lại nói tớ không hiểu? Chẳng lẽ ngay cả yêu tớ cũng khó như vậy sao? Rốt cuộc tớ có chỗ nào không tốt? Chỉ cần cậu nói, tớ đều có thể sửa! Tớ thật sự không yêu cậu xa vời cậu đáp lại tớ gì gì đó, thậm chí, thậm chí cậu không thương tớ cũng không sao cả, chỉ cần có thể ở bên cạnh cậu, chỉ như thế mà thôi, chẳng lẽ cũng không được sao? Đường Vĩ nhắm chặt hai mắt, trong lòng đều đang gào thét, cậu có rất nhiều, rất nhiều vấn đề muốn hỏi, chẳng qua là lúc mở miệng lại chỉ còn lại một câu: “Tớ sẽ chờ cậu, bất kể như thế nào...” Cố nén đau đớn trong lòng, Đường Vĩ nhẹ thở ra một hơi, cậu vẫn không bỏ được, làm cho cô lại một lần nữa khó xử. Tiếp tục nói: “Đi thôi, cũng đã lâu rồi, chúng ta trở về đi.”

La Tiểu Nặc dùng một chút, muốn nói gì đó rồi lại không nói nên lời, hay là không nói gì mới là tốt nhất đối với bọn họ. Ngay lúc La Tiểu Nặc và Đường Vĩ một trước một sau chuẩn bị rời khỏi vườn hoa bờ sông, trong bụi cây con đường nhỏ bên cạnh bỗng nhiên nhảy vài lần đèn flash, “Ai ở đó?” Đường Vĩ kêu lên, lúc đến gần bụi cây lại nghe thấy âm thanh sột sột soạt soạt, một bóng đen chợt nhảy ra, chạy về phía trước. Đường Vĩ nhíu mày, quay đầu sang La Tiểu Nặc bên cạnh nói: “Cậu chờ ở đây một chút, tớ đuổi theo xem.” Nói xong thì đuổi theo về phía trước.

La Tiểu Nặc lo lắng nhìn bóng lưng Đường Vĩ đuổi theo, đúng lúc này, bên trong bụi cây lại nhảy ra một người.

“Haha, thằng nhóc kia vừa mới bị người chụp hình kia dẫn đi, bây giờ mới là cơ hội tốt nhất!”

Tiếp theo đó là một loạt âm thanh máy chụp ảnh.

La Tiểu Nặc có chút tức giận nhìn người chụp ảnh mình thật trắng trợn, tuy rằng không biết hẳn có ý đồ gì, nhưng nhìn dáng vẻ lăm lăm lét lét của người này cũng biết không có chuyện gì tốt. La Tiểu Nặc tiến lên vài bước đi đến trước mặt người chụp ảnh, nhìn người còn đang không ngừng chụp ảnh rồi đoạt lấy máy chụp ảnh kia.

“Này, trả máy chụp ảnh lại cho tôi.” Người đàn ông bị cướp đi máy chụp ảnh khẽ giật mình, tiếp theo thẹn quá hoá giận mà la lên.

La Tiểu Nặc không rảnh nói nhảm với hắn, cũng biết mình chỉ là một cô gái chỉ sợ không phải là đối thủ của người đàn ông cao lớn thô kệch này, vội vàng chạy đi, nhanh lên nhanh lên, chỉ cần ném máy chụp ảnh vào sông nhỏ trong vườn hoa, mặc kệ người đó có âm mưu gì đều không thành.

La Tiểu Nặc dốc sức liều mạng chạy trước, trước mắt đã là hàng rào bên bờ sông, cô giơ tay ném máy chụp ảnh xuống, nhưng vào lúc này, người đàn

ông kia đã đuổi tới nơi, hần bắt được mấy chụp ảnh trong tay La Tiểu Nặc, dùng sức tóm lấy mấy chụp ảnh trong tay La Tiểu Nặc. Bất thành linh lực quá lớn làm cho La Tiểu Nặc trọng tâm không vững, cô đương nhiên sẽ không yên tâm, dùng hết khả năng chống lại người đàn ông kia, hơn nữa lớn tiếng kêu: “Cứu mạng! Ăn cướp!” Người đàn ông kia thấy sẽ có người tới, quyết định chắc chắn, dùng sức đẩy tay La Tiểu Nặc một cái, La Tiểu Nặc bị lực đẩy mạnh lao tới hàng rào bờ sông lâu năm không tu sửa, vì trọng tâm không vững mang cả hàng rào cùng nhau lao xuống, nghĩ sẽ bị rơi xuống sông. La Tiểu Nặc nhanh mắt nhanh tay bắt được mép bờ đê, cả người treo lơ lửng ở trên sông. Người kia sau khi cướp lấy mấy chụp ảnh, nhìn thấy tình huống La Tiểu Nặc nguy cấp treo ở bờ sông, dùng một chút thì quay người bỏ chạy theo hướng khác cực kỳ nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Chân tướng lúc nào cũng tàn nhẫn

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Litte Little

La Tiểu Nặc nắm chặt mép bờ đê, bởi vì dùng quá sức mà ngón tay bắt đầu trở nên trắng bệch, cô cảm thấy sức lực của mình không ngừng cạn dần, chỉ sợ cố gắng chống đỡ không được bao lâu nữa. Đúng lúc này trên con đường nhỏ xuất hiện hình ảnh một người đang tìm kiếm xung quanh. La Tiểu Nặc nghe được tiếng bước chân, mừng rỡ, vội vàng la lên: “Cứu mạng! Cứu mạng!” Người vừa đến đúng là Hà Hạo Hiên, cậu đeo mắt kính đen nhìn xung quanh, chợt nghe có người kêu cứu, nhưng lại không thấy bóng người, cẩn thận lắng nghe phía bên dưới thì giật mình, đây không phải là giọng nói của Tiểu Nặc sao? Hà Hạo Hiên lập tức nóng lòng như lửa đốt, cậu vừa lớn tiếng kêu lên: “Tiểu Nặc, cậu đang ở đâu?” Vừa tìm kiếm theo hướng giọng nói.

La Tiểu Nặc vừa nghe thấy giọng nói Hà Hạo Hiên lại sững sờ, cô không kịp nghĩ vì sao Hà Hạo Hiên lại xuất hiện ở đây, vướng mắc trong lòng cũng tạm thời đề xuống, tính mạng quan trọng hơn. Vội vàng kêu lên: “Hà Hạo Hiên, tớ ở đây, phía dưới bờ đê.”

Hà Hạo Hiên nghe xong vội vàng chạy đến bờ sông nhìn xuống nơi giọng nói vừa truyền đến, làm cậu sợ tới mức tìm muốn ngừng đập, đập vào mắt là cảnh tượng kinh hãi, La Tiểu Nặc đang treo lơ lửng trên sông.

“Tiểu Nặc!” Hà Hạo Hiên kinh sợ kêu lên, vội vàng ngồi xổm xuống, một tay cầm thật chặt tay La Tiểu Nặc đang bám vào bờ, dùng sức kéo lên. “Tiểu Nặc, đừng sợ! Tớ nhất định sẽ cứu cậu lên.”

La Tiểu Nặc cũng muốn nắm chặt lấy tay Hà Hạo Hiên, nhưng vì treo ở bờ đê, lực cánh tay đã dùng quá sức, hôm nay nhìn thấy Hà Hạo Hiên đến, ít nhiều cũng buông lỏng được lo sợ, nhưng lúc này cô lại cảm thấy rõ tay mình dường như càng ngày càng trượt, trượt từng chút khỏi tay Hà Hạo Hiên.

“Không được! Tiểu Nặc cố chịu đựng!” Hà Hạo Hiên dồn sức nửa người nằm sát mặt đất, bàn tay giống như kim sắt nắm lấy tay La Tiểu Nặc.

Hà Hạo Hiên bị mắt kính đen che đi gương mặt nên La Tiểu Nặc không thấy rõ sắc mặt của cậu, nhưng dường như có thể nhìn thấy cậu đang nhú chặt mày, “Hà Hạo Hiên, buông tay đi, chỗ này cũng không cao lắm, rớt xuống sông sẽ không đau, hơn nữa tớ biết bơi, không sao đâu!” La Tiểu Nặc không biết mình đang nói với Hà Hạo Hiên hay là đang nói với bản thân, cô cảm thấy mình sắp không kiên trì nổi nữa rồi.

“Không được! Không được!” Hà Hạo Hiên điên cuồng hô to. “Tớ không thể làm như vậy, tớ làm không được. Tiểu Nặc, chịu đựng!”

Từng giọt mồ hôi từ trán Hà Hạo Hiên chảy xuống, từng giọt rơi vào mặt La Tiểu Nặc, cũng vì mồ hôi mà mắt kính đen của Hà Hạo Hiên từ từ trượt xuống mũi rồi rơi xuống, Hà Hạo Hiên hoàn toàn đặt hết tâm trí trên người La Tiểu Nặc, cũng không chú ý tới điều này. Thế nhưng La Tiểu Nặc lại thấy được.

Cuối cùng thấy được hai mắt của Hà Hạo Hiên, là cậu là cậu, tuy đã qua bốn năm cậu thay đổi rất nhiều, nhưng vẫn nhìn ra được là cậu. Mày kiếm mắt tinh, vẻ ngây thơ ngày xưa đều đã mất đi, trên gương mặt là một đôi mắt mờ mịt không rõ cũng không tập trung, tại sao vẻ mặt lại mờ mịt như thế? Trên người Hà Hạo Hiên từ trước đến nay luôn tạo ra sự xuất hiện và mặt này thật sự không thể tưởng tượng được. Lúc La Tiểu Nặc muốn nhìn lại cho rõ ràng một chút thì cuối cùng mắt kính đen trên mặt Hà Hạo Hiên hoàn toàn rơi xuống đập lên mặt La Tiểu Nặc. Giây phút này dường như đứng yên.

Mắt kính đen đập lên mặt La Tiểu Nặc, thế nhưng La Tiểu Nặc ngay cả mắt cũng không chớp, nhìn chăm chăm mặt Hà Hạo Hiên, nhìn kỹ một chút, lại nhìn kỹ chút nữa, nước mắt to như hạt đậu từ hốc mắt chảy xuống, cuối cùng thì gương mặt quen thuộc kia cũng xuất hiện trước mặt mình. Thế nhưng nếu như có thể lựa chọn, cô lại hy vọng chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng hôm nay, nếu như vậy có thể làm cậu tốt hơn, thế nhưng..

“Cậu đang làm gì vậy? Dùng sức đi! Dùng sức đi! Chẳng lẽ cậu không muốn biết lý do hay sao? Chỉ cần cậu lên đây, tớ sẽ nói toàn bộ sự thật cho cậu biết. Đừng buông tay, chịu đựng, Tiểu Nặc.” Hà Hạo Hiên hét lớn. Giọng nói cực lớn kéo tâm trạng La Tiểu Nặc trở về. Đúng, cô muốn lên, cô muốn biết mọi chuyện, cô phải trở về bên cạnh cậu, cô muốn cho cậu biết cho dù toàn bộ thế giới đều ruồng bỏ cậu, cô cũng sẽ luôn luôn ở bên cạnh cậu. Tin tưởng vào tình bạn vững chắc cùng tình yêu của mình, dùng hết sức lực giúp đỡ bạn thân kiêm người yêu của mình, đây là nhược điểm lớn nhất của La Tiểu Nặc cả hai đời đều không thể bỏ được. Có lẽ cô thật sự rất ngu ngốc, lúc nào cũng quá dễ dàng tin tưởng người khác, lúc nào cũng bị người thân nhất lừa gạt. Nhưng dù sao thì trên thế giới vẫn có loại người này, cho dù bị tổn thương nhiều lần cũng không thông minh lên chút nào, cho dù như vậy thì đã thế nào? Cũng chỉ có người như vậy mới có thể có được tình yêu và tình bạn chân chính. La Tiểu Nặc dùng toàn bộ sức tay, dùng sức hai chân bám vào bờ đê, Hà Hạo Hiên ở phía trên cũng dùng hết sức lực kéo La Tiểu Nặc lên từng chút. 50 centimet, 20 centimet, 5 centimet... Cuối cùng cũng lên

rồi. La Tiểu Nặc dùng cả tay chân bò lên, không còn hơi sức, chưa kịp thở gấp đã bị một vòng tay rộng lớn, rắn chắc ôm vào ngực.

Hà Hạo Hiên ôm La Tiểu Nặc thật chặt, muốn người trong ngực giống như máu thịt hòa vào trong cơ thể mình, chỉ có vậy, cũng không cần lo lắng cô sẽ rời xa mình, cũng không cần lo lắng cô lại gặp nguy hiểm... Hà Hạo Hiên bỗng nhiên ngừng lại, kéo La Tiểu Nặc ra, kiểm tra tỉ mỉ tay chân La Tiểu Nặc, lăm bằm trong miệng nói: “Tiểu Nặc, có đau ở đâu hay không? Tớ xem một chút.”

La Tiểu Nặc nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay ân cần của Hà Hạo Hiên, nhìn thẳng vào mắt Hà Hạo Hiên nói: “Không vội, cậu nói cho tớ biết trước... Nói cho tớ biết, mắt phải của cậu làm sao vậy?” Tay La Tiểu Nặc run rẩy chạm vào mắt phải của Hà Hạo Hiên, mắt phải của Hà Hạo Hiên giống như không có một chút động tĩnh, ngay cả chuyển động cũng không có, không có chút tiêu cự. Mắt trái của Hà Hạo Hiên lại vô cùng bình tĩnh, cậu cầm chặt tay La Tiểu Nặc đang cẩn thận từng li từng tí liên tục quơ quơ trước mắt phải đã bị hỏng của mình “Mắt phải của tớ không nhìn thấy nữa.”

Lời nói này giống như tiếng sấm vang lên trong đầu La Tiểu Nặc, trong phút chốc trời đất quay cuồng, nước mắt La Tiểu Nặc giống như chuỗi hạt châu bị đứt mà rơi xuống, liên tục thì thào nói: “Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy?”

Hà Hạo Hiên giật giật khóe miệng, đầu lòng đưa tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt La Tiểu Nặc, ra vẻ thoải mái nói: “Cậu nhìn xem, hiện tại tớ mang bịt mắt, xứng danh Độc Nhãn Long, như thế nào? Rất đẹp trai phải không?”

“Không đẹp! Một chút cũng không đẹp! Cậu nói cho tớ biết, ai biến cậu thành bộ dạng này? Là ai?” La Tiểu Nặc hơi điên cuồng vừa khóc vừa kêu lên.

Hà Hạo Hiên lại không nói thêm gì nữa.

“Tại sao cậu xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không nói với tớ một tiếng, chẳng lẽ chúng ta không phải là bạn bè hay sao? Chẳng lẽ bốn năm trước cậu nói thích tớ là giả hay sao? Cậu, cậu có cái gì khó nói với tớ? Đến bây giờ, đến bây giờ, cậu cũng như thế, vậy tại sao cậu còn muốn quan tâm tớ như vậy? Tại sao còn muốn tới cứu tớ? Cái gì cậu cũng không nói, bốn năm rồi, trong bốn năm xuất ngoại xảy ra chuyện gì cậu cũng không nói, quen bạn gái, quên mất ước hẹn năm năm của chúng ta, một câu giải thích cậu cũng không có, bây giờ lại mù một bên mắt, còn cái gì cậu chưa nói nữa không, coi như tớ không còn là người cậu thích, nhưng cuối cùng chúng ta vẫn là bạn tốt, với tớ cậu cũng không thể nói ra sao? Hay là thật ra cậu chưa từng xem tớ là bạn tốt của cậu?” La Tiểu Nặc vừa khóc vừa hô to, Hà Hạo Hiên nhủ chặt mày, liếc nhìn La Tiểu Nặc rồi lại cúi đầu cực kỳ nhanh, cậu sợ bản thân nhìn không được nói cho cô biết, cậu không thể nói được.

“Hà Hạo Hiên, tớ rất thất vọng về cậu.” La Tiểu Nặc nghẹn ngào, lệ rơi đầy mặt dứt khoát quay người rời khỏi.

Cô đi về phía trước không bao xa, giọng nói của một cô gái sau lưng cô vang lên: “Cô cho rằng nếu không phải bởi vì cô, Burak sẽ biến thành bộ dạng hiện tại sao? La Tiểu Nặc!” La Tiểu Nặc ngừng lại, nhanh chóng quay đầu lại, “Cô nói rõ ràng đi, chuyện gì liên quan tới tôi.”

Vừa quay đầu lại La Tiểu Nặc nhìn thấy bên cạnh Hà Hạo Hiên đột nhiên xuất hiện một cô gái tóc vàng mắt xanh ngọt ngào đang cảm tức nhìn mình. Hà Hạo Hiên lập tức đứng ở bên cạnh, kéo cô gái kia ra phía sau “Aellon, đừng nói nữa, chúng ta đi thôi! Aellon chúng ta đi thôi!”

Chỉ thấy Aellon tránh khỏi tay Hà Hạo Hiên, tức giận chỉ vào La Tiểu Nặc nói: “Nếu như không phải bởi vì cô, cô cho rằng mắt Burak sẽ biến thành như thế này sao? Ba năm trước, cậu ấy vì vội trở về để cho cô bất ngờ vào ngày sinh nhật, đêm khuya đáp máy bay về nước, trên đường về nhà gặp tai nạn xe dẫn đến mất phải bị mù, lúc đưa đến bệnh viện cấp cứu, cậu ấy còn bán khoản nhờ mẹ cậu ấy giúp cô làm chân giò đường phèn chúc mừng sinh nhật, cậu ấy vì không muốn để cô lo lắng, nhất định không chịu nói chuyện này cho cô biết, cũng không cho người trong nhà nói cho cô biết chuyện này. Từ đó về sau mỗi năm cậu ấy đều không để ý phản đối của mọi người kiên trì quay về giúp cô làm cái gì chân giò đường phèn chết tiệt kia, bản thân chịu tổn thương nghiêm trọng như vậy, còn muốn vì cô làm nhiều chuyện như vậy, còn cô là đầu sỏ gây nên mọi chuyện, bây giờ còn trưng ra vẻ mặt ủy khuất nói cậu ấy không nhớ ước hẹn của hai người, còn ở đây nói cậu ấy không coi cô là bạn, đúng là thật tức cười.”

Về mặt La Tiểu Nặc kinh ngạc nghe Aellon nói, nước mắt dần làm mờ hai mắt, hóa ra người hại cậu ấy biến thành như vậy đúng là mình, Aellon nói không sai, cô đúng là không biết tốt xấu, không phân tốt xấu, đáng chết, cô đáng chết! La Tiểu Nặc ngồi xồm, cúi đầu vào trong khuỷu tay, khóc rống.

“Đù rồi, Aellon! Đừng nói nữa!” Hà Hạo Hiên nhìn đáng về La Tiểu Nặc khóc rống tự trách, đầu lòng lớn tiếng quát Aellon đang muốn tiếp tục nói ra suy nghĩ trong đầu, chạy đến bên cạnh La Tiểu Nặc, vỗ nhẹ đầu của cô nói: “Đừng sợ, đừng sợ, Tiểu Nặc, cậu nhìn tớ xem chỗ nào không tốt chứ, tớ thấy còn được mà! Đây không phải là lỗi của cậu, là do tớ tự mình không cẩn thận thôi.”

La Tiểu Nặc ngẩng đầu, nhìn về mặt ân cần của Hà Hạo Hiên, cuối cùng nhìn không được nhào vào lòng Hà Hạo Hiên, vừa khóc vừa nghẹn ngào nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tớ thật sự không biết! Là tớ hại cậu, là tớ hại cậu! Cậu bé mập!”

“Đừng khóc! Tiểu Nặc, không có chuyện này, là tự tớ không cẩn thận, chuyện này không liên quan đến cậu.” Hà Hạo Hiên nhẹ nhàng vỗ lưng La Tiểu Nặc an ủi nói.

“Bác sĩ nói không thể trị được sao? Tớ sẽ tìm ba tớ hỏi một chút, ba tớ quen biết rất nhiều bác sĩ giỏi, cuối cùng sẽ có phương pháp tốt có thể trị cho cậu, cậu bé mập.” Về mặt La Tiểu Nặc mong chờ nhìn Hà Hạo Hiên nói.

“Vô dụng thôi, lúc bị tai nạn xe, mắt phải của tớ bị thủy tinh đâm xuyên qua dẫn đến bị thương, hệ thần kinh mắt bị phá hỏng, thị lực cũng hoàn toàn mất đi. Ông nội đã nhờ cậy bạn tốt của ông là hiệu trưởng Andrew của đại học Oxford tìm bác sĩ Smith nổi tiếng nhất trên thế giới khám giúp tớ rồi, ông ấy cũng bất lực.” Hà Hạo Hiên hơi hốt nói, nhưng La Tiểu Nặc lại thấy kinh hồn bạt vía, cô biết rõ tình huống lúc đó nhất định không đơn giản như Hà Hạo Hiên nói, nhất định nguy hiểm hơn, chẳng qua là cậu ấy chưa nói mà thôi. Chẳng qua là cậu chưa nói.

“Thật sự không còn cách nào sao? Chúng ta có thể thử tìm cách khác lần nữa. Như Trung y chẳng hạn. Có một số vấn đề Tây y không thể giải quyết được, Trung y có thể làm được hoặc là có biện pháp tốt hơn! Hay là dùng phương thuốc dân gian khác!” La Tiểu Nặc điên cuồng tìm kiếm xem có thể

nghĩ ra phương pháp khác hay không, chỉ cần Hà Hạo Hiền có thể thấy lại ánh sáng, muốn cô làm gì cô cũng tình nguyện.

Hà Hạo Hiền hơi bị thương khẽ lắc đầu, những phương pháp này làm sao cậu chưa thử qua chứ? Cậu cũng muốn thấy lại ánh sáng, cậu cũng muốn bình phục khỏe mạnh rồi ở cùng một chỗ với cô, chỉ vô dụng thôi! Chỉ ngoại trừ...

La Tiểu Nặc chán nản cúi đầu, vô dụng thôi sao? Là cô hại cậu ấy! Là cô hủy hoại cuộc đời cậu bé mập! Tuy cậu còn có thể nhìn thấy, tuy cậu nói không liên quan đến cô, thế nhưng cô chính là nguyên nhân! Nhìn thấy người mình yêu thương mất đi một mắt làm sao có thể không đau khổ đây? Cô nên làm gì bây giờ?

"La Tiểu Nặc, cô muốn cứu Burak sao? Thật ra cũng không phải là không có cách?" Aellon ở bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Tha thứ cho sự ích kỷ của tớ

Editor: Little Little

Về mặt La Tiểu Nặc nghi ngờ nhìn Aellon xuất hiện thần bí hỏi: "Cô thật sự có cách sao?"

Aellon mỉm cười nói: "Đương nhiên..." Còn chưa nói xong đã bị Hà Hạo Hiền gắt gông cắt ngang, "Aellon, tớ đã nói với cậu rồi, cách đó không thể nào, đừng nói nữa."

Ánh mắt La Tiểu Nặc dò xét qua lại giữa hai người này nhất định là có gì đó kỳ lạ. Cô không bỏ qua hỏi tiếp: "Cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Cậu bé mập cậu đừng ngăn cản, để Aellon nói cho rõ ràng."

Hà Hạo Hiền nhìn La Tiểu Nặc thật lâu, cuối cùng buông tay đang ngăn cản Aellon.

"Cách này thật ra rất đơn giản, chỉ cần Burak kết hôn với tôi, như vậy cậu ấy sẽ phục hồi ánh sáng rất nhanh." Aellon ra vẻ hời hợt nói.

Kết hôn? Hai chữ này làm lòng La Tiểu Nặc chấn động, hai mắt nhìn chăm chăm vào Aellon nói: "Aellon, tôi rất nghiêm túc hỏi cô, không phải đang nói đùa, hy vọng cô cũng có thể nghiêm túc trả lời tôi."

"Đúng vậy! Bây giờ tôi cũng rất nghiêm túc nói với cô!" Về mặt Aellon vô tội nói.

La Tiểu Nặc cảm thấy trong đầu mình tuôn ra một tràng chữ, đáng chết, người này có phải không hiểu tiếng Trung hay không? Chẳng trách cậu bé mập muốn cô ta đừng nói nữa, thật sự là vớ vẩn! La Tiểu Nặc chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Nghe này Aellon, tôi không muốn nói nhiều lời vô ích với cô, tôi chỉ muốn nói cho cô biết trên thế giới này không có bệnh gì chỉ cần kết hôn là có thể trị được, bất cứ chuyện gì cũng cần có căn cứ khoa học, tôi hiểu được cô hy vọng có thể giúp đỡ bệnh tình của cậu bé mập, chuyện này hãy giao cho tôi đi. Tôi sẽ trở về tìm ba của tôi hỏi một chút." Đương nhiên chuyện cô trùng sinh trở về cũng là chuyện ngoài ý muốn không thể dùng biện pháp khoa học giải thích.

Aellon nghe La Tiểu Nặc nói xong bất đắc dĩ trợn mắt, bỗng nhiên đưa hai tay của mình ra nói: "Vậy cô xem cái này một chút, làm thế nào dùng khoa học để giải thích chuyện xảy ra."

Chuyện xảy ra? Chuyện gì? La Tiểu Nặc có chút không kiên nhẫn nhìn Aellon đưa hai cánh tay trống trơn ra. Bỗng nhiên, nhìn thấy luồng khí màu xanh trong lòng bàn tay Aellon nhanh chóng xoay tròn, càng lúc càng nhanh, không quá một phút đồng hồ, trên hai tay Aellon lại xuất hiện hai luồng khí kỳ dị di chuyển nhanh như gió, hai luồng gió lốc giống nhau ra sức chuyển động.

Cái này, đây là cái gì? Nội công sao? La Tiểu Nặc trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, một câu cũng không nói nên lời. Luồng khí trong tay Aellon càng chuyển động càng nhanh, hình như cái đó thật sự là gió! Tóc màu vàng kim của Aellon cũng bắt đầu tung bay về phía sau, La Tiểu Nặc đứng ở bên cạnh đều cảm nhận rõ ràng đây là gió từ lòng bàn tay Aellon lan truyền ra, tốc độ gió càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, cuối cùng Aellon lâm lâm trong miệng câu gì đó, một vật màu lam giống như lồng thủy tinh bao phủ toàn bộ người Aellon lại, La Tiểu Nặc phát hiện cơn gió mới vừa rồi có khả năng bị giam giữ bên trong cái lồng thủy tinh kia. Luồng khí vẫn đang chuyển động nhanh chóng, hai chân Aellon dần dần bay lên khỏi mặt đất, hai mắt khép hờ, hai tay duỗi thẳng, tóc vàng óng đang chuyển động cuồng loạn trong lồng thủy tinh, quần áo cũng bị gió thổi hất lên. Cái này cũng quá giống khoa học viễn tưởng rồi, La Tiểu Nặc hơi sợ hãi đưa mắt về phía Hà Hạo Hiền xin giúp đỡ. Hà Hạo Hiền nhẹ nhàng vỗ vỗ vai La Tiểu Nặc nói: "Đừng sợ, cô ấy sẽ không làm tổn thương cậu đâu." Hà Hạo Hiền cũng không giải thích thêm cái gì, có nhiều lúc ngôn ngữ cũng trở nên bất lực, chỉ có tận mắt nhìn thấy sự thật mới có thể thật sự loại trừ quan niệm đã ăn sâu bén rễ trong lòng mọi người.

Đương nhiên La Tiểu Nặc không biết suy nghĩ trong lòng Hà Hạo Hiền, nhưng mà biết rõ cảnh tượng trước mắt là vô hại đối với chính mình, đây tuyệt đối là sự kiện thần kỳ nhất mà bản thân từng nhìn thấy, vậy cũng được, chuyện thế sống lại cũng có thể xảy ra thì còn cái gì mà không thể xảy ra chứ? La Tiểu Nặc che miệng thấp giọng nói, "Quá thần kỳ..." Lúc này Aellon giống như là nữ thần trong gió, thay đổi từ hình tượng ngọt ngào động lòng người của cô trong nhóm nhạc sang hình tượng vô cùng cao quý mà lạnh lùng. Aellon đang nhắm mắt bỗng nhiên mở ra, giọng nói biến đổi khôn lường vang lên: "Bây giờ cô còn có thể dùng căn cứ khoa học để giải thích chuyện cô thấy không?"

La Tiểu Nặc bắt lực lắc đầu, cô không thể, chuyện này hoàn toàn thoát khỏi toàn bộ nhận thức truyền thống.

"La Tiểu Nặc, có lẽ cô không biết, trên thế giới này trừ loài người ra vẫn còn chủng tộc khác, ngoài ra còn có một vài người thuộc chủng tộc thần bí cổ xưa, tôi chính là đến từ một trong số chủng tộc cổ xưa đó – Phong Thần tộc. Theo truyền thuyết, tổ tiên của chúng tôi là thần gió và hậu duệ của nữ thần Trái đất. Chúng tôi trời sinh đã có được khả năng cảm nhận âm thanh tự nhiên cùng với khả năng khống chế sức gió. Nhưng tộc nhân của chúng tôi vô cùng vô cùng ít, tồn tại đến nay cũng không đến năm mươi người. Phong Thần tộc của chúng tôi còn có một khả năng thần bí chính là mỗi cô gái của Phong Thần tộc đều có thể giúp chồng của mình trị hết hoàn toàn bệnh tật, cho dù chồng của cô gái đó bị tổn thương nghiêm trọng thế nào. Vậy bây giờ cô có tin tưởng lời nói vừa rồi của tôi không? La Tiểu Nặc." Aellon nhẹ nhàng nói, từ từ rút tay về phía sau, chậm rãi rơi xuống đất, luồng khí trong tay dần dần biến mất, lòng thủy tinh màu lam cũng biến mất, dường như tất cả đều trở về trạng thái bình thường. Chỉ có hai người ở đây mới biết được cô gái ngọt ngào trước mắt nắm giữ khả năng thần bí đến cỡ nào.

Loại tình huống này làm cho La Tiểu Nặc nói thế nào không tin, không thể tưởng tượng được mọi chuyện sẽ xảy ra như vậy, còn có gì không có khả năng đây? Thế nhưng trong lòng La Tiểu Nặc lại vô cùng mâu thuẫn, cô muốn nói tin tưởng nhưng lại không thể nào nói ra hai chữ này. Kể từ khi biết Hà Hạo Hiên mù một mắt, trong lòng La Tiểu Nặc đã âm thầm thề, cho dù như thế nào, cô đều sẽ chăm sóc cậu ấy, đây là cô cam tâm tình nguyện làm vì Hà Hạo Hiên, không phải vì trách nhiệm hay là áy náy. Mà sau nhiều chuyện đã xảy ra hôm nay, coi như thần kinh của cô có vừa thô vừa to thể nào cũng cảm nhận được yêu thương của Hà Hạo Hiên, cậu yêu cô đấy, mà lúc trước chuyện cậu nói Aellon là bạn gái của cậu cũng có thể là lừa gạt cô thôi. Đã như vậy, ở cùng một chỗ với người yêu vốn là chuyện vô cùng hạnh phúc không phải sao? Nhưng mà hôm nay lại có sự lựa chọn khó cả đôi đường đang đặt ở trước mặt cô, nếu tin tưởng lời nói vừa rồi có nghĩa là cô phải chấp tay nhường cậu bé mập cho người khác hay sao? Nhưng nếu không tin, nhìn ánh mắt cậu bé mập lại nên làm gì bây giờ? Cô làm sao có thể ích kỷ đưa ra một quyết định như vậy? Thế nhưng vừa thoáng nghĩ phải nhường cậu bé mập cho Aellon, lòng La Tiểu Nặc lại giống như bị lưỡi dao sắc bén cắt từng nhát, co rút đau đớn, mặt cô mang theo nước mắt liếc nhìn Hà Hạo Hiên, hay là lần này có lẽ cô nên thật sự buông tay, đây là lựa chọn tốt nhất đối với cậu ấy.

Nhưng lúc La Tiểu Nặc chuẩn bị mở miệng nói, Hà Hạo Hiên lại gọi cô: "Tiểu Nặc! Đợi một chút, tớ muốn hỏi cậu một chuyện, bây giờ cậu cũng biết một mắt của tớ đã mù rồi, lúc trước tớ nói với cậu tớ và Aellon là người yêu, lúc đó cũng vì không muốn cậu bị ủy khuất mà nói dối thôi, khi đó tớ cảm thấy làm như vậy mới là tốt nhất đối với cậu. Mà cho tới bây giờ, cậu cảm thấy cách làm của tớ lúc đó có tốt không?"

La Tiểu Nặc nghe được vấn đề này rõ ràng ngờ ngác một chút, hốc mắt chợt chuyển đỏ, tuy rằng cho tới bây giờ cô đã biết rõ lúc ấy Hà Hạo Hiên là đang nói dối, nhưng biết rõ và chính tai nghe được là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, Hà Hạo Hiên nói những lời này dường như đánh trúng vào nơi yếu đuối nhất trong lòng La Tiểu Nặc, trong lòng cô lúc này xuất hiện ngọt ngào và cảm động, vào lúc này, đột nhiên La Tiểu Nặc cảm thấy ông trời cho cô cơ hội sống lại lần này chính là muốn cô gặp cậu ấy, cho dù cuối cùng không thể ở cùng một chỗ, nhưng chỉ cần nhớ đến quãng thời gian này đã đủ rồi, đã đủ rồi! La Tiểu Nặc nhìn Hà Hạo Hiên, trong lòng dâng lên dũng khí lớn nhất, lúc này có lẽ cũng là lần cuối cùng, cô nhất định phải nói hết toàn bộ những gì trong lòng. "Điều đó sao có thể tốt đối với tớ, tình cảm này, không có gì là ủy khuất hay không ủy khuất, chỉ có yêu không yêu mà thôi. Tớ thích cậu cũng giống như cậu thích tớ, không có bất kỳ điều kiện kèm theo nào. Tớ thích cậu, Hà Hạo Hiên, tình cảm này sẽ không vì cậu bị mù một mắt mà thay đổi, nếu như tớ cũng gặp chuyện tương tự, cậu cũng sẽ tuyệt đối không vì vậy mà thay đổi. Tình cảm này không liên quan đến bên ngoài, bối cảnh, tình cảm này tồn tại chỉ vì cậu là cậu, tớ là tớ, mà chúng ta yêu nhau, chỉ đơn giản như vậy mà thôi. Chẳng lẽ cậu không cho là như vậy sao?"

Lời nói này của La Tiểu Nặc làm cho Hà Hạo Hiên lập tức ngừng người tại chỗ, trong lòng cậu rất ám áp, nhìn La Tiểu Nặc cười nói: "Đã như vậy, cũng đừng có đẩy tớ cho người khác được không? Trừ khi cậu chán ghét tớ."

Trong lòng La Tiểu Nặc cứng lại, phản bác: "Không phải vậy, nhưng mà..."

Hà Hạo Hiên đưa tay kéo tay La Tiểu Nặc, mười ngón đan vào nhau, chậm rãi nói: "Tay của tớ cả đời này chỉ biết nắm lấy tay của một mình cô gái này, lần này nắm tay cũng nhất định là cả đời. Lúc này trừ khi cậu chủ động buông ra nếu không tớ tuyệt đối sẽ không buông tay, mà cô gái này chỉ có thể là cậu, La Tiểu Nặc! Vì vậy, xin cậu, xin cậu nhất định, nhất định không được buông tay tớ ra. Được không?" (Hãy đọc truyện chính chủ tại đề cập nhật chương mới nhất và công sức của editor nhé!)

La Tiểu Nặc ngẩng đầu nhìn ánh mắt chờ mong của Hà Hạo Hiên, nhìn lại tay của hai người đan vào nhau, nước mắt rơi đầy mặt, nghẹn ngào mở miệng nói: "Cậu bé mập, thật xin lỗi, tha thứ cho sự ích kỷ của tớ." Hà Hạo Hiên biến sắc, tay cố gắng nắm chặt, gất gao nắm lấy tay La Tiểu Nặc. Nhưng vào lúc này La Tiểu Nặc lại dùng sức rút tay của mình ra, Hà Hạo Hiên đưa tay muốn ngăn cô lại, nhưng không kịp giữ lại thì nhìn thấy La Tiểu Nặc trong phút chốc giống như con chim nhỏ nhào vào trong ngực mình, La Tiểu Nặc ôm lấy cổ Hà Hạo Hiên, nước mắt chảy không ngừng nói: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, cậu bé mập, tha thứ cho tớ, hãy để cho tớ được ích kỷ một lần, tớ không muốn nhường cậu cho ai cả, tớ không muốn buông tay."

Tàng đá trong lòng Hà Hạo Hiên cuối cùng cũng rơi xuống, cảm thấy thỏa mãn ôm lấy cô gái mình yêu nhất vào lòng, nhẹ nhàng nói: "Đừng khóc, Tiểu Nặc nghe lời! Làm sao tớ có thể trách cậu được?" Thật ra trong lòng Hà Hạo Hiên hiểu rõ cậu là đang đặt cược chính mình, cậu biết rõ nếu không làm như vậy chỉ sợ Tiểu Nặc cả đời cũng sẽ không mở nút thắt trong lòng, cũng không biết tới khi nào mới có thể nhìn thẳng vào tình cảm của bọn họ. Vì vậy lần này cậu mạnh dạn đánh cược một lần, chính là đang đánh cược, đang đánh cược Tiểu Nặc yêu mình sâu đậm, lần này xem ra thần may mắn đã đứng bên cạnh cậu. Hà Hạo Hiên lén lút ở sau lưng Tiểu Nặc giơ ngón tay cái về phía Aellon, Aellon hiểu rõ nháy mắt lại, bỗng nhiên mở miệng nói: "Này, hai người đừng có ở trước mặt tôi buồn nôn như vậy, cả người tôi đều nổi da gà rồi đây. Các người đã không muốn áp dụng phương pháp hồi phục thị lực này, tôi ở đây nhiều lời cũng như không, tôi đi trước đây." d...đ...l...q...đ Bỗng nhiên La Tiểu Nặc ngẩng đầu từ trong ngực Hà Hạo Hiên, muốn ngăn cản Aellon hỏi một chút xem còn có biện pháp khác không, nhưng Aellon đã thần bí biến mất. Giữa không trung bỗng nhiên truyền đến một giọng nói: "Tôi sẽ giúp Burak hỏi đại Tể sư của tộc chúng tôi xem còn biện pháp nào khác hay không."

La Tiểu Nặc hơi lo lắng hỏi Hà Hạo Hiên: "Chuyện này, Aellon cô ấy..."

Hà Hạo Hiên nắm tay La Tiểu Nặc đi đến bãi cỏ bên bờ sông ngồi xuống, mỉm cười nói: "Đừng lo lắng, cô gái Aellon này từ trước đến nay đều là miệng cứng rắn nhưng lại dễ mềm lòng, cô ấy nói giúp chúng ta thì nhất định sẽ giúp." La Tiểu Nặc mới yên lòng ngồi xuống, nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Hà Hạo Hiên. Dưới ánh trăng, bên bờ sông có một đôi đang tựa sát vào nhau, không khí hạnh phúc không chỗ nào không có.

Chương 44: Lừa gạt nộ hôn đầu tiên

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

Hà Hạo Hiên và La Tiểu Nặc tựa sát vào nhau ngồi trên bãi cỏ ở bờ sông, giây phút này lòng của bọn họ đã dán chặt vào nhau, nhịp đập của hai trái tim kề bên nhau dường như cũng đặc biệt lớn hơn trong màn đêm yên tĩnh. Dưới ánh trăng, bầu không khí dường như cũng ngọt, Hà Hạo Hiên không kìm lòng được nhẹ nhàng dùng tay nâng cằm La Tiểu Nặc lên, La Tiểu Nặc nhìn thấy Hà Hạo Hiên không ngừng tiến gần sát môi của mình, gương mặt bỗng chốc đỏ bừng, cô muốn đẩy ra, lại phát hiện dường như tay không còn chút sức lực, chỉ có thể nhìn Hà Hạo Hiên đang khép hờ mắt càng ngày càng gần sát môi mình, tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ngay lúc môi Hà Hạo Hiên sắp chạm đến môi La Tiểu Nặc, bỗng nhiên cách đó không xa truyền đến một giọng nói, kêu to: "Tiểu Nặc! Tiểu Nặc! Cậu đang ở đâu? Tiểu Nặc, cậu đang ở đâu vậy?"

Là Đường Vi! La Tiểu Nặc nghe thấy tiếng Đường Vi lập tức mắc cỡ đỏ mặt luống cuống tay chân đẩy Hà Hạo Hiên ra, thấp giọng nói: "Có người đến." Sau đó phúi bụi trên người, đứng lên. Hà Hạo Hiên có chút bất đắc dĩ thở dài buồn bực nói: "Đúng là tên phá đám." La Tiểu Nặc nghe Hà Hạo Hiên oán trách, mặt đỏ lên dùng sức vỗ một cái vào lưng của cậu, "Còn không mau đứng lên, bị người khác phát hiện thì phiền toái." La Tiểu Nặc nhỏ giọng cười mắng.

Hà Hạo Hiên bày ra vẻ mặt mê đắm ôm lấy La Tiểu Nặc từ phía sau nói: "Phiền toái đúng không, tớ đây không ngại lại phiền toái một chút. Ha ha ha ha..."

La Tiểu Nặc cười tránh khỏi Hà Hạo Hiên nói: "Đừng lộn xộn, thật sự có người đến đó!"

Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện trước mặt họ, là Đường Vi. Cậu ta kinh ngạc kêu lên: "Tiểu Nặc, hóa ra cậu ở đây..." Còn chưa dứt lời, giọng nói đã ngừng lại, Đường Vi nhìn thấy La Tiểu Nặc và Hà Hạo Hiên cười đùa, lúc này, cậu nhìn thấy La Tiểu Nặc cười thật xán lạn, vui mừng vì nhìn thấy La Tiểu Nặc trong nháy mắt hóa thành hư ảo, trong lòng đau xót, cô cười đẹp như vậy, chỉ tiếc vẫn luôn không phải dành cho cậu!

La Tiểu Nặc hơi lúng túng muốn đẩy tay Hà Hạo Hiên đang ôm eo mình ra, muốn mở miệng nói gì đó, lại phát hiện tay Hà Hạo Hiên đang đặt trên eo mình bỗng nhiên siết chặt, La Tiểu Nặc vừa định quay đầu lại mắng Hà Hạo Hiên vài câu để cậu đừng làm rộn, nhưng khi quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt chăm chú đến ngơ ngẩn của Hà Hạo Hiên, "Sao vậy? Cậu bé mập?"

Hà Hạo Hiên thấp giọng hỏi: "Tiểu Nặc, vừa rồi cậu vẫn luôn ở đây với Đường Vi sao? Giữa đường cậu ấy có rời đi hay không?"

La Tiểu Nặc hơi lo lắng nhìn Hà Hạo Hiên nói: "Đúng vậy đó, nhưng mà, cậu bé mập, tớ theo Đường Vi ra đây chỉ vì muốn nói rõ ràng với cậu ấy thôi..."

Hà Hạo Hiên cắt ngang lời La Tiểu Nặc, hỏi: "Tớ muốn biết giữa đường cậu ấy có rời đi hay không?"

La Tiểu Nặc bị lời nói thô lỗ của Hà Hạo Hiên cắt ngang, hơi uất ức cúi đầu nói: "Có! Cậu ấy đuổi theo bắt một người lén lút đi theo sau chụp ảnh chúng tớ."

Hà Hạo Hiên hơi áy náy nhìn La Tiểu Nặc nói: "Thật xin lỗi, Tiểu Nặc, tớ không nên nói chuyện thô lỗ như vậy với cậu, chỉ là chuyện này..." Hà Hạo Hiên kéo La Tiểu Nặc ra phía sau mình, tiếp tục nói: "Trước tiên để tớ hỏi rõ ràng đã, đợi chút nữa tớ sẽ nói với cậu, cậu ngoan ngoãn đứng ở đây đừng đi đâu cả." La Tiểu Nặc nghe lời gật đầu, Hà Hạo Hiên chậm rãi đi về phía Đường Vi.

Hà Hạo Hiên vừa đi vừa nhìn Đường Vi từ trên xuống dưới, người mà cậu nhìn thấy ở quán bar chính là Đường Vi sao? Trong lòng Hà Hạo Hiên xuất hiện nghi ngờ. Hà Hạo Hiên mở miệng hỏi: "Này Đường Vi, vừa rồi cậu có đến quán bar Dạ Vĩ Ương sao?"

Trong lòng Đường Vi có chút cay đắng nhìn La Tiểu Nặc bị Hà Hạo Hiên kéo ra phía sau, dường như cô không có một chút hứng thú nói chuyện với mình, cậu nên sớm hiểu rõ, thế nhưng, thế nhưng, cậu không làm được. Cậu không thể khống chế ánh mắt của mình tìm kiếm bóng dáng của cô, cậu không thể khống chế tai của mình lắng nghe mỗi một câu cô nói, cậu không thể khống chế việc tự mình nghĩ muốn tới gần cô một chút, lại gần một chút! Thế nhưng hôm nay người bảo vệ chính thức đã xuất hiện, mà vai phụ là cậu có cũng được không có cũng không sao cũng đến lúc phải chào cảm ơn rồi. Hà Hạo Hiên không hài lòng khi thấy Đường Vi nhìn La Tiểu Nặc say mê, trong lòng thầm nghĩ "Nếu suy đoán theo lẽ thường, nhìn bộ dạng bây giờ của cậu ta cũng không giống giả bộ, chẳng lẽ vừa rồi vì mình say rượu nên không tỉnh táo mà hoa mắt?" La Tiểu Nặc nhìn hai người này, một người nhìn mình mong đợi, vẻ mặt ai oán, một người khác thì cúi đầu nhủ mà không biết đang suy nghĩ cái gì? "Này này, không phải muốn hỏi điều gì đó sao? Sao hai người đều giống như xuất hồn vào cõi tiên vậy, hai người đang làm gì thế?" La Tiểu Nặc tức giận hỏi.

"Hả?" Hai người mới giật mình hoàn hồn. Đường Vi vội trả lời: "Không có! Tớ vừa đuổi theo người đàn ông lén lút, nhìn xem tớ còn cướp được

máy chụp ảnh của hắn về nữa này." Đường Vĩ quơ quơ máy chụp ảnh trong tay mình tiếp tục nói: "Tại sao lại hỏi như vậy? Xảy ra chuyện gì sao?"

Hà Hạo Hiên nghi ngờ nhìn Đường Vĩ thật lâu, cuối cùng thờ dài nói: "Không có, có thể là nhận lầm người! Đúng rồi, cậu có nhìn xem bên trong máy chụp ảnh kia là chụp cái gì không?"

Đường Vĩ nhìn Hà Hạo Hiên, nhẹ nhàng đẩy Hà Hạo Hiên ra, đi đến trước mặt La Tiểu Nặc, kéo tay của cô đặt máy chụp ảnh trên tay cô rồi quay người rời khỏi, ba người cuối cùng chỉ có một người là dư thừa, mà cậu cũng đến lúc phải rời đi.

La Tiểu Nặc muốn mở miệng nói cái gì đó, rồi lại nhìn bóng lưng cô đơn lạnh lẽo của Đường Vĩ, có lẽ với cậu mà nói tự mình tránh xa mới là điều tốt nhất đối với cậu, dù sao yêu không phải là cậu bỏ ra bao nhiêu cũng có thể đạt được bấy nhiêu, mà tình yêu của cô đã dành cho cậu bé mập, cũng sẽ không đáp lại tình cảm của cậu nữa. La Tiểu Nặc có chút hậm hực nghĩ, kiếp trước chính mình yêu Đường Vĩ sâu nặng như vậy, nhưng cậu ta lại vứt bỏ mình, còn kiếp này, hết lần này tới lần khác lại dùng chân tình cảm động mình, bản thân mình cũng đã không còn thương cậu ấy. Cái này có phải chính là nhân quả báo ứng hay không! Bỗng nhiên La Tiểu Nặc cảm thấy tay mình ẩm ướt, cúi đầu nhìn, là bàn tay Hà Hạo Hiên phủ lên tay mình, La Tiểu Nặc ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt cười của Hà Hạo Hiên nhìn mình thật sâu cười nói: "Tiểu Nặc, đừng nhìn, nhìn nữa tớ sẽ ghen đó."

La Tiểu Nặc nghe Hà Hạo Hiên nói như vậy, dời đi sự chú ý, nhìn Hà Hạo Hiên, nhướn mày lên cười nói: "Cậu bé mập, cái tên này, như thế nào từ Anh trở về ngược lại miệng trở nên ngọt giống như bôi mật vậy? Có phải thường xuyên đồ dành con gái nên luyện thành hay không?"

Hà Hạo Hiên nghe xong lời này nhưng không đếm xỉa, "Tiểu Nặc! Cậu đang đổ oan cho tớ, tớ lúc nào cũng chung thủy với cậu, trong lòng cũng chỉ có một mình cậu! Nghe nói trong hoàn cảnh này giữa nam nữ chỉ nên nói chuyện như thể này mới thể hiện tình thú đấy."

Đầu La Tiểu Nặc chảy đầy mồ hôi! "Tình thú? Là ai, là ai làm hư cậu bé mập nhà tớ. Cậu mau nói cho tớ biết! Tớ muốn nghiêm khắc giáo dục hắn một chút, cái này cái này cái này, làm hư cậu bé mập thật thà hiền lành nhà tớ, thật sự là tội không thể thứ mà!" La Tiểu Nặc vô cùng đau đớn nói.

Hà Hạo Hiên cười cong cong ánh mắt, cậu bé mập nhà tớ? Ừ, cái tên này cậu rất thích. "Là Nick nói cho tớ biết đó, chẳng lẽ không phải như thế sao? Tiểu Nặc?" Hà Hạo Hiên vô tội hỏi.

La Tiểu Nặc tức giận nói: "À, hóa ra là cái tên Nick làm chuyện tốt, tớ đã nói rồi, nhìn bộ dạng của hắn đã biết không phải là người tốt! Quả nhiên... Lần sau đừng để tớ gặp hắn, nếu không tớ sẽ cho hắn đẹp mắt đấy. Hừ hừ." Giờ phút này Nick đang chìm đắm giữa mỹ nhân, không tự chủ rung mình một cái, "Ồ? Sao mình cảm thấy có một luồng khí tà ác đang tới gần mình vậy."

Trong lòng La Tiểu Nặc nguyên rửa cái tên Nick tà ác một vạn lần, sau đó mở to đôi mắt sáng long lanh nhìn chằm chằm vào Hà Hạo Hiên nói: "Cậu bé mập! Bây giờ không giống lúc trước nữa! Đó là loại học vấn rất cao thâm, nhất định phải vô cùng cẩn thận! Tớ đề nghị cậu đến thư viện cẩn thận nghiên cứu một chút về phổ cập kiến thức tuổi dậy thì và sở tay tâm sinh lý giới tính sau đó mới áp dụng thực tế thì vẫn tốt hơn!"

"Phải không?" Về mặt Hà Hạo Hiên nghi ngờ nói.

"Đương nhiên! Sao tớ có thể lừa cậu chứ, cậu bé mập!" Về mặt La Tiểu Nặc thì son sắt nói. Trong lòng mừng thầm nói, ha ha, nghĩ tới hôm nay bản thân xúc động thổ lộ với cậu bé mập, bây giờ suy nghĩ lại cảm thấy xấu hổ tim đập mạnh, không nên không nên, cho mình chút thời gian yên tĩnh, nếu không thì chẳng phải giống như cô gái nhỏ vừa có mối tình đầu sao, như vậy sẽ hủy tên tuổi anh hùng cả đời của mình rồi. Trong lòng La Tiểu Nặc âm thầm động viên bản thân.

Bỗng nhiên Hà Hạo Hiên nhướn mày, xoa nhẹ trán, một tay che mắt trái không bị thương, phát ra tiếng rên rỉ đau khổ.

La Tiểu Nặc nhìn thấy lập tức nóng nảy, "Cậu bé mập, cậu làm sao vậy?"

Hà Hạo Hiên một tay che mắt trái, nhíu chặt mày nói: "Hình như vừa bị gió thổi cái gì đó vào mắt! Bây giờ mắt này lại đau lại ngứa, thật là khó chịu!"

La Tiểu Nặc đỡ Hà Hạo Hiên ngồi xuống, lo lắng nhìn mắt trái nhắm chặt của cậu, bây giờ nên làm gì đây? "Cậu bé mập, tớ, bây giờ tớ đỡ cậu đi bệnh viện. Rất nhanh thôi, cậu đừng lo lắng." La Tiểu Nặc bối rối nói, cũng không biết là an ủi Hà Hạo Hiên hay là đang an ủi mình.

Hà Hạo Hiên khẽ lắc đầu nói, "Không cần đâu, chỉ là hạt cát thôi, Tiểu Nặc, cậu có thể giúp tớ thổi một cái không? Như vậy có lẽ sẽ thoải mái hơn nhiều."

La Tiểu Nặc không nhiều lời, lập tức đáp: "Được!" Sau đó đến trước mặt Hà Hạo Hiên, nhẹ nhàng dùng ngón tay kéo mí mắt của cậu ra, để sát vào thổi, mắt Hà Hạo Hiên nhắm hai cái, La Tiểu Nặc lại sát vào một chút, lại thổi một cái, mới hỏi: "Như thế nào rồi? Có thấy khá hơn không? Cậu bé mập!"

Hà Hạo Hiên không nói gì, La Tiểu Nặc ngồi trước mặt Hà Hạo Hiên, bọn họ rất gần, gần đến mức có thể nghe rõ ràng tiếng hít thở của nhau, La Tiểu Nặc nghe tiếng hít thở vội vàng của Hà Hạo Hiên, hơi lo lắng nghĩ sẽ hỏi thêm một lần nữa, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên Hà Hạo Hiên mở mắt đang nhắm chặt ra, tiến đến gần cực kỳ nhanh, in lên môi La Tiểu Nặc một nụ hôn, giống như con mèo trộm được thịt, che miệng cười. Lúc này La Tiểu Nặc mới kịp phản ứng, mình bị lừa, cái tên này giả heo ăn thịt hổ, dĩ nhiên cậu bé mập làm như vậy cũng là cướp đi nụ hôn đầu tiên của cô, mặt La Tiểu Nặc thoáng đỏ lên giống như màu đỏ quả táo, buồn bực xấu hổ kêu lên: "Chết tiệt, cậu bé mập, dám gạt tớ!" Sau khi Hà Hạo Hiên chiếm được tiện nghi đắc ý cười, chạy trốn cực kỳ nhanh, La Tiểu Nặc lập tức đỏ mặt đuổi theo Hà Hạo Hiên kêu lên: "Cậu bé mập chết tiệt, cậu đừng chạy, hôm nay tớ nhất định phải dạy dỗ cậu một chút."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cầm Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Con giông trước lúc mưa nguồn*

(*Con giông trước lúc mưa nguồn: Trước khi xảy ra sự việc lớn thường có những biến cố báo hiệu bất thường)

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

La Tiểu Nặc và Hà Hạo Hiên cười đùa ầm ĩ một lúc, Hà Hạo Hiên mới cười nói: "Được rồi được rồi, là tớ không đúng, trước tiên xem một chút cuối cùng cái máy chụp ảnh kia chụp những thứ gì đã."

La Tiểu Nặc mới buông tay đang dùng sức tàn sát cậu bé mập, hơi tò mò mở máy chụp ảnh ra, trên màn hình xuất hiện hình ảnh. Lần lượt xem từng hình ảnh, càng xem tiếp càng thấy kỳ lạ, Hà Hạo Hiên ở bên cạnh xem cùng cũng nhũn mày, nhân vật chính của mỗi hình ảnh đều chỉ có một người, chính là La Tiểu Nặc. Không chỉ có hình ảnh của cô và Đường Vi ở công viên bờ sông, còn có cô ở trường học cùng với một vài hình chụp ở nhà, đây là chuyện gì? La Tiểu Nặc nghi ngờ xem hình chụp, trong lòng mơ hồ có chút bất an, cô ngẩng đầu nhìn Hà Hạo Hiên hỏi: "Cậu bé mập, cái này, đây là chuyện gì? Tại sao hẳn lại chụp ảnh tớ nhiều như vậy, thật kỳ lạ!"

Hà Hạo Hiên nhũn mày xem hình chụp một lúc lâu, trong lòng cũng đang rất hoang mang, cậu vốn nghĩ rằng đây là do phóng viên báo lá cải muốn theo dõi cậu nên đến gây chuyện, nhưng xem ra nhân vật chính hẳn muốn chụp là Tiểu Nặc. Tiểu Nặc có gì để cho phóng viên báo lá cải điều tra đây? Hay nói cách khác thì người chụp ảnh hoàn toàn không phải là phóng viên báo lá cải mà là một người khác có ý đồ điều tra? Vậy bọn họ đang điều tra thứ gì đây? Mục đích của bọn họ là gì? Mà kẻ chủ mưu phía sau chuyện này cuối cùng là ai? Trăm ngàn thắc mắc nối tiếp trong lòng Hà Hạo Hiên, cậu nhìn La Tiểu Nặc lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ nhất định phải điều tra thật kỹ chuyện này. La Tiểu Nặc vừa thấy Hà Hạo Hiên lắc đầu hơi thất vọng cúi đầu xuống, Hà Hạo Hiên cung chiêu vỗ vỗ đầu La Tiểu Nặc an ủi: "Yên tâm đi! Cho tớ chút thời gian, tớ nhất định sẽ nói cho cậu biết chân tướng sự việc." La Tiểu Nặc tin tưởng gật gật đầu. Hà Hạo Hiên kéo tay La Tiểu Nặc nói: "Được rồi, bây giờ cũng đã trễ, trước tiên để tớ đưa cậu về nhà đã." Nói xong cả hai người cùng nhau rời khỏi công viên bờ sông.

Trên đường về, bỗng nhiên bước chân La Tiểu Nặc ngừng lại, "Làm sao vậy? Tiểu Nặc?" Hà Hạo Hiên quan tâm quay đầu lại nhìn La Tiểu Nặc hỏi.

"Ồ, cậu bé mập, bỗng nhiên vừa rồi tớ nghĩ một chút, cậu nói xem có phải người chụp ảnh là đám chó săn hay không? Thật ra bọn họ muốn chụp chút việc riêng tư của cậu nhưng chỉ mượn danh nghĩa tớ mà thôi." Về mặt La Tiểu Nặc chắc chắn nói.

Hà Hạo Hiên cảm thấy một đám quạ kêu quạc quạc đang bay qua trên đầu mình, đến bây giờ cô nhóc này mới nghĩ đến khả năng này, tốc độ phản ứng như vậy thật đúng là nhanh đến kinh người! Cậu bắt đầu đáp: "Khụ, đúng là rất giỏi! Cậu có thể nghĩ vậy."

Người nào đó hoàn toàn không ý thức được ý nghĩ của Hà Hạo Hiên, về mặt đặc ý đáp: "Đúng không, tớ cũng biết là tớ có thể nghĩ như vậy là rất giỏi đây! Cậu bé mập à! Cậu ngàn vạn lần đừng nghĩ tớ chỉ biết nói thôi. Tớ có chứng cứ đây, cậu xem!" La Tiểu Nặc nhanh tay lẹ chân đưa máy chụp ảnh lên, trên màn hình là ảnh chụp trước cửa nhà La Tiểu Nặc, trên ảnh không có bất cứ người nào, nhưng mà ở góc ảnh lại có một chiếc xe ô tô màu đen đang đỗ bên đường, còn có thể nhìn thấy một người mang mắt kính đen ngồi trên xe. "Cậu bé mập, cậu nói xem có phải chiếc xe ngày đó ở trước cửa nhà tớ là của cậu hay không?" Hà Hạo Hiên ním cười gật đầu. La Tiểu Nặc bày ra vẻ mặt "ta biết ngay" nói: "Cái này, cậu xem, tuy rằng bị mắt kính đen che đi nhưng trực giác của tớ cho tớ biết, chỉ cần liếc nhìn là nhận ra cậu bé mập ngay! Cậu xem đi, thật ra mục đích của hẳn chính là chụp ảnh cậu đây! Cậu xem một chút, cậu xem một chút, đằng sau mấy tấm ảnh chụp này hầu như có thể nhìn thấy xe của cậu, điều này nói rõ cái gì? Cái này nói lên người chụp hình hoàn toàn tới đây vì cậu đây! Cậu bé mập! Cậu xem người này rất gian xảo! Vì để chúng ta hiểu lầm, hẳn không tiếc chụp những tấm ảnh có xuất hiện hình ảnh của tớ như vậy, đây chính là để ngụy trang, mà mục đích thực sự chính là tay trống thiên tài của nhóm nhạc Đam Mê là cậu, hành động này thật sự là cao minh! Chẳng qua là chỉ dựa vào như vậy đã nghĩ lừa bịp được ánh mắt Holmes* của tớ, đây tuyệt đối là giấu đầu hở đuôi, tuyệt đối không thể làm được."

(*Holmes: Sherlock Holmes là một nhân vật thám tử hư cấu vào cuối thế kỉ 19 và đầu thế kỉ 20, xuất hiện lần đầu trong tác phẩm của nhà văn Arthur Conan Doyle xuất bản năm 1887)

Hà Hạo Hiên im lặng nhìn bộ dạng hài lòng đặc ý của La Tiểu Nặc, có thể bóp méo sự thật thành như vậy cũng không khỏi làm cho người ta ngưỡng mộ.

"Nhưng mà, kỳ lạ chính là, cậu bé mập vì sao xe của cậu mỗi ngày đều đỗ ở trước cửa nhà tớ vậy?" Bỗng nhiên La Tiểu Nặc nghi ngờ hỏi.

Hà Hạo Hiên vốn im lặng không nói, vừa bị La Tiểu Nặc hỏi đã kích động đến ho khan "Khụ khụ khụ, cái này..." Đột nhiên Hà Hạo Hiên bị La Tiểu Nặc hỏi nên không nói được thành lời, muốn cậu nói thế nào đây? Cũng không thể nói bởi vì lo lắng cho cô nên mỗi ngày đỗ xe đứng ở dưới lầu nhà cô, chỉ khi tận mắt nhìn thấy cô đi vào phòng, mới có thể yên tâm. Những thứ này làm sao có thể nói ra miệng!

La Tiểu Nặc kỳ quái nhìn mặt Hà Hạo Hiên đang đỏ ửng nói: "Ồ? Cậu bé mập cậu làm sao vậy? Tại sao mặt đỏ như vậy lại còn không nói chuyện nữa?"

Hà Hạo Hiên cúi đầu nhìn nhìn vẻ mặt ân cần của La Tiểu Nặc, trên mặt không tự chủ mang theo một nụ cười, một tay ôm La Tiểu Nặc vào trong ngực, "Tiểu Nặc, có thể ở cùng một chỗ với cậu thật tốt!"

Toàn thân La Tiểu Nặc cứng đờ bị Hà Hạo Hiền ôm, rồi lại nghe những lời Hà Hạo Hiền nói lúc này, trong lòng mềm nhũn, nhẹ nhàng dùng tay ôm lấy Hà Hạo Hiền nói: "Đừng vậy đó! Thật tốt!"

Trong mắt Hà Hạo Hiền lướt qua vẻ đắc ý, xem ra lần nữa lại thành công nói sang chuyện khác, Hà Hạo Hiền dắt tay La Tiểu Nặc tiếp tục đi về nhà. Ban đêm, trên đường về nhà rất yên tĩnh. Phía trước chính là nhà của La Tiểu Nặc. Ngõ hẻm bên đường truyền đến vài âm thanh va chạm của đá vụn, trong đêm yên tĩnh lộ ra đặc biệt rõ ràng. La Tiểu Nặc hơi tò mò nhìn về phía đó, nhưng cái gì cũng không phát hiện. Cô cảm thấy kỳ quái ngẩng đầu nhìn Hà Hạo Hiền, Hà Hạo Hiền vỗ nhẹ nhẹ đầu của cô nói: "Có thể là con chuột ở đó, đi nhanh đi, chậm thêm chút nữa sẽ khiến ba mẹ cậu lo lắng."

La Tiểu Nặc gật đầu đáp ứng, cũng ném việc nhỏ ấy ra đằng sau, chỉ là cô không nhìn thấy trong ánh mắt chợt lóe lên sắc nhọn của Hà Hạo Hiền nhìn về phía hẻm nhỏ không người.

Hà Hạo Hiền đưa La Tiểu Nặc về nhà an toàn, sau đó một mình lên lút trở lại hẻm nhỏ vừa mới đi qua, "Xuất hiện đi, có lẽ cô cũng đã đi theo chúng tôi rất lâu rồi." Trong ngõ hẻm Hà Hạo Hiền lạnh lùng nói.

Một hình bóng chậm rãi đi ra từ chỗ sâu trong hẻm nhỏ, tiếng cười kiêu mị truyền ra: "Ha ha ha, đã lâu không gặp! Hà học trưởng, không không không, có lẽ nên gọi là ngài Burak mới đúng chứ!"

"Cô là?" Hà Hạo Hiền có chút giật mình hỏi, bóng người trước mắt này trong ký ức của cậu không có chút nào ấn tượng, thế nhưng ngược lại giọng nói kiêu mị này dường như đã nghe qua ở đâu đó. Hà Hạo Hiền nhíu mày dừng lại trên người cô gái trước mặt, mái tóc xoắn dài thành thực nổi bật lên gương mặt trái xoan càng thêm xinh xắn động lòng người. Chiếc váy tơ lụa màu đen ôm quanh dáng người uyển chuyển, mà cái cổ áo khoét sâu hình chữ V càng khiến cho người khác mơ tưởng xa xôi. Chỉ là bề ngoài giống như thuần khiết nhưng trên mặt lại dày đặc son phấn, phấn lót dày như vậy cũng không che được bóng mắt kia, dường như cũng biểu hiện rõ ràng cuộc sống riêng phóng túng. Trong đôi mắt thật to kia thoáng hiện ra vẻ điên cuồng và tàn nhẫn làm cho Hà Hạo Hiền cũng cảm thấy kinh hãi.

"Ha ha ha, Hà học trưởng, anh đúng là quý nhân mau quên! Nhanh như vậy đã không nhớ tôi à. Nhưng trong năm năm qua, mỗi một phút mỗi một giây tôi đều nhớ kỹ anh và La Tiểu Nặc! Ha ha ha!" Cô gái kia chậm rãi rút một điều thuốc ra từ trong túi xách, dùng bàn tay sơn móng màu đen châm lửa, không thể chờ đợi được mà hít một hơi thật sâu, thỏa mãn phun ra một vòng khói mới chậm rãi nói: "Tôi là Bạch Yến Linh."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Ai mới là quái vật?

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

Về mặt Hà Hạo Hiền hoảng hốt nhìn cô gái sexy thành thực trước mắt, biến hóa này cũng không khỏi quá lớn rồi. Cậu lơ mơ nhớ ra Bạch học muội ngoại trừ tâm địa tàn nhẫn ra thì bề ngoài rất thuần khiết! Thế nào thoáng cái lại trở nên kiêu diễm như vậy, còn là bộ dạng cô gái hư hỏng.

"Rất giật mình đúng không? Hà học trưởng! Lại nói tiếp, tôi biến thành hình dạng thế này đúng là phải cảm ơn anh đó!" Về mặt Bạch Yến Linh vui vẻ nói với Hà Hạo Hiền, chẳng qua là nụ cười kia lại chưa từng đến đáy mắt.

Hà Hạo Hiền rất nhanh bình tĩnh trở lại từ trong kinh ngạc, nhìn cô gái trước mắt, nhíu mày cười nói: "Phải không? Không dám nhận không dám nhận, nhìn thấy tiểu học muội cô biến đổi kinh thiên động địa lần này tôi biết ngay đây tuyệt đối không phải là công lao của một mình tôi! Người bình thường không có tư chất nhất định muốn trở nên "Đặc biệt" như thế, chỉ sợ là so với lên trời còn khó hơn nữa."

Bạch Yến Linh nghe Hà Hạo Hiền châm chọc khiêu khích cũng không có chút tức giận nào, che miệng cười nói: "Không không không, tôi đây cũng không phải là nói dối, Hà học trưởng, nếu không phải anh đuổi tôi ra khỏi Từ Dương, nếu không phải do anh mặc kệ tôi nghìn cầu vạn khẩn nịnh nọt vẫn quyết tâm ghi một câu gì đó trên sổ tay hành vi đạo đức học sinh trung học, chờ tôi suy nghĩ đã! Phải rồi! Đạo đức không đứng đắn, dính líu đến việc cố ý tổn thương bạn học tôi nghĩ tôi cũng sẽ không biến thành như hôm nay... Ủ! Tôi nhớ lúc trước người nào đó thề son sắt chỉ cần tôi quý xuống sẽ cho tôi một đánh giá hài lòng, Hà học trưởng anh biết không? Đánh giá lúc ấy thật đúng là khiến tôi kinh ngạc vô cùng đó!"

Hà Hạo Hiền nghe xong lời này nhẹ gật đầu, cũng không có đáp lại, không sai, khi đó cậu đều nói tất cả mọi chuyện đã xảy ra từ đầu tới cuối cho ông nội nghe, mà lúc lời đánh giá này được viết cậu cũng nhìn thấy tận mắt, nhưng vậy thì sao chứ? Quá đáng sao? Nhưng mà Hà Hạo Hiền một chút cũng không cảm thấy như vậy. Không sai, chấp nhận lời hứa thì nhất định phải tuân theo, nhưng mà nếu như người đó là cô gái này, vậy thì tất cả phải bàn bạc kỹ hơn. Nếu như lúc đó cậu không nói ra thì đoán chừng những ngày sau đó vị bạn học Bạch không biết còn có thể mang đến cho cậu bao nhiêu phiền phức. Việc phải lo trước tính sau của cậu là có thể hiểu được.

Bạch Yến Linh nhìn mặt Hà Hạo Hiền không biểu tình, vẻ mặt tái nhợt nở nụ cười: "Ha ha ha, Hà học trưởng, chẳng lẽ anh không có một chút tò mò xem tôi đây bại tướng dưới tay anh, bị anh động tay động chân như vậy sau đó gặp kết cục gì sao?"

Hà Hạo Hiền cười lạnh nói: "Ngay cả cô là ai tôi cũng không nhớ nổi, cô còn cho là tôi tò mò kết quả của cô sao? Chỉ cần có đầu óc đều sẽ biết!"

Bạch Yến Linh bị lời nói này của Hà Hạo Hiên làm ghen, một lúc sau mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nhưng mà tôi nghĩ nên nói cho anh biết. Anh có biết cũng bởi vì một câu trên sổ tay đạo đức, tôi bị bao nhiêu trường học từ chối cho vào học hay không? Những người lãnh đạo trường học còn bày ra vẻ mặt khinh bỉ, giống như tôi là một con virus, tôi còn phải đi đến từng nhà nịnh bợ bọn họ, cuối cùng bọn họ cũng cho tôi câu trả lời thuyết phục nhưng tất cả cũng chỉ là hai chữ "Không được." Ha ha ha ha, không được, tôi Bạch Yến Linh, thành tích từ tiểu học cho đến trung học đều là số một số hai, mà lúc đó ngay cả trường học loại ba cũng không muốn thu nhận tôi, tôi giống như đồ bỏ đi khiến mọi người chịu không nổi, ha ha ha ha. Tất cả đều là do anh ban tặng! Hà học trưởng!" Bạch Yến Linh hít một hơi thật sâu, lại móc ra một điều thuốc từ trong túi xách, đốt, hút một hơi thật sâu, tâm trạng kích động mới bình phục một chút. Tiếp tục nói: "Ha ha, đây chính là do các người, người có tiền có quyền có sắc mặt, thật là làm cho người khác buồn nôn. Chẳng qua cũng may là có các người, ha ha, xem đi hiện tại không phải tôi rất tốt sao, hôm nay tôi đến đây chính là muốn nói cho các người biết, tôi đã trở về, những ngày tháng an nhàn của các người cũng chấm dứt."

Về mặt Hà Hạo Hiên buồn cười nhìn Bạch Yến Linh nói: "Tôi vốn cho là cô chịu thiệt thòi lớn như vậy cuối cùng sẽ học được chút bài học kinh nghiệm, biết rõ người nào là người cô nên học, người nào là người mà cô không nên học tới. Nhưng mà hôm nay xem ra, chút bài học này vẫn còn nhẹ. Mấy năm nay tính khí của cô quá lớn, nhưng đầu óc lại không lớn thêm chút nào! Thật ra cô không hề rời khỏi thành phố X, đương nhiên cô đâu có đất dung thân, cô nói cô tìm không thấy một trường học nào chịu tiếp nhận cô, chỉ sợ còn một câu cô chưa nói ra thôi, cô vẫn luôn ở thành phố X phải không? Mục đích của cô e rằng không chỉ là tìm trường học tiếp nhận cô thôi đâu, ha ha!" ~~điền đàn lê quý đôn~~ Bạch Yến Linh nghe xong lời này sắc mặt trắng nhợt, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục bình thường nói: "Hà học trưởng, sao anh vẫn luôn có nhiều nghi ngờ như vậy? Tôi còn có thể có mục đích gì chứ?"

"Ha ha, bạn học Bạch Yến Linh, không phải cô cho rằng cho đến nay, tôi còn tin tưởng lời nói của cô chứ! Cô trăm phương ngàn kế ở lại thành phố X đơn giản chính là muốn tìm cơ hội đối phó với chúng tôi thôi. Thôi đi, Bạch Yến Linh, người thật trước mặt không nên nói dối, cô lớn như vậy thật ra theo sát chúng tôi cũng rất vất vả, có chuyện gì cứ nói với tôi đi! Cũng tránh cô hao tâm phí sức đi theo, cô không thoải mái, chúng tôi cũng không thoải mái!"

Trên mặt Bạch Yến Linh ra vẻ ngọt ngào nói: "Hà học trưởng, thật ra có lẽ anh đã hiểu lầm tôi, tôi chỉ là vừa vịn đi ngang qua xung quanh đây, lại vừa vịn trùng hợp đi với hai người một đoạn đường thôi! Có thể có chuyện gì chứ! Thật ra có chuyện gì chứ! Ô! Vậy thì thật ra có một chuyện nhỏ muốn nói một chút với Hà học trưởng đây này! Hà học trưởng à! Tôi nghe nói việc mấy năm này anh du học ở Anh, chỉ là không nghĩ tới mặt của Hà học trưởng vậy mà lại bị mù một bên! Chắc chắn chắc, bây giờ nhìn lại thật đúng là nhìn không ra mắt của Hà học trưởng có vấn đề gì. Tôi ở trong ngõ hẻm đi lại hai vòng đều bị anh phát hiện, anh nói xem, ông trời à, sao lại không công bằng như vậy chứ? Anh mù một mắt thế mà so với người hai mắt đều sáng còn nhạy bén hơn nhiều! Haizz, nếu hai mắt đều mù, chỉ sợ lỗi tai, miệng càng nhạy bén hơn so với người bình thường! Ôi, nếu thật sự có ngày đó, tôi thật sự muốn nhìn xem Hà học trưởng lại có thể có bao nhiêu biểu hiện thần kỳ đấy?"

"Ha ha ha, chuyện đó cũng không phiền đến cô hao tâm tổn trí, Bạch học muội." Hà Hạo Hiên lạnh lùng cười nói. "Ngược lại là tiểu học muội cô, chắc chắn chắc, nhìn xem, giày Salvatore Ferragamo, túi xách GUCCI, còn có quần áo CHANEL kiểu dáng mới nhất, cách ăn mặc này, khó trách tôi nhận không ra Bạch học muội cô đấy!" ~~điền đàn lê quý đôn~~ Hà Hạo Hiên cảm khái nói.

"Ha ha, anh ngược lại có ánh mắt nhìn đấy." Bạch Yến Linh còn chưa nói dứt lời đã bị Hà Hạo Hiên cắt ngang tiếp tục nói: "Nhìn toàn thân đều có mùi vị tiền, mùi vị đó đều xông người khác choáng lún! Khó trách tôi nhận không ra á! Bạch học muội! Chẳng qua là ngược lại tôi rất hiếu kỳ Bạch học muội cô làm công việc gì? Sao đều là hàng hiệu? Chẳng lẽ cô may mắn trúng giải nhất sao? Hay là cô đi làm nghề kia? Nghe nói hiện nay rất nhiều sinh viên ham hư vinh đều thích đi kiếm một người giao dịch kiếm tiền đấy! Cái này cũng không hay lắm! Bạn học Bạch, làm người không thể ham hư vinh như vậy, bán đứng linh hồn và thể xác sẽ làm cho người khác khinh bỉ đấy."

Bạch Yến Linh bị lời nói đáp trúng chân đau, sắc mặt xanh mét tức giận phẫn nộ quát: "Anh, anh, anh ngậm máu phun người."

"Haizz, tôi cũng chỉ là nói một chút suy đoán mà thôi, ngược lại là bạn học Bạch, bây giờ cô biểu hiện thật sự quá giấu đầu hở đuôi rồi!" Nói xong Hà Hạo Hiên thờ dãi nói: "Nếu như bạn học Bạch cô không chịu nói thẳng ra đến là muốn làm gì, tôi cũng không ép, tôi còn có việc, đi trước một bước, hy vọng sau sẽ không gặp lại!" Hà Hạo Hiên nói xong quay người đi ra ngoài, chỉ để lại một mình Bạch Yến Linh mặt tím tím xanh xanh đỏ đỏ đan xen, nét mặt vô cùng đặc sắc.

"Anh đứng lại đó cho tôi! Hà Hạo Hiên!" Bạch Yến Linh tức đến đỏ mặt, dùng sức dậm chân, dùng hết sức kêu gào.

Hà Hạo Hiên dừng bước, không kiên nhẫn quay đầu lại nói: "Cô lại có chuyện gì đây? Tiểu thư."

"Anh cho rằng anh so với tôi tốt đến đâu chứ? Hà Hạo Hiên! Tôi cho anh biết, tôi với anh trên căn bản chính là cùng một loại người, chỉ là mạng của anh tốt hơn tôi, sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng, nếu đổi cho tôi ở vị trí kia, tôi cũng sẽ có thể thuận buồm xuôi gió, thậm chí còn có thể tốt hơn so với anh, anh có cái gì tốt chứ, tôi khinh! Hà Hạo Hiên anh dựa vào cái gì ra vẻ cao cao tại thượng, anh có biết vì sao anh vẫn luôn không có bạn bè không? Bởi vì anh là một quái vật! Quái vật! Ha ha ha ha ha...! Anh ở trước mặt người này có một bộ mặt, ở sau người này lại có một bộ mặt khác, anh có dám lấy con người chân thật nhất đối mặt với La Tiểu Nặc không? Anh không dám đúng không? Tại sao chứ? Chờ tôi suy nghĩ đã! Đó là bởi vì anh sợ cô ta biết rõ bộ mặt thật của anh sau đó chán ghét anh! Ha ha ha...! Hà Hạo Hiên tôi cho anh biết, đã định trước đời này anh sẽ phải che che giấu giấu mà làm người, anh trăm phương ngàn kế hao hết tâm tư muốn lấy được tình yêu của La Tiểu Nặc. Không biết sau khi cô ta biết rõ anh ở sau lưng cô ta sử dụng thủ đoạn gì, khi đó sẽ có nét mặt gì đây? Tôi thật sự quá muốn biết! Ha ha ha ha! Bây giờ anh còn bị mù một mắt, anh có biết sau khi tôi biết rõ tin này đã vui vẻ thế nào không? Thật sự là trời xanh có mắt! Chẳng qua là tại sao lúc xảy ra tai nạn xe, anh không dứt khoát trực tiếp chết đi coi như là xong rồi? Còn cứu anh sống trên thế giới này làm gì? Là thế nào hả? Tôi suy nghĩ một chút, tôi hiểu rồi, trời cao có ý định để cho tôi tới vạch trần bộ mặt thật của anh, sau đó cho anh mất đi tất cả mà chết, ha ha ha...! Ông trời à, ông đúng là đối xử quá tử tế với tôi, ha ha ha ha!" Về mặt Bạch Yến Linh điên cuồng vừa cười to vừa gào thét nói.

Mặt Hà Hạo Hiên không đổi nhìn cô gái đã cuồng loạn đến điên khùng, quay đầu lại từng bước một đi đến trước mặt cô ta, dùng sức nắm lấy bả vai bởi vì cười to mà không ngừng run rẩy của cô ta, nhẹ nhàng đến gần sát lỗ tai của cô ta nói: "Cô không phải muốn biết Tiểu Nặc sau khi biết được sự thật sẽ có nét mặt gì sao? Cô đi nói đi! Đi nói đi! Nói hết những gì cô muốn ra đi! Bạch Yến Linh! Cái gì gọi là tôi với cô là một loại người, ha ha ha, cô cho

rằng tôi với cô đều điên khùng giống nhau hay sao? Cô không nên khờ dại cho là tôi buông tha cô một lần sẽ bỏ qua cho cô lần thứ hai, cô còn có chiều gì cứ dùng hết sức thử đi! Lúc đó tôi sẽ không hạ thủ lưu tình với cô nữa, thế nhưng hiện tại tôi rất mong chờ xem cuối cùng cô sẽ có kết cục như thế nào ha ha ha." Hà Hạo Hiên nói xong quay người đi khỏi hẻm nhỏ, tâm trạng Bạch Yến Linh vừa mới điên cuồng bị Hà Hạo Hiên nói xong lập tức lạnh đi, trong lòng cô ta có chút sợ hãi, có phải trong lúc vô tình cô ta đã chọc đến chút chuyện không nên dây vào người hay không? Chẳng qua loại sợ hãi này chỉ giằng co trong đầu cô ta một chút, chỉ chốc lát trong mắt cô ta tất cả đều là ghen ghét và căm hận. Hà Hạo Hiên anh cho rằng một hai câu nói là có thể đuổi tôi đi mất sao? Ha ha ha! Tôi sớm không còn là người có thể bị anh uy hiếp, ngược lại tôi muốn nhìn một chút xem anh có thể làm gì đối phó tôi! Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Vị khách thần bí không mời mà đến

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

Sáng sớm ngày hôm sau, La Tiểu Nặc hào hứng tràn trề tỉnh lại, có thể nhìn thấy cậu bé mập một lần nữa, gỡ bỏ hiểu lầm, cũng tháo gỡ hơn bốn năm thương nhớ, tâm trạng của cô lúc này rất tốt! Chẳng qua là vẫn còn rất nhiều lời muốn nói với cậu ấy, có rất nhiều vấn đề muốn hỏi. La Tiểu Nặc vừa đi đến trường vừa nghĩ không biết cậu bé mập bây giờ đang làm gì đây? Không biết cậu ấy, cậu ấy có nhớ cô hay không? Suy nghĩ một chút làm cho mặt La Tiểu Nặc có chút nóng lên, chỉ là lúc này cô không biết khi cô rời nhà không lâu, nhà La Tiểu Nặc cũng đón tiếp một người.

"Vị bạn học này, mời ngồi mời ngồi!" Mẹ La nhiệt tình mời một nam sinh mảnh khảnh ở cửa vào nhà ngồi. Mẹ La mời nam sinh kia ngồi xuống mới từ từ ngồi ở một chỗ khác trên ghế sofa, hơi tò mò đánh giá chàng trai sáng sớm trực tiếp đi vào cửa nhà mình. Trong lòng mẹ La thầm nghĩ, đứa bé này lớn lên thật là anh tuấn! Nhìn ánh mắt, cái mũi, thật không biết là con cái nhà ai?

"Bạn học con tên là gì? Con là bạn học của Tiểu Nặc sao? Hôm nay con đến là có chuyện gì không?" Mẹ La tò mò hỏi.

Chỉ thấy nam sinh kia mỉm cười lễ phép đáp: "Chào dì, con là bạn học từ tiểu học đến đại học của La Tiểu Nặc! Cũng coi như là bạn tốt! Con gọi là Đường Vĩ."

"À! Con chính là Đường Vĩ à! Dì có nghe Tiểu Nặc từng nói qua về con! Nhưng mà Tiểu Nặc đã đi học rồi, nếu con tới là muốn nói chuyện với nó thì đã chậm một bước rồi." Mẹ La cười nói.

"Không phải, thưa dì, lần này con đến chủ yếu là vì có chút chuyện, muốn, muốn nhờ chú La giúp đỡ." Mẹ La nhìn thấy vẻ mặt lúng túng trước mặt, vành mắt đều vì ngượng ngùng mà có chút đỏ của cậu trai này, trong lòng không khỏi mềm nhũn, nói: "À, đừng lo lắng, đừng lo lắng, đi đi giúp con gọi chú La, có gì cần giúp đỡ thì cứ nói với chú La." Nói xong mẹ La quay đầu về phòng bếp kêu to: "Lão La, ra đây một chút."

"Đến đây, có chuyện gì?" Ba La vừa hỏi vừa đi ra khỏi phòng bếp, ánh mắt tò mò nhìn từ trên xuống dưới vị khách không mời mà đến đang ở trong nhà mình.

"Chào chú! Con là Đường Vĩ bạn học của Tiểu Nặc, lần này tới là, là có chút chuyện muốn nhờ chú La giúp đỡ." Chàng trai trẻ ấp a ấp úng nói.

Ba La cười mặc mạc, tùy ý ngồi xuống ghế salon nói: "Ồi, là bạn học của Tiểu Nặc à? Có gì cần chú giúp đỡ con cứ nói ở đây đi, chỉ cần có đủ khả năng thì nhất định chú sẽ giúp."

Đường Vĩ nghe xong, trong mắt chợt lóe sáng, chớp chớp mắt hiện ra vẻ mặt đau thương rút ra một phản hợp đồng từ trong balo đưa cho ba La. "Chú, mời chú xem bản hợp đồng này một chút."

Ba La hơi tò mò nhận lấy bản hợp đồng, mở ra nhìn nhìn, mày không khỏi nhướng cao, "Ồ, đây không phải là giấy tờ chuyển nhượng cổ phần khách sạn nổi danh nhất thành phố X sao? Chuyển nhượng 80% cổ phần sao? Cái này, Đường Vĩ con lấy giấy tờ chuyển nhượng cổ phần cho chú xem là có ý gì?" Ba La nhíu mày hỏi, trong lòng suy nghĩ nhiều lần vẫn không hiểu.

"Là như vậy, chú La. Không biết chú từng nghe nói qua về Tổng giám đốc khách sạn trước đây Đường Bác Đức hay không?"

Ba La nghe nói đến cái tên này trong mắt đều hiện lên tán thưởng, ông gật đầu nói: "Đương nhiên có nghe qua, năm đó Đường Bác Đức tiên sinh từ một bellboy* bình thường làm được chức Tổng giám đốc là một chuyện huyền thoại, hầu như toàn bộ thành phố X không người không biết không người không hiểu, chú cũng rất ngưỡng mộ! Khi đó vẫn muốn tìm cơ hội hợp tác với Đường tiên sinh. Đáng tiếc! Trời cao đổ kị người tài, chẳng ai ngờ nhân vật thiên tài khách sạn vậy mà trong một đêm tàn lụi." Ba La có chút bi thương thờ dãi nói. Sau đó nhìn chằm chằm người trước mặt hỏi: "Đường tiên sinh và con có quan hệ gì?"

(*bellboy: người trực thăng ở khách sạn)

Về mặt chàng trai trẻ đau thương gật gật đầu nói: "Đó là ba con." Ba La có chút kinh ngạc mở to mắt nhìn, tiếp theo về mặt nhu hòa, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của cậu thờ dài: "Được! Không nghĩ tới chủ và Đường tiên sinh lại cùng một thời, hơn nữa đều sống ở thành phố X, tuy rằng ngưỡng mộ tiếng tăm của ông ấy đã lâu, đáng tiếc lại không có duyên gặp mặt, không thể tưởng tượng được hôm nay con của ông ấy lại là bạn học của con gái chủ, đây chính là duyên phận!" Sau khi ba La xúc động dừng một chút mới tiếp tục nói: "Nhóc con, nói đi, có gì cần chú giúp, chỉ mỗi chuyện con là con trai của Đường Bác Đức, nếu nằm trong năng lực chú đều sẽ giúp con."

Chàng trai thấp giọng nói: "Là thế này, chú La, ba của con trước khi qua đời đã sớm nhờ luật sư phân chia tài sản, chỉ cần con tròn mười tám tuổi sẽ tiếp quản 80% cổ phần khách sạn, 20% cổ phần còn lại chuyển cho bác của con là Đường Duy Khang. Lúc đó ba con chỉ hy vọng về sau dù phát sinh chuyện gì thì con cũng còn một nơi dựa vào, nhưng thật không ngờ sau khi ba con lập di chúc không lâu, trong một lần trên đường đi du lịch Tây Tạng với mẹ thì xảy ra sự cố máy bay rồi qua đời. Trong vòng một đêm, nhà của chúng con chỉ còn lại một người là con."

Giọng điệu của cậu trước sau vẫn không có chút dao động, nhưng mà vừa nghe nói tâm trạng ba La và mẹ La lập tức chấn động, bọn họ cũng đều biết nỗi đau mất đi người thân trong vòng một đêm cho dù là người trưởng thành cũng chưa hẳn có thể chấp nhận được, mà đứa bé này... Trong lúc đó chỉ sợ bọn họ cũng không thể tưởng tượng được, mẹ La không nhịn được ghen ngào ôm lấy cậu trai nhỏ nói: "Đứa nhỏ này, đúng là đứa nhỏ đáng thương!" Đầu mẹ La chôn trên bả vai của cậu, hai mắt đều đã ướt, ba La cũng ngược mắt thờ dài, trong mắt chỉ toàn là sương mù. Cậu cúi đầu thật thấp, ai cũng không thấy được trong mắt của cậu ta chột lóc lên về xem thường và ác độc.

Thật lâu sau, cậu mới ngẩng đầu hít một hơi thật sâu tiếp tục nói: "Sau khi ba mẹ con qua đời khách sạn của gia đình đã giao lại cho bác con là Đường Duy Khang thay mặt quản lý, vốn định đến lúc con tốt nghiệp đại học sẽ tiếp quản khách sạn, thế nhưng... Bởi vì bác làm việc cho khách sạn vất vả và quá độ, chưa đầy một năm cũng vì bệnh tim bộc phát mà qua đời, hôm nay nhà họ Đường chỉ còn lại hai người là con và anh họ Đường Thiên." Cậu có chút ảm đạm thờ dài tiếp tục nói: "Về sau, bởi vì con và anh họ vẫn còn đang đi học, đối với nghiệp vụ khách sạn cũng không quen thuộc, kết quả sản nghiệp khách sạn cũng mỗi năm mỗi thua lỗ, thật không dám giấu giếm hôm nay khách sạn mặc dù không đến mức mắc nợ nhưng cũng chỉ còn lại thùng rỗng, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì kinh doanh mà thôi, họa vô đơn chí chính là đầu năm nay, anh họ lại bị ung thư thời kỳ cuối, cần một số tiền lớn, nhưng bây giờ khách sạn hoạt động rất khó khăn nên không có dư tiền! Hiện tại việc duy nhất con có thể làm là bán cổ phần đang có, nhưng phải bán đi sản nghiệp mà một tay ba con dốc sức gây dựng, con thật sự, thật sự, không biết nên là sao đối mặt với ba con linh thiêng ở trên trời, thế nhưng lại không thể trở mặt nhìn anh họ bị bệnh nan y mà không giúp, thật sự con không có cách nào, mới nghĩ đến việc tìm chú La giúp đỡ. Con hy vọng có thể bán cổ phần cho chú La, chỉ có một điều kiện..." Cậu ngược mặt làm cho nước mắt tràn đi mới mở miệng nói: "Con hy vọng chú La có thể cho con thời gian năm năm, trong vòng năm năm nhất định con sẽ tốt nghiệp kiếm được đầy đủ tiền đến chuộc lại sản nghiệp gia đình con, con biết rõ yêu cầu này của con có chút quá đáng, nhưng mà, con, thật sự con không còn cách nào! Cầu xin chú La giúp con một chút!" Cậu cắn răng đứng dậy quỳ xuống ngay trước mặt ba La.

Mẹ La vội vàng đỡ cậu dậy nói: "Không được, không được, đứa nhỏ này, nói là được rồi, sao lại quỳ xuống vậy! Thật đúng là!" Về mặt ba La cũng không đồng ý nói: "Đúng đây, dưới đầu gối đàn ông có vàng, tên nhóc, con chưa từng nghe qua câu này sao? Động một chút lại quỳ xuống còn ra thể thống gì? Hơn nữa, chú có nói chú không đồng ý sao?"

Cậu trai được nâng lên từ trong tay mẹ La, về mặt tràn đầy mong chờ, ngẩng đầu lên hỏi: "Chú La, chú thật sự đồng ý thỉnh cầu này của con sao?"

"Vì sao không đồng ý? Chuyện này trên căn bản là chuyện rất có lợi với chú! Tuy rằng trước mắt khách sạn gia đình của con đang hoạt động khó khăn, nhưng mà có lẽ chỉ vì việc quản lý kinh doanh không tốt mới như thế, chú tin là chỉ cần tiến hành quản lý chặt chẽ sẽ trở lại bình thường một lần nữa, như vậy chỉ cần một khi trở lại bình thường, uy tín khách sạn hoàn toàn cũng không đáng lo lắng, chú tin tưởng không đầy năm năm tiền vốn mua cổ phần có thể thu về cả vốn lẫn lời. Trực tiếp mà nói, chú cũng đã nhận được thù lao xứng đáng vì giúp con quản lý khách sạn rồi, chú tin tưởng năm năm sau trở về, con sẽ chính thức trở nên nổi bật, dẫn dắt khách sạn của ba con một lần nữa, lập nên huyền thoại huy hoàng khác, mà đến lúc đó, cũng là để chú hoàn thành tâm nguyện hợp tác với ba con, đây đúng là chuyện tốt một mũi tên trúng hai con nhạn, sao lại không làm chứ?" Ba La cảm khái mà thờ dài.

Trên mặt cậu trai trẻ hài lòng cảm kích nói: "Thật sự rất cảm ơn chú, chú La."

Ba La nhìn bản hợp đồng trong tay, nhú mày, tiếp theo hiện ra vẻ tươi cười sâu sắc nói: "Chuyện này cũng không có gì! Chỉ là chú xem như vậy là được rồi, bản hợp đồng chuyển nhượng cổ phần này chú cũng không cần ký, nếu như con tin tưởng chú, trước tiên chú sẽ thay mặt quản lý khách sạn giúp các con, tiền trị bệnh cho anh họ con trước tiên chú sẽ giúp con trả, chờ đến lúc con có tiền trả lại cho chú cũng không muộn!"

"Không được, tuyệt đối không được, sao con có thể để cho chú La vì nhà họ Đường trả giá nhiều như vậy lại không có bất kỳ báo đáp nào?" Mặt chàng trai trẻ rơi lệ từ chối, tiếp tục nói: "Nếu như ba con ở trên trời linh thiêng cũng sẽ đồng ý nhìn con làm như vậy. Chú La yên tâm, nhất định con sẽ dựa vào cố gắng của mình, một lần nữa mua lại khách sạn, nếu như chú không đồng ý yêu cầu này của con, con tình nguyện, tình nguyện bán khách sạn cho người khác." Cậu còn chưa dứt lời, giọng nói đã ghen ngào.

Ba La thờ dài nói: "Haizz...Được rồi, con đã kiên trì như vậy, chú cũng không miễn cưỡng con, thật là một đứa trẻ kiên cường. Như vậy đi, chú với con ký bản hợp đồng này, năm năm sau con cứ theo giá cả hôm nay chúng ta ký kết mua lại là được. Cho dù lời hay lỗ."

"Thế nhưng, thế nhưng, chú La, nếu như sau này khách sạn có lợi nhuận, cổ phần này lại càng đáng giá, chuyện này không phải rất không công bằng với chú La hay sao?" Cậu chần chờ hỏi.

Ba La cười vỗ vỗ đầu cậu nói: "Sao lại không lo lắng, chú La quản lý khách sạn nhà con không tốt sẽ khiến nó lỗ vốn đấy? Thật đúng là! Nhóc con chớ suy nghĩ quá nhiều. Học hành cho thật tốt, chuyện khách sạn gia đình con cứ giao cho chú, đến lúc đó nếu con không có thành tích tốt đã nghĩ muốn chuộc lại thì chú sẽ không đồng ý đâu!"

"Được, nhất định con sẽ nỗ lực học tập, cảm ơn chú La." Cậu cảm kích gật đầu nói.

"Được rồi, bây giờ chúng ta ký hợp đồng đi. Chuyện này cũng không thể chậm trễ nữa, ký xong chú với con đi xem anh họ của con một chút, bệnh này

không thể trì hoãn được, sau đó đến khách sạn khảo sát một chút, con đi theo chú đi, học tập quản lý nên đi lên từng bước từng bước một." Ba La nói xong thì móc ra một cây bút từ trong túi áo, lật bản hợp đồng trong tay chuẩn bị ký. Mà chỉ vì lo nhìn kỹ hợp đồng, ba La hoàn toàn không nhìn thấy được trong mắt cậu trai bên cạnh chỉ toàn là tia ác độc.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Cậu có Trương Lương kè, tôi có thang trèo tường*

(*Người có Trương Lương kè, ta có thang trèo tường: Trương Lương là quân sư số một của Hán cao tổ Lưu Bang, góp công lớn lập nên triều đại nhà Hán dài 400 năm. Trương Lương từng đưa ra rất nhiều kế sách, lần nào cũng thành công, vì thế "kè Trương Lương" trở thành danh từ để chỉ mưu kế tốt, xuất kỳ chế thắng. Thang trèo thành có khả năng là người đời sau lấy đó để nói mình còn cao mình hơn, so sánh với "kè Trương Lương" còn cao hơn một bậc.)

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

"Chú, chờ một chút!" Từ ngoài cửa truyền đến một giọng nói. Ba La ngừng bút nhìn về phía cửa, về mặt chàng trai bên cạnh lạnh lẽo nhìn ra ngoài cửa, là ai?

Một bóng dáng cao lớn đứng ở cạnh cửa che đi ánh sáng. "Xin hỏi đây là?" Ba La cảm thấy kỳ lạ hỏi chàng trai trẻ tuổi đeo mắt kính đen thoát nhìn rất lạ mặt.

Chàng trai ung dung đi đến trước mặt ba La, tháo mắt kính đen trên mặt xuống mỉm cười nói: "Chú La, đã lâu không gặp, con là Hà Hạo Hiên, không biết chú có còn...nhớ hay không?"

"Hà Hạo Hiên? À! Con là cậu bé mập sao?" Ba La vẫn cúi đầu vắt óc suy nghĩ, mẹ La đã xung phong tiến đến trước mặt Hà Hạo Hiên quan sát từ trên xuống dưới nói. ~~đến 1 q đ~~ "Chỉ mới có vài năm, cậu bé mập, bây giờ con cũng đã lớn đến từng này rồi à! Điều đã trở nên anh tuấn như vậy! Ha ha" Mẹ La hưng phấn vỗ vỗ bả vai Hà Hạo Hiên nói.

"Ôi, chính là cậu bé mập Tiểu Nặc dẫn về nhà sao? Đúng rồi! Thật là nhận không ra nữa rồi!" Ba La cuối cùng nhớ tới, vừa quan sát cậu bé mập vừa thờ dãi nói. Chẳng qua là lúc này ba La và mẹ La đều không nhìn thấy chàng trai vẫn cung kính lễ độ đứng bên cạnh bọn họ lại đang dùng ánh mắt cực kỳ ác độc nhìn ba người bọn họ. Đúng lúc đó bên ngoài Hà Hạo Hiên giống như lơ đãng nhẹ nhàng đi đến sau lưng ba La mẹ La, chặn đi ánh mắt hung ác đó, thân mật nói chuyện với ba La và mẹ La: "Chào chú! Chào dì! Con chính là cậu bé mập! So với bốn năm trước chú và dì thật sự một chút thay đổi cũng không có! Còn trẻ như vậy!" Mẹ La nghe Hà Hạo Hiên nói như vậy lập tức cười đến không ngậm được miệng, "Lão La, ông xem miệng thẳng nhóc này lại ngọt như vậy! Vẫn giống như trước kia làm người khác yêu thích!" Ba La cũng cười gật đầu đồng ý. Hà Hạo Hiên nhìn hai người, trong lòng cũng dâng lên một trận âm áp, cậu nhạy cảm phát hiện ánh mắt không thiện cảm sau lưng, nhưng lại không có để trong lòng chút nào, trong lòng thầm nghĩ: Đúng là ba mẹ của Tiểu Nặc! Điều có một loại âm áp mà người khác không có. Về phần lũ côn trùng muốn đi hại người cứ để cho mình xử lý thôi. Suy nghĩ chuyện này, Hà Hạo Hiên cười mở miệng nói: "Chú, vừa rồi con nghe thấy chú đang nói việc ký hợp đồng gì đó phải không? Là hợp đồng gì vậy? Bởi vì lúc ở Anh con học luật, bản hợp đồng thực tế thế này đúng là không tìm được, có thể cho con mượn xem một chút được không?"

"Ồ, con nói cái này sao! Đương nhiên có thể rồi! Đây là hợp đồng mà Đường Vĩ muốn chuyển nhượng cổ phần lại cho chú, đây, con xem trí nhớ của chú đó, vẫn chưa giới thiệu với con." Một tay ba La cầm bản hợp đồng một tay nắm lấy tay Hà Hạo Hiên quay người đến trước mặt Đường Vĩ nói: "Hạo Hiên, đây chính là Đường Vĩ, các con đều là bạn học của Tiểu Nặc đó! Có lẽ đều biết nhau. Ha ha!"

"Biết ạ, đều là bạn học mà!" Hà Hạo Hiên mỉm cười nói, đưa tay ra.

Đường Vĩ cũng đưa tay ra, hai người bắt tay hữu nghị, ánh mắt giao nhau dày đặc mùi thuốc súng. Đối với những chuyện này ba La không biết chút nào đưa bản hợp đồng cho Hà Hạo Hiên, tò mò hỏi: "Cậu bé mập, sao con bỗng nhiên lại đến nhà chú vậy? Là tới tìm Tiểu Nặc sao?"

"Đúng vậy! Con đã nhận được học vị ở Anh rồi, có lẽ sau này sẽ ở lại trong nước, con và Tiểu Nặc cũng đã lâu không gặp, muốn tới dẫn cô ấy đến trường học xem một chút!" Hà Hạo Hiên lễ phép đáp. Nhân lúc ba La xoay người ngồi xuống mới hơi quay đầu có ý châm chọc nhìn Đường Vĩ cười, Đường Vĩ nắm chặt nắm đấm, ngực cũng vì tức giận mà lúc lên lúc xuống, một lúc sau mới buông nắm đấm ra.

Ba La hơi kinh ngạc nhìn Hà Hạo Hiên nói: "Nhanh như vậy đã lấy được học vị rồi hả?"

"Đúng vậy! Muốn trở về nhanh một chút, cũng chỉ có thể nỗ lực đọc sách! Ha ha!" Hà Hạo Hiên nhún vai nói. Mắt ba La mang theo ý nghĩ sâu xa liếc nhìn Hà Hạo Hiên, đương nhiên biết rõ việc này cũng không nhẹ nhàng như Hà Hạo Hiên nói. Đứa nhỏ này...

Hà Hạo Hiên thẳng lưng ngồi bên cạnh ba La, cầm hợp đồng bắt đầu đọc cẩn thận.

"Chú La, hợp đồng này do con tìm luật sư nổi tiếng xem từng chút, tuyệt đối không có vấn đề gì." Đường Vĩ khiêm tốn ngồi ở một bên nói.

Ba La trấn an nhìn Đường Vĩ cười nói: "Chính là như vậy mới để cho Hạo Hiên xem một chút! Nó học luật ra, chỉ là sinh viên mới ra trường, đối với tài liệu luật pháp thực tế trong cuộc sống có lẽ chưa được tiếp xúc qua, bây giờ có cơ hội thế này nên để cho nó nhìn một chút giúp tăng kiến thức cũng tốt!" Ba La nhìn Hà Hạo Hiên đang nghiêm túc xem hợp đồng, đối với đứa trẻ lanh lợi này, ông luôn có thiện cảm. Bên ngoài Đường Vĩ giống như kính cẩn gật gật đầu.

"Chú, con xem hợp đồng này một chút thì thấy không có vấn đề gì, nó được luật sư nổi tiếng nhất thành phố X chỉnh sửa từng chút, chắc là không có vấn đề gì, haizz, do đó đó đó những điều khoản này đúng là do luật sư lớn làm, trật tự từng câu chữ đều ăn khớp với nhau, tính chất đều mạnh mẽ vô cùng, mà từng điều kiện bên trong cũng đều theo khuôn mẫu." Hà Hạo Hiên cảm khái khép lại bản hợp đồng nói.

"Không có vấn đề gì đúng không! Vậy là tốt rồi! Vậy là tốt rồi! Tuy rằng chú không am hiểu pháp luật, nhưng cũng biết phải lấy thêm chút ít kinh nghiệm thực tế mới có thể biết mình yếu kém ở đâu. Mới có thể tiến bộ! Cậu bé mập, con cũng theo phương hướng này nỗ lực nha!" Ba La vỗ vỗ bả vai cậu bé mập khích lệ nói.

"Con biết rồi. Thưa chú." Hà Hạo Hiên cười đáp.

"Đúng rồi...! Hợp đồng này con muốn đọc thêm một chút, dù gì con cũng học đại học khoa luật từ nước ngoài trở về, nếu ngay cả việc làm thế nào để khởi thảo một bản thảo cũng có vấn đề, chỉ sợ sẽ dễ dàng để người khác nắm cán!" Trên mặt Đường Vĩ khinh thường nói. "Ồ, Hà Hạo Hiên cậu tốt nghiệp đại học gì đó ở Anh quốc sao? Nghe nói bây giờ có rất nhiều phụ huynh đều dùng rất nhiều tiền để đưa con mình ra nước ngoài du học đó. Chẳng qua bởi vì không hiểu biết về hệ thống giáo dục nước ngoài, rất dễ dàng bị công ty môi giới lừa gạt đi học đại học gà rừng* gì đó, kết quả là đứa trẻ đáng thương kia ở nước ngoài chưa kịp làm quen cuộc sống đã phải lăn lộn vài năm mà không được thừa nhận bằng cấp và năng lực, phải cẩn thận nha!" Đường Vĩ ở bên cạnh ôn hoà đàm hai câu.

(*Đại học gà rừng: là những trường không được nhà nước cấp giấy phép vẫn tiến hành chiêu sinh, giảng dạy rồi cấp những văn bằng không có giá trị pháp lý cho sinh viên.)

"Thật sự rất cảm ơn bạn học Đường đã nhắc nhở! Chỉ là tôi tin tưởng giấy chứng nhận đại học của mình hẳn là không có vấn đề gì! Chẳng qua là ngược lại có một chút chuyện khiến tôi rất tò mò đó! Có câu này tôi muốn nói tuy rằng bốn năm trước tôi và cậu không quá quen thuộc nhưng dù sao cũng coi như là bạn học sáu năm từ cấp 2 đến cấp 3, tôi còn không biết thời gian có thể thay đổi hoàn toàn một người như vậy, một người luôn kiêu ngạo như bạn học Đường bây giờ miệng lưỡi lại trở nên lanh lợi thao thao bất tuyệt như vậy! Thật sự là thần kỳ! Giống như hai người ở trong cùng một cơ thể vậy!" Ánh mắt Hà Hạo Hiên sáng ngời nhìn chằm chằm vào Đường Vĩ nói.

"Ha ha ha." Đường Vĩ nghe xong lời này sắc mặt trắng bệch, sau đó cười to nói: "Chuyện này sao, là người ai cũng sẽ thay đổi, không thể nào đã học lên đại học mà còn không biết cách giao tiếp với người khác được. Tôi còn cảm thấy tôi có tiến bộ đó!"

"Ồ ra là vậy, đứa nhỏ này cũng không quá thích nói chuyện với người khác, lúc đầu có thể nói chuyện vài câu cùng mọi người cũng không tệ!" Mẹ La đang bận rộn ở phòng bếp cũng xen vào nói.

"Ha ha, có lẽ vậy. Chỉ là, cũng như bạn học Đường đã nói là người sẽ thay đổi, vậy cái gì cũng có thể thay đổi rồi, lấy khách sạn Thế Gia của cậu mà nói đi, mười năm trước còn hưởng thụ tiếng tăm khách sạn năm sao của thành phố X, cho tới bây giờ cũng rơi vào tình trạng thu không đủ chi. Hôm nay hợp đồng này coi như không có một chút vấn đề gì, nói không chừng ngày mai lại gặp chuyện đất băng dậy sóng, sinh ra nhiều rủi ro. Chú La, chú nói có đúng không?" Hà Hạo Hiên cười nhìn Đường Vĩ nói.

"Cậu..." Sắc mặt Đường Vĩ khó coi trừng mắt nhìn Hà Hạo Hiên.

Mà ba La ở bên cạnh cũng nhú nhú mày, hình như cậu bé mập có ý ám chỉ gì đó, chẳng lẽ còn chuyện gì mờ ám hay sao? Vừa rồi ba La luôn bị tình cảnh bị thăm của Đường Vĩ dẫn dắt tâm trạng mới không tỉnh táo, mà lúc này tỉnh táo lại mở hợp đồng kia ra xem, thật sự phát hiện không ít vấn đề.

"Đường Vĩ à! Đúng rồi, sao trên hợp đồng chuyển nhượng cổ phần của con không có kèm theo bảng báo cáo tài chính và bảng kiểm kê tài sản của ngân hàng cho khách sạn vậy?" Bỗng nhiên ba La lơ đãng hỏi.

Trong mắt Đường Vĩ hiện lên vẻ bối rối, tiếp theo giật mình nói: "Ồ? Không có kèm ở bên trong hợp đồng sao? Để con xem đã!" Nói xong cuống quýt nhận bản hợp đồng từ trong tay ba La bắt đầu tìm kiếm, lật một lúc lâu mới bắt đắc dĩ nói: "Ôi, thật xấu hổ! Chú La, vì hôm nay con vừa đi thăm anh họ, có thể đã không cẩn thận làm rơi ở chỗ đó rồi, lần sau con lại mang tới cho chú xem qua được không?"

Ba La nghe xong lời này nhú nhú mày, theo lý mà nói thì bảng báo cáo tài chính và bảng kiểm kê tài sản là những văn kiện quan trọng bên trong bản hợp đồng, chắc là sẽ không tách rời. Chỉ là hình như Đường Vĩ cũng không cần phải nói dối như vậy! Mà vào lúc này, người luôn ở bên cạnh xem cuộc vui Hà Hạo Hiên bỗng nhiên lên tiếng: "Chú La! Con chợt nhớ ra lúc học ở Anh giáo sư từng giảng đến luật kinh tế, lúc đó còn kể cho chúng con nghe một vài vụ kiện vô cùng thú vị, cũng là về chuyển nhượng cổ phần đó!"

"À!" Ba La bị khơi gợi lên hứng thú hỏi: "Là chuyện như thế nào?"

"Đây là một câu chuyện cũ có thật xảy ra ở Anh, chuyện này nói về người sáng lập của công ty A và công ty B là bạn tốt của nhau, nhưng hai người lại không cùng phát triển trong một lĩnh vực, cả hai đều có thành tích rất tốt. Thế nhưng, vì bị ảnh hưởng của khủng hoảng kinh tế, việc quản lý kinh doanh của công ty A không tốt dẫn đến hiệu quả công ty càng ngày càng giảm gần như thua lỗ hoàn toàn, còn công ty B mặc dù cũng bị ảnh hưởng bởi khủng hoảng kinh tế nhưng toàn bộ nhân viên công ty từ trên xuống dưới đều đoàn kết một lòng, vì vậy công ty B không bị ảnh hưởng bao nhiêu. Nhưng công ty A lại gặp phải nguy cơ đóng cửa, vào lúc này, người sáng lập công ty A cảm thấy công ty của mình sắp không xong rồi, ông ta nghĩ biện pháp tốt nhất chính là bán phần lớn cổ phần của công ty A cho công ty B, chuyện này vốn là việc cả hai cùng có lợi, công ty B sau khi nghe xong lời đề nghị này thì lập

tức đồng ý ngay. Nhưng thật không ngờ vào ngày công ty B ký hợp đồng, hôm ấy cảnh sát đã tìm tới cửa, hóa ra công ty A trước khi chuyển nhượng cổ phần của mình cho công ty B đã xin ngân hàng được thế chấp công ty, lấy được một số lớn tiền mặt, mà lúc này lại muốn chuyển nhượng toàn bộ cổ phần công ty cho người bạn ở công ty B, mà khoản nợ này cũng biến thành khoản nợ của công ty B, công ty B trở thành công ty A, muốn đòi ý cũng vô dụng! Dù sao cũng đã ký hợp đồng trên giấy trắng mực đen, đã không thể giải quyết tình hình rồi rắm trước mắt mà còn phải công thêm một khoản nợ lớn. Còn công ty A thoải mái rồi, chẳng những hết sạch nợ, mà còn lấy được một số tiền lớn. Chắc chắn chắc, chú La, chú nói xem chuyện này có phải rất giống tình hình bây giờ của chúng ta hay không?"

Ba La nghe xong chuyện này lập tức cau mày, đúng là rất giống! Chẳng lẽ thật sự là... Đường Vĩ nhìn Hà Hạo Hiên, sắc mặt trở nên xanh mét, trong mắt hiện lên vẻ ác độc, "Chú La, con cũng biết hôm nay con tùy tiện đến đây đưa ra thỉnh cầu như vậy là vô cùng liều lĩnh, nhưng mà xin chú tha thứ cho con, con thật sự có nỗi khổ, cứu người như cứu hỏa! Nếu như chú cảm thấy mua cổ phần khách sạn Thế Gia thật sự không an toàn, vậy cho phép con đi trước, con tin sẽ có người sẵn lòng mua, nếu như có bị ba con ở trên trời có linh thiêng quở trách con cũng không quan tâm tới." Về mặt Đường Vĩ kiên quyết nói, đứng dậy muốn đi ngay.

Ba La nhìn bộ dạng Đường Vĩ nổi giận đùng đùng, trong lòng mềm nhũn, đứa nhỏ này như vậy cũng không giống như gạt người, ông nghi ngờ như vậy có phải không tốt lắm hay không? Hà Hạo Hiên ở bên cạnh cười lạnh nói: "Ha ha, chú La, giữa bạn bè chấp nhận vì tình nghĩa tất nhiên là tốt, nhưng cũng phải có điều kiện, điều kiện chính là tình bạn đó phải thật xứng đáng để chú đối xử chân thành, mà trái lại, nếu như chỉ có mình chú xem người đó là bạn bè, còn người đó chỉ xem chú như là con cá, thì ngàn vạn lần không thể mạo hiểm như vậy! Nếu không họ sẽ là dao thót, còn chú là thịt cá, như vậy cũng chỉ có thể chịu đựng thôi!"

Hà Hạo Hiên nói những lời nói làm cho ba La vừa muốn đưa tay giữ Đường Vĩ lại thu trở về, mà Đường Vĩ vừa muốn đi ra khỏi cửa chính nhà họ La cũng vì vậy mà ngừng lại, "Đù rồi đó, tôi biết rõ các người nghi ngờ tôi, nếu đã không tin tưởng tôi, tôi có ở lại đây cũng vô dụng, vậy tôi đi trước, hẹn gặp lại! Chú La." Đường Vĩ oán hận nói.

Ba La hơi mềm lòng muốn nói thêm gì đó, mà lúc này Hà Hạo Hiên lại ở một bên nhéo nhéo tay của ông, ba La nhìn nhìn Hà Hạo Hiên, chẳng lẽ đứa nhỏ này biết cái gì sao? Cậu bé mập này khi còn bé tâm cơ đã nặng nề, xem ra khi trưởng thành lại càng ngày càng thâm bí!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Nghĩ giả thành thật thì thật cũng giả

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

Sau khi Đường Vĩ đi khỏi, ba La nhìn Hà Hạo Hiên, dường như Hà Hạo Hiên biết chút chuyện gì đó, cười hỏi: "Cậu bé mập, có phải con còn gì muốn với chú hay không?"

Hà Hạo Hiên nghe nói thế, đột nhiên trong lòng khẽ động, đúng là cậu muốn theo Tiểu Nặc đi học, chỉ là lúc trên đường đến nhà La Tiểu Nặc lại nhìn thấy Đường Vĩ và Bạch Yến Linh hai người không biết đang lén lút lút lút bàn bạc gì đó cách nhà Tiểu Nặc không xa. Sau đó lại nhìn thấy một mình Đường Vĩ đi vào nhà La Tiểu Nặc. Nghĩ đến dáng vẻ điên cuồng của Bạch Yến Linh tối hôm qua, trong lòng Hà Hạo Hiên nghĩ nhất định có điều kỳ lạ, đương nhiên muốn vào xem một chút rồi, không nghĩ tới thật sự vạch trần được âm mưu của họ, nhưng mà trong lòng Hà Hạo Hiên có cảm giác bất an nhưng không vì vậy mà biến mất, hay đây chỉ là mới bắt đầu thôi. Hà Hạo Hiên nhìn ba La, đi đi lại lại, cậu không muốn nói những chuyện này với ba La, không cần phải khiến cho ông ấy bất an. Hà Hạo Hiên hiện ra vẻ mặt vô tội cười nhìn ba La nói: "Không có! Chú La, con nghĩ con cũng tới lúc đi rồi, con muốn đi xem Tiểu Nặc!"

Ba La tức giận trừng mắt liếc nhìn Hà Hạo Hiên, đã biết rõ thằng nhóc này không có ý định nói, chẳng qua là cũng không có biện pháp chỉ có thể nói: "Đi đi, đi đi." Về mặt Hà Hạo Hiên buồn cười nhìn tính trẻ con của ba La, lễ phép chào tạm biệt ba La và mẹ La sau đó mới đi ra khỏi nhà Tiểu Nặc.

Vừa ra khỏi nhà La Tiểu Nặc, bỗng nhiên Hà Hạo Hiên lập tức thấp giọng nói: "Không ổn." Đường Vĩ ở đây muốn ăn lớn như vậy, nếu như cậu ta còn muốn chiếm đoạt tài sản nhà họ La, cách tốt nhất làm chính là thừa dịp La Tiểu Nặc không có cảnh giác với mình mà ra tay. Như vậy Tiểu Nặc... Nghĩ đến đây, nhịp tim Hà Hạo Hiên nhanh chóng ngừng đập, cậu chạy như bay lên xe, trong lòng gào thét: "Tiểu Nặc, cậu phải đợi tớ!"

Mà lúc này, La Tiểu Nặc chuyện gì cũng không biết còn bình yên ngồi trong phòng học. "Ồ? Sao cậu bé mập còn chưa tới trường đây, cậu ấy đã lấy được học vị ở Anh rồi, cậu ấy sẽ tới tìm mình đúng không? Sao còn chưa tới đây?" La Tiểu Nặc hết nhìn đồng rồi nhìn tay thăm nói.

Bỗng nhiên bà vai La Tiểu Nặc bị người nào đó mạnh mẽ vỗ vào: "Tiểu Nặc, ha ha, đang đợi ai đó? Nhìn tinh thần của cậu có chút không tập trung, không phải là... Đêm qua xảy ra chuyện gì đó chứ? Ha ha ha! Đến đây, kể nghe một chút đi!" Quách Văn Văn cười trộm vừa đánh vào bà vai La Tiểu Nặc vừa hỏi.

Vừa nghe đến ba chữ tối hôm qua, trong đầu La Tiểu Nặc lập tức hiện lên vẻ mặt và nụ cười của Hà Hạo Hiên, đột nhiên cảm thấy tim đập rất nhanh, gương mặt cũng có chút nóng lên, bĩu môi thì thầm nói: "Đầu có, không có á!"

"A a a, không có sao? Vậy tại sao mặt người nào đó đỏ rực đó, a a a, tớ biết rồi, là La đại tiểu thư tình như hoa nở ha ha ha...! Ha ha ha. Nói mau nói mau, tối hôm qua cậu và Đường Vĩ xảy ra chuyện gì?" Quách Văn Văn đung đung bả vai La Tiểu Nặc cười gian hời.

"Tớ nói không có mà! Cái gì? Đường Vĩ, tớ và Đường Vĩ chuyện này sao có thể? Cậu hiểu lầm rồi!" La Tiểu Nặc tròn to mắt nhìn Quách Văn Văn nói.

Quách Văn Văn cũng trừng thật to cặp mắt ti hí của mình nhìn chăm chăm vào La Tiểu Nặc nói: "Như thế nào? Không phải là Đường Vĩ? Còn có ai sao?"

Vừa lúc đó, một người đi đến bên cạnh La Tiểu Nặc, thấp giọng nói: "Tiểu Nặc, chúng ta có thể đi ra ngoài nói chuyện một chút không?" La Tiểu Nặc ngẩng đầu nhìn lên là Đường Vĩ, thoát nhìn cậu ta giống như rất buồn rầu! La Tiểu Nặc nhẹ gạt đầu đứng dậy nói: "Được rồi." Sau đó đi theo sau lưng Đường Vĩ ra khỏi phòng học. Về mặt Quách Văn Văn đắc ý nói: "Còn nói không có gì? Ha ha ha, tớ biết ngay nhất định xảy ra chuyện gì đấy, ha ha ha, các cậu làm sao có thể tránh được ánh mắt của tớ."

"Đường Vĩ, cậu muốn nói gì thì nói ở đây đi?" La Tiểu Nặc đứng ở bãi đất trống đỗ xe cách trường học không xa hời.

Về mặt Đường Vĩ vui vẻ nhìn La Tiểu Nặc nhưng không lên tiếng, La Tiểu Nặc bị bộ dạng cười híp mắt của Đường Vĩ càng làm hoảng sợ, "Này này, Đường Vĩ cậu bị cái gì kích thích sao? Còn làm ra vẻ mặt thần kinh bị tổn thương thế? Như thế nào lại cười híp mắt, có thấy tớ nổi cả da gà lên không?" La Tiểu Nặc vừa xoa xoa cánh tay của mình vừa nói.

Đường Vĩ nhìn phản ứng của La Tiểu Nặc, trong lòng có chút nghi ngờ, trong đầu hiện lên cuộc nói chuyện của Bạch Yến Linh và mình. "Em đã nói với anh rồi, người La Tiểu Nặc thích nhất chính là Đường Vĩ, chỉ là bởi vì Đường Vĩ không thích cô ta thôi, cô ta mới chuyển sang trèo lên người Hà Hạo Hiền đấy. Cô ta là loại con gái dễ tiện, đã thích còn giả bộ thanh cao, ra vẻ như bản thân đều không có cảm giác gì với Đường Vĩ, thật ra trong lòng cô ta giống như mèo động dục, chỉ cần anh tốt với cô ta một chút, dịu dàng một chút, đảm bảo cô ta sẽ tuyệt đối ngoan ngoãn, tất cả đều nghe theo anh, mặc anh sắp xếp!" Thế nhưng xem ra hiện tại La Tiểu Nặc giống như không có chút thiện cảm nào với Đường Vĩ. Chẳng lẽ là mình còn chưa đủ dịu dàng, con gái thật là phiền phức.

Đường Vĩ sửa lại cổ áo của mình nhìn La Tiểu Nặc, từng bước tiến về phía cô. Bỗng nhiên đưa tay nắm lấy tay La Tiểu Nặc, chân thành tình cảm nhìn La Tiểu Nặc nói: "Tiểu Nặc, thật ra chúng ta biết nhau lâu như vậy, có một chuyện tớ vẫn luôn muốn nói với cậu, thật ra, thật ra tớ thích cậu từ lâu rồi!"

Đường Vĩ từng bước ép sát La Tiểu Nặc lập tức lui về phía sau đến mức không thể lui được nữa rồi, lại bỗng nhiên bị cậu ta bắt được tay, còn nói những chuyện kỳ quái như thế, đầu óc cũng choáng váng, tại sao cậu ta lại tỏ tình nữa rồi, không phải đêm qua mới thổ lộ sao? Chẳng lẽ là bị từ chối nên kích thích lớn vì vậy đầu óc cũng không rõ ràng lắm. La Tiểu Nặc đưa tay sờ sờ trán Đường Vĩ, lại sờ trán mình, "Kỳ lạ, nhiệt độ cơ thể rất bình thường, vậy sao đầu óc lại không tỉnh táo!"

Đường Vĩ đang hải lòng đắc ý vì hành động của mình, chỉ đợi đến khi La Tiểu Nặc mê đắm nhào tới, thế nhưng không nghĩ tới lúc này lại nghe một câu sát phong cảnh như vậy, cô gái này đúng là đầu gỗ mà! Trên đầu Đường Vĩ nổi đầy gân xanh, nắm tay hít một hơi thật sâu cố gắng đè nén xúc động muốn bóp chết cô gái chết tiệt này trong lòng, mạnh mẽ kéo ra nụ cười nói: "Tiểu Nặc, có thể biểu hiện lúc trước của tớ làm cho cậu có chút hiểu lầm, nhưng mà cậu phải biết rằng, không phải người đàn ông nào cũng có thể dễ dàng nói ra yêu thích trong lòng, tớ vẫn muốn nói với cậu chuyện tớ thích cậu, thế nhưng tớ lại không biết nên mở miệng như thế nào mới tốt, tớ luôn ra vẻ lạnh lùng chỉ vì muốn che giấu tình cảm trong lòng đối với cậu mà thôi." Đường Vĩ nhanh chóng giữ chặt tay La Tiểu Nặc, đặt tay của cô trên ngực của mình nói: "Tiểu Nặc à! Cậu cảm thấy thế nào? Lý do tim tớ đập mạnh cũng là vì cậu! Chỉ có cậu mới khiến sự tồn tại của tớ có ý nghĩa! Tiểu Nặc, xin cậu đáp ứng tớ, làm bạn gái của tớ được không?" Ha ha, lần này tôi không tin cô còn không ngoan ngoãn nằm trong lòng bàn tay của tôi.

La Tiểu Nặc cảm thấy kỳ lạ nhìn Đường Vĩ, thật sự rất kỳ lạ, cảm giác hoàn toàn là hai người, chẳng lẽ... Hắn không phải là Đường Vĩ! La Tiểu Nặc cảnh giác giãy giụa rút tay khỏi Đường Vĩ lui về sau hai bước cố ý làm nũng hỏi: "Đường Vĩ, ngày hôm qua là sinh nhật của tớ. Vậy mà đêm qua tại sao cậu không hẹn tớ ra ngoài chơi?"

Trong lòng Đường Vĩ mừng thầm, xem ra cá đã mắc câu rồi. Về mặt Đường Vĩ dịu dàng nói: "Ngày hôm qua là sinh nhật của cậu sao? Tiểu Nặc, thật xin lỗi! Tớ thật là đáng chết! Gần đây tớ tương đối bận rộn nên quên mất chuyện quan trọng là sinh nhật cậu. Đêm qua tớ không có đi làm! Ở ký túc xá chơi đùa một chút rồi đi ngủ! Đường nhiên không thể thiếu chuyện nhớ cậu!"

Về mặt La Tiểu Nặc hiểu rõ nhìn chăm chăm vào Đường Vĩ, cười lạnh. "Ồ? Tiểu Nặc, cậu làm sao vậy? Tớ biết là tớ không tốt, không nên quên chuyện quan trọng như vậy, thời gian này đều không ở cùng cậu, cậu đừng tức giận!" ~~diễn đàn nàlêquýđôn~~ Về mặt Đường Vĩ lo lắng giải thích.

"Ha ha ha, đừng có giả bộ nữa, cậu hoàn toàn không phải là Đường Vĩ? Cuối cùng cậu là ai?" La Tiểu Nặc cười lạnh nói.

Mặt Đường Vĩ giả trở nên trắng bệch, cười khan hai tiếng nói: "Tiểu Nặc, cậu nói gì vậy? Sao tớ có thể không phải là Đường Vĩ? Cậu nghĩ quá nhiều rồi!"

La Tiểu Nặc từng bước một đến trước mặt Đường Vĩ giả nói: "Không sai! Thật ra tôi không biết sao cậu có thể làm được như vậy, vậy mà lại giống Đường Vĩ như vậy, ngay cả giọng nói cũng giống nhau, nhưng mà từ đầu đến cuối cậu vẫn bị thua bởi một nước cờ, sinh nhật của tôi vốn không phải là ngày hôm qua, mà rõ ràng đêm qua Đường Vĩ và tôi đã đến công viên bờ sông, chứ không phải ở ký túc xá đi ngủ, tóm lại cậu là ai? Giả danh Đường Vĩ muốn làm gì?"

Đường Vĩ giả bị La Tiểu Nặc ép hỏi từng bước lui về phía sau, rồi lại ngoan cố không mở miệng.

"Cậu không nói phải không, không sao cả! Chúng ta tới cục cảnh sát từ từ nói đi. Tôi tin tưởng cậu sẽ tự nguyện nói hết mọi chuyện với cảnh sát đó." Nói xong La Tiểu Nặc đưa tay bắt lấy tay Đường Vĩ giả.

Đáng ghét, mưu kế đã tính toán kỹ lưỡng như vậy, cũng không nghĩ tới quan hệ của Đường Vĩ và La Tiểu Nặc lại quen thuộc như vậy. Điều là do con nhỏ dê tiện Bạch Yến Linh cung cấp tin vệt. Trong lòng Đường Vĩ giả cầm hận nói, nhìn La Tiểu Nặc từng bước tới gần, trong mắt hiện lên vẻ dữ tợn, bỗng nhiên trở tay áp chế lôi kéo tay La Tiểu Nặc, tay kia siết chặt cổ La Tiểu Nặc, "Con nhỏ chết tiệt này, không phải mày muốn biết sao? Không phải mày muốn bắt tao tới cục cảnh sát sao? Đến đây! Tới bắt tao đi!"

"A a a! Khụ khụ, cậu, cậu thả tôi ra! Khụ khụ." La Tiểu Nặc bị tay Đường Vĩ giả siết đến thở không ra hơi, mặt đỏ lên, đứt quãng nói. Bỗng nhiên một sức lực không lồ đập xuống phần gáy của cô, La Tiểu Nặc cảm thấy trước mắt tối đen, hôn mê bất tỉnh.

"Ha ha, thả cô, cô cũng quá ngây thơ rồi! Tôi còn muốn dùng cô để đổi lấy tập đoàn La thị đó! Ha ha ha! Đường Vĩ, mày đã không muốn hành động cũng đừng trách anh họ này chiếm chỗ tốt của mày! Ha ha ha..." Đường Thiên cười lớn ôm La Tiểu Nặc té xỉu đi vào trong xe cách đó không xa nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Bị ngược đãi (1)

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

Quách Văn Văn ngồi chờ ở phòng học có chút nôn nóng. Ồ? Hai người này muốn nói lời đường mật gì mà lâu như vậy? Sắp đến giờ học còn chưa trở lại, chút nữa giáo sư điểm danh cũng không biết nên nói như thế nào mới được!

Quách Văn Văn không ngừng đưa mắt quan sát bên ngoài cửa sổ, cuối cùng chuông vào học cũng vang trước, nhìn thấy Đường Vĩ chậm rãi đi vào phòng học.

Quách Văn Văn ra sức vẫy vẫy tay gọi: "Đường Vĩ, Đường Vĩ! Nhanh lên nhanh lên! Tiểu Nặc đâu?" Đường Vĩ nhìn nét mặt khoa trương của Quách Văn Văn, do do lo lo từ từ đi đến trước mặt Quách Văn Văn, khó hiểu nói: "Tiểu Nặc? Tiểu Nặc còn chưa đi học sao? Tổ vừa mới tới trường, trên đường cũng không gặp cậu ấy!"

Về mặt Quách Văn Văn khinh bỉ nhìn Đường Vĩ nói: "Tớ van cậu đó, đại ca! Vừa rồi cậu mới gọi Tiểu Nặc đi tâm sự ở trước mặt tớ, bây giờ lại giả bộ nói chưa gặp Tiểu Nặc, không phải tớ đã tác hợp cho cậu và Tiểu Nặc rồi sao, cái tên này cậu định qua cầu rút ván rồi hả! Ha ha! Cũng đừng trách tớ ở trước mặt Tiểu Nặc nói xấu cậu!"

Quách Văn Văn nói xong lại quan sát Đường Vĩ từ trên xuống dưới, lại tò mò hỏi: "Chỉ là nói đi cũng phải nói lại! Đường Vĩ, cậu và Tiểu Nặc đi ra ngoài tâm sự xong còn phải thay quần áo sao? Thật là sở thích kỳ lạ nha!"

Về mặt Đường Vĩ kinh ngạc nhìn chằm chằm Quách Văn Văn cười khổ nói: "Cậu đang nói cái gì vậy? Sao tớ nghe không hiểu! Cậu còn không biết sao? Tiểu Nặc đã từ chối tớ rồi, cậu ấy và Hà Hạo Hiền đang ở cùng một chỗ. Tớ vừa mới tới trường học, làm sao có thể đi tâm sự với Tiểu Nặc đây?"

Quách Văn Văn mở to hai mắt nhìn: "Cái gì? Thế nhưng, nhưng vừa rồi rõ ràng là cậu tới đây nói là có chuyện muốn nói với Tiểu Nặc sau đó hai người cùng nhau ra ngoài! Tất cả bạn học ở đây đều nhìn thấy! Chuyện này, chuyện này cuối cùng không thể nào do tớ hoa mắt được!"

Đường Vĩ nghe vậy lập tức nhìn bạn học xung quanh, các bạn học đều ríu rít gật đầu chứng minh lời nói của Quách Văn Văn là đúng sự thật, cậu nhủ mày, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Cậu khẳng định là mình vừa tới trường học. Vậy người giống mình vừa cùng Tiểu Nặc ra ngoài là ai? Bỗng nhiên trong đầu Đường Vĩ lóe sáng, chẳng lẽ là hắn?

"Không xong rồi!" Đường Vĩ không nhịn được kêu lên, cậu dừng một chút, sắc mặt căng thẳng, trong đầu hiện lên hàng ngàn ý nghĩ bỗng nhiên quay người nắm lấy bả vai Quách Văn Văn nói: "Người vừa mang Tiểu Nặc đi không phải là tớ, là anh họ Đường Thiên của tớ, hắn có thể sẽ gây bất lợi cho Tiểu Nặc. Bây giờ tớ đi tìm hắn mới có thể mang Tiểu Nặc trở về, hy vọng là tớ suy nghĩ quá nhiều. Nếu như hai tiếng sau tớ không liên lạc với cậu, lập tức báo cảnh sát. Nhớ kỹ chưa?"

Quách Văn Văn bị vẻ mặt căng thẳng của Đường Vĩ làm sợ hãi, liên tục gật đầu, vừa muốn mở miệng hỏi vài câu, Đường Vĩ đã nhanh chóng rời khỏi phòng học, trong đầu bỏ lại một câu: "Nếu như hai tiếng sau tớ không liên lạc với cậu, nhớ kỹ nhất định phải báo cảnh sát!"

Trong khi Đường Vĩ cấp tốc tìm kiếm tung tích của Đường Thiên và La Tiểu Nặc, thì La Tiểu Nặc hôn mê bị Đường Thiên bắt đi cũng dần dần tỉnh lại.

Cô mở to mắt rồi lại giật mình vì bóng tối trước mắt, đây là thế nào? Hình như cô bị cái gì đó bịt kín hai mắt. La Tiểu Nặc hơi bối rối, đây là đâu? Đầu của cô đau quá! Ký ức bị trật đường ray từ từ hiện lại trong đầu của cô, đúng rồi, hình như vừa rồi cô gặp một tên giả mạo Đường Vĩ, sau đó bị té xỉu, Đường Vĩ giả kia là ai? Tại sao phải đánh mình ngất xỉu? Cuối cùng hắn muốn làm gì?

Ý nghĩ trong đầu La Tiểu Nặc vô cùng hỗn loạn, nhưng mà cô mơ hồ cảm thấy dường như mình đang rơi vào một âm mưu thật lớn. La Tiểu Nặc hít một hơi thật sâu, cô không mở miệng kêu to, cô biết rõ lúc này chỉ có tỉnh táo mới có thể giúp cô sớm thoát khỏi khó khăn.

La Tiểu Nặc dùng sức hít thở, không khí tràn ngập mùi vị mốc meo, tay chân đều bị dây thừng buộc chặt, mà hình như đầu đang dựa vào một cái thùng giấy, đây là một nơi hỗn tạp có lẽ là nhà kho! La Tiểu Nặc tập trung cẩn thận nghe ngóng động tĩnh xung quanh.

"Đường Thiên! Em bảo anh đến nhà La Tiểu Nặc lừa gạt lão già La Nhất Kim ký hợp đồng, anh lại không làm. Anh cái tên đầu heo này, còn đi bắt La Tiểu Nặc về, anh ở đâu ra tật xấu đó vậy? Anh có biết anh làm như vậy chẳng khác gì hủy cả cái kế hoạch của em hay không, em biết ngay không thể dựa vào anh mà, anh lúc nào cũng thành công không có thất bại có thừa, ngu xuẩn."

La Tiểu Nặc nghe thấy một giọng nữ bén nhọn đang chửi ầm lên cách đó không xa. Cô gái này là ai? Giọng nói này nghe rất quen!

"Không phải, Tiểu Linh, em đừng nóng giận, hãy nghe anh nói đi! Sáng nay anh cầm hợp đồng đến nhà họ La cho La Nhất Kim xem, chuyện tiến hành vốn rất thuận lợi, La Nhất Kim không có chút đề phòng nào sắp kí tên, ai ngờ nửa đường xuất hiện tên Trình Giáo Kim đáng chết, tên Hà Hạo Hiên bỗng nhiên xuất hiện, cũng không biết làm sao tên đó biết được âm mưu của chúng ta, chỉ thoáng cái đã biết được chỗ chúng ta động tay động chân, La Nhất Kim và cậu ta hình như cũng nổi lên lòng nghi ngờ bản hợp đồng, vì đề phòng ngừa bất trắc, anh không tiếp tục dây dưa nữa, trực tiếp tìm lý do ra về. Thế nhưng sau đó anh suy nghĩ một chút, lần này chúng ta không thành công, nhà họ La nhất định đã có cảnh giác với chúng ta, bọn họ chỉ cần đến ngân hàng hoặc cơ quan tài chính điều tra một chút, rất nhanh sẽ phát hiện chúng ta có mờ ám, chúng ta cũng sẽ mất đi cơ hội. Dứt khoát đã làm thì làm cho đến cùng, thay vì chúng ta ngồi chờ bị người khác phát hiện, còn không bằng mạo hiểm một lần, bắt lấy La Tiểu Nặc làm con tin, để cho nhà họ La ký hợp đồng với chúng ta, có La Tiểu Nặc trong tay chúng ta, anh cũng không tin nhà họ La và Hà Hạo Hiên còn không bó tay chịu trời. Ha ha ha ha! Đến lúc đó chúng ta không chỉ bắt bọn họ ký hợp đồng, còn bắt nhà họ La chuyển tất cả tài sản sở hữu của xí nghiệp La thị vào tài khoản ngân hàng Thụy Sĩ của chúng ta, lúc đó tên người giàu nhất thành phố X này sẽ phải đổi rồi. Ha ha ha ha."

Một giọng nam đặc ý cười to nói. Người tên Đường Thiên này là Đường Vĩ giả kia sao? Hần và Đường Vĩ có quan hệ gì?

"Ha ha ha ha, cuối cùng anh cũng làm được một chuyện thông minh. Nhưng mà phải cẩn thận một chút, đừng để cho bọn họ bắt được nhược điểm gì."

"Yên tâm, bọn họ muốn nghi ngờ cũng là nghi ngờ Đường Vĩ, liên quan gì đến chúng ta! Hơn nữa, nếu như Đường Vĩ nghi ngờ chúng ta, nó có chứng cứ gì sao? Anh vốn không có tên trên hộ khẩu, một người không tồn tại làm sao đi bắt người khác được, em nghĩ ai sẽ tin tưởng lời nói của nó! Ha ha ha ha...! Anh sẽ đi cảnh cáo nhà họ La, vì sự an toàn của con gái ông ta, anh cũng không tin bọn họ dám báo cảnh sát, chờ sau khi chúng ta lấy được tiền, lập tức ra nước ngoài, đến lúc đó cuộc sống thoải mái đang chờ chúng ta. Cục cưng, đối với biểu hiện hôm nay của anh em có hài lòng không? Thường cho anh như thế nào đây?"

Giọng nam kiêu ngạo xuất hiện lần nữa. Tiếp theo là một trận cười.

"Đợi chút nữa đi! Đừng có gấp như vậy." Giọng nữ lần nữa vang lên, lúc này, tiếng giày cao gót "Lộc cộc" không ngừng tới gần La Tiểu Nặc. Trong lúc bọn họ nói chuyện với nhau La Tiểu Nặc đại khái hiểu được chuyện gì đã xảy ra, cô gái này chính là âm hồn không tan Bạch Yến Linh, tìm cô thất lại theo từng tiếng bước chân không ngừng tới gần.

"Roet" Cô gái kia thô lỗ xé miếng vải bịt trên mắt La Tiểu Nặc, cuối cùng cô cũng có thể nhìn thấy, thế nhưng ánh sáng đột ngột làm cho mắt cô đau đớn, không nhìn được thấp giọng rên thành tiếng.

"Ôi! Hóa ra La học tỷ đã tỉnh lại à! Sao không gọi tiểu muội một tiếng vậy? Em tốt bụng đến đây tâm sự với La học tỷ này!" Giọng nói Bạch Yến Linh bén nhọn vang lên bên tai La Tiểu Nặc. La Tiểu Nặc nheo mắt nhìn cách ăn mặc đến trang điểm của Bạch Yến Linh xinh đẹp trước mắt, khinh thường quay đầu.

Bạch Yến Linh nhìn cô gái bị trói trước mặt chẳng thèm ngó tới vẻ mặt vận vẹo của mình, tức giận thở hỗn hển nắm chặt tóc La Tiểu Nặc, kéo cô một cái, La Tiểu Nặc chỉ cảm thấy da đầu bị kéo đến đau nhức, bị kéo một cái, trọng tâm không vững lao cả người về phía trước ngã trên sàn nhà.

Bạch Yến Linh vừa điên cuồng dùng chân ra sức đá La Tiểu Nặc, vừa nói: "Mày vừa làm ra vẻ mặt gì vậy? Mày có gì hay, có gì giỏi chứ! Tao nhìn thấy bộ dạng đề tiện giả bộ lạnh lùng thanh cao của mày đã chán ghét đến tận xương tủy rồi!" Bạch Yến Linh vô cùng ác độc không ngừng dùng giày cao gót đá vào người La Tiểu Nặc, mỗi cái đều làm cho La Tiểu Nặc đau đến ngừng thở, chẳng qua là cô vẫn luôn dùng răng cắn chặt môi dưới, không chịu để cho bản thân phát ra tiếng kêu đau đớn.

"Ồ, không thể tưởng tượng được La học tỷ còn có khí phách như vậy! Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này, nếu để cho Hà Hạo Hiên và Đường Vĩ nhìn thấy, không biết bọn họ đau lòng như thế nào nữa? Chậc chậc chậc, quá đáng tiếc! Nhưng tới bây giờ tao cũng không phải là không biết thương hương tiếc ngọc mày nha! d...đ...l...qu...đ Tao cho mày biết, mày ra vẻ như vậy với tao cũng vô dụng thôi, mày vẫn nên tỉnh lại đi, nếu đau thì kêu lên đi, nếu như mày cầu xin tao tha thứ, nói không chừng tao sẽ tha cho người một cái mạng đó! Đúng không? Tao cũng không phải là người không nói đạo lý!"

"Hừ! Tôi, tôi không cần cô ở đây mè nheo khóc chuột già từ bị, ha ha ha, Bạch Yến Linh cô có biết cô là cái gì trong mắt tôi không? Khụ khụ, tôi cho cô biết, trong mắt tôi, trong mắt tôi, cô chính là tên hề, tôi xem cô có thể đắc ý tới khi nào?" La Tiểu Nặc khó khăn ngẩng đầu, nhìn Bạch Yến Linh, kéo ra nét mặt tươi cười nói.

Trên mặt Bạch Yến Linh đều là nét dữ tợn, lớn tiếng cười nói: "Ha ha ha, sắp chết đến nơi rồi mà vẫn cố cái lại, mày đã muốn chết, tao sẽ tiễn mày một đoạn!"

Bạch Yến Linh đạp một cái trên mặt La Tiểu Nặc, "Aaaa...!" La Tiểu Nặc rốt cuộc không nhìn được phát ra một tiếng kêu đau đớn, giày gót nhọn đạp trên mặt La Tiểu Nặc, để lại trên mặt của cô một lỗ máu thật sâu, dùng sức lực thật lớn đè mặt La Tiểu Nặc xuống đất.

Bạch Yến Linh vừa mạnh mẽ chuyển động chân của mình vừa ác độc nói: "Ha ha ha, đến đây! Không phải cô rất giỏi sao? La Tiểu Nặc! Không phải cô nhanh nhẹn nhanh miệng lắm sao? Sao bây giờ lại không nói gì vậy?"

Mặt La Tiểu Nặc bị giày cao gót đập trúng, lỗ máu không ngừng chảy ra máu tươi, vết máu cũng càng tuôn càng nhiều. Sức giầy giữa của La Tiểu Nặc đều không còn, đau đớn làm cho cô chỉ muốn mình mau chóng ngất đi, sau khi ngất đi có lẽ sẽ không còn đau đớn như vậy nữa. La Tiểu Nặc còn chút ý thức mơ hồ suy nghĩ.

Vào lúc đó, cuối cùng Đường Vĩ giả cũng đi tới, kéo Bạch Yến Linh ra nói: "Tiểu Linh, đủ rồi, đủ rồi, đừng đánh nữa."

"Anh thả em ra! Thả em ra! Bây giờ không phải là anh cũng đứng về phía con nhỏ dê tiện này chứ? Hôm nay em nhất định phải giết chết nó, nhìn xem nó còn có thể dựa vào cái gì để đấu với em! Nhìn xem nó còn dám đoạt đồ của em không!" Bạch Yến Linh cuồng loạn kêu gào.

Đường Vĩ giả dùng sức ôm chặt Bạch Yến Linh nói: "Đừng như vậy, đừng như vậy, nếu bây giờ em đánh chết cô ta thì chúng ta lấy gì đến nhà họ La gia đòi tiền!" Đường Vĩ giả lớn tiếng nói bên tai Bạch Yến Linh. Cuối cùng Bạch Yến Linh cũng bình tĩnh lại, hung dữ trừng mắt liếc nhìn La Tiểu Nặc đã hôn mê, quay người đi qua một bên, cầm chai nước khoáng dưới đất lên uống.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Bị ngược đãi (2)

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

Bạch Yến Linh vừa uống nước, vừa quét mắt nhìn La Tiểu Nặc đã sớm hôn mê, bỗng nhiên đi về phía cô.

Đường Thiên kéo cô ta lại, "Tiểu Linh à! Anh đã nói với em rồi, trước tiên đừng động đến cái cây rụng tiền này! Chờ đến khi tiền tới tay chúng ta rồi, em muốn làm gì anh cũng không ngăn cản em có được không?"

Bạch Yến Linh quay đầu lại trừng mắt liếc Đường Thiên nói: "Ai nói là em muốn dạy dỗ cô ta?" Nói xong thoát khỏi tay Đường Thiên, đi đến trước mặt La Tiểu Nặc, quay đầu nhìn Đường Thiên nói: "Mày đợi đến chuyện tốt rồi, một chút sẽ có thứ tốt cho mày đây. Ha ha ha."

Nói xong Bạch Yến Linh giật giật khoe miệng, giờ tay đổ từ từ nước khoáng trong tay lên mặt La Tiểu Nặc.

"A..." La Tiểu Nặc bị nước lạnh đổ vào, nhanh chóng tỉnh lại, cô lắc đầu, khó khăn mở mắt ra, rồi lại nhìn thấy Bạch Yến Linh đứng ở trước mặt mình cười ác độc.

"Đúng rồi! La học tỷ, mày tỉnh lại là được rồi, trò hay giờ mới bắt đầu, sao mày có thể không xem thật kỹ được? Ha ha ha ha."

Bạch Yến Linh quay đầu u ám nhìn Đường Thiên nói: "Đường Thiên, anh tới đây, anh nhìn Tiểu Nặc học tỷ của em lớn lên thế nào?" Nói xong Bạch Yến Linh dùng tay nắm lấy cằm La Tiểu Nặc, dùng sức xoay đầu của cô về phía Đường Thiên.

Đường Thiên có chút không hiểu đi đến bên cạnh Bạch Yến Linh, nhìn gương mặt đầy vết máu của La Tiểu Nặc nói: "Không phải là cô gái bình thường thôi sao, muốn đáng người không có đáng người, muốn khuôn mặt không có khuôn mặt, nhìn thế nào cũng thua xa em!"

Nói xong về mặt Đường Thiên cười gian tà, bàn tay đặt trên hông Bạch Yến Linh, ngắt một cái. "Đừng lộn xộn."

Bạch Yến Linh lảng lơ khoác tay lên vai Đường Thiên nói: "Trước kia ở trường học La Tiểu Nặc thế mà lại có thể làm cho hai người làm mưa làm gió nhất ở trường đều mê đến xoay quanh đó! Anh có thấy hứng thú không?"

Đường Thiên vui đầu vào ngực Bạch Yến Linh "Ừ! Thật là thơm." Bàn tay đặt bên hông Bạch Yến Linh từ từ di chuyển từ trên xuống dưới, hân mở miệng nói: "Tiểu yêu tinh, em muốn thế nào cứ việc nói thẳng đi! Chỉ là anh phải nói trước, em phải cho anh chút lợi ích, chuyện sau đó tự nhiên anh sẽ tận tâm tận lực làm thôi!"

"Đó là đương nhiên rồi! Nhưng mà một chút nữa mọi chuyện đều phải làm theo ý em!"

"Được rồi! Cung à, bây giờ trước hết cho anh ăn no bụng đã rồi nói sau!"

...

La Tiểu Nặc nhìn đôi trai gái trước mắt giống như hai con côn trùng uốn éo cùng một chỗ, chỉ cảm thấy dạ dày cuộn cuộn muốn nôn mửa, cô nhanh

chóng nhắm mắt lại, dĩ nhiên đàn kẻ quý đôn thể nhưng những giọng nói khó nghe kia vẫn truyền vào tai của cô.

"Ừm, kẹp chặt như vậy, thật đúng là tiểu yêu tinh mà! Hôm nay anh mạnh mẽ yêu thương em một chút xem ra vẫn không đủ."

"Ừm, đừng như vậy, dùng sức mạnh hơn đi, um, um, đúng như vậy đó, um, phải giúp em phục vụ bên dưới cho tốt, um!"

"Ừm, còn sức lực nghỉ nhiều như vậy! Xem ra là anh còn chưa đủ sức! Xem anh chinh đồn em thế nào đây, tiểu yêu tinh."

"Ừ ừ a a! Không được um em không chịu nổi..."

...

Hai người này không biết liêm sỉ không coi ai ra gì ở trước mặt La Tiểu Nặc trình diễn một màn đùa giỡn khiêu dâm, La Tiểu Nặc mặt mũi cúi đầu xuống, nhắm mắt thật chặt, chỉ cảm thấy âm thanh kia như con ác mộng bám theo mình.

Ở bên này bộ phim khiêu dâm chỉ mới trình chiếu được một lúc thì bên kia Hà Hạo Hiền cũng đã tới trường học.

"Cái gì, Tiểu Nặc bị người rất giống Đường Vĩ mang đi!" Hà Hạo Hiền giận dữ hét lên. Cầm chặt bả vai Quách Văn Văn hỏi liên tục: "Làm sao cậu biết người kia không phải là Đường Vĩ? Là Đường Vĩ thật nói với cậu sao? Cậu ấy còn nói gì không?"

"Khụ khụ khụ, cậu, cậu buông tay! Cậu muốn bóp chết tớ à!" Quách Văn Văn thờ không ra hơi đẩy bàn tay Hà Hạo Hiền ra, thờ dài một cái mới nói rõ ngọn nguồn mọi chuyện cho Hà Hạo Hiền nghe.

"... Là như vậy đó, Đường Vĩ nói nếu hai giờ sau không có tin tức của cậu ấy thì lập tức báo cảnh sát, Tiểu Nặc sẽ không có chuyện gì chứ? Nghe nói người giả mạo Đường Vĩ là anh họ của cậu ấy đấy? Thật kỳ lạ! Sao lại giống nhau như vậy? Đây, cậu đi đâu đó! Cậu cũng không biết bọn họ ở đâu mà."

Quách Văn Văn còn chưa dứt lời, Hà Hạo Hiền đã nóng lòng chạy ra khỏi phòng học, Quách Văn Văn muốn gọi cũng không gọi được, trong lòng buồn bực nói: "Cái tên này, đừng đến chuyện của Tiểu Nặc lại trở nên không còn là chính mình rồi, nôn nôn nóng nóng, lại không biết địa chỉ? Tớ xem cậu đi đâu mà tìm?"

Hà Hạo Hiền cũng không biết trong lòng Quách Văn Văn nghĩ như thế nào, bây giờ trong đầu của cậu toàn là chuyện La Tiểu Nặc bị người khác bắt đi, hoàn toàn không còn hơi sức nghĩ đến cái khác, cả trái tim đều rối loạn.

Cậu nên làm gì bây giờ? Làm sao bây giờ? Mới có thể cứu Tiểu Nặc?

Xe chạy cực nhanh trên đường, dây thần kinh trong đầu Hà Hạo Hiền đều kéo căng hết mức, cậu hoàn toàn không biết mình nên đi đâu? Trong lòng của cậu rất rõ ràng điều đó, nhưng lại không còn cách nào khiến mình dừng lại, cuối cùng cậu nên làm gì cho Tiểu Nặc đây?

Đáng chết! Lần đầu tiên cậu cảm thấy mình bất lực như vậy, cái gì cũng không làm được!

Đáng chết! Đáng chết!

Lúc này xe ô tô đang chạy ngang qua quán bar Dạ Vĩ Ương, sau đó xe tăng mạnh, bánh xe phát ra tiếng ma sát bén nhọn vô cùng lớn "Xoẹt...", Hà Hạo Hiền đậu xe ở bên đường, sau đó nhanh chóng vọt vào Dạ Vĩ Ương, cậu biết rõ có lẽ chỉ có nơi đây mới có thể giúp cậu tìm được La Tiểu Nặc.

Hà Hạo Hiền tiến vào Dạ Vĩ Ương thì được phục vụ cung kính dẫn tới lầu bốn.

Hà Hạo Hiền không khách khí chút nào đá văng cửa phòng bao ra, một chàng trai tóc bạc mắt xanh lười biếng nằm trên ghế sa lon, nghe tiếng mở cửa lập tức liếc nhìn sau đó lại trầm tĩnh lần nữa, chậm rãi mở miệng nói: "Burak, là cậu à? Sao lại có thời gian rảnh tới đây tìm chúng tôi vậy?"

Hà Hạo Hiền không đi chuyển, nhìn chằm chằm Wolf, nghiêm túc nói: "Wolf, tôi có chuyện cần các cậu giúp đỡ!"

Wolf vốn đang nhắm mắt bỗng nhiên trừng lớn, "Ồ, chuyện gì mà Burak của chúng ta không giải quyết được vậy? Cậu nói đi, chuyện gì, chúng tôi nhất định giúp cậu."

Hà Hạo Hiền nói hết chuyện xảy ra với Wolf, cũng kỳ lạ hỏi: "Chuyện xảy ra chính là như vậy. Ồ? Hai người kia đâu? Lại đi đâu gây chuyện rồi hả?"

"À, hóa ra là vậy, Ồ! Cậu nói Nick và Aellon à? Vừa rồi tôi còn nhìn thấy Nick đó, một lúc lại không biết lêu lổng ở đâu rồi, còn Aellon đi mua đồ rồi." Wolf nhìn xung quanh nói.

"Đồ dã man, cậu nói ai đi lêu lổng hả? Tôi không phải luôn ở đây sao?" Bức màn trên cửa sổ sát đất không gió mà bay, một bóng người từ bên ngoài chậm rãi nhay vào, đúng là Nick, khoe miệng của cậu ta mang theo nụ cười, dẹt. l. q.đ trong tay cầm một cái ly chứa chất lỏng màu đỏ không biết tên vừa đi vừa nói.

"Burak, chuyện này giao cho tôi và Wolf đi, Wolf cậu phán đoán phương hướng, tôi đi điều tra, thấy thế nào?"

Wolf nghe xong lập tức nhảy lên từ trên ghế salon, "Được, chỉ là tôi giao trước, cậu cũng đừng tranh giành giải quyết bọn họ trước tôi, ít nhất cũng phải giữ lại một nửa cho tôi đó!"

Nick giật giật khoe miệng, cười nâng ly với Wolf và Hà Hạo Hiên, không nói gì.

Hà Hạo Hiên vỗ vai Wolf nói: "Tốt lắm, đã như vậy, chúng ta lập tức lên đường đi!" Trong lòng của cậu không ngừng kêu gào: Tiểu Nặc, tớ đến ngay đây, cậu chờ tớ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Mày là Đường Vĩ, cái gì tao cũng không có

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

Nick và Wolf mỉm cười chăm chú liếc nhìn nét mặt nóng lòng như lửa đốt của Hà Hạo Hiên, bỗng nhiên Wolf đứng lên, hai tay nắm chặt, ngược mặt khẽ kêu lên một tiếng, chỉ thấy mái tóc màu bạc vốn chỉ đến tai bỗng nhiên biến dài, bên ngoài hai tay cũng nhanh chóng mọc đầy lông màu bạc, mũi miệng và các bộ phận còn lại cũng không thể tưởng tượng mà mọc ra thật dài, lại khẽ kêu một tiếng, cơ bắp trên người Wolf phồng lên, giống như không không chế nổi sức mạnh tạo ra, truyền đến vài âm thanh quần áo bị xé rách, sau đó đã không thấy Wolf đâu, thay vào đó chính là một con sói màu bạc cao lớn, mạnh mẽ.

Chuyện vừa xảy ra ở trong phòng đã đủ quái lạ, mà càng kỳ lạ chính là hai người trong phòng dường như đối với tất cả mọi chuyện như không nhìn thấy. Một người tiếp tục nôn nóng lo lắng đi tới đi lui trong phòng, một người khác thì dựa lưng vào cửa sổ thưởng thức mùi vị của đồ uống màu đỏ quý dị trong tay.

Con sói bạc quay đầu nhìn Hà Hạo Hiên, phát hiện cậu ta hoàn toàn không để mắt đến mình, trong mắt hiện lên sự giao hoạt, từ từ đi đến bên người Hà Hạo Hiên thông thả đạp bốn chân lên chân của cậu ta. Sau đó nhanh chóng dùng nửa thân trên và hai chân trước bám lên người Hà Hạo Hiên tạo thành một tư thế quý dị

Cả người Hà Hạo Hiên còn đang đắm chìm trong suy nghĩ về việc La Tiểu Nặc bị bắt đi, lúc này chỉ cảm thấy trên chân đau nhức dữ dội, "Shit!" Hà Hạo Hiên thấp giọng hô lên, phục hồi lại tinh thần, chỉ thấy một con chó thật to, no nê là một con sói mới đứng, không thể tưởng tượng được nó đã nhảy vào ôm mình, mắt còn nhìn thẳng mình nháy nháy, miệng há to, đầu lưỡi đỏ tươi thè ra, mặc dù sói không biết cười, nhưng Hà Hạo Hiên dám chắc tên này nhất định là đang cười, đáng chết! "Wolf! Bây giờ là lúc nào rồi, cậu ăn no rồi việc làm rồi đấy!" Hà Hạo Hiên gầm mạnh giận dữ, dùng chân đạp lên thân con sói đang ôm lấy người mình.

Wolf thông thả bước từ từ đến bên cạnh Nick, xù lông cọ mặt vào chân Nick, cụp hai lỗ tai xuống thờ dài, đáng thương nói: "Thấy sắc quên bạn! Thấy sắc quên bạn!"

Nick mạnh mẽ đánh một cái, đẩy đầu sói của Wolf ra, gào lên: "Đáng chết! Cậu còn cọ lên quần Armani của tôi, đều dính lông chó của cậu rồi, đáng chết!"

Wolf khẽ kêu, cắn một cái vào ống quần của Nick, chỉ nghe thấy một tiếng "Roẹt", ống quần Armani của Nick thiếu đi một miếng, Wolf đắc ý nói: "Ai là chó? Tôi là người của Lang tộc cao quý, con doi chết tiệt! Hừ hừ! Xem ra tôi phải dạy dỗ cậu một chút."

"Cậu, con chó thói tha chết tiệt, lại làm hỏng cái quần của tôi, hôm nay tôi cũng phải dạy dỗ cậu thật tốt mới được." Nick chợt ném ly rượu trong tay, trong nháy mắt đi đến bên cạnh Wolf đưa tay chụp tới.

"À hú hú hú..., cậu tới thật sao? Cứu mạng cứu mạng!" Wolf đặc biệt nghiêng người trốn đi cực kỳ nhanh, quay đầu chạy như bay trong phòng.

Hà Hạo Hiên nhìn hai tên này tự đùa giỡn mà tức chết đi được, huyết thái dương không ngừng co rút, cuối cùng không nhịn được siết tay quay người, mở cửa phòng chuẩn bị rời khỏi. Các cậu đã không muốn giúp đỡ tôi, tôi tự mình làm vậy, Tiểu Nặc vẫn còn chờ tôi đến cứu cô ấy!" Hà Hạo Hiên lạnh lùng vút lại một câu.

Nick và Wolf liếc nhau một cái, Nick lập tức đi đến ngăn Hà Hạo Hiên đang muốn mở cửa phòng, Wolf dùng móng vuốt cào cào tay Hà Hạo Hiên nói: "Đừng nóng giận! Hai chúng tôi giỡn thôi mà, đi thôi, đưa tôi đến nơi nhìn thấy Tiểu Nặc lần cuối cùng, tôi nhìn một chút xem có phát hiện gì không." Hà Hạo Hiên biết ơn nhìn hai người, Nick khoác vai Hà Hạo Hiên, cứ như vậy hai người một sói ra khỏi Dạ Vĩ Ương.

Bên này căng thẳng khua chiêng gõ trống đi tìm La Tiểu Nặc, ở bên kia trong kho hàng bỏ hoang, quần áo bị xé rách ném khắp nơi, cả người Bạch Yến Linh thoả mãn nằm trong ngực Đường Thiên, ngón tay vẽ vòng tròn trước ngực Đường Thiên.

Đường Thiên chịu đựng sự trêu chọc của cô ta như vậy, dĩ nhiên thân dưới đang đình chỉ lại trở nên "nhất trụ kinh thiên*" rồi, dùng tay vỗ mạnh vào cái mông trắng nõn của Bạch Yến Linh, "Tiểu yêu tinh, vừa rồi còn chưa cho em ăn no hay sao? Vậy không bằng... Ha ha ha." Đường Thiên cười tà.

(*Nhất trụ kinh thiên: một cột chống trời hihi các bạn tự hiểu >"<)

Về mặt Bạch Yến Linh kiều mị nói, "Anh tha cho em đi, em không chịu được anh hành hạ như thế đâu, anh đã hào hứng lại rồi, vậy không bằng thử đổi khẩu vị mới xem sao." Nói xong liếc nhìn La Tiểu Nặc sắc mặt tái nhợt ở bên cạnh.

Đường Thiên nhìn La Tiểu Nặc đang bị buộc như bánh chưng, đứng dậy tùy tiện cười nói: "Được rồi, tạm thời không có thịt ăn thì gặm xương đỡ cũng không tệ. Ha ha ha." Nói xong đi về phía La Tiểu Nặc.

La Tiểu Nặc nhìn cả người mình rách rưới bẩn thỉu, rồi nhìn sang vẻ mặt tràn đầy dục vọng của Đường Thiên đi về phía mình, không ngừng lết người về phía sau, "Không được, không được..." Sắc mặt hoảng sợ không ngừng thi thảm. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cậu bé mập cứu tớ, cứu tớ với! Trong lòng cô kêu gào trong tuyệt vọng. Đáng tiếc không phải mỗi nguyện vọng đều có thể thực hiện được, phải chờ đợi người từ đầu đến cuối vẫn không tới, cùng với đáng về tươi cười nhưng đầy dử tợn của Đường Thiên là âm thanh xé rách quần áo chói tai, La Tiểu Nặc tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Đường Thiên cười dùng tay sờ soạng trên người La Tiểu Nặc, "Chắc chắn chắc, thật sự xứng đáng là thiên kim nhà giàu nhất! Nhìn làn da như nước này, vừa trắng lại vừa mềm nha! Tuy rằng nhan sắc kém một chút, nhưng cảm giác khi sờ vào cũng đủ bù đắp lại!"

La Tiểu Nặc cảm thấy trên da thịt truyền đến cảm giác buồn nôn và mùi thối nát trong không khí, nghe Đường Thiên nói làm cho cả người cô buồn nôn, cuối cùng không nhịn được nữa cô liên tục nôn mửa.

Cô nôn mửa tấ cả vào người Đường Thiên, "Đáng chết! Mày, cái con nhỏ dê tiện!" Đường Thiên đánh một cái lên mặt La Tiểu Nặc, lui vài bước, vừa mới cao hứng bùng bùng đã bị La Tiểu Nặc nôn mửa phá hư hết.

Đường Thiên đá một cái vào bụng La Tiểu Nặc, hung tợn nói: "Đúng là đồ không biết xấu hổ, đồ dê tiện!" Nói xong lại tay nắm chân đá, La Tiểu Nặc không chịu được giật giật khoe miệng sưng đỏ, cuối cùng tránh được một kiếp nữa.

Vào lúc đó, bỗng nhiên cửa kho hàng bị phá vỡ. Một giọng gào thét giận dữ truyền vào: "Dừng tay! Đường Thiên!" Đường Thiên, Bạch Yến Linh và La Tiểu Nặc đều không hẹn mà cùng nhìn về cửa ra vào, lại nhìn thấy đến người đến hóa ra là Đường Vĩ.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, mà người kịp phản ứng trước tiên là Bạch Yến Linh. Chỉ nghe thấy cô ta hét lên một tiếng "A!", che đi cơ thể không một mảnh vải của mình, nhanh chóng nhặt quần áo đang rơi tứ tung trên mặt đất sau đó núp phía sau đồng giấy vụn đang chồng chất trong nhà kho.

Đường Vĩ vừa vào cửa trong mắt chỉ nhìn thấy La Tiểu Nặc bị đánh đến thương tích đầy mình, tim như bị ai bóp chặt, tiến lên muốn cứu La Tiểu Nặc ra, mà đúng lúc này, Đường Thiên nhanh chóng rút ra một con dao nhỏ từ trong đồng giấy vụn đặt lên trên cổ La Tiểu Nặc, siết chặt dử tợn cười nói:

"Ồi! Tao không biết gió nơi nào thổi đến đây? Lại thôi Đường đại thiếu gia đến đây. Mày vừa đến, trước tiên ý tiện ngồi một chút, đừng lộn xộn! Nếu không sẽ làm tao căng thẳng, tay sẽ run lên, chỉ run rẩy một chút thì tao không chắc cái cổ nhỏ nhắn của La đại tiểu thư giữ được nữa đâu."

Sắc mặt Đường Vĩ tái nhợt, bước chân đang đi về phía trước chợt ngừng lại. Mở miệng nói: "Đường Thiên, anh mau bỏ dao xuống, thả Tiểu Nặc ra. Nghĩ đến tình anh em của chúng ta, anh cũng là bị người khác xúi giục thôi, chuyện này cứ như vậy mà bỏ qua, tôi cũng sẽ không truy cứu nữa. Tôi tin Tiểu Nặc cũng sẽ không làm khó anh đâu, đúng không? Tiểu Nặc!" Đường Vĩ dùng mắt không ngừng ra hiệu với La Tiểu Nặc.

La Tiểu Nặc đang bị dao kề vào cổ nghe được Đường Vĩ nói cũng liên tục gật đầu. Tính mạng không phải chuyện đùa, nếu như hấn thật sự bằng lòng tha mình, nể tình hấn là anh họ của Đường Vĩ, tha cho hấn một lần cũng không sao. Và lại cô cũng chỉ là đồng ý tha cho hấn một lần, về phần cha của cô và cậu bé mập bọn họ có tha hay không tha cho hấn hấn một lần thì cô kia không dám đảm bảo.

Gương mặt của Đường Thiên giống Đường Vĩ như đúc, tươi cười châm chọc nói: "Thả cô ta? Đường Vĩ tao cho mày ba phần mặt mũi thì mày thật sự coi mình là thần đúng không? Mày cho là bây giờ tao còn phải nghe mày sai khiến sao? Bây giờ La Tiểu Nặc trong tay tao chính là một cái cây rụng tiền, thả cô ta? Mày nghĩ tao là thằng ngu à!"

Con dao trong tay Đường Thiên siết chặt trên cổ La Tiểu Nặc, một vết máu nhỏ xuất hiện. La Tiểu Nặc bị Đường Thiên siết như vậy cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, cô dốc sức liều mạng nháy mắt ra dấu với Đường Vĩ để cho cậu nhanh chóng rời đi, La Tiểu Nặc không biết Đường Vĩ vì sao có thể chạy tới nơi này nhanh như vậy, nhưng mà cô biết rõ người gọi là Đường Thiên này đã điên rồi, và một người điên sẽ không nói đạo lý, Đường Vĩ nhất định phải đi.

Đường Vĩ vô cùng lo sợ nhìn La Tiểu Nặc bị Đường Thiên dùng dao cưỡng ép, cậu không thể không nhìn thấy ánh mắt của La Tiểu Nặc, thế nhưng muốn cậu bỏ La Tiểu Nặc rời khỏi, cho dù như thế nào cậu đều không làm được. Đường Vĩ hoảng sợ gào thét với Đường Thiên: "Không, không được, anh, anh có yêu cầu gì thì nói đi, chỉ cần tôi có thể làm được, tôi nhất định sẽ đồng ý với anh."

"Cái gì cũng đồng ý với tao? Ha ha ha...! Xem ra Đường đại thiếu gia thật sự có tình cảm sâu nặng với con nhỏ này rồi. Tao thật sự rất cảm động đó nha! Làm chuyện gây đánh uyên ương này tao cũng không muốn làm! Nhưng mà, Đường Vĩ mày có thể cho tao cái gì đây? Cổ phần khách sạn Thế Gia sao? Ha ha ha! Đáng tiếc nha! Thế Gia đã sớm là "miệng cộp gan sứa*" chỉ còn là cái vỏ rỗng thôi, bây giờ mày có đưa cho tao, tao cũng không cần, chắc chắn chắc, nhưng mà ngoại trừ Thế Gia thì mày còn có cái gì chứ? Không còn cái gì mày dựa vào đâu đến đây nói điều kiện với tao! Ha ha ha...! Sao mày lại ngây thơ như vậy!" Về mặt Đường Thiên châm chọc nói.

(*miệng cộp gan sứa: trong hoàn cảnh này ý chỉ bên ngoài hoành tráng nhưng bên trong thật ra không có gì, chỉ là cái vỏ rỗng)

"Không phải, Thế Gia là tâm huyết cả đời của ba tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bán Thế Gia, anh cũng chỉ muốn tiền mà thôi, tôi rất nhanh sẽ tốt nghiệp, sau khi tôi tốt nghiệp sẽ tập trung sức lực vào Thế Gia, tôi tin không tới ba năm tôi có thể làm cho Thế Gia trong tay tôi toả sáng so với trong tay ba thành

tích càng huy hoàng hơn. Đến lúc đó tôi sẽ cho anh tiền, tôi có thể ghi giấy nợ cho anh." Về mặt Đường Vĩ tràn đầy tự tin nói.

"Ha ha ha ha, hôm nay cuối cùng tao cũng biết cái gì gọi là cảnh giới cao nhất của mơ mộng hão huyền rồi, Đường Vĩ, mày thật sự đã thay đổi rất nhiều nha! Trở nên ngu ngốc hơn so với trước kia rất nhiều. Chẳng lẽ mày cho rằng chỉ vì mấy câu nói đó của mày, tao sẽ tin mày rồi thả cây rựa tiền trong tay hay sao, mày cứ việc chờ đợi cái mộng tưởng xa không thể chạm tới của mày đi! Thật là buồn cười quá đi mất." Đường Thiên mỉm cười nói.

Đường Vĩ cắn răng, mở miệng nói: "Chuyện đó, vậy cứ xem như tôi cầu xin anh đi, anh thả La Tiểu Nặc đi!"

Đường Thiên cười nhìn gương mặt Đường Vĩ lúc xanh lúc trắng, trong mắt chỉ toàn là thù hận nói: "Đã hai mươi năm rồi, cuối cùng tao cũng đợi được đến ngày hôm nay rồi, Đường Vĩ! Ha ha ha! Cuối cùng ngày hôm nay mày cũng cầu xin tao rồi, mày có biết tao đã mong có ngày hôm nay như thế nào không? Hai mươi năm rồi, từ khi mày sinh ra đến nay, tao chưa từng hưởng thụ âm áp của gia đình dù chỉ một ngày, đầu sỏ gây nên mọi chuyện chính là mày, chính là mày Đường Vĩ! Tôi nhớ lúc mày còn chưa ra đời, ba mẹ của tao đã yêu thương tao cỡ nào! Khi đó tuy rằng tao còn nhỏ tuổi, nhưng mà tao cũng biết đó là hạnh phúc. Thế nhưng hạnh phúc này đều vì mày sinh ra mà phá hỏng. Từ lúc mày sinh ra về sau, nhà họ Đường từ trên xuống dưới đều xem mày là báu vật trong lòng bàn tay, ba mẹ của tao cũng không ngoại lệ. Tao cảm thấy rất kì lạ, rõ ràng tao với mày lớn lên giống nhau như đúc, hơn nữa tao còn là người sinh ra trước, vì sao trong mắt bọn họ đều chỉ có mày thôi? Tất cả mọi người bao gồm cả bạn học nhìn thấy tao đều chỉ nói câu này "Cậu lớn lên rất giống Đường Vĩ nha!" Vì sao không nói: "Đường Vĩ lớn lên thật giống cậu nha!" Mày biết không? Tao biết một người không thể nào chiếm được sự yêu thích của tất cả mọi người, mà tao chẳng qua cũng chỉ hy vọng ba mẹ của tao có thể chú ý tao nhiều thêm một chút, thế nhưng, chính là một yêu cầu nhỏ nhoi như vậy bọn họ cũng không làm được! Tao đã từng nghĩ tới khả năng là do thành tích của mày tốt, tính cách tốt vì vậy mọi người mới thích mày. Như vậy cũng không sao! Tính cách của tao không tốt, tao có thể sửa! Thành tích không tốt, tao có thể học! Nhưng mà vì sao vì sao, lúc tao làm như vậy mọi người lại luôn miệng nói tao bất chước giống mày như đúc, làm cho tao đôi khi cũng không phân biệt rõ ràng lúc nào là tao lúc nào là mày, tất cả vẫn không thể thay đổi! Tao vĩnh viễn nhớ kỹ mẹ tao nói với tao một câu, bà nói Tiểu Thiên à! Sao con càng ngày càng giống Tiểu Vĩ vậy? Đáng tiếc! Con trước sau vẫn không phải là Tiểu Vĩ. Vẫn không phải! Ha ha ha ha, rất châm chọc đó! Đó là tao hao phí vô số thời gian và công sức học theo mày đôi lại như vậy, là mẹ tao! Là mẹ ruột của tao đó! Mãi đến hôm đó cuối cùng tao cũng hiểu rõ, coi như tao có làm gì cho dù tốt hay không, cũng không sánh bằng mày, bởi vì mày là Đường Vĩ là con trai của tổng giám đốc Thế Gia, mà tao chỉ là một người rất giống mày mà thôi. Ha ha ha...!"

Đường Vĩ nhìn Đường Thiên cười điên cuồng, trong lòng tràn ngập đau xót. Cậu chưa bao giờ biết đến sự tồn tại của mình mang đến đau khổ cho Đường Thiên lớn như vậy. Trong nhất thời cậu lại không biết nên nói gì mới tốt!

Mà đúng lúc này, Đường Thiên cũng từ trong đau khổ hồi phục lại tinh thần, tiếp tục nói: "Thật ra tao cũng biết có lẽ đây đều là số mệnh! Điều này cũng không thể hoàn toàn trách mày. Vì vậy sau khi ba mẹ mày qua đời, sau đó ba mẹ tao cũng qua đời, tao cũng từng nghĩ tới việc bắt tay với mày bắt đầu lại lần nữa, cùng chung tay sáng lập một Thế Gia thuộc về chúng ta. Đường Vĩ mày còn nhớ không? Khi đó tao bảo mày tiếp cận La Tiểu Nặc, làm cho cô ta yêu mày, sau đó thu tập đoàn La thị vào tay, có hậu thuẫn hùng mạnh này, Thế Gia của chúng ta cũng sẽ không lâm vào tình cảnh giống như hôm nay. Khi đó tao thật sự muốn hợp tác với mày, thậm chí tao còn chuẩn bị vứt bỏ tất cả thù hận với mày. Nhưng mà tao vĩnh viễn nhớ kỹ khi đó mày đã trả lời tao thế nào, mày nói với tao là không có khả năng, nói mày không làm được chuyện vô sỉ hèn hạ như vậy. Ha ha ha...! Đúng đó! Mày không làm làm được chuyện hèn hạ như vậy, vậy hãy để cho tao làm, tao còn có thể làm được chuyện hèn hạ hơn nữa đó. Ha ha ha...! Cho tới bây giờ, không biết mày có hối hận hay không? Nếu mày hối hận những lời đã nói, nghĩ đến tình cảm anh em của chúng ta, tao cũng sẽ chia cho mày một chén canh đó."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Kinh biến

Tác giả: Mặc Vũ Vũ

Editor: Little Little

"Anh sai rồi, Đường Thiên! Từ đầu đến cuối đều sai. Tất cả mọi người đều coi trọng anh đó! Anh không được phép cực đoan như vậy! Không sai, chúng ta muốn giữ gìn Thế Gia, chỉ là phải dựa vào cố gắng của chúng ta để bảo vệ nó, chứ không phải thông qua thủ đoạn xấu! Ba mẹ tôi và bác trên trời có linh thiêng, bọn họ cũng sẽ không mong muốn nhìn thấy chúng ta dùng cách như vậy, bọn họ cũng sẽ tuyệt đối không hy vọng chúng ta dùng thủ đoạn như vậy làm bẩn Thế Gia mà bọn họ vất vả khổ cực sáng lập. Đường Thiên, anh thu tay lại đi! Bây giờ vẫn còn kịp."

Mặt Đường Thiên vốn dữ tợn bỗng nhiên hiện ra vẻ mặt vui vẻ, đẩy La Tiểu Nặc đang bị cưỡng ép trong tay ra, vừa vuốt vuốt con dao sắc bén trong tay vừa bước từng bước đi về phía Đường Vĩ. Đường Thiên đi đến bên cạnh Đường Vĩ, vỗ vỗ vai của cậu, ôn hòa nói: "Đường Vĩ, anh cũng biết em là muốn tốt cho anh, mới nói những lời này để khuyên anh. Thật sự rất cảm ơn em!"

Trong lòng Đường Vĩ khẽ động, cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, nhưng lại không nói nên lời. diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn Có chút hoài nghi hỏi: "Anh thật sự nghĩ như vậy sao?"

"Đương nhiên." Đường Thiên thề son sắt nói. "Dù nói thế nào chúng ta cũng là hai anh em, bây giờ nhà họ Đường cũng chỉ còn lại có hai chúng ta, anh chỉ vì muốn Thế Gia có thể làm lại từ đầu mới ra hạ sách này, hôm nay may mà không có gây ra sai lầm lớn, nếu bây giờ anh quay đầu lại, chúng ta có còn là anh em tốt không?"

Nghe Đường Thiên nói, hốc mắt Đường Vĩ cay cay, cậu nhớ tới khi còn bé bọn họ đã từng thân thiết như vậy, khi đó ba mẹ và hai bác cũng còn sống,

cả nhà bọn họ đã từng rất ám áp hạnh phúc! Ánh mắt Đường Vĩ có chút mơ hồ nhìn về mặt thành khăn của Đường Thiên đang ở bên cạnh mình, đang hai tay dùng sức ôm Đường Thiên, mắt nhắm chặt lại, trong lòng cảm thấy xúc động bồi ngùi.

Đường Thiên cũng rất xúc động quay lại ôm Đường Vĩ, chẳng qua là trong lúc hai người ôm nhau, lập tức trong mắt của hắn hiện lên vẻ ác độc. Hắn vừa vỗ lưng Đường Vĩ vừa thần nhiên mở miệng nói: "Đường Vĩ, nhưng mà anh vẫn còn chút lo lắng! Bởi vì hôm nay anh đã bắt cóc con gái gia đình giàu nhất thành phố X, em nghĩ bọn họ có thật sự chịu buông tha cho anh không? Thật ra anh còn một cách tốt hơn có thể giúp cho anh kịp thời kim cương bên bờ vực thăm*, ăn năn hối lỗi.

(*Kim cương bên bờ vực thăm: khi đến bên bờ của sự nguy hiểm thì biết tính ngộ)

Đường Vĩ còn đang đắm chìm trong sự ám áp khó mà có được cũng nhủu mây lại, cảm thấy không hiểu lắm, hỏi: "Tôi nghĩ bọn họ nhất định sẽ tha thứ cho anh, đứng rồi anh nói có cách gì? diễn-đàn-lê-quý-đôn Nói một chút xem có thể hay không."

Đường Thiên lạnh lùng cười nói: "Chỉ cần trên thế giới này không còn người tên Đường Thiên nữa, dĩ nhiên mọi nỗi lo về sau đều được giải quyết rồi."

Đường Vĩ nhăn mày đẹp lại, "Chúng ta không phải đã nói sẽ sống thật tốt hay sao? Đừng nói lung tung! Đường Thiên anh..." Đường Vĩ còn chưa dứt lời đã nhìn thấy Bạch Yến Linh từ phía sau chột xông về phía Đường Thiên, còn chưa kịp phản ứng thì thấy Bạch Yến Linh móc ra một con dao nhỏ sắc bén đâm sau lưng Đường Thiên, ngay lập tức Đường Thiên buông mình ngã vào trong ngực Đường Vĩ.

Đường Vĩ nhanh chóng đỡ lấy Đường Thiên, trong lúc đỡ lấy thì nghe được âm thanh kim loại chạm đất "Keng", theo tiếng kêu nhìn thấy trên mặt đất phía sau lưng mình là một con dao nhỏ sáng loáng, đây là? Về mặt Đường Vĩ khiếp sợ nhìn con dao kia, vị trí này là? Là? Không phải là? Trong lòng Đường Vĩ dậy sóng, nhìn Đường Thiên đang co quắp trong ngực của mình, sắc mặt trắng bệch nhìn mình, Đường Vĩ biết trong lòng mình không muốn tin chuyện này là sự thật. "Tại sao? Tại sao phải làm như vậy?" Đường Vĩ đau khổ nhìn Đường Thiên hỏi.

Về mặt Đường Thiên lạnh lùng đẩy Đường Vĩ còn đang vịn tay của mình ra, lau sạch máu còn dính nơi khóe miệng, "Khụ khụ khụ, đừng có ở đây mè o khóc chuột già từ bị, nhìn thật buồn nôn. Thắng làm vua thua làm giặc không phải sao, chẳng qua tao cũng không phải thua mày, mà là tao thua số mệnh. Ha ha ha, khụ khụ khụ..." Đường Thiên cố gắng đứng lên quay đầu nhìn Bạch Yến Linh tay không ngừng run rẩy, về mặt hoảng sợ, buồn bã cười nói: "Xem ra, trong lòng của em anh vẫn mãi không bằng Đường Vĩ! Buồn cười là anh thật sự nghĩ mình đã thay thế được, buồn cười quá!" Đường Thiên chột cười to, nhưng về mặt lại vô cùng đau thương. Con dao đâm vào lưng máu chảy đầm đìa, dường như hắn lại không hề hay biết, chẳng qua là những giọt máu từ trên người hắn nhỏ xuống sàn không ngừng, giống như nước mắt của người nào đó.

"Đủ rồi, Đường Thiên! Anh phải ngay lập tức đến bệnh viện. Tôi lập tức dẫn anh đi bệnh viện." Đường Vĩ xanh mặt đỡ lấy Đường Thiên muốn dẫn hắn đi, nhưng mà Đường Thiên lại không cảm kích đẩy cậu ra. Đường Thiên nôn ra ra một ngụm máu, bước chân không vững đi về phía Bạch Yến Linh.

Bạch Yến Linh giống như bị hoảng sợ vô cùng, hét lên một tiếng lùi về sau trốn đi. Về dữ tợn trên mặt Đường Thiên lúc này lại hiện ra vẻ dịu dàng chưa bao giờ thấy, lâm lâm nói: "Tiểu Linh, em đừng sợ, là anh không tốt! Anh không nên vấy máu cả người thế này, là anh không tốt! Em đừng nóng giận! Chúng ta trở về đi! Được không? Chúng ta rời khỏi nơi này đi! Anh sẽ kiếm thật nhiều tiền, sẽ để cho em, cho em cuộc sống hạnh phúc nhất!"

Ánh mắt Bạch Yến Linh xem thường, sắc mặt sợ hãi dốc sức liều mạng lắc đầu kêu lên: "Anh đừng tới đây! Anh đừng tới đây!"

Đường Thiên giống như không nghe thấy, trên mặt đều là nụ cười dịu dàng, cuối cùng nhắm mắt ngã xuống đất. Giống như một giấc mộng dài vô cùng ngọt ngào.

"Đường Thiên..." Đường Vĩ gào thét lên, cả người ngã xuống bên cạnh Đường Thiên, dùng sức lưng lay hy vọng khiến hắn tỉnh lại, cho dù hắn có đẩy cậu ra lần nữa cũng được, chỉ tiếc lúc này, Đường Thiên lại không hề tỉnh. Trong lòng Đường Vĩ không phải không hận Đường Thiên, cậu hận hắn muốn chiếm đoạt Thế Gia, cũng hận hắn làm tổn thương Tiểu Nặc, cũng hận hắn không màng đến tình thân, lòng dạ độc ác muốn lấy tính mạng của mình, nhưng mà giờ phút này lúc Đường Thiên thật sự vẫn không nhúc nhích, nằm ngù trước mặt mình, không bao giờ tỉnh lại nữa, Đường Vĩ lại cảm thấy bị thương, thật bị thương, người cuối cùng có quan hệ máu mủ với cậu trên thế giới này cũng đã ra đi.

Mà lúc này đây, Bạch Yến Linh vẫn luôn trốn phía sau đồng giấy vụn lảng lảng bước ra, đi đến bên cạnh Đường Thiên. Lặng yên nhìn thì thấy Đường Thiên, đưa tay thăm dò hơi thở Đường Thiên, thật sự không còn. Tay Bạch Yến Linh không ngừng run rẩy, sao hắn có thể cứ như vậy chết đi, không phải hắn nói sẽ giúp mình trả thù La Tiểu Nặc sao? Không phải hắn nói sẽ dẫn mình rời khỏi nơi thị phi này sao? Không phải hắn nói sẽ cho mình cuộc sống hạnh phúc sao? Tuy rằng cô ta khinh thường, là cô ta không đúng, nhưng mà, sao hắn có thể hứa nhiều như vậy, trong khi cô ta còn chưa đồng ý thì hắn đã đi rồi, cứ như vậy mà buông tay. Bạch Yến Linh không rõ, cô ta không rõ vì sao lại đối xử với Đường Thiên như vậy, vẫn luôn xem Đường Thiên là vật thay thế Đường Vĩ, tại sao lúc này trong lòng lại dâng lên nỗi bi thương lớn như vậy. Bạch Yến Linh quỳ bên người Đường Thiên, cúi đầu nhìn hai tay của mình, đây là một đôi tay vô cùng xinh đẹp. Ngón tay thon dài, làn da trắng nõn, nhưng đôi tay này lại tự tay đưa Đường Thiên đến đường cùng. Có phải cô ta đã làm sai hay không, có phải thật sự làm sai hay không?

Bạch Yến Linh chột ngẩng đầu, tia máu che kín đôi mắt xinh đẹp của cô ta, chỉ còn lại vẻ điên cuồng. Cô ta nhìn thẳng vào La Tiểu Nặc đang bị trói. Chính là con nhỏ này, nếu không phải vì lời nói của cô ta, mình cũng sẽ không muốn báo thù, Đường Thiên cũng sẽ không chết, chính là cô ta, tất cả đều do cô ta hại.

La Tiểu Nặc nhìn một màn kinh biến trước mắt, cũng khiếp sợ không thôi. Nhìn thấy ánh mắt đau khổ của Đường Vĩ, La Tiểu Nặc lại nghĩ đến lúc ở Tây Tạng nhìn thấy Đường Vĩ đau khổ, và hôm nay mọi chuyện lặp lại, trong lòng nghĩ tới muốn đến an ủi cậu ấy, nhưng lại không còn cách nào khác vì cả người bị trói rất chặt không thể cử động. Mà lúc này, cho dù đang đắm chìm trong đau khổ, Đường Vĩ vẫn lo lắng không yên cho La Tiểu Nặc cũng không nhìn thấy ánh mắt ác độc của Bạch Yến Linh, cô ta chột rút con dao đang đâm trên người Đường Thiên phóng tới bên cạnh La Tiểu Nặc quát to: "Mày đi chết đi! Tao muốn mày phải chôn cùng anh ấy."

La Tiểu Nặc hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, Đường Vi lập tức kinh ngạc nhìn hành động điên cuồng của Bạch Yến Linh, muốn ngăn cản cũng không kịp nữa rồi. Đường Vi chợt xông đến trước mặt La Tiểu Nặc, kêu lên: "Không được." Mà Bạch Yến Linh đang cúi đầu xông về phía trước cũng không thể dừng lại được, con dao cứ như vậy mà cắm thẳng vào ngực Đường Vi. Bạch Yến Linh lập tức buông tay, nhưng con dao đã cắm thật sâu vào ngực Đường Vi, chỉ nghe thấy Bạch Yến Linh hét lên thảm thiết, La Tiểu Nặc sợ hãi nhìn biến đổi bất ngờ trước mắt, hoảng sợ kêu: "Đường Vi..."

Mặt Đường Vi vốn trắng nõn trong nháy mắt trở nên trắng bệch, không còn chút máu, cậu mỉm cười chậm rãi quay đầu lại nhìn La Tiểu Nặc thật sâu, khó khăn mở miệng nói: "Như vậy, như vậy cũng tốt! Như vậy cậu có thể vĩnh viễn nhớ đến tớ."

La Tiểu Nặc không ngăn được nước mắt chảy xuống, ra sức lắc đầu muốn mở miệng nói gì đó lại chỉ có thể phát ra tiếng khóc nức nở nghẹn ngào.

Đường Vi chịu đựng đau đớn dữ dội giúp La Tiểu Nặc cởi dây thừng ra, giọt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng chảy xuống từ trên trán của cậu, ngực của cậu đều bị máu tươi nhuộm đỏ, Đường Vi làm xong mọi chuyện, mở to miệng thở hắt ra, cuối cùng thân thể không thể chống đỡ được nữa ngã xuống đất. "Đường Vi đừng cử động, cậu đừng cử động nữa, cậu đang chảy máu kia." La Tiểu Nặc đỡ lấy Đường Vi, nước mắt rơi trên mặt Đường Vi.

Đường Vi cười nhẹ nhàng đưa tay lau đi nước mắt trên mặt La Tiểu Nặc nói: "Đừng khóc, đồ ngốc. Đừng sợ. Có thể, có thể đồng ý với tớ một chuyện không?"

La Tiểu Nặc liều mạng gật đầu.

"Kiếp sau, kiếp sau nếu như gặp lại tớ, cho tớ một cơ hội được không?" Đường Vi suy yếu nhưng kiên định nói.

La Tiểu Nặc đương nhiên biết rõ Đường Vi nói cơ hội này là chỉ cái gì? Nhưng mà cô không nghĩ đến vào lúc này cậu lại nói ra những lời này, nước mắt lại càng tuôn ra như suối. Cô liều mạng lắc đầu nói: "Không đâu, sẽ không đâu, cậu nhất định sẽ không có chuyện gì đâu."

Đường Vi dùng hết toàn bộ sức lực còn lại nắm chặt tay La Tiểu Nặc, ánh mắt chờ mong chăm chú nhìn chăm chăm vào La Tiểu Nặc. La Tiểu Nặc nén nước mắt gạt đầu, cậu mới cười thỏa mãn, nhắm mắt lại. Đường Vi đang tiến vào mộng đẹp.

"Đường Vi..." Kho hàng trống trải vang lên tiếng kêu gào đau khổ tột cùng của La Tiểu Nặc.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Đời người nếu chỉ gặp nhau một lần – Ngoại truyện về Đường Vi

Editor: Little Little

Đường Vi vẫn nhớ lúc ba mẹ hấp hối đã nắm chặt bàn tay nhỏ bé của mình, dặn dò nói: "Tiểu Vi, con, con nhất định phải kiếm thật nhiều tiền, phải mua nhà thật to, phải mở rộng công ty đó!" Những lời này chính là mục tiêu duy nhất của hần, hần nhất định phải thực hiện được mục tiêu này, bởi vì đây là mong đợi của ba mẹ, cũng là điều duy nhất hần có thể làm vì họ.

Hần còn nhớ rõ cái ngày của rất nhiều năm trước, lúc mới quen La Tiểu Nặc, cô mặc một chiếc váy trắng, hình dáng bình thường, nụ cười ấm áp. Chỉ như vậy mà xinh đẹp động lòng người, cô đứng dưới bầu trời xanh biếc nhìn hần cười ngây ngô, khi đó hần chỉ cảm thấy trong lòng đau xót. Mãi đến nhiều năm sau hần mới biết hóa ra bắt đầu từ khi đó cô đã đi vào trong lòng của mình, chẳng qua là khi đó hần còn trẻ nên không hiểu, chỉ cảm thấy nụ cười kia hạnh phúc đến chướng mắt, làm cho người ta muốn tự tay hủy diệt nó, nhưng lại không biết chẳng qua đây chỉ là rơi vào trong bóng tối của lòng hâm mộ.

Về sau, hần mới biết cô là con gái nhà giàu nhất thành phố X, chỉ là hần vẫn không có cảm tình gì đối với cô, thiên kim đại tiểu thư không biết cuộc sống khó khăn là gì thì có thể có cái gì với mình đây chứ? Mà hần lại là người bình thường không có bề ngoại lại không có học thức có thể có suy nghĩ gì đây? Chỉ là cho tới bây giờ vẫn không thể đoán trước vận mệnh, có lẽ ngay khoảnh khắc gặp nhau đã định trước số phận hai người sẽ dây dưa cũng không chia lìa.d.đ.l.q.đ

Hần còn nhớ rõ khi đó bản thân nhìn thấy Thế Gia mà ba mẹ để lại không ngừng sụp đổ ở trong tay mình, hần vốn không biết mình nên như thế nào mới có thể giúp Thế Gia đi vào quỹ đạo một lần nữa, khi đó hần đã sợ hãi biết bao nhiêu! Sợ mình tự tay hủy diệt Thế Gia do ba mẹ một tay tạo nên, đó là tâm huyết của ba mẹ! Cũng là vật duy nhất mà họ để lại cho mình. Chính lúc bất lực nhất, anh họ Đường Thiên của hần đã xuất hiện, cũng mang theo lời đề nghị làm thay đổi cả cuộc đời hần, chính là tiếp cận La Tiểu Nặc, và kết hôn với cô, lấy được tài sản nhà họ La, giúp Thế Gia có thể chống đỡ đến khi hần tốt nghiệp đại học. Đối với đề nghị này, hần cũng đã từng do dự, từng bất an, đạo lý nói cho hần biết lừa gạt tình cảm của người khác không phải là chuyện quang minh chính đại, nhưng mà tình huống của Thế Gia đã vô cùng cấp bách, lời ba mẹ dặn dò dường như vẫn còn vang lên bên tai của mình, dù sao hần cũng là người không có tim, chỉ cần hần lấy được công ty La thị, hần sẽ để cho La Tiểu Nặc sống cuộc sống cơm no áo ấm như trước kia, hần sẽ lấy cô, sẽ không vứt bỏ cô, cho cô sở hữu tất cả, trừ tim của hần. Cuối cùng hần vẫn phải đưa ra quyết định như vậy, chẳng qua là nhiều năm về sau, hần hy vọng bản thân chưa bao giờ đưa ra quyết định như vậy.

Mọi chuyện đúng như kế hoạch của hắn đưa ra, từng bước một mà tiến hành, dù sao La Tiểu Nặc cũng chỉ là đoá hoa trong nhà kính chưa từng gặp phải ngọn gió nào, đối với hành động theo đuổi của mình hoàn toàn không có năng lực chống đỡ, hắn cứ vậy từng bước một nhìn cô rơi vào cạm bẫy mà bản thân đã tỉ mỉ thiết trí, nhìn cô cam tâm tình nguyện mà giao trái tim cho mình, mặc kệ bản thân đã tiến vào lồng giam của mình, cũng đi vào cuộc sống của mình.

Cô vẫn đơn thuần giống như lúc mới quen, hoàn toàn không nhìn ra dã tâm của hắn. Mỗi ngày sáng sớm cô thức dậy, bận rộn trong phòng bếp, mãi đến khi thức ăn tỏa ra mùi thơm ngào ngạt mới gọi hắn thức dậy, dịu dàng giúp hắn sửa sang lại cả vạt, tiễn hắn đi ra ngoài cửa, ngẫu nhiên sẽ ngượng ngùng hôn hắn chúc buổi sáng tốt lành. Lúc bắt đầu hắn rất xem thường nhưng càng về sau tập mãi thành thói quen, ngày qua ngày, năm qua năm, giống như hắn đã tập thành thói quen, ngôi nhà vốn trống trải giờ lại ngập tràn mùi hương của cô, dường như cũng cảm thấy cuộc sống như vậy hình như cũng không tệ. Thế nhưng trong đầu hắn lại cảm thấy tức giận vì ý nghĩ này chính mình, sao hắn có thể mệt mỏi lười biếng, hắn còn có rất nhiều mong muốn còn chưa thực hiện được, làm sao có thể đắm chìm trong dịu dàng không có tiến bộ như vậy? Người nào mà không biết, từ trước đến nay mỹ nhân chính là nắm mồi của anh hùng.

Mà lúc này, hắn phát hiện một chuyện rất thú vị, người luôn ở bên cạnh La Tiểu Nặc, được cô coi là bạn tốt Bạch Yến Linh vậy mà lại có ý nghĩ mập mờ với mình, trong lòng muốn từ chối nhưng không hiểu sao bản thân lại mờ miệng đồng ý với cô gái này, trong đầu rất muốn biết La Tiểu Nặc sau khi biết chuyện này sẽ có phản ứng gì. Trong lòng có một loại khát khao mãnh liệt là muốn phá hủy khuôn mặt tươi cười hạnh phúc của cô, có lẽ hắn không muốn nhìn cô nở nụ cười, hắn mới có thể trở nên bình thường, mới sẽ không cảm thấy khó ngủ khi không có cô nằm bên cạnh.

Cũng không biết vì sao lúc đến khách sạn, nhìn thấy thân hình hấp dẫn của Bạch Yến Linh cùng với vẻ mặt quyến rũ nhưng trong lòng lại có cảm giác tội lỗi nặng nề, dường như trước mắt hiện lên đôi mắt tin tưởng của cô, từ đầu đến cuối hắn đều bất động, rồi lại quay đầu bỏ đi. Chỉ là vừa rồi hắn rất sợ tiếp xúc quá nhiều với La Tiểu Nặc, hắn sợ ngày ngày chung sống, hình dáng của cô sẽ từ từ ăn mòn mất suy nghĩ của hắn.

Hắn đã từng nghĩ tới nếu cứ như vậy sống với nhau cũng tốt, nếu như hắn không thể đáp lại tình yêu của cô, nhưng có cô làm bạn dường như cũng là chuyện tốt. Thế nhưng dù sao mọi chuyện vẫn không thể nào thuận buồm xuôi gió như vậy. Cuối cùng ba mẹ La Tiểu Nặc vẫn phát hiện một chút dấu vết để lại, nhìn ánh mắt của bọn họ ngày càng nghi ngờ, hắn hoàn toàn không biết nên giải thích như thế nào, bởi vì đây đúng là sự thật! Thế nhưng hắn không dám thừa nhận là ở sâu trong lòng hắn không quan tâm kế hoạch bị đưa ra ánh sáng mà hắn lo lắng nhất là nét mặt của La Tiểu Nặc sau khi biết rõ chuyện này. Cũng chính vì vậy, hắn mới muốn trốn tránh, lấy cớ đi công tác rời khỏi, bận rộn công tác làm cho hắn quên đi tất cả. Chỉ là hắn tuyệt đối không nghĩ tới, vừa đi khỏi vậy mà lại biến thành vĩnh biệt.

Đường Thiên đúng là hiểu rất rõ con người của hắn, có lẽ anh ta đã sớm phát hiện lòng mình rồi! Chẳng qua là hắn tuyệt đối không nghĩ tới Đường Thiên vậy mà lại yêu mến cô gái ác độc kia, bọn họ còn bắt tay hành động, vì hắn không có ở đây nên đã thuận lợi đoạt được tất cả, mà cái giá phải trả chính là mạng sống của La Tiểu Nặc.

Hắn mãi nhớ kỷ lúc mình đi công tác trở về là một buổi trưa mùa hè nóng bức, mặt đường đen bị phơi nắng tạo ra tiếng xì xì, nhưng khi hắn nhìn thấy mộ của La Tiểu Nặc, gương mặt trên bức hình đen trắng kia vẫn tươi cười ấm áp như xưa, nhưng lại cảm thấy cả người lạnh giá. Hắn nghe rất rõ âm thanh còi lòng của mình tan nát, người con gái luôn luôn dịu dàng nhìn mình cuối cùng cũng ra đi, bỏ một người không sạch sẽ như mình để đi đến nơi thiên đường sạch sẽ kia. Lúc này hắn mới biết được hắn yêu cô rất lâu rồi, chẳng qua là hắn không biết, mà cô cũng không biết, vĩnh viễn cũng sẽ không biết nữa.

Sau đó, hắn đi khỏi thành phố X, rời khỏi nhà họ Đường, đến ở tại một thị trấn nhỏ xa xôi. Đối với Đường Thiên và Bạch Yến Linh, hắn vẫn không có cách nào tha thứ, mà hắn lại càng không có cách nào tha thứ cho bản thân vẫn luôn trốn tránh. Mà hành hạ bản thân có lẽ là kết cục tốt nhất đối với hắn rồi. Chẳng qua là mỗi năm đến ngày giỗ của La Tiểu Nặc, ở trước mộ của cô đều có một hình bóng, năm này qua năm nọ, từ mạnh mẽ đến ủ rũ, từ lúc tài hoa đến lúc tóc trắng xoá, khi đi ngang qua mọi người đều nghe cụ già khe khẽ ngâm nga một bài ca ở đằng kia, tiếng ca nhẹ nhàng ung dung mà phiêu du theo mây gió.

“Gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt, ngăn cách nhau bởi giấc mộng dài, con chim đuôi xanh tròn chạy rơi vào thời gian khúc khuỷu, sợi dây mùa hạ rơi vào mùa thu không trở về, hai đầu trông xa rơi vào thiên niên trong năm tháng, nụ cười của em vẫn là đẹp nhất cũng quen thuộc nhất (Trích từ bài ca không tên)” (Đây là bài ca không tên do tác giả trích vào nên ta cũng không biết dịch sao cho đúng, nên ta dịch tạm tạm thôi, mọi người bỏ qua nhé!)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Kết thúc__ Truyền thuyết về thời thiếu niên

Editor: Little Little

Cửa chính nhà kho đang đóng kín bỗng nhiên bị xông vào, ánh mặt trời đột ngột chiếu vào làm xua tan bóng tối trong kho. "Tiểu Nặc..." Trong lòng Hà Hạo Hiên nóng như lửa đốt xông vào. Tất cả những chuyện trước mắt khiến cho sắc mặt cậu tái nhợt dừng bước. Ở phía đồng thùng giấy vứt đi, cả người La Tiểu Nặc đầy máu té xỉu bên cạnh thùng giấy, mà Đường Vi lúc này đang nghiêng người dựa vào đầu gối La Tiểu Nặc, sắc mặt trắng bệch giống như giấy, mà trước ngực toàn là máu làm cho người ta sợ hãi, con dao nhỏ còn đang đâm vào ngực cậu ấy. Hà Hạo Hiên cảm thấy nhịp tim của mình chợt ngừng đập, đột nhiên hô hấp đều trở nên khó khăn, bọn họ làm sao vậy? Cậu không dám bước về phía trước, chỉ sợ việc tìm kiếm đều hỏng rồi, cậu vẫn tới chậm sao?

Đúng lúc này, một tiếng cười điên cuồng vang lên, Bạch Yến Linh đi ra, chỉ vào La Tiểu Nặc và Đường Vi còn có Đường Thiên nằm một bên đã lạnh như băng, điên loạn cười to nói: "Đều chết hết rồi! Bọn họ đều chết hết. Ha ha ha ha! Đều là tôi giết đấy, đều là tôi giết đấy."

Giọng nói bén nhọn này làm cho Hà Hạo Hiên từ trong suy nghĩ bừng tỉnh, cậu vừa bước nhanh về phía La Tiểu Nặc vừa hét lớn: "Nick, Wolf, mau vào giúp đỡ cứu người!" Nói xong cậu cũng không thèm liếc nhìn Bạch Yến Linh, cậu hiểu rõ rồi đi về phía La Tiểu Nặc.

Hà Hạo Hiên run rẩy dùng tay thăm dò hơi thở của La Tiểu Nặc, lại thăm dò hơi thở của Đường Vi, chợt kinh ngạc kêu lên: "Bọn họ còn sống, bọn họ còn sống, Nick Wolf, nhanh tới cứu người đi!"

Một lần nữa Nick biến trở về hình người, Wolf dùng một tốc độ không thể tưởng tượng vọt vào, ba người hợp lực ôm hai người chạy ra khỏi nhà kho, chỉ còn lại Bạch Yến Linh đang quỳ rạp người xuống trước thi thể Đường Thiên, vừa khóc vừa cười kéo lấy tay lạnh như băng của Đường Thiên, lầm bầm nói, "Ô? Sao anh lại lạnh như vậy, có phải là bị cảm hay không? Không sợ! Em ở đây! Em sẽ chăm sóc anh." Nói xong Bạch Yến Linh nằm ở bên cạnh Đường Thiên, hai tay ôm lấy người Đường Thiên đã cứng ngắt, cười với vẻ mặt ngọt ngào, khoe miệng trần ra một dòng máu đỏ, cuối cùng vẫn nhắm mắt không tỉnh lại, trên mặt cô ta mang theo nụ cười đẹp như vậy, có lẽ ở phút cuối của cuộc đời, cô ta mới biết cuối cùng mình yêu nhất là ai, đây đã là ân huệ lớn nhất của trời cao.

Mười năm sau...

"Mẹ, mẹ, tại sao mỗi năm vào ngày này mẹ đều dẫn con tới đây? Chú ở phía trên kia là ai? Chú ấy có phải đang nhìn chúng ta không? Nơi này là nhà của chú sao?" Cậu bé mập con bụ bẫm ngẩng cao khuôn mặt béo tròn hỏi. Người bên cạnh đang nắm tay của cậu chính là người phụ nữ có khuôn mặt xinh đẹp, khí chất dịu dàng. Không sai, người phụ nữ kia chính là La Tiểu Nặc, thời gian ưu ái cô gái này, đến bây giờ trên mặt cô cũng không có dấu vết gì, chẳng qua là cô gái dịu dàng này vẫn giống như trước nhưng lại thêm vài phần trưởng thành thú vị. Cô gái giống như không nghe thấy câu hỏi của đứa bé, vẫn đang chăm chú nhìn chăm chú bức ảnh trên bia mộ trước mắt, gương mặt kia vẫn giống như đúc bốn năm trước. Đứa bé giật giật tay của cô gái, hưng phấn chỉ vào bia mộ nói: "Mẹ, mẹ! Con đọc được chữ phía trên này nha! Cái gì Vi! Cũng là tên của con mà! Tại sao nhà chú lại viết tên của con?" La Tiểu Nặc dần dần hồi phục tinh thần lại, nửa ngồi xổm xuống, kéo ra một nụ cười dịu dàng sờ lên đầu của cậu bé mập con nói: "Đây không phải là tên của con! Tiểu Vi, đó là tên chú trên hình! Chú tên là Đường Vi!"

Cậu bé mập con kinh ngạc lấy tay bịt miệng lại nói: "A! Đây không phải là tên của con, không giống nhau nha!"

La Tiểu Nặc dịu dàng cười nói: "Đúng vậy! Vậy con có biết vì sao con tên là Hà Vi không?"

Cậu bé mập con dùng bàn tay mập mập nhỏ bé gãi gãi đầu suy nghĩ một chút nói ra: "Ừ... Con biết rồi, bởi vì mẹ hy vọng sau này con lớn lên có thể làm một người vĩ đại."

La Tiểu Nặc vui mừng cười cười nhìn cậu bé mập con nói: "Ừ, Tiểu Vi thật thông minh. Đây đúng là hy vọng của mẹ và ba đối với Tiểu Vi! Nhưng mà ngoài nguyên nhân này còn có một nguyên nhân nữa."

Cậu bé mập con tò mò mở to hai mắt nhìn nói: "Là gì ạ?"

"Đó là ba mẹ hy vọng Tiểu Vi có thể giống như ba mẹ nhớ kỹ chú này." Tiểu Nặc nói xong chỉ chỉ ảnh chụp quen thuộc trên bia mộ.

Cậu bé mập con tò mò hỏi: "Tại sao phải nhớ kỹ chú này?"

Cô nhìn ảnh chụp trên bia mộ ung dung nói: "Bởi vì chú đã từng cứu mẹ, nếu như không có chú, sẽ không có mẹ cũng sẽ không có Tiểu Vi." Cô gái nói xong khẽ thở dài, nhìn cậu bé mập con đang căng tròn mắt nói: "Tiểu Vi nói xem, như vậy chúng ta có phải nên nhớ kỹ chú hay không?"

Cậu bé mập con trịnh trọng gật đầu nói: "Đúng, Tiểu Vi nhất định sẽ giống mẹ nhớ kỹ chú. Mẹ, vậy tại sao chú cứ cả ngày ngây ngốc ở trong phòng này không đi ra? Tiểu Vi muốn ở trước mặt nói với chú tiếng cảm ơn đấy?" Âm thanh non nớt của trẻ nhỏ vang lên, La Tiểu Nặc có chút sững sờ nhìn cậu bé mập con, trong mắt hiện lên một chút âm đạm, thờ dài, cười nhìn cậu bé mập con nói: "Chú vì cứu mẹ nên bị thương nặng, đi đến chỗ rất xa khám bệnh rồi! Mãi mãi sẽ không trở về nữa." Nói xong La Tiểu Nặc ngẩng đầu lên, không cho trẻ con nhìn thấy nước mắt của cô.

Cậu bé mập con nghe xong lời mẹ nói, kinh ngạc ngây người, mặc dù còn nhỏ nên cậu vẫn không hiểu cái gì gọi là mãi mãi, đó là cực kỳ lâu sao? Cũng không hiểu vì sao chú xinh đẹp phải đi khám bệnh lâu như vậy? Mà sao mặt của mẹ lại đau khổ như vậy? Đầu cậu còn nhỏ sẽ không suy nghĩ những vấn đề của người lớn nhiều như vậy, cậu tránh khỏi bàn tay mẹ đang nắm tay của mình, hơi bất ổn từ từ đi đến trước mộ bia, dùng bàn tay mập mập nhỏ bé sờ sờ ảnh chụp trên bia mộ, về mặt thành thật nói: "Chú xinh đẹp, con tên là Hà Vi, mẹ và ba đều thích gọi con là Tiểu Vi, chú cũng có thể gọi con là Tiểu Vi nha! Cảm ơn chú đã cứu mẹ của con! Con quyết định tặng cho chú Ultraman mà con thích nhất, chỉ là con không biết khi nào chú mới trở về, nhưng mà con sẽ thường xuyên cùng mẹ tới thăm chú, chú trở về cũng phải đến thăm con nha! Mẹ nói, làm đàn ông lời hứa đáng giá nghìn vàng, chúng ta bây giờ coi như đã ngoắc tay rồi, chú mà không đến thăm con chính là cùn con đó nha!" La Tiểu Nặc nhìn con trai đang làm ra vẻ nghiêm túc nghe con non nớt nói, nhưng lại không biết vì sao lại xúc động muốn rơi nước mắt, cô đi qua ôm lấy cậu bé mập con, lại nhìn thật sâu ảnh chụp trên bia mộ, quay người đi khỏi. La Tiểu Nặc ôm Hà Vi quay đầu lại đã nhìn thấy một người cao lớn đứng cách mình không xa, đau thương trên mặt lặng lẽ biến mất, trong mắt đều là vẻ dịu dàng như nước.

Chàng trai cao to giống như ngọn núi kia đúng là Hà Hạo Hiên, thời gian mười năm làm cho vẻ mặt của anh càng thêm sâu sắc, nụ cười vẫn yếu ớt như trước, chỉ là vẻ mặt ngây thơ trước kia đã sớm biến mất, anh thay đổi cũng rất lớn, chỉ là lúc nhìn La Tiểu Nặc và Tiểu Hà Vi thì cặp mắt kia thoáng hiện vẻ cưng chiều mới khiến cho người khác cảm thấy anh chưa bao giờ thay đổi. Hà Hạo Hiên đi đến trước mộ Đường Vi đốt nén hương, mới trở lại bên cạnh La Tiểu Nặc, Tiểu Hà Vi đang ở trong ngực La Tiểu Nặc vừa nhìn thấy Hà Hạo Hiên lập tức vùng khỏi ngực La Tiểu Nặc, la hét: "Ba ôm một cái, ba ôm một cái." Hà Hạo Hiên ôm lấy Tiểu Hà Vi từ trong tay La Tiểu Nặc cưng chiều nói: "Tiểu Vi, đến đây, nói ba nghe hôm nay đã làm gì nào?" Tiểu

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net.**

Chương 56: Ngoại truyện_Phỏng vấn 20 hỏi

Giờ: Hôm nay

Địa điểm: quán bar Dạ Vị Ương nổi tiếng của thành phố X

Người chủ trì: Tôi (Mặc Mặc)

Người tiếp nhận phỏng vấn: Hà Hạo Hiên, La Tiểu Nặc

Tôi: "Chào mọi người! Chào mọi người! Bởi vì truyện đến đây đã kết thúc, nhưng có lẽ đám trẻ nhỏ còn chưa thỏa mãn, hôm nay tôi đặc biệt mời hai nhân vật chính đến đây cùng mọi người mở xê để hiểu rõ hơn về họ, hy vọng mọi người sẽ ủng hộ nhiều hơn, ủng hộ nhiều hơn. (Phía dưới lặng ngắt như tờ, tôi chỉ có thể lau lau cái trán đầy mồ hôi của mình, haizz) Phía dưới, phía dưới phỏng vấn chính thức bắt đầu."

1. Xin hỏi hai bạn bình thường khi ở chung xưng hô với nhau như thế nào?

Tiểu Nặc: "Lúc vui thì gọi Cậu bé mập, không vui thì gọi là Hà Hạo Hiên."

Hạo Hiên: "Lúc vui gọi Tiểu Nặc, không vui thì gọi là La Tiểu Nặc."

Tôi: "Thật đúng là đặc biệt..."

2. Giới tính của hai người là?

Tiểu Nặc: "Nữ."

Hạo Hiên: "Tôi là nam, có phải bà nên đi sắm một cái mắt kính hay không?"

Tôi: "... Cảm ơn cậu bé mập quan tâm, tôi có kính mắt, tôi có."

3. Xin hỏi tính cách của hai người như thế nào?

Tiểu Nặc: "Ách, thật ra tôi cũng không rõ, chỉ là rất nhiều người nói, hình như là Tiểu Bạch còn có Thánh Mẫu, chẳng qua cuối cùng tôi cũng không có làm rõ là ý gì?"

Tôi: (Đôi mắt lóe sáng thoáng hiện vẻ tò mò mãnh liệt, cái này cái này cái này, đưa đôi mắt xin giúp đỡ về phía cậu bé mập)

Hạo Hiên (Hừ lạnh một tiếng, nhìn tôi) cười: "Ừ... Bà tự nhìn rồi xử lý đi." Nói xong quay đầu nhìn về phía Tiểu Nặc vẻ mặt dịu dàng nói: "Tiểu Nặc! Đừng nghe người khác nói nhảm!" Tiểu Nặc thuần khiết như Tiểu Bạch liên tục gật đầu.

Tôi (Tôi sai rồi! Cậu bé mập, tôi không nên hỏi như vậy, ngài đại nhân đại lượng đừng như vậy sẽ làm tôi sợ đó! Trái tim nhỏ của tôi không chịu được hù dọa đâu! ๑_๑ ๑_๑)

4. Ấn tượng đầu tiên về người kia là gì?

Tiểu Nặc: "Tôi suy nghĩ đã, đúng rồi, anh ấy rất thích chân giò."

Hạo Hiên: "Anh không thích chân giò, anh thích em."

Tiểu Nặc rung rung nước mắt nói: "Anh nói em là chân giò sao?"

Hạo Hiên xoa nhẹ trán: "Không phải vậy, anh sai rồi, anh thích chân giò heo."

Tôi: Cậu bé mập ca! Làm người phải thành thật. Oa, đây là xã hội pháp trị, không được dùng ánh mắt giết người, tôi rơi nước mắt...ING

5. Điểm nào của người kia khiến bạn yêu thích nhất?

Tiểu Nặc: "Tất cả."

Hạo Hiên: "Tất cả."

Tôi: Nhiệt độ không khí thật sự rất lạnh đến mức không có ai bên cạnh nữa!

6. Bạn cho rằng tật xấu của mình là gì?

Tiểu Nặc: "Chắc là Tiểu Bạch và Thánh Mẫu!"

Hạo Hiên: "Chắc là tính cách hai mặt tương đối mạnh!"

Tôi: "Chính là bụng dạ đen tối!"

Hạo Hiên: "Nhưng mà tôi lại không cảm thấy đây là tật xấu nha! Mặc Mặc bà vừa mới nói cái gì, lặp lại lần nữa."

Tôi lau mồ hôi ING: "Không có không có, tôi không có nói gì cả, cái gì cũng chưa nói."

Hạo Hiên: "Phải không? Ha ha, tôi còn tưởng bà có gì không vừa lòng đó? Có gì không hài lòng thì nói đi!"

Tôi tiếp tục lau mồ hôi, giết người bằng ánh mắt! Liên tục xua tay nói: "Tuyệt đối không có chuyện này."

7. Bạn cho rằng tật xấu của người kia là?

Tiểu Nặc: "Hình như đôi lúc tôi cảm thấy cậu bé mập đối với tôi không giống như đối với người khác." (Bên ngoài Hà Hạo Hiên giống như uất ức nhìn Tiểu Nặc nói: "Tiểu Nặc! Em thật sự cảm thấy như vậy sao?" Tiểu Nặc bị ánh mắt này nhìn cũng vô đầu nói: "Àch, chuyện này có lẽ cảm giác của em sai rồi!" "Không sai, chỉ là ảo giác của em thôi!" Hà Hạo Hiên ở bên cạnh cười đắc ý.)

Hạo Hiên: "Quá mềm lòng, dễ bị lừa gạt. Chỉ là không sao cả, có tôi ở đây, cũng chỉ có thể mềm lòng với tôi, bị tôi lừa gạt thôi, nhưng chuyện này tôi không ngại."

Tôi: Haiz, Cậu bé mập ca anh không ngại nhưng Tiểu Nặc cô ấy không ngại sao?

Tiểu Nặc đang xuất thần bỗng nhiên hoàn hồn... Mặc Mặc bà kêu tôi sao?

Hạo Hiên cười lạnh, liếc xéo Mặc Mặc nói: "Chẳng lẽ bà đề ý?"

Tôi: "Không có, không có, tôi tuyệt đối không chú ý."

8. Người kia làm chuyện gì (bao gồm tật xấu gì) khiến cho bạn cảm thấy không hài lòng?

Tiểu Nặc: "Tự cho là tốt với tôi, nói dối với ý tốt." (Nói xong, hai mắt đầy áp nước mắt.)

Hạo Hiên tiến lên một bước nghẹn ngào nói: "Tiểu Nặc..."

Tiểu Nặc: "Hạo Hiên..."

...

Tôi: "Khụ khụ... Xin hỏi cậu bé mập ca chuyện đó anh trả lời thế nào?"

Hạo Hiên: "Lòng dạ mềm yếu làm cho tôi đau lòng." Thở dài ING

Tiểu Nặc như con chim non quay đầu nhảy vào trong ngực Hà Hạo Hiên gọi: "Cậu bé mập..."

Hạo Hiên kích động kêu nhẹ: "Tiểu Nặc..."

...

Tôi tự thôi miên bản thân: "Tôi không tồn tại, tôi không tồn tại, các người tiếp tục, các người tiếp tục..."

9. Nếu như cảm thấy nghi ngờ bản thân thay lòng, bạn sẽ làm thế nào?

Hai mắt Tiểu Nặc đầm lệ mờ mịt nói "... Tôi, tôi, tôi không có..."

Mắt Hạo Hiên như tia laser laser căn quét tôi ING

Tôi liều mạng phát tay phát tay lại phát tay: "Àch, bạn nhỏ Tiểu Nặc, vấn đề này cô có thể bỏ qua không trả lời. Cái kia cái kia, cậu bé mập ca thì sao?"

Hạo Hiên nhú mày: "À, cho tới bây giờ tôi đều đề phòng chu đáo, tuyệt đối không có tai họa ngầm như thế, không cần lo lắng vấn đề này."

Tôi: "Àch, hiểu rõ, hiểu rõ. Ngại thật là tài giỏi!"

10. Bạn có tha thứ nếu người kia thay lòng đổi dạ hay không?

Tiểu Nặc tò mò hỏi: "Cậu bé mập sẽ thay lòng sao?"

Hạo Hiên: "Tiểu Nặc, sẽ không thay đổi."

Tôi lau mồ hôi: "Chuyện đó, Tiểu Nặc có cảm thấy cậu bé mập có thay đổi không?"

Tiểu Nặc: "Chuyện này, chắc là không đâu!" Cậu bé mập: "Tiểu Nặc, em không tin anh sao?" Tiểu Nặc lắc đầu lại lắc đầu, "Chắc chắn không, cậu bé mập chắc chắn sẽ không thay lòng đổi dạ đâu."

Tôi (Chuyện này, coi như đây là đáp án đi!) Hỏi lại: "Cậu bé mập ca, anh làm sao có thể khẳng định Tiểu Nặc sẽ không thay đổi lòng?"

Hạo Hiên: "Tôi sẽ giải thích, chỉ cần trong cuộc sống của Tiểu Nặc xuất hiện tai hoạ ngầm tôi đều loại trừ hết, tỷ lệ thay lòng đổi dạ là không phần trăm"

Tôi lau sạch mồ hôi (Tuy khoa học phát triển nhưng vẫn phải quan trọng thể hiện!!!)

11. Lúc hai người ở cùng một chỗ thì chuyện làm bạn cảm thấy tim đập nhanh liên tục là gì?

Tiểu Nặc: "Anh ấy gặp nguy hiểm"

Hạo Hiên: "Cô ấy gặp nguy hiểm"

Tiểu Nặc: "Cậu bé mập..."

Hạo Hiên: "Tiểu Nặc..."

Tôi: "Tôi biến mất... Tôi biến mất..."

12. Bạn có nói dối với người kia không? Bạn giỏi nói dối không?

Hạo Hiên: "Từng có một lần."

Tiểu Nặc trầm tư ING: "Có sao?"

Hạo Hiên: "Đó là lần anh lừa em nói Aellon là bạn gái của anh, thật sự, chuyện đó chỉ có một lần mà thôi!"

Tiểu Nặc tiếp tục trầm tư ING: "Có chuyện này sao?"

Hạo Hiên...

Tôi: Ngốc nghếch đôi khi cũng là một chuyện tốt!

13. Bạn cảm giác người kia có gì kỳ lạ không?

Hạo Hiên: "Kỳ lạ nhất có lẽ là nắm giữ khả năng sưởi ấm tâm hồn người khác."

Tiểu Nặc: "Có chuyện này sao?"

Tôi trực tiếp không chú ý.

Tiểu Nặc: "Chuyện này, tôi cảm thấy kỳ lạ nhất chính là, cậu bé mập có một đám bạn có khả năng đặc biệt." Nói xong hai mắt phát ra tia sáng ngường mộ nhìn cậu bé mập.

Cậu bé mập nhìn chằm chằm tôi: "Ha ha, chuyện này, bà cũng có thể giải thích."

Tôi: "Ách, chuyện này, chuyện này... Tôi chỉ là..."

"Ha ha ha, xuất hiện đi, các bạn thân mến, nói cho người này biết việc không hài lòng của các người đi!" Hà Hạo Hiên cười lạnh nói.

Không biết từ đâu xuất hiện nhóm nhạc Đam Mê, ba người bỗng nhiên xuất hiện.

Một trận gió lốc thoáng cái thổi tôi bay lên trời đất quay cuồng, về mặt Aellon xinh đẹp cười nói: "Để xem lần sau bà còn dám để tôi xuất hiện ít như vậy nữa không."

Tôi: "Tôi không dám, tha mạng đi! Nữ hiệp!" Vừa dứt lời, một bóng đen đã tới gần, một trận gió lạnh kẻ bên cổ khiến người khác giật mình, một đôi răng nanh sắc bén dán bên cổ trắng nõn của tôi "Ha ha ha, cũng dám để cho một người cao quý của Huyết tộc thành vai phụ trong truyện của bà, hơn nữa còn không phải là vai phụ cao nhất, lá gan của bà cũng không nhỏ nhỉ! Xem ra tôi phải làm cho bà tỉnh táo một chút." Nick cười nguy hiểm

Tôi đỏ mặt lạnh đáp: "Cái này cái này cái này, sau này vốn sẽ có chuyện về anh! Từ từ sẽ đến! Đừng có gấp."

Lời còn chưa nói xong, một lực cực lớn lao về phía tôi, "A a a!" Một bộ móng vuốt đầy lông cực kỳ lớn đặt ở trên cổ nhỏ yếu ớt của tôi, tôi cẩn thận từng li từng tí ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một cái miệng đầy máu ngay phía trên mình, một cái răng trắng như tuyết, không đi đóng quảng cáo thật đúng là lãng phí. "Àch... dể lên đàn ông quý dể ôn Wolf, có chuyện gì chúng ta từ từ nói, đừng dọa người!"

"Ngao ô o o o ngao ô o o o ngao ô o o o..." Tôi lau mồ hôi ING: "Cái này, cái này Wolf à! Thịnh thoảng tôi sẽ không hiểu lời sói nói, xấu hổ xấu hổ."

... Lại là một trận hỗn loạn...

Hạo Hiên nhú mày, "Ha ha, nhìn thấy ở đây không có chuyện của chúng ta, Tiểu Nặc à! Hay là chúng ta đi trước thôi!"

Không ở lại sao, sau khi ăn no đòn, quần áo tả tơi tôi lao thẳng tới ôm ống quần cậu bé mập, "Ôi ôi ôi, cậu bé mập ca, đừng đi! Phỏng vẫn tiếp tục, chúng ta tiếp tục."

Tôi: Phía sau sẽ là mấy vấn đề làm phẩn chấn lòng người, không thể không tạo thành ảnh hưởng xấu, trẻ nhỏ chưa đủ 18 muốn ở nhà nghe đài cần phải chú ý nha! Sau đây xin bắt đầu.

14. Lần đầu tiên H là lúc nào?

Giương mặt Tiểu Nặc đỏ lên nói: "Ách, đêm kết hôn!"

Hạo Hiên: "Nói nhảm, ngoại trừ đêm kết hôn hôm đó, bà còn có cho tôi cơ hội khác sao? Bà không có tài năng H!"

Tôi Mặc im lặng ING, lỗi của tôi! Lỗi của tôi! Hu hu!

15. Cảm tưởng lúc đó là gì?

Mặt Tiểu Nặc đỏ như quả táo áp úng nói: "Cái này, cái này thật sự có thể nói sao?"

Hạo Hiên vẽ mặt diu dàng nói: "Tiểu Nặc, em có gì cứ nói ra, anh sẽ tiếp tục cố gắng."

Tôi: "Cái này, câu bé mập ca, anh, nụ cười trên mắt anh thật gian ác!"

Tiểu Nặc: "Ách, tôi, tôi, tôi muốn nói là, cậu bé mập, gần đây anh có chút, có chút mập, đè ở trên người em hơi nặng đó..."

Cậu bé mập thẹn quá hoá giận: "Việc này, ai hỏi vấn đề chết tiết này vậy?"

Tôi khóc không ra nước mắt, không muốn người chủ trì sống tốt phải không!

16. Lúc ấy bộ dạng của người kia như thế nào?

Tiểu Nặc: "Ách, lúc đó tắt đèn nên nhìn không thấy!"

Tôi im lặng ING

Vẻ mặt Hạo Hiên mập mờ nhìn Tiểu Nặc nói: "Vây không bằng đợi tí nữa chúng ta... Ha ha ha, anh đảm bảo em sẽ được nhìn thấy tận mắt."

Sắc mắt Tiểu Nặc đỏ hồng đánh Hà Hao Hiên một cái.

Tôi lau sạch mồ hôi, hai người này, giữa ban ngày ban mặt quá phóng đảng không tốt đâu.

17. Buổi sáng sau đêm đầu tiên, bạn nói câu gì đầu tiên?

Tiểu Nặc: "Câu bé mập, em nghĩ em muốn ăn bánh rán hành và sữa đậu nành."

Tôi..

Hao Hiền: "Ở nhà không có hành tây, đổi thành bánh trứng gà có được không?"

Tôi: Đây không phải chuyện nên xảy ra sau khi động phòng! Phải là xảy ra ở phòng bếp đi...

18. Khi đang H, chuyên làm ban vừa cảm thấy hưng phấn nhất vừa lo lắng xảy ra ở nơi nào?

Tiểu Nặc: "Ách, phòng ngủ..."

Hao Hiên: "Ừ, phòng ngủ..."

Tôi hưng phấn ING, câu trả lời này hình như vẫn chưa thỏa mãn! Hỏi: "Tình hình như thế nào? Lúc ấy?"

Hạo Hiên: "Quên khóa cửa, sau đó nghe tiếng Tiểu Hà Vĩ chạy đến..."

Tôi... Tiểu Hà Vĩ à! Giọng nói của ba ba con thật là dọa người! Con phải chú ý nha!

19. Chuyện đau khổ nhất trong khi H là gì?

Hạo Hiên: "Tiểu Hà Vĩ lại gõ cửa..."

Tôi... Tiểu Hà Vĩ à! Con không muốn có em trai hay em gái sao?

20. Nếu như người kia bỗng nhiên không muốn đòi hỏi thân thể của bạn, bạn sẽ?

Hạo Hiên: "Có thể là do Tiểu Nặc quá mệt mỏi! Làm cho vợ hạnh phúc đến mệt mỏi là vinh quang của đàn ông ha ha."

Tôi lau mồ hôi ING, câu phía sau anh có thể không nói không.

Tiểu Nặc: "Có thể là Tiểu Hà Vĩ lại chạy tới muốn ngủ cùng chúng tôi!"

Tôi... Tiểu Hà Vĩ à! Có em trai em gái không tốt sao? Ngay cả tên tôi cũng nghĩ giúp rồi, sao lại như vậy...

21. Được rồi, vấn đề cuối cùng, xin hãy nói với người mình yêu một câu.

Tiểu Nặc: "Cậu bé mập, đi tiễn Tiểu Mặc đi!"

Hạo Hiên liếc nhìn tôi: "Bà muốn tôi tiễn sao?" diễm-đàn-lê-quý-đôn

Tôi dùng hết sức lực vốn có tức giận lắc đầu, "Cảm ơn, cảm ơn! Không cần, không cần! Tự tôi có thể về được."

Hạo Hiên: "Ừ, vậy đi thông thả không tiễn."

Tôi chạy đi cực kỳ nhanh, haiz, thật là không giống người đi làm phòng vấn mà!

"Hôm nay phỏng vấn đến đây là kết thúc, hy vọng nội dung phỏng vấn lần này có thể cho mọi người thỏa mãn! Ồ? Nơi hẻo lánh kia phát ra ánh sáng gì vậy?" Tôi tò mò đi đến ngõ hẻm bên cạnh, "Aaa..."

Aellon, Wolf, Nick, Đường Vĩ, Văn Văn, Bạch Yến Linh... Mắt họ đều lộ ra ánh sáng màu xanh đi ra từ bên trong ngõ hẻm, về mặt tôi thì vô cùng hoảng sợ, "Ha ha ha, nhìn xem lần này bà chạy đâu cho thoát, ha ha ha."

... Tiếng kêu than dậy khắp đất trời!

... HOÀN...

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cái Tạo Vợ Cám Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.